

வெகு

இலக்கியத் தடம்

முதலாம் பாகம்

தி. ஞானசேகரன்

எனது இலக்கியத் தடம்

பாகம் - I

த. ஞானசீகரன்

26^{ஆவது} வெளியீடு

நூல் :
எனது இலக்கியத் தடம் - பாகம் 1
(சுயசரிதை)

ஆசிரியர் :
தி.ஞானசேகரன்

பதிப்பு :
முதலாம் பதிப்பு, டிசம்பர். 2013.

பதிப்பகம் :
ஞானம் பதிப்பகம்
3B, 46^{வது} ஓழுங்கை, கொழும்பு 06.
இலங்கை.
தொலைபேசி: 0094 11 2586013
தொலைநகல்: 0094 11 2362862
மின்னஞ்சல்: editor@gnanam.info
இணையத்தளம்: www.gnanam.info

கணினி வடிவமைப்பு :
ஞா. பாலச்சந்திரன்

Book:
'Enathu Ilakkiyath thadam - Part I'
(Autobiography)

Author :
T. Gnanasekaran

Edition :
First Edition, December, 2013.

Published by:
Gnanam Pathippakam
3B, 46th Lane, Colombo 6.
Sri Lanka.
Tel: 0094 11 2586013
Fax: 0094 11 2362862
Email: editor@gnanam.info
Web: www.gnanam.info

Type setting and Designed by:
G. Balachandran

Price:
SL Rs. 500/=
US \$ 10

ISBN: 978-955-8354-43-8

This licensed work is free to use, share, remix, and redistribute with attribution, but does not permit for any commercial work.

சமீபியணம்

எனது பெற்றோர்களான
அமரர்கள்

பிரம்மஸ்ரீ **து. தியாகராஜ ஐயர்,**
பாலாம்பிகை அம்மாள்

ஆகியோருக்கு

நன்றிகள்

'ஜீவநதி' சஞ்சிகையில் இத்தொடரை வெளியிட்ட திரு. க. பரணீதரன்

இந்நூலை வடிவமைத்த மகன் ஞா. பாலசீசந்திரன்

அட்டைப் படத்திற்கான புகைப்படம் எடுத்த எனது பெறாமகன்

கெங்காதர ஐயர் பாலேஸ்வரன்

அட்டைப்பட வடிவமைப்புச் செய்த கோ. சுதர்சினி

என்னை ஊக்குவித்துவரும் வாசகர்கள்

அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்!

பதியீயுரை

தி. ஞானசேகரன் எழுதிய 'எனது இலக்கியத் தடம்' என்ற இந்த நூலுக்குப் பதிப்புரை எழுதுவதில் எனக்குத் தயக்கமேற்பட்டது. தந்தையாரின் சுயசரிதத்துக்கு முன்னீடாக மைந்தன் பதிப்புரை எழுதுவது முறையல்லவே என்று தயங்கினேன். ஆனாலும், கம்ப ராமாயணத்துக்கு அம்பிகாபதி புகழ்கவி பாடியதும் வில்லிபுத்தூர வாழ்வாரின் மகாபாரதத்துக்கு மகன் வரந்தருவார் சிறப்புப்பாயிரம் எழுதியதும் ஈழத்தறிஞர் அ. சதாசிவம்பிள்ளையின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவர் மகன் எஸ்.ரி.ஆனோல்ட் எழுதியுள்ளமையையும் நினைத்து இங்கு துணிகின்றேன்.

திரு. ஞானசேகரனின் இந்நூலானது அவர் எவ்வாறு விதையிலிருந்து இலக்கிய விருட்சமானார் என்பதனைப் படிமுறையாகக் கூறிச் செல்கிறது. அதே சமயம் அவ்விருட்சத்தினூடாக அவர் பரப்பும் விழுதுகளிலே ஓர் இலக்கியவாதியின் எழுத்துலகம் எவ்வாறு செப்பனிடப்படவேண்டும் என்பதனையும் அவர் கூறிச்செல்கிறார். அவரது வாழ்க்கைப் புத்தகம், ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றின் முனைப்புபெற்ற காலமான 1960கள் தொடக்கம் 2010 வரையான ஐந்து தசாப்தங்களில் யாழ்ப்பாணம், மலையகம், கொழும்பு என விரிந்து சென்று எவ்வாறு ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் அவர் சங்கமித்தார் என்பதையும் பதிவு செய்கின்றது.

'ஞானம்' சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியரான திரு. ஞானசேகரன் அவர்கள் சகோதரப் பத்திரிகையான 'ஜீவநதி'யில் 'ஞானம்' சஞ்சிகையின் வரலாறு பற்றிய பகுதியைத் தவிர்த்து தனது இலக்கியத் தடத்தினைப் பதிவு செய்தமையும் அப்பகுதியை இந்நூலின் இரண்டாம் பாகத்திற்கென விட்டுவைத்தமையும் அவரது ஆரோக்கியமான சிந்தனையைக் காட்டிநிற்கின்றது.

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் 1910ஆம் ஆண்டு அருளிய 'சுயசரிதை' எனும் படைப்பானது, சுயசரிதை இலக்கணத்துக்கு அமைந்த தமிழின் முதலாவது சுயசரிதையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. பாரதி தனது சுயசரிதையில் வேண்டிக்கொள்ளும் "அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே உறுதி, அகத்திலே அன்பினோர் வெள்ளம், யொறிகளினீய்து தனியரசாணை, யொழுதெல்லாம் நினைது யேரருளின் நெறியிலே நாட்டம், கருமயோகத்தில் நிலைத்திடல் என்று இவை அருளாய்" என்பனவெல்லாம் ஒவ்வொரு இலக்கியவாதிக்கும் வேண்டப்படுபவை. அவை ஞானசேகரனின் இலக்கித் தடத்திலும் தரிசனம் பெறுவதை வாசகர்கள் கண்டுணரலாம்.

இந்நூல் ஞானம் பதிப்பகத்தின் முதலாவது சுயசரிதை நூலாகும். வழமைபோல் இந்நூலுக்கும் வாசகர்கள் தமது ஆதரவை நல்கவேண்டுமென அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

- ஞா. பாலச்சந்திரன்

எனது இலக்கியத் தடம்

2009ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாத இறுதியில் ஒருநாள் “ஜீவநதி” சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரனும் துணையாசிரியர் துஷ்யந்தனும் கொழும்பிலுள்ள எனது இல்லத்திற்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களது வருகை ஒரு மரியாதையின் நிமித்தமான சந்திப்பு என்றே நான் முதலில் கருதினேன். சம்பாஷணையின் இடையே பரணீதரன், “நீங்கள் எமது சஞ்சிகை ஜீவநதியில் ஒரு தொடரை எழுத வேண்டும்” என்றார். முதலில் நான் தயங்கினேன். எனது ஞானம் சஞ்சிகையிலேகூட நான் எழுதுவதில்லை. கடந்த பத்து வருட காலத்தில் இரண்டே இரண்டு சிறுகதைகளை மாத்திரம் எழுதியிருக்கிறேன். சஞ்சிகை, எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நேரத்தை எடுத்து விடுகிறது. “அப்படி எழுத முடியுமென்றால் எனது சஞ்சிகையில் எழுதியிருப்பேனே” என்றேன்.

அவர்கள் விடுவதாயில்லை. பரணீதரன் கூறினார், “நான் ஞானத்தின் தீவிர வாசகன். ஞானத்தின் மூன்றாவது இதழிலிருந்து தொடராக வாசித்து வருகிறேன். அவற்றைப் பேணிப்பாதுகாத்து வைத்துள்ளேன். ஞானத்தை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டே ஜீவநதியை நடத்தி வருகிறோம்” என்றார்.

புகழ்ச்சி என்பது எழுத்தாளனுக்குச் சுவாசம் போன்றது. நான் கொஞ்சம் குளிர்ந்துதான் போனேன். “சரி நான் எழுதுகிறேன். எதை எழுதவேண்டும் என என்னிடம் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என வினவினேன்.

“நீங்கள் உங்கள் எழுத்துலக அனுபவங்களைத் தொடராக எழுதுங்கள். ஜீவநதியை ஒரு மாத இதழாக 2010 ஜனவரியிலிருந்து கொண்டுவருகிறோம். அப்போதிருந்து உங்கள் தொடரை ஆரம்பிக்கலாம். மாதம் மாதம் எழுதி அனுப்பினால் போதும்” என்றார்கள்.

நான் சம்மதம் கொடுத்து விட்டேன். அதன் பின்பு யோசித்துப் பார்த்தபோதுதான் இப்படி எழுதுவதால் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளின் தாற்பரியம் புரிந்தது. ஞானம் இதழில் “எனது எழுத்துலகம்” என்ற மகுடத்தில் மூத்த படைப்பாளிகள் சிலர் தமது எழுத்துலக அனுபவங்களை எழுதியிருந்தனர். அக்கட்டுரைகள் பயன்மிக்கவையாக அமைந்திருந்தன என்பதை வாசகர் கடிதங்கள் எமக்கு உணர்த்தின.

ஆனால் ஞானம் (ஜூன் 2002) 25ஆவது இதழில் நான் எழுதிய எனது எழுத்துலகக் கட்டுரை எனக்கும் ஞானம் சஞ்சிகைக்கும் சில இக்கட்டான நிலைமைகளை ஏற்படுத்தி விட்டது. ஞானம் சஞ்சிகை தொடங்கிய காலத்திலிருந்து கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்புகள் எழுதியும் இலக்கியச் சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டும் வந்த ஒரு பேராசிரியர் திடீரென ஞானத்தில் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டார். ஏனென்று கேட்டபோது, “உங்களது கட்டுரையைப் படித்தேன். உங்களது போக்கு இப்போது எனக்கு விளங்குகிறது. இனி நான் ஞானத்தில் எழுத மாட்டேன்” என்றார். கொழும்பு மத்திய சந்தைக் கட்டடத்திலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகை ஒன்று, “ஞானசேகரன் தனது வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்திருக்கிறார்” என்று எனது எழுத்துலகக் கட்டுரையை நையாண்டி செய்தது. இப்படி வெளிப்படையாக சிலர் தமது அதிருப்தியைக் காட்டிக் கொண்ட போதும் உள்ளார்ந்த நிலையில் அதிருப்தி கொண்டவர்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள் என்பதை நான் காலப்போக்கில் உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

என்னுடைய எழுத்துலக அனுபவத்தை ஒரு சிறு கட்டுரையில் எழுதியபோதே இத்தகைய பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன என்றால் ஜீவநதியில் நான் தொடராக எழுதப்போகும் எனது எழுத்துலக அனுபவங்கள் எத்தகைய

பிரச்சினைகளை அதன் ஆசிரியர்களுக்கு ஏற்படுத்துமோ என்ற சஞ்சலம் என்னை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியது.

சில நாட்களின் பின் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஜீவ நதி ஆசிரியர்களைச் சந்தித்தபோது அவர்களிடம் இதுபற்றிச் சூசகமாக எடுத்துரைத்தேன். ஆனாலும் அவர்கள் தமது முடிவில் திடமாக இருந்தார்கள். “நீங்கள் எழுதுவதை நாங்கள் தொடராகப் பிரசுரிப்போம். எவ்வித அழுத்தங்களுக்கும் அடிபணிய மாட்டோம்” என்றார்கள்.

ஒரு சஞ்சிகையாளன், தான் ஆசிரியனாக இருக்கும் சஞ்சிகையில் தனது இலக்கிய அனுபவத் தொடரை எழுதாது வேறொரு சஞ்சிகையில் எழுதுவதென்பது இதுவே முதற்தடவையாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளிகள் சிலர் தமது வாழ்க்கை அனுபவங்களை எழுத்திலே பதித்துள்ளனர். எஸ்.பொ. “வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்கிற இரண்டாயிரம் பக்க நூலினைத் தந்துள்ளார். டொமினிக் ஜீவா “எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்” என்ற தலைப்பில் எழுதினார். “பூச்சியம் பூச்சியமில்லை” என்ற தொடரை தெனியான் மல்லிகையில் எழுதினார். “இலக்கிய நினைவுகள்” என்ற நூலினை வ. அ. இராசரத்தினம் தந்துள்ளார். முல்லைமணி “நினைவுச் சரங்கள்” என்ற மகுடத்தில் தனது மனப்பதிவுகளைத் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியான் மல்லிகையில் தற்போது தனது சுயசரிதையைத் தொடராக எழுதி வருகிறார். இவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் சுவாரசியமாகவும் பயனுள்ளவையாகவும் அமைந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதேவேளை பலதரப்பட்ட விமர்சனங்களுக்கும் கண்டனங்களுக்கும் அளேகமான சுயசரிதைகள் ஆளாகியிருக்கின்றன என்பதையும் இங்கு கூறித்தான் ஆக வேண்டும்.

ஒருவர் தனது சுயசரிதையை எழுதும்போது மிகவும் நிதானத்துடன் எழுத வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வெழுத்து தற்புகழ்ச்சியாகி வாசகர்களின் ஏளனத்துக்கு உள்ளாகிவிடக்

கூடாது. அதே வேளை தன்னடக்கம் கருதி சிலவற்றைச் சொல்லாமல் விடும்போது அது வாசகர்களுக்கு வேண்டிய தகவல்களைத் தராமல் போய்விடும் நிலைமையும் உருவாகிவிடலாம். ஒரு கழைக்கூத்தாடியின் நிதானத்தோடுதான் ஒருவர் தனது சுயசரிதையை எழுத வேண்டும். இதனை உணர்ந்து கொண்டுதான் நான் இந்தத் தொடரை எழுதத் தொடங்குகிறேன்.

எந்தவொரு எழுத்தாளனும் தன்னை நேரடியாகப் பாதித்த அல்லது அவன் அறிந்துகொண்ட விஷயங்களையே எழுத்தில் வடிக்கிறான். அவன் வளர்ந்த இளவயதுச் சூழல், வாழ்வு அனுபவம், கல்விநிலை, பண்பாடு, மனவிகசிப்பு என்பன அவனது எழுத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன. எனது எழுத்துக்களையும் இவையே தீர்மானித்தன. எனவேதான் நான் பிறந்து வளர்ந்த இளமைக்காலச் சூழலை முதலில் சொல்லிவிடுகிறேன்.

எனது கிராமம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள புன்னாலைக் கட்டுவன். நான் ஓர் அந்தண சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன்.

அந்தண சமூகத்தினரைப்பற்றி எழுத்தாளர் தெணியான் “பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்” என்று ஒரு நாவல் எழுதியுள்ளார். அதிலே அவர் அந்தண சமூகம் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“கோயில் பிராமணன் வெளியில பெரிய மனிதன் போல மாயத்தோற்றம் காட்டிக்கொண்டு, கோயிலுக்குள்ளே ஆதிக்கமுள்ள சமூகத்துக்குக் கைகட்டி பணிஞ்சு போய் நிக்கிறான்.

“...நாங்கள் கிரியைகள் செய்யிற போதும், கோயிலுக்குள்ளேயும் பெரியவர்களாகவும் புனிதமானவர்களாகவும் காட் டப்பட்டு ஏமாற்றப்படுகிறம், சுரண்டப்படுகிறம். கோயில் எங்களுக்கொருபொற்சிறை. யாழ்ப்பாணத்திலை சடங்காசாரங்களில்தான் பிராமணன் பெரியவன், சமூகத்திலே பிராமணன் பெரியவனில்லை, சொத்துடமையுள்ளவன்தான் பெரியவன். சமூகத்தில ஒருக்குமுறைகளைப் பாதுகாக்கும் காவலரண்களாக இண்டைக்கும் கோயில்கள் வைச்சிருக்கினம், ஒருக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களைக் கோயிலுக்குள்ளே வர வேண்டாமென்று ஒரு வேளை

தருக்கலாம், அவைபினர் சொந்த வாழ்க்கையில் இணைக்கக் குவை தலையிடலாது. ஆனால் கோயில் பிராமணர் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இணைக்கக் குவைபிடு அதிகாரம் பண்ணுகினம், தெய்வத்தோட பிராமணனைத் தொடர்பு படுத்தி சராசரி மனித வாழ்வைக்கூட மறுக்கினம், பிராமணன் புனிதமான ஓர் அழமையாகத் தான் கணிக்கப்படுகிறான்”.(1)

இது தெணியானது பார்வை. இதில் அதிகளவு உண்மை இருக்கிறது. “இப்பினிதர்கள் தாம் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் பொற்சிறையை உடைப்பதற்கு வேண்டிய துணியும் பொருளாதார பலமும் பெற வேண்டும்; அதுதான் இவர்களது துன்பப்பட்டலுக்கு வழி” என நாவலில் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தப் பொற்சிறையைத் தகர்த்துக்கொண்டு வெளியே வந்தவன் நான். இந்தப் பொற்சிறைக்குள் இருந்தபோது ஏற்பட்ட மனவலிகளும் மனவடுக்களும் என்றும் மாறாதவை. எனது தந்தை ஓர் ஏழைப் பிராமணர்; ஒரு பூசகர். எனது இளமைக்காலத்தில் உண்பதற்கும் உடுப்பதற்கும் குறைவில்லாது இருந்த போதிலும் இளவயது ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாத ஏனைய விடயங்கள் யாவற்றிற்கும் பொருளாதாரம் தடையாக விளங்கியது.

ஆனாலும் வீட்டில் பழந்தமிழ் பகிர்வுச் செல்வத்திற்குக் குறைவிருக்கவில்லை. இளம் வயதில் என்னைச் சூழ்ந்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பரிசயம் உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். எனது தந்தையார் பெயர் தியாகராஜ ஐயர்.(1909-1993). அவரை இராசா ஐயர் என்றே ஊரில் அழைப்பார்கள். அவர் நிகண்டு முழுவதையும் மனனஞ் செய்திருந்தார். கோயிலில் புராணபடனம் வாசிப்பார். பழந்தமிழ் பாடல்களை மனப்பாடமாக சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு பாடுவார். என் தாயார் பெயர் பாலாம்பிகை அம்மாள்(1916-1991). அவர்நாலடியாரிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகளைக்கூறிஎன்னைவழிப்படுத்துவார். தேவார திருவாசகங்களை மெய்யுருகப்பாடுவார். எனது பெரிய தந்தையார் குமாரசாமி ஐயர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியர். அந்தக்காலத்தில் “மெற்றிக்குலேஷன்” என்ற ஆங்கிலப்

பரீட்சைக்குத் தன்னைத் தயார் படுத்துவதில் முனைந்திருந்தார். அவர் புராண இதிகாசங்களில் துறைதோய்ந்தவர். கோவிலில் எனது தந்தையார் புராணபடனம் வாசிக்கும்போது எனது பெரிய தந்தையாரே பயன் சொல்வார். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறு புராண இதிகாசங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகளைக் கூறி சுவையாக உரையாடுவதில் வல்லவர். எனது தாய்மாமன் சுவாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் நல்லூரில் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்தை அமைத்தவர். தனது இளமைக் காலத்தில் சி. எஸ். எஸ். மணிபாகவதர் என்ற பெயரில் புகழ்பெற்ற கதாப்பிரசங்கியாக விளங்கியவர். எனது தாய்வழிப்பூட்டன் வித்துவசிரோமணி சி. கணேசையர்(1878-1958) மிகப்பெரிய தமிழறிஞர். தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவர். “ஐயரவர்களின் வாழ்க்கையில், அவர்கள் தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதியளித்துள்ள உரை விளக்கம் உச்சநிலையினைக் காட்டுகிறது”(2). இவர்களை விடவும் குடத்து விளக்காக பெண்களுட்பட பல அறிஞர்கள் என்னைச்சுற்றி என் இளமைப்பருவத்தில் இருந்தார்கள். இவர்களிடமிருந்துதான் நான் இலக்கிய உணர்வைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

பலருக்கு அவர்களுடைய தந்தையரே ஆதர்ச புருசராக இருப்பர். அதுபோலவே எனது தந்தையும் எனக்கு ஆதர்ச புருசராக விளங்கினார்.

நான் அவரை 'ஐயா' என்றே அழைப்பேன். ஐயா தனது பூசகர் தொழிலை பெரிதாக மதித்தார். அந்தத் தொழிலுக்குரிய ஒழுக்க சீலராய் வாழ்ந்தார். அவர் ஒருபோதும் சேட் அணியமாட்டார். அந்தக்காலத்தில் மாட்டுத்தோலிலேதான் செருப்புத் தைப்பார்களாம். அதனால் காலுக்குச் செருப்பு அணியமாட்டார். எங்கும் கால் நடையாகவே செல்வார். காலையில் குளித்து பூஜை முடித்த பின்னரே உணவு அருந்துவார். அதற்குப்பின்னரே எந்தக் காரியமும் செய்வார். செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகிய அந்தணசீலர் அவர்.

எனது தந்தை தன்னைப்போலவே என்னையும் ஒரு

பூசகராக வரவேண்டுமென விரும்பினார். அதனால் என்னை ஓர் அந்தணச் சிறுவனுக்குரிய முறைப்படி வளர்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்.

வித்துவசிரோமணி சி கணேசையரின் பெரிய தந்தையார் பெயர் ச. கதிர்காமையர்(-1854-). “புன்னாலைக்கட்டுவனிலே இவர் ஒரு தமிழ்ப்பாடசாலையை நிறுவி, நன்கு நடாத்தி, அரசினர் நன்கொடையும் பெறச்செய்தவர்”.(3)

எனது தந்தையின் தந்தை - எனது தாத்தா ஐ.துரைச்சாமி ஐயர் எங்கள் கிராமத்திலுள்ள மகாவித்தியாலயத்தின் ஸ்தாபகர். இந்தவித்தியாலயம் அக்காலத்தில் ஆங்கிலப்பாடசாலையாகவே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் இன்று “எங்கள் தாத்தா ஒரு யானை வளர்த்தார்” என்ற கதைபோல் ஆகிவிட்டன.

எமது மூதாதையரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பாடசாலையில் - அவர்களில் பலர் கல்விகற்ற பாடசாலையில் நானும் ஆரம்பக்கல்வி பயிள்வதற்காக 1946ல் சேர்க்கப்பட்டேன்.

காலையில் பாடசாலைக்குப் புறப்படும்போது அம்மா எனக்குத் தலைவாரிப் பின்னலிட்டு ‘எஸ்’ கொண்டை போடுவார். எனக்கு அந்த வயதில் குடுமி முடியத் தெரியாததால் இந்த ஏற்பாடு. நெற்றியின்மேலே தலையின் முன்பகுதி மழிக்கப்பட்டிருக்கும். காதிலே கடுக்கன். வேட்டி சேட்டுடன் தான் பாடசாலைக்குச் செல்வேன். பாடசாலையில் என்னுடன் படித்த மாணவர்களின் தோற்றத்திலிருந்து நான் வேறுபட்டவனாக இருப்பேன். எல்லோரும் என்னை வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். எனக்குக் கூச்சமாக இருக்கும். என்கே எனது ‘எஸ்’ கொண்டை அவிழ்ந்து விடுமோ என்று எனது பிடரிப்பக்கத்தை அடிக்கடி கையால் தொட்டுப்பார்ப்பேன். அப்படி அவிழ்ந்துவிட்டால் அதனை மீண்டும் கொண்டையாகக் கட்டத் தெரியாத பருவமது. மற்றச் சிறுவர்கள் கூடி விளையாடும்போது நான் அவர்களுடன் சேராது ஒதுங்கியிருப்பேன். நான் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும் வரை இந்த நிலைதான் இருந்தது. எந்த இடத்திலும் முன்னுக்கு வராத சுபாவத்திலிருந்து நான் மீள்வதற்கு நீண்ட காலம் எடுத்தது.

மாலை வேளைகளில் குருகுலக் கல்விக்குச் செல்லவேண்டும். அந்தணர் சிறுவர்கள் நால்வர் அங்கு வேதம் ஓதுவதற்குப் பயிற்சி பெற்றோம். எனது மாமா சிவானந்தக் குருக்கள்தான் எங்களது குரு. மாமா திண்ணையில் உயரத்தில் இருப்பார். நாங்கள் சீழே முற்றத்தில் மண் நிலத்தில் வரிசையாக இருப்போம். கிரந்த எழுத்துக்களை மண்ணிலேதான் எழுதிப் பழகினோம். வேதமந்திரங்களை மனனஞ் செய்ய வேண்டும். அவரோடு செயன்முறைப்பயிற்சிக்குக் கோவில்களுக்குச் செல்லவேண்டும். அந்தச் சிறு வயதில் அட்சரகத்தி இருக்காது. நாக்கு வளைந்து கொடுக்கவேண்டும் என்பதற்காக அவர் முன்னிலையில் வேப்பிலையை சப்பி மெல்லச் செய்வார். மிகவும் கடுமையான பயிற்சி. வேதமந்திரங்களை ஓதும்போது அட்சரம் பிசகினால் கையிலிருக்கும் நீண்ட 'கொளுக்கித்தடியால்' (பூக்கொய்வதற்குப் பாவிக்கப்படுவது) வயிற்றில் இடிப்பார் அல்லது தோள் பகுதியிலே அடிப்பார். அடிபட்ட இடம் 'கொழுக்கட்டை' போல் வீங்கியிருக்கும். வீங்கிய கையை அம்மாவிடம் காட்டி அழுதிருக்கிறேன். இனிமேல் வேதம் பயிலப் போகமாட்டேன் என அடம்பிடித்திருக்கிறேன். ஆனாலும் அம்மா மறுநாளும் தாஜா பண்ணி குருகுலத்திற்கு என்னை அனுப்பிவைப்பார். இதனால் நான் வடமொழி - கிரந்த அறிவைச் சிறிதளவாவது பெற்றுக் கொண்டேன் என்பதை இப்போது உணர்ந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

என்னுடன் குருகுலத்தில் படித்த நண்பன் ஸ்ரீராமச் சந்திரனை அவனது பெற்றோர் இந்தியாவுக்கு கல்வி கற்க அனுப்பினர். அவனை நாங்கள் "ஸ்ரீ" என்றே அழைப்போம். ஒரு நீண்ட பாடசாலை விடுமுறையில் அவன் ஊருக்கு வந்தான். அப்போது "கண்ணன்" என்ற சிறுவர்க்கான சஞ்சிகையின் பிரதிகள் சிலவற்றைக் கொண்டு வந்து எனக்கு வாசிக்கும்படி கொடுத்தான். ஏற்கெனவே இலக்கிய இரசனையில் ஊறியிருந்த எனக்கு கண்ணன் சஞ்சிகை வாசிப்புத் தீனியாக அமைந்தது. அவன் கொண்டு வந்த சஞ்சிகைகள் அத்தனையையும் ஒரே மூச்சில் வாசித்து முடித்தேன். தொடர்ந்தும் கண்ணன் சஞ்சிகையை வாசிக்க வேண்டும் என்ற உந்தல் என்னுள்

துளிர்ந்தது. கண்ணனில் ஒரு சந்தா விபரம் காணப்பட்டது. வருடச்சந்தா ரூபா 3/= வி.பி.பி. மூலம் கட்டி சந்தாதாரராகச் சேரலாம் என அந்த விளம்பரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நான் வீட்டில் எவருக்கும் தெரியாமல் இந்தியன் போஸ்டர்காட் ஒன்றினை வாங்கி கண்ணன் காரியாலயத்திற்குக் கடிதம் எழுதிப் போட்டேன். ஒரு சில நாட்களில் தபாற்காரன், கண்ணன் சஞ்சிகையைக் கொணர்ந்து விட்டான். அவனுக்குக் கட்டுவதற்கு பணம் வீட்டிலிருக்கவில்லை. என் தாயார் செய்வதறியாது அந்தரப்பட்டார். என் கண்கள் கலங்கியதைக் கண்ட தபாற்காரன், அடுத்தநாள் மீண்டும் சஞ்சிகையைக் கொண்டு வருவதாகவும் பணத்தைத் தயாராக வைத்திருக்கும்படியும் கூறினான். நான் அழுதுவிடுவேனோ என்று கலங்கிய என் தாயார் முன் வீட்டில் பணத்தைக் கடனாகப் பெற்று தபாற்காரனிடம் கொடுத்து கண்ணனைப் பெற்றுத்தந்தார். எனது வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஊக்குவித்து வளர்த்தெடுத்ததில் எனது தாயாருக்குப் பெரும் பங்குண்டு. எனது இளம்வயதில் வாசிப்பதற்கென நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் வாங்குவதற்கு அந்த வறுமை நிலையிலும் எனது அன்னை எனக்குப் பணம் கொடுத்து ஊக்குவித்ததை நினைக்கும் பொழுது எனது மெய்சிலிர்க்கிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் சிறுவர் சஞ்சிகைகளான கண்ணன், அம்புலி மாமா போன்றவற்றை வாசித்த நான் காலப்போக்கில் துப்பறியும் நாவல்கள் 'கிறைம் நாவல்கள்', கிளுகிளுப்பு நாவல்கள், இன்றைய ரமணிச்சந்திரன் போன்ற அன்றைய எழுத்துக்கள் என இந்திய இறக்குமதிக் குப்பைகளையெல்லாம் வாசித்திருக்கிறேன். கூச்ச சுபாவத்தினால் மற்றச் சிறார்களோடு சேர்வதைத் தவிர்த்து வந்த எனக்கு வாசிப்பு பெரும் பொழுதுபோக்காகியது. மற்றுமொரு விடுமுறைக்காலத்தில் ஸ்ரீ எனக்கு கல்கியில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த "பாவை விளக்கு" நாவலின் சில பகுதிகளை வாசித்துக்காட்டினான். அதன்பின் கல்கி, குமுதம், கலைமகள், ஆனந்தவிகடன் சஞ்சிகைகள் யாவும் எனது வாசிப்புக்குத் தீனியாகின. காலப்போக்கில் கல்கி, அகிலன், ந.பார்த்தசாரதி போன்றோ

ரின் நாவல்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அதன்பின் புதுமைப்பித்தன், ஜெயகாந்தன், ஜானகிராமன் என எனது வாசிப்புத்துறை விரிவடைந்தது. அதன்பின் சுபமங்களா, கணையாழி, காலச்சுவடு, உயிர்மை எனத்தேடி அலைந்தேன். இது எனது வாசிப்பின் படிமுறை.

ஒரு சிலர் கல்கி போன்றவர்கள் அடிமட்ட மக்களின் பிரச்சினைகளை எழுதாததால் அவர்களது நாவல்கள், நாவல்களே அல்ல என்கின்றனர். அதே போன்று டாக்டர் மு. வ., ஜெகசிற்பியன், சாண்டில்யன் ஆகியோரை ஒவ்வொரு காரணம் கூறி நிராகரிக்கின்றனர்.

ஆனால் பலர் இவர்களின் வாசகர்களாகவே ஆரம்பத்தில் இருந்தவர்கள். வாசிப்பு இரசனை மாறியபோது ஏனைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைத் தேடிச் சென்றவர்கள். மேலே குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களை வாசித்த படியாலேதான் அவர்கள் தங்கள் மொழிவளத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டார்கள் என்பதை பலர் மறந்து விடுகிறார்கள். இவர்களது எழுத்தைப் படித்துத்தான் பலர் நாடறிந்த எழுத்தாளர்களாகவும் விமர்சகர்களாகவும் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டவர்கள். கருத்தியல் ரீதியாகத் தம்மை மேம்படுத்திக் காட்டியவர்கள். உயர்மட்ட வாசகர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்ள, தாம் கடந்துவந்த பாதையை மறந்து பேசுகிறார்கள்.

உசாத்துணை:

- (1) பொற்சிறையல் வாடும் புன்தர்கள் (நாவல்) 1989 - தென்யான்-முரசொல் வெளியீடு (பக்.112)
- (2) ஈழநாட்டின் தழிச்சு சுபர் மண்கள்
- தென் புலோலியூர் மு. கணபதிப்பீள்ளை (பக். 60) (1967)
- (3) ஈழநாட்டுத் தழிப்புலவர் சர்தம் - புள்ளாலைக்கட்டுவன் வித்துவான் ப்ரமயூர் சீ.கணேசையர். ஈழகேசர் வெளியீடு (பக்.103) (1939)

இரசனை மிகுநீந இளமைப் பருவம்

எனது கிராமமாகிய புன்னாலைக்கட்டுவன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பலாலிக்குச் செல்லும் வீதியின் ஏழாவது மைலில் உள்ளது. வீதி கிராமத்தைக் கிழக்கு மேற்காக ஊடறுத்துச் செல்கிறது. கிராமத்தின் கேந்திர ஸ்தானமாக விளங்குவது ஆயாக்கடவைப் பிள்ளையார் கோயில். இக்கோயில் முந்நூறு ஆண்டுகாலப் பழமை வாய்ந்தது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இந்தக் கோயிலை ஓட்டித்தான் முதன்முதலில் எங்கள் ஊர்த் தமிழ்ப்பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதனை ஸ்தாபித்தவர் எமது மூதாதையரான ச.கதிர்காமையர் என்பதனை முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

பிற்பட்டகாலத்தில் இப்பாடசாலை அரசாங்கத்தினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டபின் தெருவின் கிழக்குப்புறமாக கோவிலின் நேரெதிரே ஒரு புதிய கட்டடம் அமைக்கப்பட்டது. இக்கட்டடத்திற்கு 1927 புரட்டாதி மாதம் பன்னிரண்டாம் திகதி அடிக்கல் நாட்டியவர் சேர். பொன் இராமநாதன் அவர்கள். (1).

மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன்னர்வரை பழைய பாடசாலை இருந்த இடத்தில், அதன் எச்சமாக நான்கு அடிச் சுற்றளவும் ஐந்தடி உயரமும் உள்ள இரு தூண்கள் சிதைவடைந்த நிலையில் இருந்தன. அத்தூண்களின் அருகே ஒரு மடம் இருந்தது. அதனை 'கோயிலார்' மடம் எனக் கூறுவர். கோயிலார் என்பவரால் அந்த மடம் 1910ல் அமைக்கப்பட்டதாக

அறியமுடிகிறது. இக்காலப்பகுதியில் ஆ.தாமோதரம்பிள்ளை என்பவரால் இந்த மடத்திற்குக் கிழக்கிப்புறமாக பலாலி வீதிக்கு அருகாக மற்றுமொரு மடமும் கட்டப்பட்டது. அக்காலத்தில் பல இடங்களிலும் இருந்து வருபவர்கள் இவ்விரு மடங்களிலும் தங்கி இளைப்பாறுவது வழக்கம்.

அன்றைய காலத்தில் எங்களுரின் காலைப் பொழுதுகள் ஆயாக்கடவையானின் கண்டாமணி ஓசையுடனும், கொழும்பிலிருந்து ஆறு மணிக்கு சுன்னாகம் வந்தடையும் புகையிரதத்தின் குழலோசையுடனும் தான் மலர்வது வழக்கம்.

எங்களுர்ப் பாடசாலையில் நான் அறிவரி வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டபோது அதன் அதிபராக திரு. வேலுப்பிள்ளை என்பவர் இருந்தார். அவர் சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரது மனைவி இராசம்மாவும் அங்கு ஆசிரியையாக இருந்தார். இராசம்மா ரீச்சரே எங்களது அறிவரி வகுப்பு ஆசிரியை. 'அ, ஆ' வில் தொடங்கி அம்மா, அப்பா எனச் சொற்களை எழுத்துக்கூட்டி மாணவர்களுக்கு வாசிக்கக் கற்றுத்தந்தவர் அவரே. அந்தக் காலத்தில் சிலேற், எழுதும் குச்சி ஆகியவற்றின் துணைகொண்டு எழுதிப்பழகுவார்கள். இப்போதுள்ளதுபோல் முன்பள்ளி முறை அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஆனாலும் எனது தந்தையார் எனக்கு ஏடு தொடக்கிய பின்னர் வீட்டில் எழுத்துக்களை எழுதுவதற்கும் வாசிப்பதற்கும் கற்றுத்தந்தார். சொற்களை எழுத்துக்கூட்டி வாசிக்கும் திறனை நான் பாடசாலைக்குச் செல்லும் முன்னரே பெற்றிருந்தேன். இராசம்மா ரீச்சர் கரும்பலகையில் எழுத்துக்களை, சொற்களை எழுதிவிட்டு மாணவர்களுக்கு அவற்றைச் சொல்லிக் கொடுக்கும்படி என்னிடம் கூறுவார். எனக்குக் கரும்பலகை எட்டாது. எனவே நான் பிரம்பினால் எழுத்துக்களைத் தொடங்காட்டி மாணவர்களுக்குப் படிப்பித்தது இன்றும் எனக்கு நினைவில் வருகிறது. மூன்றாம் வகுப்பு வரை எனது தந்தையார் எனது கல்வியில் நேரடிக்கவனம் செலுத்தினார். தினமும் காலை வேளைகளில் ஒவ்வொரு பாடத்தையும் பத்துத் தடவைகள் உரத்து வாசிக்கச் செய்வார்.

எனது தந்தையாருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. பாட

சாலையில் எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பிக்கத் தொடங்கியபோது அவற்றை எனக்குப் படிப்பிப்பதற்காக, பக்கத்து வீட்டிலிருந்த எனது மச்சாள்மாரிடம் ஆங்கில எழுத்துக்களைக் கேட்டறிந்து எனக்குக் கற்பிப்பார். நான் மூன்றாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் தண்ணீருற்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த எனது பெரிய தந்தையார் எங்கள் கிராமத்துப் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்துவிட்டார். அவரே எனது மூன்றாம் வகுப்பு ஆசிரியரானார். நான் நான்காம் வகுப்பிற்கு வகுப்பேற்றம் பெற்றபொழுது அவரும் நான்காம் வகுப்பு ஆசிரியரானார். இப்படியாக எனது கல்வியில் மிக நெருக்கமான நேரடிக்கண்காணிப்பை எனது பெரிய தந்தையார் வைத்திருந்தார்.

நான் பாடசாலையில் சேர்ந்த அதே வருடத்தில் இளைஞர்கள் சிலர் சேர்ந்து கோயிலார் மடத்தில் ஒரு சனமுக நிலையத்தை உருவாக்கினர். அதற்கு எங்களுர் அறிஞர் வித்துவசிரோமணி கணேசையர் நினைவாக “கணேச சனமுக நிலையம்” எனப் பெயர் சூட்டினர். அங்கு ஒரு வாசிகசாலையும் இயங்கத் தொடங்கியது. ஆரம்பத்தில் பத்திரிகைகள் மட்டுமே அங்கு வைக்கப்பட்டன.

அந்த வாசிகசாலையின் கூரையைத் தாங்கிநிற்கும் கைவளைகளில் வெள்ளை எழுத்துக்களில் பளிச்சென்று தெரியும்படி வெண்கட்டியினால் அறிவுசார் வசனங்கள் ஆங்காங்கே எழுதப்பட்டிருக்கும். ‘கல்வியே கருந்தனம்’, ‘வாசிப்பு ஒரு மனிதனை முழு மனிதனாக்கும்’, ‘ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்’ போன்ற வசனங்களை அப்போது எழுத்துக்கூட்டி ஆர்வமுடன் வாசித்த நாட்கள் இப்போதும் என் நெஞ்சில் பசுமையாக இருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடப்பாடங்களைத் தவிர்ந்த ஏனையவற்றை வாசிக்கும் பழக்கம் அந்த வசனங்களை வாசித்ததிலிருந்துதான் எனக்கு ஆரம்பமாகியது. வாசிகசாலைக்கு வருகின்ற பத்திரிகைகளில், சஞ்சிகைகளில் காணப்படுகின்ற ‘கொட்டை’ எழுத்துக்களை விளங்கியதோ இல்லையோ நான் வாசித்தேன்.

பின்னர் இந்த வாசிகசாலை பக்கத்து மடத்திற்கு

மாற்றப்பட்டு அமைப்பு ரீதியான சட்டவலுவள்ள சன சமூகநிலையம் அமைக்கப்பட்டது.

அந்தக் காலத்தில் கிராமங்களில் அமைந்திருந்த சனசமூக நிலையங்களும் அவற்றோடிணைந்த வாசிகசாலை களும் பல எழுத்தாளர்களின் ஆளுமை வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன. எங்கள் கிராமத்தில் அமைந்த சனசமூக நிலையமும் எனது ஆளுமை வளர்ச்சியில் பாரிய பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளது. இது தொடர்பாக நான் சந்தர்ப்பம் வரும்போது விபரிப்பேன்.

பாடசாலை தவிர்ந்த ஏனைய நேரங்களில் நான் அநேகமான நேரத்தை வாசிகசாலையிலும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலும் கழிப்பேன். அந்தச் சூழல் மிகவும் ரம்மியமானது.

நான் இப்பாடசாலையில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் அங்கு ஒரு பெரும் புரட்சியை அதிபர் வேலுப்பிள்ளை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். எங்களுர் அப்போது மிக இறுக்கமான சாதிக்கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் வேளாள ரின் அடிமைகளாக இருந்தனர். இவர்களுக்குச் சொந்தமாகக் காணி கிடையாது. வேளாளரின் நிலங்களிலேயே குடிசைகளை அமைத்து அவர்களுக்கு அடிமைத் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். வேளாளரின் காணிகளைக் குத்தகைக்குப் பெற்று கமம் செய்தனர். சிலர் கள்ளுச்சீவும் தொழிலும் செய்தனர். வேளாளருக்கு அடிபணிந்து நடக்காவிடில் அவர்கள் குடியிருப்பதற்கு இடம் கிடைக்காது என்ற நிலைமை இருந்தது. நாணறிந்த வரையில் அக்காலகட்டத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களில் ஒருவருக்குக்கூட எங்களுரில் சொந்தமாகக் காணியிருக்கவில்லை. அவர்களுக்கு எவரும் காணி விற்கக்கூடாது என்பது எங்களுரில் எழுதாச் சட்டமாக இருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கு அடிப்படைக் கல்விகூட மறுக்கப்பட்டது. ஒடுக்கப்பட்டோரின் பிள்ளைகள் ஊர்ப்பாடசாலையில் சேர்ந்து கல்வி கற்க முடியாத நிலை இருந்தது.

எங்கள் பாடசாலை அதிபர் வேலுப்பிள்ளை அவருக்குரிய விடுதியில் குடும்பமாகத் தங்கியிருந்தார். மாலை வேளைகளில் ஒடுக்கப்பட்டோரது குடிசைகளுக்கு தினமும் சென்று அவர்களது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பும்படி தூண்டுவார். கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை அவர்களுக்கு எடுத்துரைப்பார். முதலில் அவர்கள் தயங்கினாலும் காலப்போக்கில் படிப்படியாக அவர்கள் தமது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதற்கு முன்வந்தனர். மேட்டுக்குடி மக்களின் எதிர்ப்பு இதற்கு ஆரம்ப காலங்களில் இருந்திருக்கலாம். எனவே சமரசம் செய்யும் வகையில் அதிபர் ஒரு வழி செய்தார். இந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிள்ளைகள் இருப்பதற்கென தனியாக ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பின்வரிசையில் வாங்குகளைப் போட்டார். இந்தப் பின்வரிசையில் ஒடுக்கப்பட்ட சிறார்கள் அமர்ந்துகொள்வார்கள். மற்றவர்கள் முன் வரிசையில் அமர்வார்கள்.

இந்தப் பின்வரிசைப் பிள்ளைகள் கல்விக்காக மட்டும் அங்கு அமரலாம். பாடசாலையின் ஏனைய செயற்பாடுகள் எவற்றிலும் அவர்கள் பங்குகொள்ள முடியாது. இப்போதெல்லாம் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பெப்ரவரி 4ம் திகதியன்று பாடசாலைகளில் சுதந்திரதினக் கொண்டாட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. நாடு சுதந்திர மடையாத அந்தக் காலத்தில் இரண்டாவது எலிசபத் மகாராணியின் பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள் வருடாவருடம் நடைபெறுவது வழக்கம். அனேகமான பாடசாலைகளில் அன்று விளையாட்டுப் போட்டிகள் முக்கிய இடம்பெறும். வெற்றிபெற்ற மாணவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கப்படும். ஏனைய மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் மகாராணியின் பெயரால் இனிப்புகள் வழங்கப்படும்.

ஒடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் இந்த விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும் அங்கு நடைபெறும் ஏனைய நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குபற்ற முடியாது. அந்தச் சின்னஞ்சிறுசுகள் ஓரமாக நின்று எல்லாவற்றையும் ஏக்கத்துடன் கவனித்துக்

கொண்டிருப்பார்கள். ஒடுக்கப்பட்ட சாதியில் பிறந்த ஒரே காரணத்துக்காக எத்தகைய தண்டனை அந்தச் சிறார்களுக்கு வழங்கப்பட்டது என்பதை இப்போது நினைத்தாலும் உள்ளம் கலங்குகிறது.

சாதியத்திற்கெதிரான எனது சிந்தனையின் ஊற்றுக்கண் அந்தச் சிறு பருவத்திலேயே எனக்குள் முகிழ்ந்துவிட்டதென நினைக்கிறேன். அதுவே படிப்படியாக பிரவாகித்து பிற்காலத்தில் எனது முதலாவது நாவலான “புதிய சுவடுகள்” தோன்றுவதற்கும் சில சிறுகதைகள் தோன்றுவதற்கும் காரணமாக அமைந்திருக்கின்றன என்பதனை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியின் பெயர் “காலதரிசனம்”. அதிலுள்ள காலதரிசனம் என்ற சிறுகதை ஒடுக்கப்பட்ட சிறுவன் ஒருவனுக்கு இந்தச் சமூகத்தால் இழைக்கப்படும் அநீதி தரிசனம் பெறுகிறது. இக்கதையில் மூன்று சிறுவர்கள் தமது எண்ண அலைகளை நனவோடை உத்தியில் கூறுவதாகக் கதை அமைந்திருக்கிறது. மூர்த்திஐயர் ஒரு பிராமணச்சிறுவன். முத்து ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்த சிறுவன். பரமகுரு ஒரு வேளாளச் சிறுவன். இவர்களிடையே ஏற்படும் நட்பும் முத்துவின்மேல் மற்ற இருவரும் காட்டும் அன்பும் பரிவும் இக்கதையின் கருப்பொருளாகிறது.

இக்கதைபற்றி பேராசிரியர் க. அருணாசலம் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார், “ஆசிரியர் தமது சிறுபராயத்தில் பாடசாலையில் பெற்றுக்கொண்ட அநுபவங்களை ‘கால தரிசனம்’ என்னும் சிறுகதையில் புதுமையான முறையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மூன்று பாத்திரங்களின் பெயர்கள் கதையின் உபதலைப்புகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தம்மைப்பற்றித் தாமே கூறுகின்றன. அவற்றினூடாக அன்றைய சாதி ஆசாரங்கள், போலித்தனங்கள், ஆடை அணிவகைகள், சடங்கு முறைகள் முதலியவற்றையும் கால ஓட்டத்தில் அவற்றில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களையும் கிண்டலாகவும் நகைச்சுவையாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்..... கதையின் இறுதியில் “...அப்படியானால் இப்ப நாங்கள் பிழையென்று நினைக்கிற விஷயங்கள் காலம் மாறினால்

பிழையற்றதாகி விடுமோ? காலம் மாறிக்கொண்டுதானே இருக்கிறது” எனத் தொகுத்திருக்கும் வினா வாசகர்களை ஆழமாகச் சிந்திக்க வைக்கிறது.”(2)

இந்த இடத்தில் எனது ‘தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்’ என்ற தொகுப்பில் நான் எழுதிய ‘மனந்திறந்து சில வார்த்தைகள்’ என்ற பகுதியிலிருந்து சிலவற்றைத் தருவது பொருத்தப்பாடாக அமையும் என நினைக்கிறேன்.

“....நான் எழுதத் தொடங்கிய காலகட்டம் மார்க்ஸிய முற்போக்குவாதம் முனைப்புப் பெற்றிருந்த காலமாகும். இலக்கியம் கீழ்த்தட்டு மக்களின், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வாழ்வை அவர்களது ஏக்கப் பெருமூச்சுகளை எதிர்பார்ப்புகளைப் பிரதிபலிக்கவேண்டும். சாதிக்கொடுமை, சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, பெண்ணழமைத்தனம், இன ஒருக்குமுறை ஆகிய அனைத்துத் தீமைகளையும் எரித்து எரி சரமாக இலக்கியம் படைக்கப்படவேண்டும். அது எமது நாட்டுக்கேயுரிய தேசிய இலக்கியமாகவும் மண்வாசனையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்” என்பது மார்க்ஸிய முற்போக்குவாதிகளின் கருத்தாக இருந்தது.

உண்மையில் இவ்வாறான ஒரு சட்டகத்துக்குள் நின்று இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என்ற விதியுடன் என்னால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை. இவ்வாறு எழுதுவதால் கலாபூர்வமான வெளிப்பாடு குன்றி படைப்புகள் பிரச்சாரமாக மலின்படுத்தப்பட்டுவிடும். மென்மையான மனித உணர்வுகள் புறந்தள்ளப்பட்டுவிடும். காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ற சிந்தனைகள் மறுக்கப்பட்டுவிடும். தமிழ்த்துவம் சார்ந்த எழுத்துக்களுக்கு இடமில்லாமல் போய்விடும். இந்தச் சட்டகத்துக்கு அப்பாலும் மனிதகுலமேன்மைக்கான தேடல்கள் இருக்கின்றன என்பதே எனது கருத்தாகும். இதன் காரணமாக ஈழத்து இலக்கிய உலகை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த அக்கால மார்க்ஸிய விமர்சகர்கள் எனது எழுத்துக்களைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

மார்க்ஸியம் ஓர் உன்னதமான தத்துவம், அது ஒருபோதும் அழகிய லைப் புறந்தள்ளவில்லை. மார்க்ஸியம் பற்றிய புரிதலை கட்சி அரசியலுக்கும் தமது வசதிவாய்ப்புகளுக்கும் ஏற்றபடி அர்த்தம் கற்பித்தவர்களின் போக்குடன் என்னால் ஒத்துப்போக முடியவில்லை.

எனது கதைகளிலும் சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, சாதிக்கொடுமை,

கீழ்த்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கை, ஒருக்கப்பட்ட மக்களின் அவலம், பெருமூச்சுக்கள் ஆகியன கருப்பொருள்களாக அமைந்தன. ஆனாலும் முற்போக்காளர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்டவர்களின் படைப்புகள்போல அவை 'எரிசரமாக'ப் படைக்கப்படவில்லை என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அதற்குக் காரணம் எழுத்தாளன் எந்தக்கட்டத்திலும் தான் ஒரு பிரசாரகனாகத் தாழ்ந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதில் நான் திடமாக இருந்தேன். அழகியலைப் புறந்தள்ளிய எந்தப்படைப்பும் ஒரு கலைப்படைப்பாக அமையாது என்பது எனது அசைக்கமுடியாத கருத்தாக இருந்தது.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள், “மார்க்ஸிய விமர்சனம் முழுவதும் சமூகவியல் விமர்சனம் மாத்திரமே என்ற ஒரு கருத்து மயக்கம் பலரிடையே ஏற்பட்டது. சிலர் அந்த மயக்கத்திலிருந்து இன்னும் விடுபடவேயில்லை... மனித முழுமைக்குள்ளே கலையும் அடங்கும் என்ற முதற்கட்ட வற்புறுத்துகை கலையின் சமூகவியல் விமர்சனமாகும்”(3) என ‘உயிர்ப்புகள்’ சிறுகதைத் தொகுதியின் விமர்சனக் குறிப்பில் பதிவு செய்திருப்பது இங்கு மனங் கொள்ளத்தக்கது.

ஒரு காலகட்டத்தில் ஈழத்து இலக்கியம் பல்வேறு தளங்களில் செழித்து வளரவிடாது, தமது குழுவைச்சாராத ஆக்க இலக்கியக்காரர்களை இவர்கள் மழுங்கடித்தார்கள் என்ற தார்மீகக்கோபம் எனக்கு எப்போதும் உண்டு.”(4)

இந்தக் குழுவிமர்சகர்கள் கருத்தியல் ரீதியாக மட்டுமன்றித் திட்டமிட்டும் சில எழுத்தாளர்களை ஓரங்கட்டினார்கள் என்பதை ஈழத்து எழுத்துலகம் நன்கு அறியும்.

உசாத்துணை:

1. இது தொடர்பான கல்வெட்டு பாடசாலையின் முன்புறச் சுவரில் அமைந்திருக்கிறது
2. த.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள் - ஞானம் பதிப்பகம் (2005) - அணிந்துரை - பேராசிரியர் க. அருணாசலம்(பக்: vii)
3. உயிர்ப்புகள் (சிறுகதைத்தொகுப்பு-1986) - கலாசாரப் பெருமன்றம் கட்டிடவேல் நெல்லியடி பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் - உயிர்ப்புகளின் உயிரைத்தேடி - பேராசிரியர் கா. சுவத்தம்பி (பக்:122-123)
4. ‘த.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்’ (2005) - ஞானம் பதிப்பகம் - (பக்: xxvii -xxviii)

பாசீதிரவாரீயீயினீ சூசீதிரசாரிகளீ

இற்றைக்கு ஏறத்தாழ முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எங்களுரின் கேந்திரத்தில் தெருவோரமாக ஓர் ஆயம் இருந்தது. பருத்தித்துறை, நெல்லியடி உள்ளிட்ட தூர இடங்களிலிருந்து வியாபார நோக்கமாக எங்களுர் வழியாகத்தான் மக்கள் யாழ்ப்பாணம் செல்வது வழக்கம். இளவாலை முதலான மேற்குக் கிராமங்களிலிருந்து வண்ணிப்பகுதிக்குச் செல்பவர்களும் இவ்வழியாகத்தான் செல்வார்கள். இவர்கள் யாபேரும் எங்களுரிலுள்ள சித்திவிநாயகர் ஆலயச்சாரலில் மர நிழல்களில் தங்கிச் செல்வார்கள். இருட்டிவிட்டால் இவர்கள் தங்குவதற்கும் இங்கு வசதிகள் இருந்தன. அருகே இருக்கும் ஆயத்தில் தமது வண்டில் மாடுகளைக்கட்டி வைப்பார்கள். குதிரை வண்டில்களில் வருபவர்களும் குதிரைகளைக் கட்டி வைப்பதற்கு வசதியான இடங்கள் இருந்தன. கால்நடைகளை ஓரிடத்திலிருந்து வேறோரிடத்திற்கு நடத்திச் செல்வோரும் இந்த ஆயத்தில் அவற்றைத் தங்கவைத்து இளைப்பாறச் செய்து தமது பயணத்தைத் தொடர்வர். இவ்வாறு இளைப்பாறிச் செல்வோரும் கால்நடைகளைத் தங்கவைத்துச் செல்லும் வியாபாரிகளும் ஆயநிதி செலுத்திச் சென்றதாகக் கர்ண பரம்பரைக் கதையுண்டு. இதன் காரணமாக இந்த இடத்திற்கு “ஆயாக்கடவை” என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. இந்த ஆயத்தின் அருகே ஒரு குளமும் இருந்தது. இது ஆயக்குளம் எனப் பெயர்பெற்றிருந்தது. (1)

நவீன வாகனப் போக்குவரத்துகள் ஏற்படத் தொடங்கிய

பின்பு சிறிது சிறிதாக ஆயத்தின்பாவனை அருகத்தொடங்கியது. காலப்போக்கில் ஆயம் இல்லாமல் போய்விட்டது. எனினும் இச்செயற்பாடுகளின் எச்சங்களை எனது இளம்பராயத்தில் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

பரம்பரை பரம்பரையாக இந்தச் சூழலில் வாழ்ந்து ஊருக்கு உழைத்தவர்கள் எனது முன்னோர்கள். கல்விப்பணி, சமூகப்பணி, சமயப்பணி ஆற்றிவந்தவர்கள். தாம் ஆற்றிய பாரம்பரியம் மிக்க நற்பணிகளை சங்கிலித் தொடர்போல அடுத்துவந்த தலைமுறையினருக்கும் எடுத்து வந்தவர்கள். சிறப்புமிக்க வாழ்க்கை நெறிகளை தமது சந்ததிக்குள் செறிய வைத்தவர்கள்.

எனது இளமைக்காலத்தில் நான் சந்தித்த இந்த யுக புருஷர்கள் எவ்வாறெல்லாம் எனக்குள் தம்மைப்பற்றிய பிரமிப்பை ஏற்படுத்தினார்கள்! இவர்களில் சிலர் எவ்வாறு எனது கதைகளில் பாத்திரமானார்கள்! எவ்வாறு எனது வாழ்க்கையைப் புடம் போட்டார்கள்! எவ்வாறு எனது இலக்கியத் தடத்தின் சூத்திரதாரி ஆனார்கள் என்பதையெல்லாம் நான் இக்கட்டுரைத் தொடரில் கூறிச் செல்வேன்.

சிவானந்தக் குருக்கள் - இவர் எனது மாமா. எனது தந்தையின் மூத்த சகோதரி பொன்னம்மா என்பவரை மணந்தவர். இவரிடத்திலேதான் நான் குருகுலமுறையில் வேத மந்திரங்களைக் கற்றேன் என்பதை இக்கட்டுரைத் தொடரின் முதல் அத்தியாயத்தில் கூறியிருக்கிறேன்.

இவர் தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகியவற்றைக் கற்றுணர்ந்தவர். இலங்கை அரசின் தபாற் கந்தோர் தலைமைப் பீடத்தில் தொழில் கிடைத்தபோதும், களங்கமில்லாத சேவை கணேசன் சேவையே என அரசசேவையை வெறுத்து ஆயாக்கடவை ஐங்கரன் பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். (2)

அவர் உஷாக்காலத்திற்கு முன்னரே நித்திரை விட்டு டெழுந்து காலைக்கடன்களை நிறைவேற்றியபின் குளித்து சிவபூசை செய்வார். அதன்பின் கோயில் சூழலில் உள்ள

பூமரங்களிலிருந்து பூக்கொய்வார். திருமஞ்சனக் கிணற்றில் நீர் இறைத்து மூலவருக்கு அபிஷேகம் செய்து, அலங்காரம் செய்து பூசை செய்வார். அவருடைய செயற்பாடுகள் யாவும் குறித்த நேரத்தில் மணிக்கணக்குப் பிசகாமல் நிகழும்.

பூசை முடிந்து உணவருந்தியபின் கோயில் முன்றலுக்குச் செல்வார். அங்குள்ள வாசிகசாலையில் அமர்ந்து அன்றைய ஆங்கில, தமிழ் தினசரிகளை வாசிப்பார். முன்னர் ஆயம் இருந்த இடத்தில் தெருவோரமாக இப்போது ஒரு கிணறு இருக்கிறது. கிணற்றிலிருந்து சிறிது தூரத்தில், ஆறடி நீளமும் நான்கடி அகலமும் கொண்ட கல்லில் பொழியப்பட்ட நீர்த்தொட்டி ஒன்று இருந்தது. இந்த நீர்த்தொட்டியை தினமும் கழுவிச் சுத்தம் செய்து கிணற்றிலிருந்து நீரிறைத்து அதனுள் நிரப்புவார். எனது இளமைப் பராயத்தில் இப்போதுள்ளதுபோல் பஸ்களோ, கார்களோ அதிகம் இருக்கவில்லை. மாட்டு வண்டில் பாவனையே அதிகமாக இருந்தது. மாட்டு வண்டிலில் வருபவர்கள் கோயிலின் முன்னாலுள்ள மடத்தில் இருந்து இளைப்பாறி, மாடுகளை இந்தத் தொட்டியில் நீர் அருந்தச் செய்து தமது பயணத்தைத் தொடர்வர். இங்கு ஒரு சுமைதாங்கியும் இருந்தது. தலைச்சுமையாக வருபவர்கள் தங்களது தலைச்சுமைகளை அதில் இறக்கிவைத்து சிரம பரிகாரம் செய்தபின் தமது பயணத்தைத் தொடர்வதையும் காணலாம். இந்த நீர்த்தொட்டியின் அருகே ஒரு தெருவிளக்குக் கம்பம் கோவில் வாசலின் நேராக அமைந்திருந்தது. அந்தத் தெருவிளக்குக் கம்பத்தின் உச்சியில் உள்ள கண்ணாடிக்கூட்டின் புகை மண்டிய நான்குபுறக் கண்ணாடிகளை தினமும் சுத்தம் செய்து, விளக்குக்கு மண்ணெண்ணெய் நிரப்பி மாலை வேளை களில் ஒளிரச் செய்வார் மாமா. இரவு நேரங்களில் அந்த நீண்ட தெருவில் இந்தத் தெருவிளக்கு மட்டுமே பளீரென ஒளி உமிழ்ந்த வண்ணமிருக்கும். அந்தத் தெருவிளக்கின் ஓரமாக ஒரு பெரிய அரசமரம் இருந்தது. அந்த அரசமரத்திலிருந்து பழுத்தல் இலைகள் சொரிந்து நிலம் எங்கும் பரந்திருக்கும். அவற்றை ஒரு 'குத்தாசி'யால் குத்திக்குத்திப் பொறுக்குவார். அந்தப் பகுதி எந்த நேரமும் கஞ்சல் குப்பைகளின்றி இருக்க

வேண்டுமென்பது அவரது நினைப்பு. தெருவோரமாக இரு மருங்கிலும் நிழலுக்காக சில மரங்களை நாட்டுவார். அவற்றைக் கால்நடைகள் தின்று விடாமல் இருக்க சுற்றிவரத் தடிகளை ஊன்றி முக்கோண வடிவில் மறைப்புக் கட்டுவார். அவற்றிற்கு தினமும் தண்ணீர் ஊற்றுவார். இப்போது அவை பெரும் விருட்சங்களாகி நிழல் தந்துகொண்டிருக்கின்றன. கோயிலின் முன்புறத்தில் ஒரு பூஞ்சோலை இருந்தது. அங்கிருக்கும் பூஞ்செடிகளுக்கும் கிணற்றிலிருந்து வாளியால் நீரிறைத்து வாய்க்கால்மூலம் நீர் பாய்ச்சுவார். சிறுவர்களாகிய நாங்கள் 'பாத்தி கட்டுவோம்'.

அறுபது வயது நிரம்பிய ஓர் அந்தண சிரேஷ்டர் - காண்பவர்கள் கையெடுத்துக் கும்பிடும் ஒரு சிவப்பிராமணர் இவற்றையெல்லாம் ஏன் செய்கிறார்? வேறு யாரையாவது கொண்டு இவற்றைச் செய்விக்க முடியாதா? என்றால்

இவற்றையெல்லாம் அவர் சிறுவயதிலிருந்தே செய்து வருகிறார். சமூகக் கடமையாக நினைத்துச் செய்கிறார். இவற்றை அவரது மூதாதையர் அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது தனது அடுத்த சந்ததிக்கு இவற்றைக் கற்றுக்கொடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

சிவானந்த மாமாவுக்கு ஒரு பெரியப்பா இருந்தார். மாமா செய்த பணிகளை அவரும் முற்காலத்தில் செய்து வந்தவர்தான். வயதாகிவிட்டதால் இப்போது அவரால் அவற்றைச் செய்ய முடிவதில்லை. அவரது பெயர் குமாரசாமி ஐயர். அவர் தனிக்கட்டையாக நீண்ட காலம் வாழ்ந்தவர். இரவீந்திரநாத் தாஹூர் போன்ற தோற்றமுடையவர். கையிலே எப்பொழுதும் ஒரு 'பொல்லு' இருக்கும். அதன் கைப்பிடி வளைவாக இருக்கும். கோயில் வாசலில் மாலை வேளைகளில் அமர்ந்திருப்பார். அவரது முகத்தில் எந்த நேரமும் அறிவொளி வீசிக்கொண்டிருக்கும். மிகப்பெரிய தமிழறிஞரான அவர் வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரராவார்.

நான் "வாசனை" என்று ஒரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன்.

அதிலே 'தாத்தா' என்று ஒரு பாத்திரம் வருகிறது. அந்தப்பாத்திரம் பற்றி அக்கதையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

“தாத்தாவுக்கு இப்போது எண்பது வயதிருக்கலாம். எனக்கு வியரம் தெரிந்த காலத்திலிருந்து தாத்தாவின் தோற்றம் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது. நெடிய உடம்பு, சிவந்த மேனி, மூக்குக் கண்ணாடியினூடாக உருகுவும் தீடீவணியம் நிறைந்த கண்கள், உச்சிக்குருமி, பஞ்சு போன்ற வெள்ளைத்தாடி, இடது தோளிலிருந்து மார்பிலே தவழும் தடித்த பூணூல், காலிலே மரத்தினால் செதுக்கிய குமிழ் மிதியடி..... அவர் நடக்கும் போது எழும் மிதியடியோசை என் நெஞ்சைத் தட்டிக் கொண்டே இருக்கும்.

தாத்தா என்மீது அளவு கடந்த அன்பைச் சொரிபவர். பால்யப் பருவத்திலிருந்து இளமைப் பருவம்வரை அவரது அரவணைப்பிலும் நிழலிலும் தான் நான் வளர்ந்தேன். ஒவ்வொரு பருவப் படிமுறை வளர்ச்சியிலும் அந்தந்தப் பருவத்திற்கேற்ப அவர் என்னை உருவாக்குவதில் கவனஞ் செலுத்தியிருக்கிறார். பாலர் வகுப்பில் படிக்கும் காலத்தில் தாத்தா தனது தோளில் என்னைச் சுமந்து பள்ளிக்கூடம் அழைத்துச் சென்றது இன்னும் என் நெஞ்சிலே நிழலாழக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வாறு என்னைத் தோளிலே சுமந்தபோது அவரது உடம்பின் வாசனை பழப்படியாக என் ஜீவனுள் புகுந்து ஒன்றிப்போய்விட்டது. அந்த வாசனை என்னுள் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு சாதாரணமானதல்ல. அந்த வாசனையின் சிறு அதிர்வுகூட என்னைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்திவிடும்.

...வால்மீகி இராமாயணத்திலிருந்து சமஸ்கிருத சுலோகங்களைக் கூறி அதன் சுவைகளைத் தமிழிலே எடுத்துச் சொல்வார். மகாபாரதக் கதையைத் தொடராகத் தினம் தினம் அவரது மடியில் இருந்து கேட்ட நாட்கள் அற்புதமானவை. அந்தக் கதையில் வருகின்ற பீஷ்மர் போலவே தாத்தா தோன்றுவார். தாத்தாவும் பீஷ்மரைப்போன்று பிரமச்சாரிதான் என்பதை அம்மா எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். தாத்தாவின் உடம்பு வாசனை பீஷ்மரிடமும் இருந்திருக்குமோ?

‘சர்வேஜனா ஸுஹினோ பவந்து’ எனத் தாத்தா அழக்கழ கூறிக் கொள்வார். அதன் அர்த்தம் அந்தக் காலத்தில் எனக்குப் புரிந்ததில்லை. பிற்பட்ட காலத்தில் நான் பாரதியின் கவிதா விலாசத்தில் மூழ்கித் திளைத்து, ‘வல்லமை தாராயோ இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே’ என்ற வரிகளின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டபோதுதான் தாத்தாவின் உள்ளத்தின்

விசாலத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்.”(3)

மேற்குறிப்பிட்ட பகுதியில், ‘தாத்தா’ பாத்திரத்தில் சிவானந்த மாமாவினதும் அவரது பெரிய தந்தை குமாரசாமி ஐயரினதும் சில பண்புக்கூறுகள் கலந்து வருவதை வாசகர்கள் அவதானிக்கலாம்.

எனது பால்ய நண்பன் ‘ஸ்ரீ’ பற்றி முதலாவது அத்தியாயத்தில் கூறியிருக்கிறேன். அவனது தந்தை பால சுப்பிரமணிய ஐயர், கே.சி.பி ஐயர் என ஊரில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தார். அவர் “பிறந்த ஊராகிய புன்னாலைக் கட்டுவனில் அரசாங்க வைத்தியசாலை, சனசமூக நிலையம், தோன்றுவதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்தார்” என வண்ணை வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த ச. அம்பிகைபா கன் குறிப்பிடுகிறார்.(4) சேர்.பொன். இராமநாதன் அவர்களின் உதவியையும் பொதுமக்களின் ஆதரவையும் பெற்றே இப்பணிகளை இவர் ஆற்றினார் என அறிய முடிகிறது.(5) இவர் எமது கிராமத்தில் உபதபால் நிலையம் ஒன்றை நிறுவுவதற்கும் முன்னின்று செயற்பட்டார்.

இவர் தொழிலிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின் ஆயாக்கடவைப் பிள்ளையார் கோயில் திருப்பணிகள் நடைபெறுவதற்கு முன்னின்று உழைத்தார். ஆயாக்கடவை ஐங்கரனுக்கு ஒரு சித்திரத்தேர் செய்ய வேண்டும் என எண்ணங்கொண்டு அதற்காகப் பெரும் பாடுபட்டார். தேரின் வடம் பிடித்து இழுக்கும்வரை தான் முகச்சவரம் செய்யப் போவதில்லை எனச் சபதம் பூண்டிருந்தார். ஆனாலும் தேர் வேலைகள் முடிவுபெற முன்னரே அவர் அமரத்துவம் அடைய நேரிட்டுவிட்டது.

சிவானந்த மாமாவுக்கு ஒரு மகள் இருந்தார். அவளை இராசாத்தி என்று வீட்டில் கூப்பிடுவார்கள். இராசாத்தி அம்மா என்று ஊரே கூப்பிடும். ஊருக்கு அவ மாதரசி. அனேகமான நேரங்களில் கோயில் சூழலில் இருப்பார். எனது தாயாரின் நெருங்கிய நண்பியாக இருந்தார். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பரிசயம் உடையவர். சமஸ்கிருதமும் தெரியும். சோதிடம் அவருக்குப் பரம்பரைச் சொத்து. சிறுவர்கள் அவரை இராசாத்தி

அக்கா என்றே கூப்பிடுவார்கள். அவருக்குப் பிள்ளைச்செல்வம் இருக்கவில்லை. அதனால் ஊர்ப்பிள்ளைகள் எல்லோரையும் தனது பிள்ளைகளாகக் கருதி அன்பு செலுத்துவார். அன்புக்கு இலக்கணமாக வாழ்ந்தவர் இராசாத்தி அக்கா. ஊர் மக்கள் தமது பிரச்சினைகளை இவரிடம் கூறி ஆறுதல் பெறுவதை நான் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன்.

எனது படைப்புகளில் எங்கெங்கே அன்பு செலுத்தும் பெண் பாத்திரங்கள் வருகின்றனவோ அங்கெல்லாம் இராசாத்தியக்கா உறைந்திருப்பார். அவரது ஒருசில பண்புக் கூறுகள் அப்பாத்திரங்களில் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாகக் கூறுவதானால் 'ஒரு சின்னப்பையன் அப்பாவாகின்றான்' என்ற சிறுகதையில் ஓர் அக்கா பாத்திரம் வருகிறது. அந்த அக்கா பாத்திரத்திற்குள் இராசாத்தியக்கா கரந்துறைகின்றார். அதேபோன்று எனது 'புதிய சுவடுகள்' நாவலில் அன்னம்மா என்றொரு தாயின் பாத்திரம் வருகிறது. அங்கே அக்கா ஒரு தாயின் பண்புகளோடு வலம் வருகிறார். இப்படிப் பல்வேறு உதாரணங்களைக் காட்டலாம். அன்பு செலுத்தும் பெண் பாத்திரங்களை நான் படைக்கும்போது இராசாத்தி அக்கா எப்படியோ எனது மனதிலே புகுந்து விடுகிறார்.

நான் மேலே குறிப்பிட்ட இராசாத்தியக்காவின் கணவனது பெயர் சுவாமிநாத ஐயர். அவரை சர்மா ஐயர் என ஊரில் வழங்குவார்கள். அவர் ஓர் ஆசிரியர், எனக்கொரு சுவாரஸ்யமான தகவலைக் கூறினார். அந்தக்காலத்தில் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருக்கும் ஆண்கள் தமது மனைவியை இழக்க நேரிட்டால் ஓர் இளம் விதவையையோ அல்லது அநாதைப் பெண்ணையோ பதிவுத் திருமணம் செய்வார்களாம். இந்தத் திருமணத்தால் அவர்களிடையே வேறெந்தப் பந்தமும் இருப்பதில்லை. இவ்வாறு பதிவுத்திருமணம் செய்வதனால் அவர் இறந்த பின்பு அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் 'பென்ஷன்' பணத்தை அந்தப் பெண் பெற்றுவாழ வழி கிடைக்கிறது.

இந்தத் தகவலை வைத்துக்கொண்டு நான் 'சங்கு

சுட்டாலும்...' என்றொரு சிறுகதை எழுதினேன். அந்தச் சிறுகதையின் ஆண் பாத்திரம் பொன்னுத்துரை மாஸ்டர் திருமணமாகாதவர். ஊருக்கு உழைப்பவர். ஊர் முன்னேற்றத்திற்காக தனது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்தவர். இவருக்கு கான்சர் வருத்தம் வந்துவிடுகிறது. இறக்கப்போவது நிச்சயமாகிவிடுகிறது. இந்நிலையில் தேவகி என்ற பெண்ணை அவர் திருமணம் செய்கிறார்.

மேலே குறிப்பிட்ட கதையில் வரும் பொன்னுத்துரை மாஸ்டரின பாத்திர வார்ப்பிற்கு சிவானந்த மாமாவும், கே.சி. பி. ஐயரும் உதாரண புருஷர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களது ஊருக்கு உழைக்கும் பண்பு இப்பாத்திர வார்ப்பில் முனைப்புற்றிருக்கிறது.

எனது இளமைப் பருவத்தில் எனது உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்த மனிதர்கள் என் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் எவ்வாறு எனது இலக்கியத் தடத்தில் பதிவாகின என்பதற்கு மேலே காட்டப்பட்டவை சில உதாரணங்கள் மட்டுமே. இந்த மனிதர்களைப் போன்று வேறும் பலர் எனது ஆளுமை விருத்தியில் ஆட்சி செலுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எனது படைப்புகளில் எங்காவது பிரசன்னம் தந்துகொண்டுதான் இருப்பார்கள்.

நான் கல்வி கற்ற காலப்பகுதியில் எங்குளூர்த் தமிழ்ப் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புவரை இருந்தபோதும் புலமைப்பரீட்சைக்கு மாணவர்களை அனுப்பும் வசதி இருக்கவில்லை. அதற்கான வளங்கள் அப்போது இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். எனது பெரிய தந்தையார் என்னை புலமைப்பரீட்சையில் தோற்ற வேண்டுமென விரும்பினார். எனவே எங்குளூர் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் நான் சேர்ந்து படிப்பதற்கு ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டார்.

இந்த ஆங்கிலப் பாடசாலையின் ஸ்தாபகர் எனது தாத்தா (தந்தையின் தந்தை) என்பதை சென்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். எனது தாத்தாவின் தந்தை அதாவது எனது பாட்டனார் பெரிய நில சுராந்தரராக இருந்தவர்.

தற்போதுள்ள தமிழ்ப்பாடசாலையின் வடக்குப் பக்கமாகவும் தெருவின் மேற்குப்புறத்திலும் அவருக்கு அனேகமான காணிகள் இருந்தன. அவர் இறந்தபின் அக்காணிகள் யாவும் எனது தாத்தாவுக்கும் அவரது தாயாரான மாணிக்கம்மா என்பவருக்கும் சொந்தமாகின. அவரது காலத்தில் எங்களது ஊரில் தமிழ்ப்பாடசாலை மட்டுமே இயங்கி வந்தது. எம்மூர் மக்கள் ஆங்கிலக்கல்வி கற்பதற்கு வேறு ஊர்களிலுள்ள மிஷனரிமாரின் பாடசாலைகளை நோக்கிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அக்காலத்தில் மிஷனரிமார் தமது பாடசாலைகளுக்கு வரும் மாணவர்களை மதமாற்றம் செய்வதில் மும்முரமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். எனவே இந்த நிலைமை உருவாகாமல் தடுக்கவேண்டுமெனில் எங்களுரிலேயே ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையை ஸ்தாபிக்க எனது தாத்தா விரும்பினார். அவ்வாறே பாடசாலையை ஆரம்பித்து (1908) நன்கு நிர்வகித்து திறம்பட நடாத்திவந்தார். ஆனால் பாடசாலையை ஆரம்பித்து நான்கு அல்லது ஐந்து வருடங்களில் அவர் தனது நாற்பத்தோராவது வயதில் நோய்வாய்ப்பட்டு அகாலமரணமடைந்தார். அவர் இறக்கும் போது எனது தந்தையாருக்கு வயது 4. பெரிய தந்தையாருக்கு வயது 7. இவர்களுக்கு மூன்று மூத்த சகோதரிகளும் இருந்தனர். குடும்பம் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. பாடசாலை இயங்காமல்போனது.

இதனை அறிந்த வெஸ்லியன் மெதடிஸ்டர் மிஷனரியினர் அந்தப்பாடசாலையைத் தாங்கள் விலைக்கு வாங்குவதற்கு முயற்சித்தனர். இந்நிலையில் பாடசாலையையும் அதன் நிர்வாகத்தையும் தாத்தாவின் மைத்துனராகிய செல்லையர் என்பவர் மிஷனரியினருக்கு விற்றுவிட்டார் (1913).

அந்தப்பாடசாலை மிஷனரிமாரால் ஏறத்தாழ பத்தொன்பது வருடங்கள் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது. பின்னர் பாடசாலையை விரிவாக்கம் செய்யும் நோக்கத்துடன் அவர்கள் அதிக நிலப்பரப்புடன் கூடிய வேறொரு காணியை வாங்கி அங்கு அப்பாடசாலையை இடம்மாற்றினர். அந்தப்பாடசாலை இருந்த காணியை அவர்களிடமிருந்து மீண்டும் எனது தந்தை

விலைக்குப் பெற்றுக்கொண்டார்(1932). இப்போது எனது வீடு அந்தக்காணியில் - அதாவது தாத்தா பள்ளிக்கூடம் அமைத்த எனது மூதாதையரின் முதுசொமாக விளங்கும் காணியில் அமைந்திருக்கிறது.

எனது தந்தையார் என்னை இந்த மிஷனரி ஆங்கிலப் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பில் சேர்ப்பதற்கு அழைத்துச் சென்றார். அது தனியார் பாடசாலையாக இருந்ததால் பணம் கட்டியே சேரவேண்டி இருந்தது. அத்தோடு ஒவ்வொரு தவணைக்கும் வசதிக்கட்டணமும் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. அந்தளவு பணம் கட்டுவதற்கு எனது தந்தையாரிடம் வசதி இருக்கவில்லை.

ஆங்கிலப் பாடசாலை அதிபர் திரு. பரராஜசிங்கம் ஒரு பாதிரியார்; மிகவும் கண்டிப்பானவர். ஆனால் உதவிசெய்யும் மனப்பான்மை உடையவர். எனது தந்தையார் தனது வறுமை நிலையைப் பாதிரியாருக்கு விளக்கினார். அந்தப் பாடசாலையின் ஸ்தாபகர் தனது தந்தையார் எனவும் அந்தவகையில் முற்பணமோ தவணைப்பணமோ பெறாமல் மகனைக் கல்வி கற்பதற்கு அனுமதிக்க வேண்டுமெனவும் வேண்டினார்.

ஆங்கிலப் பாடசாலையில் நான் இரண்டு வருடங்கள் கல்வி கற்றேன். அந்தப்பாடசாலை எனக்கு ஒழுக்கநெறியைக் கற்றுத்தந்தது. சரியான நேரத்துக்கு பாடசாலைக்குச் செல்லாவிட்டால் பாதிரியாரின் அடி கிடைக்கும்.

பாதிரியார் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தைப் பின்பற்றுபவர். வெள்ளை உடை அணிந்து இடுப்பில் சுறுப்பு நிறப் பட்டி கட்டியிருப்பார். கிறிஸ்தவ மதத்தில் இருக்கும் 'பாபசங்கீர்த்தனம்' போன்ற விடயங்களைத் தமது மதப்பிரிவினர் பின்பற்றுவதில்லை எனவும் கிறிஸ்தவ மதத்தில் உள்ள அறிவுக்கு ஒவ்வாத விடயங்களை நீக்கி புதிய மதத்தை நிறுவியவர் மாட்டின் லூதர் என்ற மதப் பெரியார் எனவும் கூறி மதப்போதனை செய்வார். தினமும் காலையில் 'அசெம்பிளி' எனப்படும் ஒன்றுகூடலில் 15 மணித்துளிகள் பாதிரியார் பைபிளின் சில வாசகங்களை வாசிப்பார். நாங்கள் எழுந்து

நின்று மௌனமாக பிரார்த்தனையில் ஈடுபடவேண்டும். அதன் பின்னர்தான் வகுப்புக்குச் செல்லலாம்.

காலை வேளைகளில் பாடசாலையில் கிறிஸ்தவ போதனையைப் பாதிரியாரிடம் பெற்ற நான், மாலைவேளைகளில் குருகுலத்தில் வேதபாராயணத்தை மாமாவிடம் பயின்றேன்.

எனது ஆங்கில அறிவை விருத்தி செய்ததில் பாதிரியாருக்குக் கணிசமான பங்குண்டு. எழுத்து உறுப்பாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் அவர் கண்டிப்பாக இருப்பார். உறுப்பெழுத்துப் பயிற்சிக் கொப்பிகளை வாங்கி எழுதும்படி வற்புறுத்துவார். பிழை கண்டால் அடிமட்டத்தால் புறங்கையில் மொழியில் அடிப்பார். எனது எழுத்து உறுப்பாக அமைந்ததற்கு அவரே காரணராக விளங்கினார்.

பாதிரியாரின் மகள் ராணி ரீச்சர் எங்களது வகுப்பு ஆசிரியை. ஆங்கில இலக்கியங்களை அவர்தான் எங்கள் வகுப்பில் அறிமுகம் செய்தார். Blue Bird – Bright story readers எனப்படும் ஆங்கில இலக்கிய அறிமுக நூல்கள் பாடசாலை நூல் நிலையத்தில் இருந்தன. அவற்றைத் தினமும் வாசித்து எமக்கு விளக்குவார். ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள் உட்பட பல்வேறு ஆங்கில இலக்கியங்களை அவர் எமக்கு அறிமுகம் செய்தார். அதுவரை காலமும் பழந்தமிழ் இலக்கிய இரசனையில் ஊறித்திளைத்திருந்த எனக்கு ஆங்கில இலக்கிய இரசனையை ஏற்படுத்தியவர் ராணி ரீச்சரே.

ராணி ரீச்சர் கலையுள்ளம் கொண்டவர். பாடசாலை விழாக்களின்போது பிள்ளைகளுக்கு நடனம், நாடகம், கும்மி போன்றவற்றைப் பழக்கி மேடையேற்றுவார். அப்படியான ஒரு விழாவில் குழலூதும் கண்ணனாக என்னை நடுவிலே நிறுத்தி, சுற்றிவர கோதையர் நடனமாடம் நிகழ்ச்சியொன்றை மேடையேற்றினார். அதுவே எனது வாழ்வில் நான் பங்குபற்றிய முதல் பொதுநிகழ்ச்சியாக அமைந்தது.

ஐந்தாம் வகுப்பு புலமைப் பரீட்சையில் நான் சித்தியடைய வேண்டுமெனப் பெரிதும் பாடுபட்டவர் எனது பெரியதந்தையார். எனது பாடசாலைக் காலத்தில் நான் அவரது

வீட்டிலேயே இரவில் தங்கும்படி ஒழுங்கு செய்திருந்தார். ஆசிரியரான அவர் காலையிலும் மாலையிலும் எனக்குத் தமிழிலும் கணிதத்திலும் கடுமையான பயிற்சி தந்தார். புலமைப் பரீட்சையில் நான் தேறிவிடுவேன் என்ற திடமான நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது. அந்தச் சோதனை யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பாடசாலையில் நடைபெற்றதாக ஞாபகம்.

கேள்வித்தாள் எனக்கு வழங்கப்பட்டபோது எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. ஏனெனில் அது ஆங்கிலத்தில் இருந்தது. “இதிலா விடையெழுதவேண்டும்?” எனப் பரீட்சை மேற்பார்வையாளரிடம் கேட்டேன். அவர் ஆம் எனப் பதிலிறுத்தார். எனக்கு விளங்கிய வகையில் விடையெழுதிவிட்டு வெளியே வந்தேன். என்னை அழைத்துப்போக பெரிய தந்தையார் வந்திருந்தார். நான் நடந்தவற்றைக் கூறினேன். அவருக்கும் ஏமாற்றமாக இருந்திருக்க வேண்டும். “எந்த மொழியில் பரீட்சை எழுதவேண்டும் என்ற பகுதியை, மனுவில் நிரப்பாமல் விட்டுவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது. அதனால் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் இருந்து தோற்றிய மாணவர்களுக்கு ஆங்கில வினாத்தாள்களை அனுப்பிவிட்டார்கள்” எனப் புதிருக்கு விடைகண்டுபிடித்தார் எனது பெரிய தந்தை. நான் எந்த நோக்கத்தோடு அந்தப்பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேனோ அந்தநோக்கம் நிறைவேறவில்லை. நான் புலமைப் பரீட்சையில் சித்தியடையவில்லை.

உசாத்துணை:

- (1) புன்னாலைக்கட்டுவன் ஆயாக்கடவை சீத்த விநாயகர் சரணாகத் மலர் - (1990) பாக்டர். சி. நன்னத்தம்பி (பக்:3)
- (2) “ஸோமகாண்டியம்” (1970) - ப்ரம்மபுரி சீவா ஸோமசுந்தரம் அவர்களின் சீவபதப்பேற்றைக் குறித்து அலரும் நனைவுப் பூக்கள் (பக் :5)
- (3) த. ஞானசேகரன் சீறுகதைகள் (பக்:230-233) ஞானம் பதிப்பகம்(2005)
- (4) ப்ரம்மபுரி க. சி. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்களின் நனைவு மலர் (1970) - பொதுமக்கள் சார்பில் புன்னாலைக்கட்டுவன் சனசமூக நிலையத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது (பக்: 3) வண்ணை வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி அதிபர் ச.அம்பிகையாகன் அவர்களது கட்டுரை
- (5) மேற்படி நூல் (பக்:5) - ஆசிரியர். தா. ஆறுமுகம் அவர்களின் கட்டுரை

இளம் மனதில் பதிந்த இரசனைமிகுந்த கதைகள்

யாழ்ப்பாணம் வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோயில் வடக்கு வீதியில் 104 ஆம் இலக்கத்தில் அமைந்திருக்கிறது எனது தாயாரின் இல்லம். அங்குதான் 1941 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 15 ஆம் திகதி பகல் 11.36 மணியளவில் சித்திரைமாத அனுஷ நட்சத்திரத்தில் நான் பிறந்தேன். எனது தாயாரின் தந்தையும் அவரது பெரிய தந்தையாரும் வைத்தீஸ்வரன் கோயிலில் பணியாற்றியவர்கள். இந்த இல்லத்தில் நான்கு தலைமுறைகளாக அவர்களது சந்ததியினர் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இந்த இல்லத்திலிருந்துதான் எனது பூட்டன் வித்துவசிரோ மணி கணேசையர் தனது இளமைக்காலத்தில் ஆறுமுக நாவலரின் மருமகனான பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் சென்று கல்விகற்றார்.

எனது தாயாரின் மூத்த சகோதரர் பெயர் சிவசுப்பிரமணிய ஐயர். இவர் ஒரு சகலகலாவிற்பன்னர். யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்திலும் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்றவர். மாணவராக இருந்த காலத்திலேயே இவர் சிறந்த நடிகராகவும் ஓவியராகவும் விளங்கியவர். பின்னர் நடனம், சங்கீதம் முதலியவற்றிலும் ஈடுபட்டு அவற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். அக்காலகட்டத்தில் கலையரசு சொர்ணலிங்கம் அவர்களது நாடகக்குழுவில் நடிகராகவும் இருந்து நாடகங்களிலும் நடித்து வந்தார். பின்னர் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சேர்ந்து நடன

ஆசிரியரானார். இலங்கையில் முதலில் நாட்டியப்பள்ளி ஒன்றைத் தொடங்கி அதனைத் திறம்பட நடத்தி வந்தார். (1) இவரை நான் 'மணிமாமா' என அழைப்பேன். இவர் தனது 18ஆவது வயதில் சி. எஸ். எஸ் மணிபாகவதர் என்ற பெயரில் கதாப்பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கி புகழ்பெற்ற பிரசங்கியானார்.

1966ஆம் ஆண்டு துறவறம் பூண்ட அவர் ஸ்ரீலங்கை சுவாமிநாத தம்பிரான் சுவாமிகள் என்ற நாமம் பெற்றார். அதே ஆண்டில் நல்லை நகரில் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம் அமைத்து அதனுடாக சமய அறப்பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.(2) இதுவே இலங்கையின் முதலாவது ஆதீனமாகும்.

மணிமாமா வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியில் இசை நடன ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் அவ்வூரில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த நாவன்னா ஐயர் குடும்பத்துடன் அவருக்கு பரிசயம் ஏற்பட்டது. நாவன்னா ஐயர் கோயில் பூசகராகவும் பிரபல சுதேச வைத்தியராகவும் விளங்கினார். அவரது குடும்பம் அக்காலத்தில் இசைவிற்பன்னர்களைக் கொண்ட குடும்பமாகவும் விளங்கியது. மணிமாமாவின் பிரசங்கங்களுக்கு பக்கவாத்திய இசைக் கலைஞர்களாக அக் குடும்பத்தில் உள்ளோர் விளங்கினர். இத்தகைய தொடர்புகளால் மணிமாமா நாவன்னா ஐயர் குடும்பத்தில் ஒருவராகி அவர்களது வீட்டிலேயே வசிக்கத் தொடங்கினார்.

பிற்பட்ட காலத்தில் மணிமாமா துறவறம் பூண்டு சுவாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகளாக நாமம் பெற்றதும், நாவன்னா ஐயரின் பேரர்களுள் ஒருவரான கணேசசர்மா, மணிமாமாவைத் தனது ஆத்மார்த்த குருவாக வரித்துக் கொண்டார். கணேசசர்மா தனது குருவின் நினைவாக தனது பிள்ளைகளில் ஒருவருக்கு சுவாமிநாதன் எனப் பெயர் சூட்டினார். சுவாமிநாதன் தனது தந்தையைப் பின்பற்றி ஒரு பட்டயக் கணக்காளராகவும் சிறந்த மிருதங்க வித்துவானாகவும் திகழ்கிறார். அவரே எனது ஒரே மகளான வசந்தராவின் கணவராவார். இத்தகைய ஒரு

பூர்வபந்தத் தொடர்பு எனது மகளுக்கு ஏற்படுவதற்கும் மணி மாமா காரணராக விளங்கினார்.

இவர் தனது வாழ்நாளில் 50,000 கதாப்பிரசங்கங்களுக்கு மேல் செய்திருப்பார். இந்தியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று பிரசங்கம் செய்து புகழீட்டினார்.

எனக்கு இலக்கிய ஆர்வத்தை ஊட்டியதில் மணி மாமாவுக்கும் பெரும் பங்குண்டு. இவரது புராண இதிகாச பிரசங்கங்கள் பலவற்றை நான் கேட்டு இரசித்திருக்கிறேன். பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் அவரது வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து அவரது பிரசங்கங்களுக்குச் செல்வேன். எனது இளம் வயதில் என்னைச் சூழ இருந்தவர்கள் எனக்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பரிசயம் ஏற்படுத்திய போதிலும் அவற்றிலே உள்ள இலக்கியச் சுவைகளை இசையிலே தோய்த்தெடுத்து இரசிக்கத்தந்தவர் எனது மாமா. இலக்கியக் கதாபாத்திரங்களை எனது மனத்திரையிலே ஓடவிட்டவர் அவர். ஒரு விடயத்தை எவ்வாறு சுவையாகச் சொல்லலாம் என்பதனைக் கற்றுத்தந்தவர் அவர்.

அந்தச்சிறு பராயத்திலே எனக்கு வியப்பினை ஏற்படுத்திய நிகழ்வுகள் சிலவற்றை இந்த இடத்திலே கூறுதல் பொருத்தமாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன். மாமாவின் பிரசங்கங்களில் கேட்ட கதாபாத்திரங்களின் பெயர்களையுடைய சிலர் எங்களுரில் நடமாடித் திரிந்தார்கள்.

சிவபெருமான், ஐயனார், கோவலர், கந்தரம்மான்! - என்ன உங்களுக்கும் வியப்பாக இருக்கிறதா?

இவர்களில் சிவபெருமானை நான் எங்களுர் சங்கக் கடையிலே சந்திப்பேன். நான் சிறுவனாக இருந்த பொழுது எங்கள் வீட்டுக்கு கூப்பன் அரிசி வாங்க நான்தான் சங்கக்கடைக்குப் போவேன். சிவபெருமான் பொதுநிறமானவர். குடுமி வைத்திருப்பார். நெற்றியிலே பட்டையாகத் திருநீறு. இடுப்பிலே நாலுமுழ வேட்டி. தோளில் ஒரு சால்வை. இவரைப் பார்த்ததும் மாமாவின் பிரசங்கத்திலே சிவபெருமான் செய்த திருவிளையாடல்கள் என் நினைவிலே வரும்.

அதுமட்டுமல்ல, அந்தக்காலத்திலே வெளிவந்த முக்கிய மான சிறுகதை ஒன்றும் நினைவில் வரும். அ. முத்துலிங்கம் 'பக்குவம்' என்று ஒரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறார். அந்தச் சிறுகதையிலே வருகின்ற 'ரத்தினண்ணை' என்ற பாத்திரமும் கூடவே நினைவில் வரும். இந்த ரத்தினண்ணையும் சங்கக் கடையில் மனேச்சர் எழுதிய சிட்டையை வாசித்து சாமான் கொடுப்பவர்தான். அரிசி அளந்து அளந்து தவிடு படிந்த கைகளுடன் காணப்படுபவர்தான்.

கதை இதுதான்:

ராசாத்தி, சின்னத்தங்கச்சி இருவரும் பருவம் அடையும் வயதிலுள்ள சகோதரிகள். ராசாத்தி மூத்தவள். சின்னத்தங்கச்சி இளையவள்.

பெரியவள் இருக்க சின்னவள் பக்குவப் பட்டுவிடுகிறாள். சாமத்தியச் சடங்கு தடல்புடலாக நடைபெறுகிறது. பெரியவள் ராசாத்தியின் மனதிலே பெரும் ஏக்கம். "நான்தானே... அவளுடைய அக்கா, நான்தானே வயதுக்கு மூத்தவள்... நான் இன்னமும் ஏன் இப்படி இருக்கிறேன்... எனக்கு ஒருவேளை..." அவளுக்குத் தன்மேல் வெறுப்பு ஏற்படுகிறது. கண்களில் பெருக்கெடுக்கும் நீரை அவளால் அடக்கமுடியவில்லை. இப்போதெல்லாம் இளம் கண்கள் சின்னத் தங்கச்சியைத்தான் பார்க்கின்றன. நாட்கள் நகருகின்றன. இந்த ஏக்கம் அவள் மனதை அழக்கடி அலைக்கழிக்கிறது.

ராசாத்தி ஸ்ப்பன் கடைக்குப் போகிறாள். அரிசி அளந்து அளந்து தவிடு படிந்த அந்தக் கையினால் அவளுடைய தலையைத் தடவிய பழைய அவன் சொன்னான், "ராசாத்தி ... நீ என்ன வழவாய் இருக்கிறாய்... நீ ஏன் உன்னை தலையை சூழ்த்து ரட்டைப்பின்னல் போடக்குடாது.. உனக்கு எவ்வளவு வழவாய் இருக்கும் தெரியுமா! அவளுக்கு வெட்கம் கவிழ்ந்தது. குனிந்த அவள் கண்களில் மார்புச் சட்டைமீது குத்தியிருக்கும் புது ஊசி இரண்டும்தான் தட்டுப்பட்டன... ரத்தினண்ணைதான் அதனைக் குத்திவிட்டார்.

அதன்பின் ராசாத்திக்கு ரத்தினண்ணையின் நினைவுதான். இரவிலே படுக்கையில் புரளும்போதும் ரத்தினண்ணையின் நினைவுதான்.

என்ன ஆச்சரியம்!

ராசாத்தி சில நாட்களில் பக்குவப் பட்டுவிடுகிறாள்.!(3)

இந்தக்கதைக்கு ஒரு பெரும் முக்கியத்துவம் உண்டு. தினகரன் பத்திரிகையில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் ஒரு சிறுகதைப்போட்டி இடம் பெற்றது. அந்தக் காலகட்டம் முற்போக்கு இலக்கியம் முனைப்புப் பெற்றிருந்த காலம். பேராசிரியர்கள் கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் முற்போக்கு இலக்கிய வாதிகளை முன்தள்ளிக் கொண்டிருந்த காலம். முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த ஒருவர்தான் இந்தப் போட்டியில் முதற்பரிசினைத் தட்டிக் கொள்ளப்போகிறார் என்று எல்லோரும் எதிர்பார்த்த வேளையில் முற்போக்குச் சட்டகத்துக்குள் அமையாத மேற்சொன்ன கதை முதற்பரிசைத் தட்டிக் கொண்டது. அதுவும் பேராசிரியர் கைலாசபதியே மேற்குறிப்பிட்ட கதையைத் தெரிவு செய்தார்.

“மென்மையான மனித உணர்வுகளும் இலக்கியத்தில் முக்கியத்திவம் பெறுகின்றன. இலக்கியத்தை சட்டகத்துக்குள் அடக்கிவிட முடியாது” என்பதற்கு இது சான்றாக அமைந்தது.

இனி எங்கள் ஊரில் வாழ்ந்த புராண இதிகாசப் பெயர்கள் கொண்ட பாத்திரங்கள் பற்றிப் பார்ப்போம்.

எங்களுர்த் தமிழ்ப் பாடசாலையில் நான் கல்விகற்பதற்கு ஏறத்தாழ இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் முருகேசு என்பவர் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். அவரது காலத்தில் செல்வநாயகம் என்பவர் உதவி ஆசிரியராக விளங்கினார். இவர் ஒரு நாடகப் பிரியர். நாடகங்களைப் பயிற்றுவித்து மேடையேற்றுவதில் வல்லவர். எங்கள் ஊரில் இருந்த கலையுள்ளம் கொண்ட இளைஞர்களை இரவு நேரங்களில் பாடசாலைக்கு வரவழைத்து நாடகங்கள் பழக்கி பாடசாலை மண்டபத்திலேயே மேடையேற்றுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். காலத்துக்குக் காலம் வெவ்வேறான புராண இதிகாசநாடகங்கள் பாடசாலைமண்டபத்தில் மேடையேறின. ஊர்மக்களும் பெருந்திரளாக வந்து இந்த நாடகங்களைப் பார்வையிட்டு உற்சாகமூட்டினர். இந்த நாடகங்களில் நடித்த நடிகர்களுக்கு பிற்காலத்தில் அவர்கள் நடித்த பாத்திரப்

பெயர்களே காரணப் பெயர்களாக அமைந்துவிட்டன.

நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் எங்களுரில் நாடகங்கள் நடைபெறுவது அருகிவிட்டது. ஓரிரு நாடகங்களை பாடசாலை மண்டபத்தில் நான் பார்த்து ரசித்தது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

அந்தச் சிறுவயதில் நாங்களும் நாடகமாடியிருக்கிறோம். கோயில் வடக்கு வீதியில் இருந்த தட்டையான நீள்சதுரக் கல்லை மேடையாகப் பாவித்து நாங்கள் நண்பர்கள் சேர்ந்து எங்கள் அறிவுக்கெட்டிய நாடகங்களை அரங்கேற்றி மகிழ்ந்திருக்கிறோம். எங்களின் அடுத்த மட்டச் சிறுவர்கள் பார்வையாளராக இருந்திருக்கிறார்கள். எனது நண்பன் ஸ்ரீதான் எங்களது நாடகங்களின் சூத்திரதாரி. நண்பன் ஸ்ரீயின் நாடகப் பித்து அளவில் அடங்காதது. பிற்பட்டகாலத்தில் தொழில் நிமித்தம் அவன் கொழும்புக்கு வந்த பின்னரும் ஒரு நாடகக்குழுவில் சேர்ந்து நடிகனாய் இருந்தான். நாடகக் குழுவின் நடிகை ஒருத்தியைக் காதலித்து கலப்புத் திருமணமும் செய்துகொண்டான்.

நான் நாடகத்துறையில் பெரிதும் ஆர்வம் கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் பிற்பட்ட காலத்தில் உரும்பராய் இந்துக் கல்லூரில் உயர்வகுப்பு மாணவனாக இருந்த காலத்தில் கல்லூரியின் பொன்விழா நடைபெற்றபோது ஒரு ஹால்ட் நாடகத்தை எழுதி பிரதான பாத்திரமேற்று நடத்தி இருக்கிறேன்.

எனது 'புதியசுவடுகள்' நாவலின் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்தபோது அதற்கு முன்னுரை எழுதிய கலாநிதி துரை மனோகரன் இதுபற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“எழுத்தாளர் தி. ஞானசேகரனும் நானும் ஒரே கல்லூரியில் படித்தவர்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் உரும்பராய் இந்துக்கல்லூரியில் அவர் உயர் வகுப்பிற் பயின்று கொண்டிருந்தபோது நான் இடைநிலைக்கல்வி பயிலும் மாணவனாக இருந்தேன். அவர் மாணவராக இருந்தபோது மாணவர் தலைவராகவும் எழுத்து ஈடுபாடு கொண்டவராகவும் விளங்கினார். கல்லூரி மாணவராக அவர் இருந்த காலத்திலேயே நாடகங்கள் எழுதி தாமும் பாத்திரமேற்று நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியுள்ளார். எழுத்தாற்ற

லோடு நடிப்பாற்றலையும் அவர் கொண்டிருந்தார். அவர் எழுதி நடித்த 'பொலிடோல் பொன்னர்' என்ற நகைச்சுவை நாடகம் இப்போதும் என் ஞாபகத்தில் உள்ளது. அதில் பொன்னர் என்ற பாத்திரம் ஏற்று நடித்து தமது நகைச்சுவை உரையாடல்களாலும் நடிப்பாற்றலாலும் சபையார் அனைவரையும் ஞானசேகரன் கவர்ந்தார். "ஓசியெண்டால் பொன்னன் பொலிடோலும் குழப்பான்" என்று அந்த நாடகத்தில் இடம்பெறும் ஒரு வசனம் இன்னும் என் நினைவில் உள்ளது. சூயல்பாகவே எழுத்து ஈடுபாடு கொண்டிருந்த மாணவனான எனக்கு அவரது முயற்சிகள் பெரும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தின. சிலர் மாணவப்பருவத்தில் எழுத்து முயற்சிகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டுவிட்டு, தொழில் கிடைத்ததும் எழுத்துத் துறையிலிருந்து அஞ்சாதவாசம் செய்வதுண்டு. ஆனால் ஞானசேகரன் அவர்கள் தமது எழுத்து முயற்சிகளைக் கைவிடவில்லை. அதனால் இன்று சூலங்கையின் குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதை, நாவல் எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகவும் 'ஞானம்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் விளங்குகிறார்" என எழுதிச் செல்கிறார்.

எனது சிறுபராயத்தில் பல்வேறு சுவைமிகுந்த கதை களைக் கேட்க எத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்தன, அவை எவ்வாறு எனது இலக்கியத்தடத்தில் பதிவாகின என்பதையும் இங்கு கூறிச் செல்லலாம்.

இப்போதெல்லாம் மாணவர்களுக்கு 'ரியூஷன்' வகுப்புகள் இருப்பதுபோல் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஆசிரியர்கள் பாடசாலை தவிர்ந்த நேரங்களில் இலவசமாகவே மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தார்கள். அனேகமாக மாலை ஆறு மணிமுதல் இரவு ஒன்பது மணிவரை இத்தகைய கற்பித்தற் செயற்பாடுகள் இடம்பெறும்.

இத்தகைய இரவுப் பாடசாலைகளை வெவ்வேறு காலப்பகுதியில் எனது மாமா முறையான தங்கசாமி ஐயர் என்பாரும் எனது பெரிய தந்தையார் குமாரசாமி ஐயரும் நடத்திவந்தார்கள். இந்த இரவுப்பாடசாலை முதலில் கோயி லார் மடத்திலும் பின்னர் ஆயாக்கடவை ஐங்கரன் மண்ட பத்திலும் பிற்பட்டகாலத்தில் ஆசிரியர்களின் இல்லங்களிலும் நடைபெற்றன.

மாமா தங்கசாமி ஐயர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். நான் இவரிடம் கல்வி கற்ற காலத்தில் தினமும் ஒரு நாலடியார் பாடலை மனனம் செய்துவரும்படி எனது வயதையொத்த மாணவர்களிடம் கூறுவார். மனனம் செய்து ஒப்புவிக்கத் தவறினால் மாணவனின் மணிக்கட்டில் இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிரம்பினால் பின்புறத்தில் சுழரச் சுழர அடிப்பார். அவரது அடிக்குப் பயந்தே நான் நாலடியார் முழுவதையும் மனனம் செய்தேன்.

இந்த இரவுப்பாடசாலையில் உள்ள சிறப்பு என்ன வென்றால் ஒரு மாணவனுக்கு ஆசிரியர் கூறுவதை அங்கிருக்கும் பல்வேறு வகுப்புமட்டத்திலுள்ள மாணவர்களும் செவிமடுப்பார்கள். உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு தமிழ்ப் பாடத்தில் ஆசிரியர் கூறும் இலக்கியச்சுவை மிகுந்த பகுதிகளெல்லாம் சிறுவர்களுக்கும் பொசிந்துவிடும். ஒரு மாணவன் நளவெண்பாவில் கேள்விகேட்பான். மற்றவன் கம்ப ராமாயணத்தில் கேட்பான். இன்னொருவன் மகாபாரதத்தில் கேட்பான். வேறொருவன் சிலப்பதிகாரத்தில் கேட்பான்.

இப்படியாக அந்த இரவுப்பாடசாலைகளில் ஆறேழு வருடங்கள் நான் கற்றபோது பெற்ற பழந்தமிழ் இலக்கிய அறிவு பரந்துபட்டது.

இவற்றை விட மாற்றுச் சுவை கொண்ட கதைகள் பலவற்றை நான் கேட்டறிந்த வேறான சந்தர்ப்பங்களையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

எனது தந்தை ஓர் அர்ச்சகர் என்பதை முதலாவது அத்தியாயத்தில் கூறியிருந்தேன். அவர் ஈவினை என்ற கிராமத்தில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் சிறுவயது முதலே அர்ச்சகராக இருந்தார். பிள்ளையாருக்குப் பிரசாத மாக மோதகம் அவிப்பார்கள். திருவம்பாவை காலத்தில் தொடர்ச்சியாகப் பத்துநாட்கள் மோதகம் அவிக்க வேண்டியிருக்கும். திருவிழாக் காலங்களிலும் இப்படி ஏற்படுவதுண்டு.

மோதகம் பிடிப்பதற்கு அக்கிரகாரத்தில் உள்ள

உறவினர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்துவிடுவார்கள். ஐயா, அம்மா, பெரியய்யா, செல்லமாமி, இராசாத்தியக்கா, சின்னம்மா, மணி மாமி, கைதடி ஆச்சி, நான், தங்கச்சி, தம்பிமார்கள் இப்படியாக வட்டம் வட்டமாக அமர்ந்திருந்து மோதகம் பிடிப்போம். அனேகமாக பத்து நாட்களிலும் இரவில் எட்டுமணிக்கு மோதகவேலை தொடங்கினால் அதிகாலை வரை தொடர்ந்து இடம்பெறும். சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு நடுச்சாமம் நெருங்கும்போது நித்திரை தூக்கியாட்டும். எங்களது நித்திரையைக் கலைப்பதற்கு சுவையான கதைகளைக் கூறுவார் பெரியய்யா. சிலவேளைகளில் குமாரசாமித் தாத்தாவும் கதை கூறுவார். இந்தக் கதைகள் எனது இலக்கியத்தடத்தில் எவ்வாறு பதிவாகின என்பது சுவாரஸ்யமானது.

இதோ அவர் கூறிய கதைகளில் இரண்டு:

பெரியய்யா ஒருநாள் சுன்னாகம் சென்றுவிட்டு இரவு நேரம் நடுச்சாமத்தில் ஊருக்குத் திரும்பவேண்டியிருந்ததாம். கொத்தியாலடிச் சுடலையைத் தாண்டும்போது தெருவோரத்தில் ஒரு உருவம் எரிந்து கொண்டிருந்த பிணம் ஒன்றை சீழ்த்துவைத்துத் தின்றுகொண்டிருந்ததாம். பெரியய்யாவுக்கு அது பேய்தான் என்பது புரிந்துவிட்டது. ஒடித்தப்ப நினைத்து வேகமாக ஓடத் தொடங்கினார். பேயும் பின்னால் துரத்தத் தொடங்கியதாம். வேகமாக ஓடிச் சென்று பக்கத்திலிருந்த ஒரு ஆலமரத்தின் உச்சிக்கே ஏறிவிட்டாராம். பேய்க்கு மரமேறத் தெரியவில்லை. பேய் அவர் சூறங்கும்போது பிடித்துத் தின்பதற்காக ஆலமரத்தின் அடியில் குந்திக் கொண்டதாம். நேரம் செல்லச் செல்ல பெரியய்யாவுக்கு பயத்தினால் உடல்நடுங்கத் தொடங்கியது. 'ஒண்டுக்கு'ம் வந்துவிட்டதாம். ஆலமரத்தின் உச்சியிலிருந்தபடியே 'ஒண்டுக்கு' சூருந்திருக்கிறார். உடனே அந்தப்பேய் அதனைக் கயிறாகப் பிடித்துக் கொண்டு ஏறி மரத்தின் உச்சிவரை வந்துவிட்டதாம். பெரியய்யாவுக்கு உயிர்ப்பயம். என்னசெய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஒண்டுக்குப்போவதை டக்கென்று அடக்கி விட்டாராம். பேய் பிடரி அடியுட நிலத்திலே விழுந்து மண்டை சிதறி சூறந்துவிட்டதாம்.

இப்படியான கதைகளை பெரியய்யா கூறும்போது நான் வாய்பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறேன். அந்த வயதில் இக்கதைகள் எல்லாம் உண்மையானவை என நினைத்துப்

பயந்து நடுங்கியிருக்கிறேன். ஆனால் பிற்பட்ட காலத்தில் இவ்வாறான கதைகளும் என் கற்பனா வளத்தை வளர்த்தெடுக்க உதவியிருக்கின்றன. எனது இலக்கியத் தடத்தில் பதிவாகியும் இருக்கின்றன. சென்ற அத்தியாயத்தில் 'வாசனை' என்ற கதையில் வரும் சில பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்திருந்தேன். அதன் தொடர்ச்சியாக வரும் வேறொரு பகுதியை பொருத்தப்பாடு கருதி கீழே தருகிறேன்.

“அந்தக் காலத்தில் தாத்தாசொன்ன கதையொன்று என் ஞாபகத்தில் வந்தது. தாத்தாவின் வாலிபப் பருவம் அது. ஒருநாள் நடுச்சாமம் ஐயனார் கோயில் வழியாக வரவேண்டிய சந்தர்ப்பம் அவருக்கு ஏற்பட்டதாம். ஐயனார் கோயிலின் முன்னால் ஒரே சனக்கூட்டமும் வெளிச்சமுமாக இருந்ததினால் அங்கு என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கும் நோக்கத்துடன் அவர் தறித்துநின்று பார்த்திருக்கிறார். கோயிலின் முன்னால் பலர் கூடியிருந்து பொங்கல் பானைவைத்துப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தார்களாம். சிலர் பொங்கி முடித்து ஐயனாருக்குப் படைத்து வழியாகச் செய்யகொண்டிருந்தார்களாம். தாத்தா விடுப்புப் பார்க்கும் நோக்கத்துடன் அங்கு சென்றிருக்கிறார். அவர்கள் தாத்தாவை வரவேற்று பொங்கல் பிரசாதம் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னார்களாம். வெற்றிலை பாக்குக் கொடுத்து தாம்பூலம் தறித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டினார்களாம். அவர்களில் சிலரும் வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுக் கொண்டார்களாம். அவர்களிடம் சுண்ணாம்பு இருக்கவில்லை. தாத்தாவிடம் சுண்ணாம்பு கேட்டுவாங்கி வெற்றிலையில் தடவி மடித்துத் தாத்தாவுக்கும் கொடுத்தார்களாம். தாத்தா தற்செயலாகக் கீழே பார்த்திருக்கிறார். அப்பொழுதுதான் அங்கே இருந்தவர்களது கால்கள் நிலத்திலே பதியாது அந்தரத்திலே இருந்ததை கவனித்திருக்கிறார். தாத்தாவுக்கு அப்போதுதான் பேய்களின் மத்தியில் தான் மாட்டிக்கொண்டிருப்பது புரிந்ததாம். மெதுவாக அவர்களுக்குப் போக்குக்காட்டி அந்த இடத்தைவிட்டு நழுவி வந்துவிட்டாராம். இது தாத்தா பேய்களிடம் வெற்றிலை வாங்கிப்போட்ட கதை” (4)

இதுவும் பெரியையா சொன்ன கதைதான்.

மேற்குறிப்பிட்ட பகுதியை வாசித்த வாசகர் சிலர் இந்த 'வாசனை' சிறுகதையின் இலக்கியப் பெறுமானம் யாது? என யோசிக்கலாம். உண்மையில் இங்கு தரப்பட்ட பகுதி கதையில்

வரும் ஒரு முக்கிய பாத்திரத்தின் தன்மையை வாசகர் விளங்கிக் கொள்ள எழுதப்பட்டதாகும். கதையை முழுமையாக வாசிக்கும்போதுதான் மனிதகுலமேம்பாட்டுக்கான கருத்துகள் இக்கதையிலே விரவிவருவதைக் காணலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட 'பக்குவம்' கதையைப் போன்றதொரு மென்மையான, மனித உணர்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் கதைதான் இதுவும்.

இப்படியாக இளம்மனதில் பதிந்த இரசனை மிகுந்த கதைகளை சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது பொருத்தமாக என் இலக்கியத்தடத்திலும் பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

உசாத்துணை:

- (1) மன்மலர்: வெளியீட்டவர் எஸ். எஸ். சர்மா, 3கம் க்யாட் அவென்யு, சீங்கப்பூர் 12 - பக் 41
- (2) நல்லை ஆதீன முதல்வர் நற்சீர்தம் -2004 - தொகுப்பு ஔராசையா ஸ்ரீதரன் பக்:12
- (3) அ. முத்துலிங்கம் கதைகள். தம்ழின் வெளியீடு.2003 பக்:88
- (4) த். ஞானசேகரன் சீறுகதைகள் (பக்:230-233) ஞானம் பதீப்பகம்(2005)

எனது 'மூற்போக்கு'ய் மடைமீயுகளின் மூலஸ்தானம்

நான் எழுதிய முதலாவது நாவல் 'புதிய சுவடுகள்'. இந்நாவல் சாதிப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டது. எங்களது கிராமத்தில் இடம்பெற்ற ஓர் உண்மைச் சம்பவத்தை நாவலாக்கியிருந்தேன். அந்நாவலில் எங்களது கிராமத்தில் இடம்பெறும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறைகளின் சில கூறுகள் விவரணமாகியுள்ளன. எங்கள் கிராமத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் எத்தகைய வழிபாட்டுமுறைகளைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது இந்நாவலில் ஊடுபாவாகியுள்ளது.

செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் மாலை ஏழு மணியாகிவிட்டால் எங்கள் கிராமத்தில் சில வித்தியாசமான ஓசைகள் எழும்பும். இவை எங்கள் கிராமத்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களால் தங்களது வழிபாட்டின்போது எழுப்பப்படும் ஓசைகள். இந்த ஓசைகள் எனது இளம்பராயத்தில் எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. சில வேளைகளில் பயப் பிராந்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. சிலவேளைகளில் மனதில் குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் விடுப்புப் பார்க்கும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. ஆனால் ஓர் அந்தணச் சிறுவனுக்கு இவற்றையெல்லாம் நேரில் சென்று பார்ப்பதற்கு சமூகத்தின் அனுமதியில்லை. எனது சிறுவயது நண்பர்கள் இவற்றையெல்லாம் நேரில் சென்று பார்ப்பார்கள். எனக்குக் கதைகதையாகச் சொல்வார்கள். நான் ஆர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். ஆனாலும்

நான்கேட்ட அந்த விசித்திர ஓசைகள் நீண்ட காலத்தின் பின்பும், நான் புதிய சுவடுகள் நாவலை எழுதும்போதும் எனது காதுகளில் ஒலித்தவண்ணம் இருந்தன.

எங்கள் வீட்டின் பின்னால், சிறிது தூரத்தில் இரண்டு தோட்டக்காணிகள் தள்ளி ஒரு பைரவர் கோயில் இருக்கிறது. ஓலையால் வேயப்பட்ட சிறு குடில்தான் அந்தக் கோயில். தூர நின்று பார்க்கும்போது சிறிதும் பெரிதுமான மூன்று அல்லது நான்கு திரிகுலங்கள் நிலத்திலே ஊன்றப்பட்டிருப்பது தெரியும். சிலநாட்களில் சூலத்தின் நுனியில் எலுமிச்சம்பழம் குத்தப்பட்டிருக்கும். தண்டுப் பகுதியில் சிகப்பு நிறத்தில் பட்டுத்துணி கட்டப்பட்டிருக்கும்.

இந்தக் கோயில் பூசாரியின் பெயர் தவசி. கரிய உருவம்; வச்சிரம் பாய்ந்த மேனி; கொடுக்குக் கட்டு; இடுப்பில் வரிந்துகட்டிய சால்வைத்துண்டு, நெற்றி நிறைந்த திருநீற்றுப்பூச்சு. பூசை நேரங்களில் தவசி இவ்வாறுதான் தோற்றமளிப்பானாம். பூசைநேரம் வந்துவிட்டால், தவசியின் உறவினர்கள் ஆண்களும் பெண்களுமாக கோயிலில் கூடுவார்கள். ஒருவன் மத்தளம் வாசிப்பான். வேறொருவன் சேமக்கலம் ஒலிப்பான். மற்றவன் மணி அடிப்பான். இன்னொருவன் சங்கு ஊதுவான்.

தவசி உருக்கொண்டு ஆடுவான். இவனுள் பைரவர் புகுந்துவிட்டதாக மற்றவர்கள் கூறிக்கொள்வார்கள். ஒரு வித வெறியுடன் அங்குமிங்கும் ஓடுவான். பக்கத்தில் நிற்கும் பூவரச மரத்தில் ஏறுவான். “கூ...கூ.. எனப் பலத்த சத்தமாகக் கூவுவான். இளநீர்க் குரும்பைகளை தனது தலையில் அடித்து உடைப்பான். கற்பூரத்தை உள்ளங்கையில் கொளுத்தி தீபம் காட்டுவான்.

இந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்து இரசிப்பதற்கு எங்களுள் வாசிகசாலையிலிருந்து சில இளவட்டங்கள் செல்வார்கள். இவர்கள் தவசியிடம் இளநீர்க் குரும்பைகளுக்குப் பதிலாக தேங்காயைக் கொடுப்பார்களாம். தவசி உருக்கொண்ட நிலையில் தேங்காயைத் தலையில் அடித்துவிட்டு “ஆ... ஊ...”என

அலறித் துடிப்பானாம்.

இந்தக் கோயிலில் வருடத்தில் சில நாட்களில் ஆடு, கோழி பலியிடப்படுவதுமுண்டு. கிடாய் வெட்டிய பின் அதன் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிப்பானாம் இந்தப் பூசாரி.

எங்கள் ஊரிலுள்ள அன்னமார் கோயிலிலும் இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகள்தான் உண்டு. இங்கு வருடா வருடம் பெரிய அளவில் வேள்வி நடைபெறும்.

இந்த வழிபாட்டு முறைகள் எவ்வாறு எனது இலக்கியத் தடத்தில் பதிவாகியுள்ள என்பதை இனிப் பார்ப்போம்.

அன்னமார் கோயில் பூசாரி கோவிந்தன். அவனது மகன் மாணிக்கனும், உயர்சாதி வேளாளப் பெண்ணான பார்வதியும் ஒருவரை ஒருவர் மனதார விரும்புகின்றனர். கோயில் வேள்வியன்று பார்வதியைக் கூட்டிக்கொண்டு ஓடிவிடுகிறான் மாணிக்கன். இதனை அறிந்த ஊர்ச்சண்டியன் துரைசிங்கம் முதலாளி, வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு ஆவேசமாக வருகிறார்.

“பூசைக்குரிய நேரம் வந்ததும் பொங்கியவர்கள் பிரசாதத்தைத் தெய்வத்தின் முன்னால் படைத்தார்கள். பூசாரி மந்திர உச்சாடனத்துடன் பூசையை ஆரம்பித்தார். பறைமேளத்தின் ஒலி பலமாக அதிர்ந்தது. குட்டியன் சேமக்கலத்தை எடுத்து அழக்கத் தொடங்கினான். ‘அன்னமாருக்கு அரோகரா, அன்னமாருக்கு அரோகரா’ என அங்கு நின்றவர்கள் பக்தியுடன் தலைமேல் கரம் குவித்து வணங்கினார்கள்.

பறை மேளத்தின் லயமும், சேமக்கலத்தின் நாதமும், மந்திர உச்சாடனமும், அரோகராச்சத்தமும் கோவிந்தனது உள்ளத்தில் பக்தியுணர்வை ஏற்படுத்தின. அவனது உடல் அவனை அறியாமலே ஆட்டங்கண்டது. சிறிது நேரத்தில் அவன் உருக்கொண்டு ஆடத் தொடங்கினான். அவனது கரிய பருத்த தேகத்தில் ஆங்காங்கே விழுதிக் குறிகள் பட்டையாகத் தீட்டப் பட்டிருந்தன. அவனது நெற்றியில் பெரிய சந்தனப் பொட்டும் அதன் நடுவில் குங்குமமும் இடப்பட்டிருந்தன. வேட்டியை மடித்துக் கொடுக்குக்கட்டி அரையிலே ஒரு சிவப்புத் துண்டையும் வரிந்து கட்டியிருந்தான். அவனது கண்கள் சிவந்திருந்தன. குருமி அவிழ்ந்து

கேசங்கள் கலைந்திருந்தன. பறை மேளம் அழிப்பவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனது தாளத்திற்கு ஏற்ப தாளத்தை மாற்றி மேளத்தை ஓங்கி ஓங்கி அழித்தார்கள். இப்போது அங்கு நின்ற சிலருக்கும் உரு ஏற்பட்டு அவர்களும் கோவிந்தனோடு ஆடத் தொடங்கினார்கள். கோவிந்தன், கையிலிருந்த சங்கை எடுத்து இடையிடையே வாயில் வைத்து ஊதி ஒலியெழுப்பியபடி துள்ளித் துள்ளி உருவாழக் கொண்டிருந்தான்.

....கோவிந்தனது உரு உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது.. யூசை முடிந்ததும் பலி எடுக்கும் கத்தியைப் யூசாரி அவனது கையில் கொடுத்தார். ஒருகையில் கத்தியுடனும் மறுகையில் சங்குடனும் அவன் ஆழக்கொண்டிருந்த விதம் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக இருந்தது.

....“செல்லப்பற்றை மேளை இராத்திரித் தொடக்கம் காணைல்லை. மாணிக்கனையும் காணைல்லை. அதுதான் சந்தேகமாய் இருக்கு” எனத் துரைசிங்கம் முதலாளி பலத்த குரலில் கூறினார்.

.....பறைமேளத்தின் சத்தம் இப்போது ஓய்ந்திருந்தது. கோவிந்தன் மட்டும் உரு ஆழயபடி சங்கைப் பலமாக ஊதிக் கொண்டிருந்தான். போர்க்களத்திலே வெற்றி கண்டவர்கள் சங்கநாதம் ஒலிப்பதுபால கோவிந்தன் மீண்டும் மீண்டும் சங்கொலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

“யும்... யும்.. என அவன் எழுப்பிய ஒலி விண்ணில் அதிர்ந்தது.” (1)

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் உயர் சாதிப் பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடினான் என்பது நடந்துமுடிந்த உண்மைச் சம்பவம். அதனுடன் எவ்வாறு அன்னமார்கோவில் வேள்வியையும் இணைத்து, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள் சம்பிரதாயங்களையும் புகுத்தி, மண்வாசனை கமழ் எனது இலக்கியத் தடத்தில் பதிவு செய்துள்ளேன் என்பதையே இங்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன்.

எனது இளம் வயது மனப்பதிவுகள் பிற்பட்ட காலத்தில் எவ்வாறெல்லாம் எனது இலக்கியத் தடத்தில் சித்திரமாகியுள்ளன என்பதற்கு இதுவும் சான்றாகின்றது.

அன்னமார் என்ற தெய்வம் ஒடுக்கப்படும் ஒரு சாதிப்பிரிவினர் வழிபடும் தெய்வமாகக் கருதப்படுகிறது.

இவர்கள் இந்த அன்னமார் வழிபாட்டுடன் மட்டும் இருந்துவிடுவதில்லை. எங்களுர் ஆயாக்கடவை பிள்ளையார் கோயிலில் வருடாவருடம் பத்துநாட்கள் வெகுவிரிசையாக திருவிழா நடைபெறும். இவர்களுக்கென ஏழாம் திருவிழா ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருவிழாக்காரரிடையே யாருடைய திருவிழா விமர்சையானது என்பதில் பெரும்போட்டி நிலவும். விமர்சையான திருவிழா எனக்கணிக்கப்படும் திருவிழாக்களில் ஒடுக்கப்பட்டோரின் ஏழாம் திருவிழாவும் ஒன்றாக அமையும்.

ஒடுக்கப்பட்டோரது திருவிழாவில் தாளக்காவடி விசேட அம்சம். தெருவின் முக்கிய இடங்களில், சந்திகளில், கோயில் வீதிகளில் தாளக்காவடி இடம்பெறும். ஒருவர் செடில் பிடிக்க ஆட்டக்காரர் அவரைச்சுற்றி தோளில் காவடியைச் சுமந்து தாளத்துக்கு ஏற்ப சுழன்று சுழன்று ஆடுவர். பார்ப்பவர் பரவசங் கொள்வர். இப்படியாக கூட்டங் கூட்டமாக ஆங்காங்கே தாளக்காவடி ஆட்டம் இடம்பெறும். தாளக்காவடி ஆட்டக்காரர்களை ஆறுமாதத்துக்கு முன்னரே ஆட்டம் பழக்கத்தொடங்கிவிடுவார் ஐயங்கள் என்ற அண்ணாவியார்.

இதே வேளையில் ஐயங்கள் வீட்டின் ஒருபகுதியில் கள்ளு வியாபாரமும் அமோகமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். வேறொரு புறத்தில் தாளக்காவடி பழக்குவதில் முனைந்திருப்பார் அண்ணாவியார் ஐயங்கள். அவருக்கு வெறி ஏறிவிட்டால் “கூ...கூ...” எனப் பலமாகக் கூக்குரலிடுவார். ஒருமைல் தூரத்திற்காவது அவரது ‘கூ’ச்சத்தம் கேட்கும். இப்படியாக எமது கிராமத்தின் ஒருபகுதி மாலை வேளைகளில் கலகலப்பாகிவிடும்.

அண்ணாவியார் ஐயங்கள் கூத்துகளும் பழக்குவார். இவர் பழக்கும் கூத்துக்களில் இவரது பிள்ளைகள் அல்லது உறவினர்களே நடிகர்களாக இருப்பர். அனேகமாக இவர்களது வழிபாட்டு இடங்களிலேயே இக்கூத்துக்கள் இடம்பெறும்.

இத்தனை பிள்ளைகள் இருந்தபோதும் வயதான

காலத்திலும் கள்ளிறக்குவதற்காக மரமேறுவதை ஐயங்கள் கைவிட்டு விடுவதில்லை.

நான் சிறுவயதில் எனது மாமா சிவானந்தக் குருக்களிடம் வேதம் பயின்றதை முதலாவது அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன் அல்லவா! நாங்கள் வேதம் பயின்ற திண்ணைப் பாடசாலையில் அடுத்த வளவின் வடமேற்கு மூலையில் ஓர் ஒற்றைப்பனை இருந்தது. அதிலே மாலைவேளைகளில் கள்ளிறக்குவார் ஐயங்கள். வயோதிபம் காரணமாக பனையின் முக்கால்வாசி மரமேறும் போது களைத்துவிடுவார். பனையைக் கட்டிப்பிடித்தபடி காலில் தளநாருடன் சிறிது நேரம் இளைப்பாறுவார். திண்ணைப் பாடசாலையின் முன்றலில் வரிசையாக இருந்து வேதம் பயிலும் சிறுவர்களாகிய எங்களது கவனம் கலைந்துவிடும். இடுப்பில் கட்டிய இயனம், ஏறுபெட்டி ஆகியவற்றுடன் முக்கால் பனையில் தரித்திருந்து இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கும் ஐயங்கள் எப்போது மேலே போகப்போகிறார் என இடையிடையே மேல்நோக்கி எங்கள் கண்கள் திரும்பும். மாமாவுக்கு நிலைமை புரிந்துவிடும்.

“என்ன, ஐயங்கள் பனையில் இருக்கிறானா?” என விசாரிப்பார்.

எங்களது மௌனம் அவருக்குப் பதிலாகும்.

“சரி சரி, இனி உங்களுக்குப் படிப்பு மண்டைக்குள் ஏறாது. நாளைக்குப் படிக்கலாம்” எனக்கூறி எங்களது அன்றைய வேதபாராயணத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பார் மாமா. இதனை நான் இங்கு ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் ஐயங்களின் செயற்பாடுகள் தினமும் ஓர் ஒழுங்கு முறையில் குறித்த நேரத்தில்தான் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்..

நான் “எங்கோ ஒரு பிசகு” என்றொரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன். சாதியம் என்பது ஒரு பொய்மை மயக்கம் என்ற கருத்தினை அக்கதை விளக்குகிறது. அந்தக்கதையின் சில பகுதிகள் கள்ளுக்கொட்டில் ஒன்றில் இடம்பெறுகின்றன. அக்கதையை நான் எழுதும் போது ஐயங்களின் கள்ளுக்கொட்டிலை மனதில் இருத்தித்தான் எழுதினேன். இந்தக்கதையை நான்

மல்லிகை இதழுக்கு அனுப்பியிருந்தேன். ஆனால் இந்தக்கதை மல்லிகையால் பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இதுமட்டுமல்ல எனது எந்தக்கதையுமே மல்லிகையில் பிரசுரமாகவில்லை. அதற்கான காரணம் இன்றுவரை எனக்குத் தெரியவில்லை.

இருப்பினும் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா எனது சிறுகதைகளை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிக் கொணரத் தானாகவே முன்வந்தார். கதைகளைத் தொகுத்துத் தரும்படி என்னுடம் கூறினார். 1998ல் எனது இரண்டாவது சிறு கதைத் தொகுதியான 'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்' மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடாக வெளிவந்தது. இத்தொகுதியில் மல்லிகையில் பிரசுரத்திற்கு நிராகரிக்கப்பட்ட மூன்று கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பது ஒரு முரண் நகை!

அன்று திரு. டொமினிக் ஜீவா எனது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டமையால்தான் இன்று அத்தொகுதி சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டப்படிப்புக்கு பாடநூலாகியுள்ளது. அவ்வகையில் நான் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன். நான் அறிந்த வகையில் மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடுகளில் எனது சிறு கதைத் தொகுதி மட்டுமே பல்கலைக் கழகமொன்றில் பாடநூலாகும் தகுதி பெற்றுள்ளது என்பதும் எனக்குப் பெருமை தரும் விடயமாகும்.

நான் எழுதிய சிறுகதைகளில் 'உள்ளும் புறமும்', 'கட்டறுத்த பசுவும் ஒரு கன்றுக்குட்டியும்', 'காலதரிசனம்', 'பலி', 'இதிலென்ன தவறு?' ஆகிய கதைகள் சாதியத்திற்கு எதிரானவை. அதே போன்று புதியசுவடுகள் நாவலும் சாதியத்திற்கு எதிரானது தான். இளவயதில் நான் அவதானித்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் ஒரு காலகட்டத்தில் அவர்கள் வாழ்ந்த சூழலும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களும் தான் இவற்றையெல்லாம் நான் படைப்பதற்கு காரணமாய் அமைந்தன. இவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் எனது உள்ளுணர்வைத் தூண்டி எழுதவைத்திருக்கின்றன.

சாதியத்திற்கு எதிரான கதைகளை பஞ்சமர் அல்லாதோர் எழுதுவதை ஒரு சாரார் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சாதியம் பற்றி எழுதுவதற்கும் சாதித் தகைமை வேண்டும் என இவர்கள் கருதுகிறார்கள். ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்தான் சாதியம்பற்றிப் பேசலாம், எழுதலாம் என்பதுகூட ஒருவகையான தீண்டாமைதான். இப்படிக் கூறிக்கொள்பவர்கள் எதனை எதிர்பார்க்கிறார்கள்? தாம் படைக்கும் இலக்கியங்களுக்கு, சாதி ரீதியான அங்கீகாரத்தையா? சாதிரீதியான அங்கீகாரமென்றால் அது அவர்களாகவே வலிந்து பெற்றுக் கொள்ளும் சலுகையல்லவா! இத்தகைய சலுகைகளுக்காக சாதியம் பற்றியே பேசுத்திரியும் எழுத்தாளர்களைப் பார்த்து மற்றவர்களுக்குச் சலிப்புத்தான் ஏற்படுகிறது என்பதுகூட இவர்களுக்குப் புரியாததுதான் பெரும் சோகம்.

அறுபது, எழுபதுகளில் சாதியம் தொடர்பான இலக்கியங்களை பஞ்சமர் இலக்கியங்கள் என்றார்கள். டானியலும் இப்படித்தான் தனது இலக்கியத்திற்குப் பெயரிட்டார். இப்போது இவற்றை தலித் இலக்கியம் என்கிறார்கள். தலித் இலக்கியம் 1990களிலேயே தமிழுக்கு வந்தது. டானியல் தனது நாவலுக்கு 'பஞ்சமர்' என்று பெயரிட்டாரே தவிர 'தலித்துகள்' என்று பெயரிடவில்லை.

இத்தகு பஞ்சமர் இலக்கியங்களையும் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் என்றார்கள்.

நான் எனது சாதியத்திற்கு எதிரான கதைகளை பஞ்சமர் இலக்கியம் என்று எண்ணிக்கொண்டு எழுதியவன் அல்லன். நான் மொழிவழி வாழ்வை உற்று நோக்குகிறேன் எழுத்துகள் மூலம் வாழும் சமூகத்தைச் சித்திரிக்கிறேன். இது எனது இலக்கியச் செயற்பாடு. இச் செயற்பாட்டின் நோக்கம் மானுடநேயமும் சமூகமேம்பாடும் தான்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டவர்கள் மாக்ஸிஸக் கருத்தியலைப் பின்பற்றினார்கள். அக்கருத்தியல் மேலைத்தேயத்திலிருந்து தமிழுக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட கருத்தியல். அரசியல் சார்புகொண்ட கம்யூனிசப்

பார்வையுடன் இவர்கள் தொழிலாள வர்க்கத்தினதும் ஒடுக்கப்பட்டோரினதும் மேம்பாட்டை மட்டுமே பிரதான குறிக்கோளாகக் கொண்டு தமது படைப்புகளை வெளிக் கொணர்ந்தனர்; அது நல்லது. ஆனால் இவர்களது இந்தக் கருத்தியலையும் இணைத்த ஒட்டுமொத்த மனிதகுல மேம்பாட்டுகான கருத்தியல் ஒன்று உண்டு. அது மானிடக் கருத்தியல் (Humanistic Ideology).

இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக் முன்னர் இக்கருத்தியலை “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” எனத் தமிழ்க் கவிஞன் கணியன் பூங்குன்றன் கூறினான். இக் கூற்றிலே முற்போக்குக் கருத்தியலும் பொதிந்திருக்கிறது; அதற்கப்பாலும் இருக்கிறது. இதையேதான் மகாகவி பாரதி “சொல்லடி சிவசக்தி எனைச் சுடர்மிகும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய், வல்லமை தாராயோ இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே” என சிவசக்தியிடம் வேண்டிநின்றான். இங்கே கம்யூனிசம் இல்லை. ஆனாலும் பாரதியை இந்த முற்போக்காளர்களால் புறந்தள்ள முடியவில்லை.

இந்த மானிடக் கருத்தியல் எமது தமிழ்மொழியில் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆண்டாண்டு காலமாக இலக்கியத்தின் ஒவ்வொரு காலப்பகுதியிலும் பயின்று வருகிறது. இந்தக் கருத்தியலுக்கு அமையவே நான் எனது படைப்புகளை வெளிக்கொணர்கிறேன்.

எழுத்தாளனுக்கு கோட்பாடுகள், தத்துவங்கள், இலங்கள் பற்றிய பிரக்ஞை இருக்கலாம். ஆனால் அவை எதுவும் அவனது படைப்பூக்கத்திற்குத் தடையாக இருக்கக்கூடாது என்ற எண்ணமுடையவன் நான். இலக்கியம் என்பது உணர்வோடு சம்பந்தப்பட்டது. அதனை அறிவோடு சம்பந்தப் படுத்தினால் தீர்மானங்களும் முடிவுகளுமே மிஞ்சும். அந்த முடிவுகளையும் தீர்மானங்களையும் தாண்டி அவனால் செல்ல முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிடும்.

‘டானியலின் படைப்புகள்’ என்ற மகுடத்தில் டானியலின் ஆறு நாவல்கள் அடங்கிய தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது.

அத்தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதிய பொ. வேல்சாமி, பின்வருமாறு எழுதிச் செல்கிறார்.

“சாதியின் எதார்த்தத் தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல்களாக செங்கை ஆழியானின் பிரளயம் (1975), சொக்கனின் சீதா, தி. ஞானசேகரனின் புதிய சுவடுகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். சாதியின் பிழயிலிருந்து விடுபடுவதற்கு கலப்புத் திருமணம், மனமாற்றம், கல்விகற்று மாற்றுத் தொழில் புரிதல் போன்றவற்றை இந்நாவல்கள் தீர்வுகளாக முன்வைத்தன. ஆனால் இந்தத் தீர்வுகளை எப்படி நடைமுறையடுத்துவது என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிடாமையால் இவை கற்பனாவாதத் தன்மையுடைய எழுத்துக்களாக மாறிப்போயின.”(2)

இது, பொ. வேல்சாமியின் மார்க்சிய விமர்சனப் பார்வை.

கலர்க் கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டு பார்த்தால் என் படைப்புகள் கற்பனாவாதத் தன்மையுடைய எழுத்துக்களாகத்தான் தெரியும். அதற்காக நானும் கலர்க் கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு எழுத முடியுமா!

முன் தீர்மானங்களின் முடிவில் விருப்பு வெறுப்புகளின் அடிப்படையில் படைக்கப்படுவது இலக்கியமாகாது. சமூகத்தில் நிகழ்பவற்றைக் கூர்ந்து அவதானித்து நேர்மையான முறையில் பக்கச் சார்பற்ற நிலையில் பதிவு செய்வதுதான் உண்மையான கலைப்படைப்பாக அமையும் என்பதில் நான் திடமாகவுள்ளேன் .

உசாத்துணை:

- (1) புதிய சுவடுகள், வீரகேசர் ப்ரகாசம்(1977) பக்:98
- (2) பான்யல் படைப்புகள் - பான்யல் வசந்தன் - வொ.வேல்சாம். பக்: ௭11

சூழ்மீ எணுமீ மல்கலைகீகழகீதீல்

எனது தாயாரின் பிறந்த இடம் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வண்ணார்பண்ணை என்பதனை முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அவருக்கும் எனது தந்தைக்கும் திருமணம் 13 -6 -1935 இல் நடைபெற்றது. அவர்களது திருமண அழைப்பிதழை நான் இன்றும் பத்திரமாய் பாதுகாத்துவருகிறேன்.

திருமணம் நடைபெற்றபோது அம்மாவுக்கு வயது பதினாறு. பட்டினத்தில் பிறந்து வளர்ந்து வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் கல்விகற்ற அவர் திருமணம் முடிந்து கணவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது, கிராமியச் சூழலில் அவருக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள் வித்தியாசமானவை. சந்தித்த மனிதர்கள் வித்தியாசமானவர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அம்மா வாழ்ந்தது நாற்சாரம் வீடு. புழக்கத்திற்கு வசதியானது. ஆனால் ஐயாவின் வீடோ சிறியது. ஒரு குசினியும் ஓர் அறையுந்தான். அறைக்குச் சுவர் கிடையாது. பதிலாக நான்கு புறமும் தென்னோலைத் தட்டிகள்!

எங்கள் சமூகத்தில் அந்தக் காலத்தில் திருமண முறை வித்தியாசமானதாக இருந்தது. தாய்தந்தையர் ஒரு பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்து, இவர்தான் உனது கணவன் என்று நிச்சயம் பண்ணினால், பெண் கழுத்தை நீட்டவேண்டியதுதான். அப்படித்தான் அம்மா ஐயாவுக்குக் கழுத்தை நீட்டினார்! எனது மனைவியும் கூட அப்படித்தான்! பெண் பார்க்கும் படலம், பெண்ணின் சம்மதம் என்றெல்லாம் எதுவுமே கிடையாது! திருமணத்துக்கு முன் ஆணும்

பெண்ணும் சந்திக்கவும் முடியாது.

ஒன்றுமே அறியாத ஒரு வெகுளிப் பெண்ணாக ஐயாவிடம் வந்து, குருபத்தினியாகி, படிப்படியாகத் தன்னை வளர்த்து, எங்கள் நால்வருக்கு மட்டுமல்ல எங்கள் கிராமத் தவர்களுக்கும் “அம்மா”வாக வாழ்ந்து காட்டியவர் எனது தாயார். அவரை ‘பட்டணத்து அம்மா’ என்று தான் ஊரவர்கள் சொல்வார்கள். பட்டணத்திலிருந்து வந்ததால் அந்தக் காரணப் பெயர் அவருக்கு வந்து விட்டது.

ஐயா, ஈவினை என்ற கிராமத்தின் பிள்ளையார் கோவில் அர்ச்சகர். அந்தக் கிராமத்தவர்கள் யாவருமே விவசாயிகள். விவசாயப் பொருட்களின் அறுவடையின்போது கோயிலுக்கென முதலிலே ஒரு பகுதியைக் கொணர்ந்து கொடுப்பார்கள்.

கோயிலுக்கு தர்மகர்த்தா என யாரும் இல்லை. அர்ச்சகருக்குச் சம்பளமும் இல்லை. கோயிலுக்கென கொண்டு வந்து கொடுக்கப்படும் விவசாயப் பொருட்களையும் பூசைக்கென கிடைக்கும் அர்ச்சனைப் பணத்தையும் கொண்டு தான் குடும்பம் நடத்தவேண்டிய நிலைமை. விவசாயப் பொருட்களைக் கொணர்ந்து கொடுப்பவர்களை ஐயா வெறும் கையோடு அனுப்ப மாட்டார். கோயில்பிரசாதம், மோதகம், வடை இப்படி ஏதாவது அவர்களது பெட்டிக்குள் போட்டு அனுப்புவார். இல்லாவிடினும் திருவிழாக் காலங்களில் அல்லது விசேஷ பூசைநாட்களில் நினைவுவைத்திருந்து அவர்களைக் கவனிப்பார்.

கோயிலோடு சம்பந்தப்பட்ட வேலைகள் செய்வதற்கென எப்போதும் எங்கள் வீட்டிற்கு ஐந்தாறு பேராவது வந்து போவார்கள். அரிசி இடிக்க, மா வறுக்க, தேங்காய் துருவ, உழுந்து அரைக்க, விறகு கொத்த, வளவு கூட்ட என ஆட்கள் இருப்பார்கள். இவர்களில் எவரும் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்பவர்களல்லர். கோயிலில் கிடைக்கும் பொருட்களையே அம்மா இவர்களுக்கும் கொடுப்பார். இவர்கள் எந்த நேரம் வீட்டுக்கு வந்தாலும் அம்மா உணவளிப்பார். தேநீர் கொடுத்து உபசரிப்பார்.

வீட்டில் பால் தேவைக்காக பசுக்கள் வளர்த்தோம். அவற்றைப் பராமரிப்பது, பால் கறப்பது எல்லாவற்றையுமே காலப்போக்கில் அம்மா பழகிக்கொண்டார். பசல் முழுவதும் பம்பரமாகச் சுழன்று வரும் அம்மா, இரவில் நித்திரைக்குச் செல்வதற்கும் வெகு நேரமாகிவிடும். பசுக்களுக்கு வைக்கோல் போட வேண்டும், பிண்ணாக்கு வைக்க வேண்டும், எங்கள் வீட்டு நாய் பப்பிக்கு சோறு வைக்க வேண்டும், ஐயா வளர்க்கும் கிளிப்பிள்ளைக்கு கூண்டுக்குள் போதியளவு உணவிருக்கிறதா என்று கவனிக்க வேண்டும், படலை கட்ட வேண்டும், இரவில் சில நாட்களில் 'விசர் நடேசன்' வீட்டுக்கு வந்து, "அம்மா பசிக்குது ஏதேனும் இருக்கோ?" என்று கேட்பான். அவனுக்குக் கொடுக்கவென ஏதாவது தயாராக எடுத்து வைக்கவேண்டும்.. இயற்கையோடு ஒன்றிய கிராமத்து வாழ்க்கையின் அத்தனை படிமுறைகளுக்கும் அம்மா தன்னை பழக்கப்படுத்திக் கொண்டார்.

படுக்கைக்குப் போகுமுன் அம்மா சுவாமி படத்துக்கு முன் அரை மணி நேரமாவது பிரார்த்தனை செய்வார். இசையோடு இனிமையான குரலில் தேவாரம் பாடுவார். இறைவனிடம் இரண்டு கைகளையும் விரித்து உரத்த குரலில் இறைஞ்சுவார். அம்மாவின் பிரார்த்தனைகளைக் கேட்டவாறே பிள்ளைகள் நாங்கள் உறங்கிப் போவோம்.

நான் திருமணம் முடித்த அன்று, அம்மா பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தபோது என் மனைவி என்னிடம் கேட்டாள், "ஏன் மாமி இப்படி விம்முகிறார்?" என்று.

"பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வுக்காக இதுவரை காலமும் இறைவனிடம் வேண்டுகல் செய்தார். இப்போது மருமகளுக்கும் சேர்த்து வேண்டுகல் செய்கிறார்" என்றேன் நான்.

பிரார்த்தனைகள் எத்தனை வலிமையுடையவை!

பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில், உருவாக்குவதில் அம்மாவின் பங்கு அதிகமாக இருந்தது. ஐயாவிடம் எங்களுக்கு ஒரு பயங்கலந்த மரியாதை இருந்தது. அதனால் அவருடன் நாங்கள் அதிகம்கதைப்பதில்லை. எங்களுடைய தேவைகளையெல்லாம்

அம்மாவிடம்தான் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வோம்.

எங்கள் ஐயாவுக்கு விஷகடி வைத்தியம் செய்வதில் ஆர்வம் இருந்தது. அது தொடர்பான பல ஏடுகளையும் நூல்களையையும் அவர் வைத்திருந்தார். அதற்காக பல மூலிகைச் செடிகளை அவர் வளர்த்துவந்தார். ஐயாவிடம் விஷ வைத்திய முறைகளைக் கற்றுக்கொள்ள கணபதி என்ற பெயருடைய ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிஷ்யன் இருந்தான். விஷவைத்தியத்திற்கு யாராவது வந்துவிட்டால் ஐயா கணபதியையும் உடனழைத்து உதவிக்கு வைத்துக் கொள்வார். விஷவைத்தியத்திற்காக ஐயா பணம் ஏதும் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டார். அதனை அவர் ஆத்மதிருப்திக்கான பொழுதுபோக்காகச் செய்துவந்தார். ஐயாவின் விஷவைத்தியத்துக்கும் அம்மா பக்கபலமாக இருப்பார். விஷவைத்திய எண்ணெய்கள் காய்ச்சுவது, அவற்றை வடித்தெடுப்பது, போத்தல்களில் ஊற்றிவைப்பது எல்லாம் அம்மாதான். கோவில் தொடர்பான வேலைகளில் மட்டுமின்றி ஐயாவின் சகல தொழிற்பாடுகளுக்கும் அம்மா உதவியாக இருந்தார்.

நான் “விஷவைத்தியம்” என்றொரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன். 1964ல் அந்தக்கதை வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியிருந்தது. ஐயாவின் விஷவைத்திய முறைகளை அதில் பதிவாக்கியிருந்தேன். கதை இதுதான்: தனது மகனுக்கு பாம்பு கடித்துவிட்டதாகப் பொய்யுரைத்து விஷ வைத்தியரை தந்திரமாக ஒருவன் அவரது வீட்டிலிருந்து வெளியே அழைத்துச் சென்றுவிட்டு அவரது வீட்டில் கொள்ளையடித்துவிடுகிறான். இதனால் விரக்தியடைந்த வைத்தியர் அன்றிலிருந்து வைத்தியத்திற்கு வெளியே செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்கிறார். சிலகாலத்தின்பின் தெருவோரத்தில் ஒருவன் பாம்புகடித்து உயிருக்குப்போராடிக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற செய்தி அவருக்குக்கிடைத்தபோதும் அவர் அங்கு செல்வதைத் தவிர்த்துக்கொள்கிறார். பாம்பினால் கடி வாங்கியவன் இறந்துவிடுகிறான். அந்தோ பரிதாபம், பாம்பு கடித்து இறந்தவன் அவரது ஒரே மகன்தான் என்பதை

அவர் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

இந்தக் கதையை பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் நான் ஐயா விடம் வாசிக்கக் கொடுத்தேன். பெரிதும் பாராட்டுவார் என எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவர் அந்தக் கதையின் கருத்திலேயே பிழையிருக்கிறது என்று கூறிவிட்டார். வைத்தியரிடம் வந்து விஷம் தீண்டியமை பற்றிக் கூறுபவனின் வார்த்தைகளிலிருந்தும் அவனது நிலையிலிருந்தும் சிலவிடயங்களை வைத்திய ரால் அறிந்துகொள்ள முடியுமாம். கடித்த பாம்பு எந்த வகையைச் சார்ந்தது, பாம்பு கடித்தவன் உயிர் பிழைப்பானா போன்ற விடயங்களை அவர் அறிந்துகொள்வார். அதனைத் “தூதுவன் குறி” என வாகடம் குறிக்கிறதாம். வைத்தியரிடம் பொய் கூறினால் அதுவும் அவருக்குத் தெரிந்துவிடும் என்றார் ஐயா.

எந்த ஒரு விடயத்தையும் பூரணமான தெளிவின்றி எழுத முற்படக் கூடாது என்பதை ஐயாவின் வார்த்தைகள் எனக்கு உணர்த்தின. நான் எழுத்துத் துறையில் கற்றுக்கொண்ட முதலாவது பாடம் இது.

எனக்கு ஒரு தங்கை இருந்தாள் நேரே இளையவள். லலிதாம்பாள் என்பது அவளுடைய பெயர். இப்போது அமரராகி விட்டாள். என் தங்கையும் ஒரு பெரும் வாசகியாக இருந்தாள். நான் எழுதும் கதைகளைக் கருத்தூன்றிப் படித்து விமர்சனம் செய்வாள். அவளின்மேல் நான் அளவு கடந்த அன்பு வைத்திருந்தேன். சிறுவயதில் நாங்கள் சேர்ந்து விளையாடுவோம். அவள் பெரியவளாகியதும், வீட்டின் தலைமகன் என்ற முறையில் அவளது திருமணத்தை நானே முன்னின்று செய்து வைத்தேன். திருமணத்தின்பின் அவளிடம் நான் ஒரு பெரும் மாற்றத்தை அவதானித்தேன். “அண்ணா, அண்ணா” என என்மேல் உயிரையே வைத்திருந்தவள், எதற்கெடுத்தாலும் என்னிடம் ஆலோசனை கேட்பவள், என் பின்னால் சுற்றி வந்தவள் திடீரென அந்த அன்பை கணவன்மேல் செலுத்தத் தொடங்கினாள். எல்லாப் பெண்களும் அப்படித்தான் இருப்பார்கள். அது இயற்கை நியதி. அது தவறும் அல்ல. ஆனாலும் அவளது இந்த மாற்றம் எனது மனதில் ஒரு பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இதை வைத்து ஒரு சிறுகதை

எழுதினேன். “ஒரு சின்னப்பையன் அப்பாவாகிறான்” என்ற தலைப்பில் அமைந்த அந்தச் சிறுகதையை ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் படிமுறையான உளமாற்றங்களைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதியிருந்தேன். ஒரு பெண் முதலில் தனது தாய்தந்தையரிடமும் சகோதரர்களிடமும் அன்பைச் செலுத்துவாள். திருமணமானபின் அவளது அந்த அன்பு கணவனிடம் திரும்பிவிடும். குழந்தை பிறந்தபின் குழந்தையின்பால் சென்றுவிடும் என்பதை அக்கதை விளக்குகிறது. சிறுவர்கள் விளையாடும் ‘அப்பா, அம்மா’ விளையாட்டின் மூலம் அக்கதைக்கு உருவம் கொடுத்தேன். அந்தக்கதையில் எங்களது வீட்டில் அம்மா வளர்த்த பப்பி நாயும் பாத்திரமாகி வருகிறது.

இக்கதை இலங்கைக் காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபனகலை இலக்கியமன்றம் நடாத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் இரண்டாவது பரிசான வெள்ளிப்பதக்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது.

எனது மூத்த தம்பியின் பெயர் கெங்காதர ஐயர். இவர் எங்களது குலத்தொழிலையே பார்த்துவருகிறார். ஆனால், அவர் ஒரு ‘பொற்சிலையில் வாடும் புனிதர்’ அல்லர். எங்கள் குலதெய்வத்திற்கு பூப்போடுகிறோம் என்ற மனநிறைவுடன் தனது தொழிலைச் செய்பவர். அறிவாற்றலால் தன்னை உயர்த்திக்கொண்டவர். வேத ஆகமங்களை சிறப்புறக்கற்று ஒரு பிரதம குருவாகத் திகழ்பவர். அதனால் கோயில் கும்பாபிஷேகம், கொடியேற்றம், திருவிழாக்கள், பாலஸ்தாபனம் போன்ற கோயிற் கிரியைகளுக்கு அவர் வேண்டப்படுகிறார். சோதிடத்திலும் வல்லுனரான அவரைச் சந்திப்பதற்கு யாழ் குடாநாட்டின் பலபகுதிகளிலிருந்தும் அவரது காரியாலயத்தில் தினமும் காலையிலிருந்து மாலைவரை பலர் காத்திருப்பர். பிறந்தகுறிப்பு எழுத, பலன் பார்க்க, எண்ணோதிடம் கணிக்க, திருமணப் பொருத்தம் பார்க்க, நல்ல நாள் நேரம் குறிக்க, கைரேகை சாத்திரம் பார்க்க, வீட்டுக்கு நிலையம் அமைக்க, என சந்திக்க வருபவர்களின் தேவைகள் பலதரப்பட்டவையாக இருக்கும். பிறந்த குறிப்பினை கணினி மூலம் கணித்துக்கொடுக்கும் அளவுக்கு அவரது

தொழில்முறை விருத்தி கண்டிருக்கிறது. எவரிடத்திலும் தங்கியிருக்க வேண்டிய தேவை அவருக்கில்லை. இதனை நான் ஏன் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், எந்தத் துறை யானாலும் அறிவாற்றலால் தம்மை உயர்த்திக் கொண்டால் மற்றவர்களுக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்யும் நிலைமை எவருக்கும் ஏற்படாது. இது இன்றைய “பொற்சிலையில் வாடும் புனிதர்களுக்கு”ச் சமர்ப்பணம்!

எனது கடைசித் தம்பியின் பெயர் சாமிநாத ஐயர். தற்போது இலங்கை வங்கி திருகோணமலை கிளையின் முகா மையாளராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

எங்கள் ஐயா, அம்மா எங்களிடம் காட்டிய அன்பு, ஆதரவு, அக்கறை, வழிநடத்தல் அவர்களது தியாகம் இவையெல்லாம் அடிமட்டத்திலிருந்த எங்களை எவ்வாறு உயர்நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது! நாங்கள் வளர்ந்த குடும்பச் சூழல் எங்களது உருவாக்கத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் எல்லாம் எனது எழுத்துலக வாழ்க்கையின் படிநிலை களாகி எனது இலக்கியத்தடத்திலும் பதிவுகளாகின்றன.

‘கட்டறுத்த பசுவும் ஒரு கன்றுக்குட்டியும் என்றொரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன்.’ நாரீமணி ஒருத்தி தனது உடலழகு குறைந்துவிடும் என்பதற்காக தான் பெற்ற குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்காமல் தவிக்கவிடும் கருவினை இக்கதை எடுத்துக்கூறுகிறது. இதிலே எங்களது வளவு கூட்டும் கதிரி என்பவள் முக்கிய பாத்திரமாகிறாள். அவள் வளவு கூட்ட வரும்போது தனது பால்குடி மாறாத சிறுவனையும் கக்கத்தில் இடுக்கிவருவாள். ஓரிடத்தில் அவனை இருத்திவிட்டுத் தனது வேலையைக் கவனிப்பாள். இந்தக்கதையில் எங்கள் அம்மா வளர்த்த பசுமாடும் கன்றும் உபபாத்திரங்களாகின்றன. கதையின் இறுதிக்கட்டம் இப்படி அமைகிறது:

பசியால் துடித்துப் புரண்டுகொண்டிருந்த (நாரீமணியின்) குழந்தை திண்ணையின் ஓரத்திற்கு வந்துவிடுகிறது.

“ஐயோ!, குழந்தை விழப் போகிறதே!”

கதிரி ஓடிச்சென்று திண்ணையின் நடுவிலே குழந்தையைக்

கிடத்துவதற்காகத் தன் இரு கைகளாலும் அதைத் தூக்குகிறாள்.

“அம்....மா” குழந்தை அவளது முகத்தைப் பார்த்து வெம்புகிறது. குழந்தையைத் தன் நெஞ்சோடு அணைத்தபடி நிலத்திலே உட்கார்ந்து விடுகிறாள் கதிரி. குழந்தை அவளது நெஞ்சிலே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு முனுகிறது. தன் பிஞ்சுக்கரங்களால் அவளது நெஞ்சை அளைந்து பிறாணுகிறது. நெஞ்சை மறைத்துக் குறுக்குக் கட்டுக்கட்டியிருந்த அவளது சேலை அவிழ்ந்துவிடுகிறது.

“அம்மா.....ம்மா.....அம்மா”

கதிரி தன்னை மறக்கிறாள்.

கதிரியின் மார்புக் காம்புகள் நனைந்துவிடுகின்றன. மறு கணம் அந்தக் குழந்தை அவளது மார்பில் வாயை வைத்து உமியத்தொடங்குகிறது.

“ஐயோ கதிரி, மாடெல்லோ கயித்தை அறுத்துக் கொண்டு கண்டுக் குப் பாலைக்குடுத்துப் போட்டுது” மாட்டுக் கொட்டிலிலே இருந்தபடியே அன்னம்மா பலமாகக் கூறுகிறாள். அவள் கூறுவதைக் கேட்கக்கூடிய நிலையில் கதிரி இருக்கவில்லை.

கல்யாணவீட்டிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த (குழந்தையின் தாய்) வசந்தி, இப்போது தனது ‘ஹான்யாக்’கைத் திறந்து அதற்குள்ளிருந்த கண்ணாடியில் முகத்தைப்பார்த்து, கலைந்திருந்த தனது அலங்காரத்தைச் சரி செய்துகொள்கிறாள்.

இவ்வாறு முடிகிறது அந்தக் கதை.

எனது தந்தையாரே எனது ஆதர்ச புருஷர் என நான் முதல் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அவரைப் பற்றி மேலும் சில விஷயங்களை இங்கு கூற விழைகிறேன். அவர், நான் வாழ்நாளில் காணாத ஒரு விந்தையான மனிதர். ஒருபோதும் அவர் பொய்ப்பேசியதை நான் காணவில்லை, செல்வம் சேர்ப்பதில் அவர் ஒருபோதும் அக்கறை காட்டியதில்லை. சொன்னசொல் தவறாதவர். பிறரை ஏமாற்றாதவர். எந்த நேரமும் தெய்வசிந்தையுடனேயே வாழ்ந்த பரம சாது. பிறர்நோக்கக் கூடாது என்ற சிந்தனையுடையவர். சர்வஜனங்களும் சுகத்துடன் வாழவேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையுடன் வாழ்ந்தவர்.

எனது சிறுவயதில் அவரைப்பற்றி எனது மனதிலே பதிந்த சம்பவம் ஒன்றினை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

ஈவினையில் 'புதுவளவு' என்ற பகுதியில் தெய்வபக்தி நிறைந்த ஒரு ஏழை விவசாயி இருந்தார். துரையப்பா என்பது அவருடைய பெயர். தினமும் காலையும் மாலையும் ஈவினைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வந்து தொண்டுகள் செய்வார். அவருக்கு, திருமணமாகாமல் வீட்டிலே ஒரு மகள் முதிர்கன்னியாக இருந்தாள். வறுமை காரணமாகவே நீண்டகாலமாக அவளுக்குத் திருமணம் நடைபெறவில்லை. இதனை அறிந்த அவரது உறவினர் ஒருவர் பத்தாயிரம் ரூபாவை (அந்தக் காலத்தில் அதன் மதிப்பு அதிகம்) மலாயாவிலிருந்து அனுப்பி வைத்தார். ஆனால் அந்தப் பக்தரோ அந்தப் பணத்தை எனது தந்தையிடம் கொடுத்து கோவிலுக்கு ஒரு மணிக்கூண்டு (அசையாமணி) கோபுரம் கட்டுவதற்கு அந்தப் பணத்தை உபயோகிக்கும்படி கூறிவிட்டார். "ஒரு குமர் கரைசேருவதற்கு அனுப்பப்பட்ட பணத்தை மணிக்கூண்டுக் கோபுரம் கட்டுவதற்கு துரையப்பா கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டானே.. இனி எப்படி அந்தக் குமர் கரைசேரப் போகிறது" என எனது அம்மாவிடம் கூறிக் கலங்கினார் ஐயா. அன்று அவரால் சாப்பிட முடியவில்லை. நித்திரை வராமல் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தார்.

பக்தரோ மணிக் கூண்டுக் கோபுரம் கட்டுவதில் பிடிவாதமாக இருந்தார். பின்னர் எப்படியோ அந்தப் பக்தருக்கு ஊரவர் பலரைக் கொண்டு புத்தி சொல்லவைத்து அந்தப் பணத்தை அவரிடமே திருப்புக் கொடுத்துவிட்டார் ஐயா.

தான் பூசை செய்யும் இறைவனின் கோயில் முன்னேற்றத்தைவிட ஒரு குமர் கரைசேர்வதே முக்கியமென நினைத்துச் செயற்பட்ட எனது தந்தையின் உள்ளம் ஒரு பெருங்கோயிலாக எனக்குத் தெரிந்தது.

தன்னுடன் தொடர்புடைய எந்தவொரு செயற்பாடும், தனக்குப் பாதிப்பு ஏற்பட்டாலும், பிறருக்குத் துன்பத்தையோ பாதிப்பையோ ஏற்படுத்தக் கூடாது என்பதில் ஐயா எப்போதுமே கவனமாக இருந்தார். நான் அவரிடம் கற்றுக்கொண்ட பெரிய பாடம் இது.

விகாண்டைகீஞள் கீட்டுண்கூடந்த ஆளுமை

எனது பதினோராவது வயதில் எனக்கு உபநயனம் நிகழ்ந்தது. உபநயனம் என்பது அந்தணர்களுக்கேயுரிய பூணூல் போடும் சடங்கு. அந்தச் சடங்கிற்காக ஐயா நூறு ரூபாவிலையில் ஒரு பட்டு வேட்டி வாங்கினார். அதுவரை காலத்தில் எனக்காக வாங்கப்பட்ட உயர்ந்தரக உடை அதுவாகத்தான் இருக்கும். அந்த மாறுகரைப் பட்டு வேட்டியை அம்மா பெருமையுடன் பலருக்கும் எடுத்துக்காட்டினார். உபநயன நிகழ்விற்கு எனது மாமா பிரதமகுருவாக இருந்து நடத்திவைத்தார். அவரே எனக்கு வேதமந்திரங்களைக் கற்பித்தவர் என்பதை நான் முன்னைய அத்தியாயமொன்றில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இந்த உபநயன நிகழ்வு ஆயாக்கடவை ஐங்கரன் சந்நிதானத்தில் நடந்தது. பிரம்மோபதேசம் என்பது உபநயனத்தின் முக்கிய நிகழ்வாகும். இது தந்தை ஸ்தானத்தில் இருப்பவர் தனது மகனுக்கு பிரம்ம மந்திரமாகிய காயத்திரியை பிறருக்குக் கோட்காவண்ணம் அவனது காதிலே ஓதுவதாகும். அதன்பின் அவன் மூன்றுவேளையும் சந்தியாவந்தனம் செய்யவேண்டும். உணவு உண்பதற்கு முன்னர் இறைவனைத் தியானித்து அந்த உணவை அதற்குரிய மந்திரத்தால் நீர்கொண்டு நிவேதித்த பின்னரே உண்ண வேண்டும். இவையெல்லாம் அந்தண ஒழுக்கத்திற்குரிய முதலாவது படிநிலை. எங்கள் ஊரில் பத்துக் குடும்பங்கள் கொண்ட அக்கிரகாரம் இருந்தது. அக்கிரகாரத்திலுள்ளோர் அனைவரும் உபநயனம் முடிந்த பின்னர் மேளதாளத்துடன் என்னை ஊர்வலமாக வீட்டுக்கு

அழைத்து வந்தார்கள். விகற்பம் தெரிந்த விடலைப் பருவத்தில் எனக்கு நடந்த அந்த முதலாவது சடங்கு எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

பூனூல் போட்ட பின்னர் நான் கோயிலில் பூசை செய்யும் தகுதியைப் பெற்றேன். அதன் பின்னர் சிலநாட்களில் எங்களது ஈவினைப் பிள்ளையார் கோயிலிலும் ஆயாக்கடவையிலும் பூசை செய்திருக்கிறேன்.

எங்களுர் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் அப்போது நான் ஆறாம் வகுப்பில் பயின்று கொண்டிருந்தேன். உபநயனம் நடந்து ஒருவாரகாலத்தின் பின்னரே பாடசாலைக்குச் சென்றேன். அந்த ஒருவார காலமும் நான் சந்தியாவந்தனத்தை தாடனம் பண்ணவேண்டியிருந்தது.

அக்காலகட்டத்தில் எனது பிஞ்சு உள்ளத்தைக் கீறிய ஒரு சம்பவம் பாடசாலையில் இடம்பெற்றது.

மலேசியாவிலிருந்து தியாகராசா என்ற பெயருடைய ஒரு மாணவன் புதிதாக அந்த வகுப்பில் வந்துசேர்ந்தான். கிராமப்புற மாணவர்கள் மத்தியில் அவன் மிகவும் நாகரீகமாக இருப்பான். ஏழைச் சிறுவர்கள் இடையே அவனொரு பணக்கார மாணவனாகத் தோற்றமளிப்பான். உயர்ந்த ரக உடையணிந்து காலுக்கு மேல் சப்பாத்து அணிந்திருப்பான். ஆங்கிலத்திலே சரளமாக உரையாடுவான். இவற்றால் அவன் பாடசாலையின் செல்லப் பிள்ளையானான். அதிபர் பரராசசிங்கம் பாதிரியார் அவனுடன் ஆங்கிலத்திலேதான் உரையாடுவார்.

ஒருநாள் நாங்கள் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். வாங்கு ஒன்றிலே எதிரும் புதிருமாக கால்நீட்டி அமர்ந்து விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தோம். அவன் திடீரென எனது உள்ளங்காலில் தனது சப்பாத்துக் காலால் பலமாக உதைத்துவிட்டான். விளையாட்டுத் தனமாகத்தான் உதைத்திருப்பான் என இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன். எனக்கு நொந்துவிட்டது. அருகே மேசையிலிருந்த எனது கொப்பியொன்றை எடுத்துச் சுருட்டி அவனது கன்னத்தில் பலமாக இரண்டு அடி கொடுத்தேன். அவன் உரத்த குரலில்

ஓவெனக் கத்தி அழத்தொடங்கினான். அருகே வகுப்பறைகளில் இருந்த ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் அங்கு திரண்டுவிட்டார்கள். நடந்தவற்றையெல்லாம் உயர்வகுப்பு மாணவி ஒருத்தி கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் நல்லவள். உண்மை பேசுபவள். சிறிது நேரத்தில் அதிபரும் பிரம்புடன் அங்கு வந்துவிட்டார். எல்லோரும் என்னை ஒரு குற்றவாளியைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

என்ன நடந்தது எனப் பாதிரியார் முதலில் அவனை விசாரித்தார். கன்னத்திலே நான் அறைந்ததை மட்டும் அவன் கூறினான்.

அவன் என்னைச் சப்பாத்துக் காலால் உதைத்ததால்தான் நான் அடித்தேன் என்றேன்.

அவன், உதையவில்லை எனப் பொய்யுரைத்தான்.

“இல்லை, அவன் உதைத்ததை நல்லம்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளைக் கூப்பிட்டுக் கேளுங்கள்” என்றேன் நான்.

அதிபர் அவளை விசாரித்தார்.

அவள் எனது நெஞ்சிலே பாறாங்கல் ஒன்றைத் தூக்கிப்போட்டாள். “தியாகராசா, ஐயரை சப்பாத்துக் காலால் உதையவில்லை. ஐயர்தான் கொப்பியால் அவனைக் கன்னத்தில் அடித்தார்” என்றாள்.

ஓ! இப்படியும் ஒன்று இருக்கிறதா? சத்தியத்தை உரைத்துப் பார்க்கலாமா?

ஏன் மன்றோரஞ் சொன்னாள் அவள்? “ஐயர்” என்றால் அவ்வளவு இளக்காரமா?. தலையின் முன்பகுதியை மழித்து, ‘எஸ்’ கொண்டை போட்டு இடுப்பில் ஒரு நாலு முழத்துண்டும் சேட்டும் அணிந்திருந்த எனது மிடிமை அவளை நாகரிகத்தின் பக்கம் சாயவைத்ததா! அல்லது... என்ன காரணம்?

இது மட்டுமல்ல, அந்தச் சிறுவயதில் எனது சாதி ஆசாரத்தை மற்றவர்கள் கேலிசெய்யும் சந்தர்ப்பங்கள் எத்தனையோ எனது மனதைப் புண்படுத்தியிருக்கின்றன.

ஒருநாள் பாடசாலை விட்டு வீடுவந்து எனது புத்தகப் பைக்குள் கையை விட்டபோது, அதற்குள் உயிருடன் ஒரு கடல் நண்டு! எங்களுர் தெருவில் மீனவர்கள் சைக்கிள்களில் வந்து மீன் விற்பார்கள். வகை வகையான மீன்களுடன் கடல் நண்டும் இருக்கும். தெருவில் தவறி விழுந்த நண்டை எடுத்து எனது புத்தகப் பைக்குள் போட்டிருக்கிறார்கள் என்னுடன் பாடசாலைவிட்டு சேர்ந்துவரும் உயர்வகுப்பு மாணவர்கள். பிராமணியத்தைக் கேலி செய்யும் சந்தோஷம் அவர்களுக்கு!

வகுப்பில் பாடம் நடக்கும்போது ஆசிரியருக்குத் தெரியாமல் பின் வரிசை மாணவர்கள் எனது 'எஸ்' கொண்டையைப் பிடித்திழுத்து ஆய்க்கினைப் படுத்திய சந்தர்ப்பங்கள் எண்ணில் மாளா!

சிறுவயதுச் சண்டைகளின்போது என் கொண்டையைப் பிடித்து மல்லிக் கட்டிய சந்தர்ப்பங்களும், கொண்டையைப் பிடித்து கன்னத்தில் அறைந்த சந்தர்ப்பங்களும் எத்தனை!

இத்தகைய தொந்தரவுகளெல்லாம் நான் அந்தப் பாடசாலையிலிருந்து நீங்கி, உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில் ஏழாம் வகுப்பில் சேர்ந்த பின்னரும் தொடர்ந்தது.

பாடசாலைவிட்டு வீடு திரும்பும்போது சில நாட்களில் 'தட்டிபஸ்' கிடைக்கும். அதிலேறி வருவேன். தட்டி பஸ்ஸில் ஏறுவதற்கு பின்பக்கத்திலேதான் படி இருக்கும். பஸ்ஸின் நீளப்பாட்டிற்கு இரு பக்கங்களிலும் இருக்கைகள் இருக்கும். நான் பஸ்ஸில் ஏறும்போது காத்திருந்து எனது கொண்டையைப் பின்னின்று இழுப்பார்கள் எனக்குத் தெரிந்த மாணவர்களும் தெரியாத மாணவர்களும்.

பள்ளிக்கூடம் செல்லும்போது அம்மா பகல் உணவை ஒரு சாப்பாட்டுப் பெட்டியில் (Food Box) போட்டுத்தருவார். நான் உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் நான்கைந்து பிராமணப் பையன்கள் அங்கு கல்வி கற்றோம். நாங்கள் எல்லோரும் பாடசாலைக்குக் கொண்டுவரும் மதிய உணவை பாடசாலைக்கு அருகே உள்ள ஒரு பிராமண வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று பிறர் கண்காணாத

முறையில் சேர்ந்து உண்போம். இவ்வாறு பிறர்கண்காணாது உண்பது பரம்பரை பரம்பரையாகப் பேணப்பட்டுவந்த எங்களது சாதி ஆசாரம். இதனை எங்களது பெற்றோர் எங்களுக்குச் சொல்லித் தந்தார்கள். எங்களது வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இது ஒரு நூதனமான நடைமுறையாக இருந்திருக்கலாம். அங்கும் ஒரு தியாகராசா இருந்தான். ஒரு நாள் அவன் எனது சாப்பாட்டுப் பெட்டியைக் கையிலெடுத்து மற்ற மாணவர்களைச் சூழ்விருத்தி சாப்பாட்டுப் பெட்டியைத் திறந்து அதனுள் என்ன இருக்கிறதென எல்லோருக்கும் காட்டினான். அதன் பின் அந்த உணவை நான் அருந்தவில்லை. அந்த உணவைச் சாப்பிடக் கூடாது என்றுதான் நான் அந்த வயதில் அறிந்திருந்தேன். அவர்கள் என் சாதி ஆசாரத்தைக் கேலிசெய்வதை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

நான் ஏழாம் வகுப்பில் படித்திக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் ஆசிரியர் ஐயாத்துரை எங்களுக்குப் பாடமெடுத்தார். உலகத் தலைவர்கள் பற்றிய பாடம் அன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அந்த வரிசையில் அவர் ஜவஹர்லால் நேருவைப்பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது நான் நேருவைப்பற்றி வேறு ஒரு நூலில் படித்த தகவல் ஒன்றைக் கூறினேன். நேரு தினமும் காலையில் சிரசாசனம் செய்வார். அதனை நான் கூறப்போய், நேரு தினமும் காலையில் எழுந்தவுடன் தலைகீழாக நிற்பார் என்று கூறிவிட்டேன். வகுப்பில் இருந்த மாணவர்கள் அத்தனைபேரும் கொல்லென்று சிரித்துவிட்டனர். ஐயாத்துரை மாஸ்டருக்கு நேரு தினமும் சிரசாசனம் செய்வது தெரியவில்லையோ என்னவோ, அவர் நான் தன்னைக் கேலி செய்ததாக நினைத்துவிட்டார். உடனே என்னைப் பார்த்து, “காக்கொத்து அரிசிக்கும் கண்டல் வாழைக்காய்க்கும் காதவழி போற பிராமணன்” என்றார்.

ஷேக்ஸ்பியரின் ஜூலியசீசர் நாடகத்திலே ஒரு காட்சிவரும். ஜூலியசீசரைக் கொலை செய்யும் இறுதிக்கட்டம். சீசருக்கு நெருக்கமாக இருந்தவர்களே சீசரின் நெஞ்சிலே மாறி மாறி கத்தியால் குத்துவார்கள். சீசரின் மிக நெருங்கிய

நண்பன் புருட்டஸ் கத்தியை உருவி சீசரின் நெஞ்சிலே பாய்ச்சிபோது, சீசர் கேட்பான், “நீயுமா புருட்டஸ்!”

ஆங்கிலப் பாடசாலையில், ராணி ரீசர் எனக்குப் படிப்பித்த இந்தக்காட்சிதான் என் நெஞ்சிலே அப்போது நிழலாடியது.

“நீங்களுமா சேர்?”

இதுவரைகாலமும் சகமாணவர்களின் கேலிக்கு ஆளாகிய நான், இப்போது ஓர் ஆசிரியரின் கேலிக்கு ஆளாகியிருக்கிறேன். ஒரு பிஞ்சு உள்ளத்தை பொசுக்கக்கூடாது என்பது ஓர் ஆசிரியருக்குமா தெரியவில்லை? அல்லது சமூகம் பிராமணரைப்பற்றி இவ்வாறுதான் கணித்து வைத்திருக்கிறதா? பிராமணனை கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் உள்ளாக்கலாம், அவனை அவமானப்படுத்தலாம் என்று சமூகம் எண்ணுகிறதா?

பிராமணரை உதட்டளவில் உயர்வாகவும் உள்ளத்தளவில் தாழ்வாகவும் கணித்து வைத்திருக்கும் ஒரு சமூகத்தின் பொய்யம்முகம் எனக்குப் புரியத் தொடங்கியது

பஞ்சமர்கள் வரிசையில் தான் பிராமணனும் வைக்கப் பட்டிருக்கிறானா?

டொமினிக் ஜீவாவும் இப்படித்தான் தனது இளம் பராயத்தில் ஓர் ஆசிரியரின் நாவினால் சுடப்பட்டார் என்பதைத் தனது சுயசரிதத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சமூகத்தின் இத்தகைய கேலிகளுக்கும் கிண்டல்களுக்கும் அவமானங்களுக்கும் நான் ஆளாவதிலிருந்து விடுபடவேண்டும் என்ற எண்ணம் என் அடிமனதில் துளிர்விடத் தொடங்கியது.

எனது குலத் தொழிலைச் செய்வதை விடுத்து நான் வேறொரு தொழிலைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கான கல்வியை நான் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் ஆழமாகப் பதியத் தொடங்கியது. எனது தாயாரிடம் என் எண்ணத்தைக் கூறியபோது அவரும் அதற்குத் துணை நின்றார். இத்தகைய ஓர் எண்ணம் தோன்றிய பின்னர் முதலில் எனது

கொண்டையை நீக்கிவிடத் தீர்மானித்தேன். அதுபற்றி எனது தாயாரிடம் கூறியபோது, அதனை அவர் எனது தந்தைக்குத் தயக்கத்துடன் கூறினார்.

என்ன ஆச்சரியம்! ஐயா எவ்வித மறுப்பும் தெரிவிக்கவில்லை!

ஒருவேளை அவருக்குத் தனது தொழிலில் கிடைத்த அனுபவங்கள் இத்தகையதொரு மனமாற்றத்திற்கு அடிகோலியிருக்கலாம்.

நான் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளை தலையின் முன் பகுதியில் மழித்திருந்த தலை மயிரை வளர்த்தெடுத்தேன். கொண்டையை நாவிதனைக் கொண்டு களைந்துவிட்டேன். காதுகளில் இருந்த கடுக்கன்களையும் கழற்றிக் கொண்டேன்.

நான் ஒரு புது மனிதனானேன். அந்தக் கொண்டைக்குள் இவ்வளவு காலமும் எனது திறமை, ஆண்மை, வீரியம், துடிதுடிப்பு அத்தனையும் முடிந்து வைக்கப்பட்டிருந்ததை அப்போதுதான் உணரத் தலைப்பட்டேன். என்னிடம் இருந்த கூச்சுபாவம் எங்கோ ஓடிமறைந்துவிட்டதை அறிந்துகொண்டேன்.

அடுத்த வாரம் எங்களது கல்லூரி மாணவர் தேர்ச்சிச் சங்கத்தில் திருவள்ளுவர் விழா நடைபெறுவதற்கு ஆயத் தங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. நானும் அதிலே கலந்துகொண்டு பேசப்போகிறேன் என நானாகவே முன்வந்து எனது பெயரைக் கொடுத்தேன். 'வள்ளுவரும் வாழ்க்கையும்' என்ற தலைப்பில் நான் பேசிய எனது கன்னிப்பேச்சு மாணவர்களிடையே பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது. மாணவர் தேர்ச்சிச் சங்கத்திற்குப் பொறுப்பாயிருந்த ஆசிரியர் சபாநாயகம் என்னைப் பெரிதும் பாராட்டினார்.

நான் உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற காலப் பகுதியில் முதலில் ஸ்ரீநிவாசன் என்பவரும் பின்னர் எம். இளையதம்பியும் கடைசியாக கம்யூனிஸ்ட் வைத்திலிங்கமும்

அதிபர்களாக இருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரது கணிப்புக்குமுரிய மாணவனாக நான் குறுகிய காலத்தில் என்னை வளர்த்துக் கொண்டேன்.

கல்லூரியில் எந்த முக்கிய விழாக்களோ நிகழ்வுகளோ இடம்பெறும்போது நிச்சயம் அதிலே எனது பங்களிப்பும் இருக்கும். ஒவ்வொரு வகுப்பாக நான் ஏற்றம் பெற்றபோதும் எனது செயற்பாடுகளும் ஏற்றம் பெற்றுக் கொண்டே இருந்தன. பாடசாலையின் மாணவர் தேர்ச்சிச் சங்கம், ஆங்கில மன்றம், எச். எஸ். சி. யூனியன் ஆகியவற்றின் தலைமைப் பதவிகள் என்னைத்தேடிவந்தன. விவாத அரங்குகள், பேச்சுப்போட்டிகளில் எனக்குப் பல்வேறு பரிசுகள் கிடைத்தன. நான் 1958ல் கல்லூரியின் மாணவர் தலைவனானேன். 1960ல் பாடசாலையின் சகல துறைச் சிறப்பு மாணவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருடாந்தப் பரிசளிப்பு விழாவில் கௌரவிக்கப்பட்டேன்.

எனது கல்லூரிக் காலத்தில், வாசிப்பு இரசனை கொண்ட பல மாணவர்கள் என்னுடன் கல்விகற்றார்கள். இணுவில் சச்சிதானந்தன், சுன்னாகம் விவேகானந்தன், கோண்டாவில் சுந்தரலிங்கம், விமலநாதன், ஏகாம்பரநாதன், சின்னராசா, திருநாவுக்கரசு, கனாகாம்பிகை, பாலரட்னம், நமசிவாயம், சோமநாதன், தேவராணி, சோமசுந்தரி, அச்செழு தவலிங்கம், தவமலர், ஞானமலர், கேதாரகௌரி, தியாகராசா, பொன்னம்பலம், சுசீலர், எஸ். செல்வம் ஆகியோர் உடனடியாகவே என் ஞாபகத்தில் வருகிறார்கள். பலதரப்பட்ட நாவல்களை நாங்கள் எங்களிடையே பரிமாறிக்கொண்டு நிறையவே வாசித்திருக்கிறோம். இந்த வாசிப்பும் பிற்காலத்தில் நான் எழுத்தாளனாக உருவாகுவதில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்றே கருதுகிறேன்.

மேலே குறிப்பிட்டவர்களில் முதல்மூவரும் கல்லூரி நாட்களில் நான் எழுதித் தயாரித்து அரங்கேற்றிய நாடகம் ஒன்றிலும் என்னுடன் நடித்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நான் உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில் உயர்வகுப்பு மாணவனாக இருந்தவேளை கலாநிதி துரை. மனோகரன் கீழ்வகுப்பில் கல்வி பயின்றனாகொண்டிருந்தார். அவர் எனது கல்லூரி வாழ்க்கையை நேரில்கண்டவர். எனது 'புதிய சுவடுகள்' நாவலின் இரண்டாம் பதிப்புக்கு அவர் எழுதிய முன்னுரையில், எனது கல்லூரிச் செயற்பாடுகளில் சிலவற்றைக் சிலாகித்துக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதனை இத்தொடரின் முன் அத்தியாயம் ஒன்றிலே தந்திருக்கிறேன்.

எனது கல்லூரி வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத ஆசிரியர்கள் சிலரை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். ஆசிரியர் சபாநாயகம் உயர்வகுப்பில் எனது ஆங்கில ஆசிரியராக விளங்கியவர். ஆங்கிலப்பாடத்தில் நான் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு இவரே காரணராய் இருந்தவர். ஆங்கில நாவலாசிரியர்களை, அவர்களது படைப்புகளை அறிமுகம் செய்தவர். மாணவர் தேர்ச்சிச் சங்கத்தின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்து எனது பேச்சுக் கலையை, விவாதத் திறனை வளர்த்தெடுக்க ஊக்கம் தந்தவர். தமிழாசிரியர் த. வடிவேலன் எனக்கு தமிழ் மொழியை சிறப்பாகக் கையாடும் கலையைக் கற்றுத்தந்தவர். ஆசிரியர் ஆறுமுகம் கல்லூரியின் 'டிஸிப்பிளின் மாஸ்டர்'. உலக சரித்திரம் கற்பித்தவரும் அவரே. பிரான்சிய அரசியற் புரட்சி பற்றி சுவைபட அவர் கற்பித்த முறையை இன்றும் என்னால் மறக்கமுடியாது. ஆசிரியர்களான பொன்னம்பலம், ஞானசுந்தரம், வி. இளையதம்பி, தவமணி ரீச்சர், புவனசுந்தரம், சிவபாலன், ஐயாத்துரை, எம். இளையதம்பி, தேவன் - யாழ்ப்பாணம், ஞானாம்பாள் ரீச்சர் இவர்கள் எல்லோரும் ஏதோவொரு வகையில் எனது ஆளுமையை வளர்த்தெடுப்பதில் அக்கறையுடன் செயற்பட்டவர்கள்.

அந்தக் காலத்தில் எங்கள் அதிபர் கம்யூனிஸ்ட் வைத்திலிங்கத்தை அறியாதார் யாரும் இருக்கமுடியாது. அவர் தனது உயர்கல்வியை இங்கிலாந்தில் பெற்றவர். அவ்வேளையில் அங்குள்ள இடதுசாரிகளின் தொடர்பால் ஐரோப்பாவிலேயே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டவர்.

அங்கு இந்திரா காந்தியுடன் அரசியல் உறவுகொண்டு இயங்கியவர்; பெரும் சிந்தனையாளர்.

அவர் எனக்கு உயர்வகுப்பில் கணித ஆசிரியராக இருந்தார். வகுப்பிலே சில நாட்கள் கணிதம் படிப்பிப்பதை மறந்து, சோவியத் நாட்டைப் பற்றியும் அதன் செயற்பாடுகள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுவார். அமெரிக்காவும் சோவியத் யூனியனும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு விண்வெளி ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த காலம் அது. அவைபற்றியெல்லாம் மாணவர்க்கு விளக்கம் தருவார். எவ்வாறு விண்வெளி 'றொக்கட்டு'கள் புவியீர்ப்பிலிருந்து விடுபட்டு அண்டவெளிக்குச் செல்கின்றன, விண்வெளிக் கோளங்கள் எவ்வாறு பூமியை வலம்வருகின்றன, இந்த ஆராய்ச்சிகளால் கிடைத்த உபபயன்கள் யாவை என்பவற்றிற்கான விளக்கங்களையெல்லாம் கரும்பலகையில் படங்கள் வரைந்து விளக்குவார். மிகச் சுவாரஸ்யமாக மாணவர்களாகிய நாங்கள் அவற்றைச் செவிமடுப்போம். அன்று அவர் விண்வெளி ஆராய்ச்சிபற்றி தந்த விளக்கங்கள்தான் இன்றுவரை பசுமரத்தாணியாக எனது விஞ்ஞான அறிவில் தொக்கி நிற்கின்றன. அவர் ஒரு தீவிர கம்யூனிஸ்ட்டாக இருந்த போதும் என்னைக்குமே கம்யூனிஸ தத்துவத்தை தனது வகுப்பு மாணவருக்குத் திணிக்க முயன்றவரல்லர்.

அந்தக் கல்லூரிக் காலம் எனது வாழ்க்கை ஓட்டத்தை மாற்றுத் தண்டவாளத்தில் திருப்பிவிட்ட காலம். அது ஒரு பொற்காலம்!

இந்தக் காலகட்டத்தில் எங்களுநர் சனசமூக நிலையத்தின் முன்னேற்றப்பணிகளிலும் என்னை இணைத்துக் கொண்டேன். இந்தச் சனசமூக நிலையத்தின் நிர்வாக உறுப்பினர், செயலாளர், நூலகர் ஆகிய பதவிகளில் வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் நான் பணி புரிந்தேன்.

வாசிகசாலையுடன் எனக்கிருந்த உறவு ஆத்மார்த்தமானது. நான் எழுத்தாளனாக உருவாக அதனுடன் எனக்கிருந்த தொடர்பு மிக முக்கியமானது. நான் எழுதிய முதலாவது நாவல் புதிய சுவடுகளில் ஏழு அத்தியாயங்கள் வாசிகசாலை

யில் நடைபெறுவதாக எழுதியுள்ளேன். அந்த நாவலில் வரும் பின்வரும் பகுதி வாசிக்கசாலையின் ஒருகாலகட்ட நிலைமையை அச்சொட்டாக அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

“வாசிக்கசாலையில் சீட்டாட்டம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. அம்பலவாணரும் அவரது நண்பர்களும்தான் சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

எப்போதோ அருகே இருக்கும் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு நேர்த்திவைத்து யாரோ புண்ணியவானால் கட்டப்பட்டது அந்தத் தங்குமடம். சுற்றாடலில் இருக்கும் தோட்டங்களில் உழைத்துக் களைத்த கமக்காரர்களும், வழிப்போக்கர்களும் அந்த மடத்திலே வந்து களைப்பாறுவார்கள். வேலையற்றுத் திரிபவர்களும், வேலைசெய்து ஓய்வெற்ற சில என்சனியர்களுங்கூடத் தமது பொழுதைக் கழிப்பதற்கு அங்கு வருவார்கள். மடத்தைச் சுற்றியுள்ள சூழலில் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் பெருவிருட்சங்களைத் தழுவிவரும் இதமான காற்றின் சுகத்தையும் சிலகாலங்களில் அந்தக் காற்றில் கலந்துவரும் மகிழும்பூ வாசனையைச் சேர்த்து அனுபவிப்பதற்கென்றே அங்கு வருபவர்களும் உண்டு. துழப்புள்ள இளைஞர்கள் சிலரால் இப்போது அந்த மடம் வாசிக்கசாலையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பத்திரிகை வாசிப்பதற்காகச் சிலரும் அங்கு வருவதுண்டு.

வாசிக்கசாலையை ஏற்படுத்திய இளைஞர்களால் அதற்குரிய கட்டுப்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்த முடியவில்லை. இதன் காரணமாக அந்தக் கட்டிடம், தங்கு மடமும் வாசிக்கசாலையும் சேர்ந்த ஒரு படிமுறை வளர்ச்சியை அடைந்திருந்தது.

‘கம்மாரிசு’ எனக் கூறியபடி கடைசிச் சீட்டை உற்சாகமாக அடித்தார் அம்பலவாணர்”

இத்தகைய ஒரு நிலைமையிலிருந்து அந்த வாசிக்கசாலையை சீரமைக்கவேண்டிய ஒரு சவால் எங்கள்முன் இருந்தது. இங்கு ‘பெருங்குடி’மக்கள் ஆட்சி செலுத்துவர். நாம் அவர்களிடம் தயவாகக் கூறினாலும் தமக்கேயுரித்தான பாஷையில் பதில் சொல்வர். சண்டித்தனத்தால் எம்மை அடக்கியாள்வர். வாசிக்கசாலையின் பெரு விழாக்களின்போது இவர்களின் தலையீட்டினை தவிர்த்துக்கொள்ள பெரும்பாடு

படவேண்டியிருக்கும். கலைமகள் ஆசிரியர் கி. வா. ஜகந் நாதன். இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன், ஈழநாடு ஆசிரியர் கே. பி. ஹரன் ஆகியோர் எனது பதவிக்காலத்தில் எங்கள் வாசிகசாலையின் ஆண்டுவிழாக்களின்போது வந்து சிறப்புரை யாற்றியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பெருங்குடிமக்களை பேச்சாளர்கள் அருகே நெருங்கவிடாமல் தவிர்ப்பதற்கு அவர்களை அந்நேரங்களில் 'தண்ணீர்ப் பந்தல்'களுக்கு அழைத்துச் சென்று 'தாகசாந்தி' செய்விக்க ஆட்களை நியமித்த நாட்களும் இருக்கின்றன. இந்த வாசிகசாலையின் பொறுப்பாளராக நான் இருந்த காலத்தில் எனது நண்பன் இராமசாமியுடன் இணைந்து நூல்நிலையத்தை விரிவாக்கும் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டேன். அதேவேளை நூல் நிலையத்திலிருந்த ஆயிரக்கணக்கான நூல்களையும் வாசித்து முடித்தேன்.

நான் எழுதிய சிறுகதைகளான, 'கோணல்கள்', 'குமிழி', 'சங்கு சுட்டாலும்' ஆகியவற்றிலும் வாசிகசாலையும் அதன் சுற்றுப்புறச் சூழலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

நான் உரும்பராய் இந்துக்கல்லூரியில் எச்.எஸ். சி. வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தபோது எனக்கு தொழில் வாய்ப்புக்கான கடிதம் வந்தது.

'அப்போதிக்கரி" என அந்தக்காலத்தில் விளங்கிய உதவிமருத்துவருக்கான போட்டிப் பரீட்சையில் நான் சித்தி பெற்றிருந்தேன். பெருந்தோட்டப் பகுதிக்கான மருத்துவராக பயிற்சிபெறத் தெரிவாகி அதற்கான கல்வியை கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் நான் பெற வேண்டியிருந்தது.

எனக்கு இது பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. உதவி மருத்துவராக சில வருடங்கள் பணிபுரிந்து அனுபவத்தைப் பெற்றுவிட்டால், அரசாங்கத்தில் பதிவுபெற்ற வைத்தியராகி, சட்டரீதியாக தனியார் வைத்திய நிலையம் ஒன்றை நடத்தும் தகுதி கிடைக்கும். பிற்காலத்தில் ஊரோடுவந்து எங்களது கிராம மக்களுக்குச் சேவைசெய்யலாம் என எண்ணினேன்.

இந்தத் தருணத்தில் நான் மருத்துவர் பயிற்சிக்கு

காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது ஊரிலே பெரிய சலசலப்பை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியது. மருத்துவத் தொழில் பிராமணனுக்கு ஏற்றதல்ல. பிணத்தை வெட்டிப் பார்க்க வேண்டும், பிணத்தோடு புழங்கவேண்டும் எனவே இந்தத் தொழிலை பிராமணன் ஏற்கக்கூடாது எனச் சில சாதிமாண்கள் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து கூறினர். எங்களது உறவினர்களிடம் கூறினர் பலர்.

ஐயாவும் அம்மாவும் என்ன கூறப்போகிறார்களோ என நான் சஞ்சலமடைந்தேன்.

ஐயாவுக்கு இதனை எடுத்துரைக்க அம்மாவுக்குத் துணிவிருக்காது. அம்மாவின் குலதெய்வம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வண்ணை வைத்தீஸ்வரர். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் தனது குலதெய்வத்தை அம்மா நீள நினைந்துருகுவார். 'வைத்தியநாதா! என்பிள்ளை வைத்தியத் தொழிலுக்குப் போகலாமா என நீயே முடிவு செய்துகொள்' என வேண்டுகல் செய்திருப்பார்.

ஐயா மௌனம் காத்தார். அந்த மௌனமொழி எனக்குப் பலவற்றைக் கூறத் தொடங்கியது.

இலக்கியத்தில் சூடம்யதிக்சுத் தொடங்கிய அந்த மருத்துவக் கல்லூரி நாட்கள்

1962-09-22 அன்று கொழும்பிலுள்ள இலங்கை மருத்துவக் கல்லூரியில் 'அப்போதிக்கரி' எனும் உதவி மருத்துவ மாணவனாக நான் சேர்ந்து கொண்டேன். அது வரை காலமும் கிராமத்தைவிட்டு எங்குமே சென்றிராத நான், கொழும்பு நகரத்தின் நாகரிகச் சூழலுக்குள் வந்து வீழ்ந்தேன். எனது நடை உடை பாவனைகளில் திடீர் மாற்றம் ஏற்பட்டது. வேட்டி, சேட் அணிந்து பாடசாலைக்கு சென்று வந்த நான் இப்போது நீளக்காற்சட்டை (Trousers) அணிந்து காலுக்கு மேல் சப்பாத்துடன் பவனிவரத் தொடங்கினேன். முதல் முதல் புகையிரதத்தில் ஏறியதுகூட அந்தக் கொழும்புப் பயணத்திலேதான். வீட்டில் ஐயா, அம்மா, தங்கை, தம்பிகளுடன் கூடி மகிழ்ந்த நான், அன்னியச் சூழலுக்குள் முகமறியாமனிதர்களுடன் பழக்கம் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள் தள்ளப்பட்டேன். பயிற்சி பெறுபவர்களில் தமிழ் மாணவர்களும் சிங்களமாணவர்களும் இருந்தனர். அது வரை காலமும் தமிழ் மொழியில் சரளமாகச் சம்பாஷித்த நான் அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் தட்டுத்தடுமாறி சகமாணவர்களுடன் சம்பாஷிக்க வேண்டிய மற்றுமொரு நிர்ப்பந்தமும் இருந்தது. கற்கைநெறியும் சிரமமாக இருந்தது. உயர்வகுப்பில் தூயகணிதம், பிரயோககணிதம், பௌதிகவியல், இரசாயனவியல் போன்ற பாடங்களைப் படித்த எனக்கு, மருத்துவக் கல்லூரியில் உடற்கூறு சாஸ்திரங்களான அனற்றமி, பிஸியோலஜி போன்ற பாடங்களைப் படிப்பது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது.

வைதீகச் சூழலில் பலவிதமான கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்ந்த எனக்கு இந்தத் திடீர் மாற்றங்களை ஜீரணிப்பதும் கொழும்பின் நாகரீகச் சூழலுக்குள் என்னைப் பொருத்திக் கொள்வதும் சிரமமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் காலக்கிரமத்தில் இந்த மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப என்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டேன்.

மருத்துவக் கல்லூரியில் எனக்கு நல்ல நண்பர்கள் கிடைத்தார்கள். இவர்களில் நாணயக்காரா, அசோகா பெரேரா, புலோலியூர் க. சதாசிவம், உமாபதி சிவம் ஆகியவர்கள் கல்லூரி நண்பர்களாக மட்டுமல்லாது வாழ்நாள் நண்பர்களாகவும் ஆனார்கள். இவர்கள் எனது இலக்கியத் தடத்தில் எத்தகைய செல்வாக்கினைச் செலுத்தினார்கள் என்பதனைப் பின்னர் குறிப்பிடுவேன்.

இவர்களில் புலோலியூர் க. சதாசிவம் ஓர் எழுத்தாளர். எங்கள் இருவருக்குள்ளும் இருந்த இலக்கிய ஆர்வம் எங்களை நெருங்கிய நண்பர்களாக்கியது. சதாசிவத்தினுடனான எனது முதற்சந்திப்பு இன்றும் என் மனதில் பசுமையாக இருக்கிறது. அது ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பாகத்தான் அமைந்தது. 1961ஆம் ஆண்டு 'மரகதம்' என்ற சஞ்சிகையின் ஆதரவில் இலக்கிய ரசிகர் குழு நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் பரிசு பெற்ற அவரது 'புதுவாழ்வு' என்ற சிறுகதையை என்னிடம் தந்து, அக்கதை பற்றிய விமர்சனத்தைக் கேட்டிருந்தார். அதுவே அவர் எழுதிய முதற்கதை. அந்தக் காலகட்டத்தில் நான் சில சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தபோதும் அவையேதும் பிரசுரம் பெற்றிருக்கவில்லை. அன்று முதல் எனது படைப்புகளை அவரும் அவரது படைப்புகளை நானும் வாசித்து கருத்துக்கள் பரிமாறி திருத்தங்கள் செய்த பின்னரே பிரசுரத்திற்கு அனுப்பும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தோம். இலக்கிய உலகில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், வளர்ச்சிப் போக்குகள், கருத்தோட்டங்கள் போன்றவற்றையெல்லாம் நாங்கள் பேசிப் பேசித் தெளிந்துகொண்டோம். சதாசிவம் இப்போது அமர ராகிவிட்டார். அவருடனான இலக்கியத்தொடர்புகள் பற்றி

இக்கட்டுரைத் தொடரில் நான் மீண்டும் குறிப்பிடுவேன்.

நான் மருத்துவக் கல்லூரியில் இருந்த காலகட்டத்தில் தான் எனது முதலாவது சிறுகதை பிரசுரமாகியது. அந்தக்கதை தோன்றிய வரலாறு சுவாரசியமானது. எனது பால்ய நண்பன் ஸ்ரீ பற்றி இந்தத் தொடரின் முதல் அத்தியாயத்திலேயே குறிப்பிட்டிருந்தேன். இந்தியாவில் அவன் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவனுக்கு கிடைத்த அனுபவம் ஒன்றை எனக்குக் கூறியிருந்தான். அந்த அனுபவம் இதுதான்:

அவன் தினமும் மாலை வேளைகளில் உணவருந்து வதற்காகத் தனது அறையிலிருந்து ஹோட்டல் ஒன்றிற்குச் சென்று வருவான். அவன் செல்லும் வழியில் வரிசையாகப் பல குடிசைகள் இருந்தன. குடிசை ஒன்றின் வாசலில் ஓர் இளம்பெண் தினமும் காட்சிதருவாள். அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைப்பாள். ஒரு நாள் அவனைத் தன் அருகில் வரும்படி கையசைத்தாள். அவனும் தயங்கித் தயங்கி அவளருகில் சென்றிருக்கிறான். அவளுடன் நீண்ட நேரம் சம்பாஷித்திருக்கிறான். அவள் தனது ஏழ்மை நிலையை தனது பரத்தமைக்கு காரணமாகக் கூறியிருக்கிறாள். அவன் தனது படிப்புக்காகத் தந்தை அனுப்பிய பணம் முழுவதையும் அவளிடம் இழந்திருக்கிறான். அவளிடம் தன்னை இழக்காது அவளை வேறொரு தொழில் செய்து திருந்தி வாழும்படி புத்திமதி கூறியிருக்கிறான். இது நண்பன் ஸ்ரீ கூறிய உண்மைச் சம்பவம்.

இந்தச்சம்பவத்தை வைத்து நான் 'பிழைப்பு' என்ற சிறுகதையை எழுதினேன். இந்தக் கதையின் கரு ஏறத்தாழ நான்கு வருடங்களாக என் மனதிலே இருந்தபோதும் அந்தக் கதையின் பின்புலமாக நான் அறிந்த எனது கிராமத்தைப் பொருத்தி எழுதிவிட முடியவில்லை. அப்படி எழுதினால் அது யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பானதாகிவிடும். ஆனால் நான் கொழும்பில் அவதானித்த சூழல் அந்தக் கதைக்குப் பொருத்தமானதாகத் தோன்றியது.

இன்றைய கொழும்பில் 'ட்ராலி' எனப்படும் பஸ்

வண்டிகள் புழக்கத்தில் இல்லை. அன்றைய காலகட்டத்தில் இந்த 'ட்ராலி' பஸ்கள் புறக் கோட்டையிலிருந்து பொரளைவரை சேவையில் ஈடுபடுத்தப் பட்டிருந்தன. இந்த பஸ்கள் மின்சாரத்தில் இயங்குபவை. இவற்றிற்கு மின்சாரம் வழங்க தெருவோரத்தில் கம்பங்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும். அந்தக் கம்பங்களில் பொருத்தப் பட்டிருக்கும் மின்சாரக் கம்பிகளிருந்து பஸ்ஸின் மேற்பகுதியில் உள்ள நீண்ட தண்டுகள் ஊடாக ட்ராலி பஸ்ஸுக்கு மின்சாரம் கிடைக்கும். தெருக்களில் இந்த ட்ராலிபஸ்கள் ஓடுவதற்கு தண்டவாளங்கள் அமைக்கப் பட்டிருக்கும். அவை தெருமட்டத்துக்கு சற்றுக் கீழே இருக்கும்.

அனேகமாக மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் இந்த பஸ்களிலேதான் பயணம் செய்து பொரளை, மருதானை, புறக் கோட்டை போன்ற இடங்களுக்கு செல்வார்கள். இதற்கான கட்டணம் எங்கு சென்றாலும் ஐந்து சதம்தான். இந்த பஸ்களை கொழும்புக்கு வருபவர்கள் புதினமாகப் பார்ப்பார்கள். நானும் புதினமாகத்தான் பார்த்தேன். இந்த பஸ்ஸில் பயணித்துத்தான் மருதானை சந்தியிலுள்ள 'எல்பினிஸ்டன்'தியேட்டரில் நாங்கள் நண்பர்கள் படம் பார்க்கச் செல்வோம். இங்குதான் மருதானை புகையிரத நிலையமும் அமைந்திருக்கிறது. இந்தப் புகையிரத நிலையத்தின் பக்கத்திலுள்ள தெருவை 'பஞ்சிகாவத்தைரோட்' என அழைப்பார்கள். இந்தப் பகுதியில் பரத்தையர் தொழில் புரிவதாகவும் அந்தக்காலத்தில் பேசிக்கொண்டார்கள்.

இந்தச் சூழலைப் பார்த்ததும் எனது மனக்கிடங்கிலே உறங்கிக்கிடந்த நண்பன் கூறிய கதையின் கரு விழித்துக் கொண்டது. அந்தச் சூழலைப் பொருத்தி நண்பனின் கதைக்கு உருவம் கொடுத்தேன்.

அந்தக்கதை இவ்வாறு ஆரம்பிக்கிறது.

“நான் மருதானைச் சந்தி வழியாக வந்து பஞ்சிகாவத்தை ரோட்டில் திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். பகல் முழுவதும் ஓயாது ஓடும் 'ட்ராலி' பஸ்கள் சூப்போது ஓய்ந்துவிட்டன. தெருவில் கார்களோ பஸ்களோ ஒன்றையும் காணோம். 'லாபாய்' 'லாபாய்' என்று கத்திக் கொண்டிருக்கும்

வியாபார தந்திரிகள் தங்கள் கடைகளை மூடிவிட்டார்கள். இரவு பகல் இருபத்துநான்கு மணிநேரமும் சேவை செய்யும் ஒரு தேநீர்க் கடை மட்டும் திறந்திருந்தது. முன்பகுதியிலுள்ள மேசையருகே முதலாளி தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தார். அவரைத்தவிர வேறு ஒருவரையும் கடையில் காணவில்லை. அருகிலுள்ள புகையிரத நிலையத்தின் ‘குட்செட்’மல் சூயந்திரங்களின் ஒலிகள் இடையிடையே கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. வெகு தூரத்தில் மங்கலாக ஒரு உருவங்கள்.... மனிதர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவர்களைத்தவிர அத்தெருவில் மனித சஞ்சாரமே அற்றுப்போயிருந்தது.

...அருகிலிருக்கும் தியேட்டரில் இரவு இரண்டாங் காட்சியாக ஏதோ பயங்கரமான படம் காட்டுகிறார்கள் போலிருக்கிறது. இடையிடையே அரையும் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.’

நான் அவதானித்த இந்தச் சூழலை நண்பன் கூறிய கதைக்குப் பகைப்புலமாக்கியிருக்கிறேன். கதையில் எவ்வித மாற்றத்தையும் நான் செய்யவில்லை. சூழலைத்தான் பொருத்தியிருக்கிறேன்.

நான் எப்போதுமே எவற்றை எழுதினாலும் அவற்றைப் பலமுறை திருத்தி மெருகுபடுத்திய பின்னரே பிரசுரத்திற்கு அனுப்புவது வழக்கம். ‘பிழைப்பு’ என்ற இந்தக் கதையையும் பலமுறை திரும்பத் திரும்ப எழுதித் திருத்தங்கள் செய்தேன்.

ஒரு விடுமுறைக் காலத்தில் நான் ஊருக்குச் சென்றபோது அந்தக் கதையை ‘கலைச்செல்வி’ ஆசிரியர் சிற்பி சரவண பவனிடம் எடுத்துச் சென்றேன். என்னுடன் எனது நண்பர் இராமசாமியும் வந்திருந்தார். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் கலைச்செல்வி கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. சிற்பி அவர்களை அன்றுதான் நான் முதன்முதலில் சந்தித்தேன். இலக்கிய உலகில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் எவ்வாறு இருப்பார் எனக் கற்பனை செய்துகொண்டு சென்றிருந்த எனக்கு சிற்பி மிகவும் வித்தியாசமானவராகவே தோன்றினார். எளிமையான தோற்றம், எவ்வித பந்தாவுமின்றி பழகும் விதம், வெளிப்படையான பேச்சு, நெஞ்சைத்தொடும் நெருக்கம்.

வசீகரப்புன்னகை...

என்னை அறிமுகப்படுத்திவிட்டு தயக்கத்துடன் நான் கொண்டு சென்றிருந்த கதையை அவரிடம் கொடுத்தேன். சிற்பி அவர்கள் அதனை உடனேயே என்முன்னால் வாசித்தார். “கதை நன்றாக இருக்கிறது. எந்தத் திருத்தமும் செய்ய வேண்டியதில்லை. அடுத்து வெளிவரவிருக்கும் கலைச்செல்வியில் இக்கதை பிரசுரமாகும். தொடர்ந்து எழுதுங்கள்” என்றார். மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பினேன். அவர் கூறியது போலவே அடுத்து வெளிவந்த 1964 மாசி இதழில் எனது முதற்கதை ‘பிழைப்பு’ வெளியாகியது; நான் எழுத்தாளன் ஆனேன்.

இந்த இடத்தில் சிற்பி அவர்களைப் பற்றியும் சில வார்த்தைகள் கூற வேண்டும். “தரம் வாய்ந்த, பிரபல்யம் மிக்க ஆக்கங்களால் தமிழிலக்கியத் துறையைச் செழுமைப்படுத்திய செங்கைஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ. யோகநாதன், யாழ் நங்கை, சா. வே. பஞ்சாட்சரம், பெனடிக்ற் பாலன், சாந்தன், வே. குமாரசாமி, மயிலன், பொ. சண்முகநாதன், மு. பொன்னம்பலம், தி. ஞானசேகரன், மு. கனகராஜன், பா. சத்தியசீலன், மட்டுவிலான், கவிதா, பாமா ராஜகோபால், கானமயில்நாதன், து. வைத்திலிங்கம், வி. க. ரட்ணசபாபதி, இளையவன், செ.கதிர்காமநாதன், முனியப்பதாசன், க. பரராசசிங்கம், மணியன், முகிலன் என்பவர்கள் கலைச் செல்வியின் பண்ணையில் வளர்ந்தவர்களே.” என்ற சிற்பி அவர்களின் கூற்றினை எண்ணிப்பார்க்கும்போது ஈழத்தில் இத்தகைய பிரபல்யம் வாய்ந்த ஓர் எழுத்தாளர் பட்டாளத்தை வளர்த்தெடுத்த பெருமையை வேறு எந்த இதழாசிரியரும் பெறவில்லை என்ற நிதர்சனம் வெளிப்படுகிறது.

1958 முதல் கலைச்செல்வி வெளிவரத்தொடங்கியது. அதன் முதல் இதழிலிருந்து 1966 இல் வெளிவந்த கடைசி இதழ் வரை கலைச்செல்வியின் சகல இதழ்களையும் நான் கருத்தூன்றி வாசித்திருக்கிறேன். கலைச்செல்வி வெளிவரத்தொடங்கிய காலம், மரபு, பண்டிதப்போக்கு, இழிசினர் இலக்கியம்,

யதார்த்தம், மண்வாசனை முதலியவற்றைப்பற்றி பகிரங்கமாக விவாதிக்கப்பட்ட காலம். இவை சம்பந்தமான தம் சிந்தனையின் அடிப்படையில் எழுத்தாளர் பலரும் இருவேறு அணிகளாகப் பிரிந்திருந்தனர். அணிசாரா எழுத்தாளர்களும் இருந்தனர்.

தமிழிலக்கிய மரபு என ஒன்று இருப்பதை ஏற்றுக் கொண்டு, தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் அந்த மரபை மீறும் உரிமை எழுத்தாளர்களுக்கு உண்டு என்பது கலைச்செல்வியின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

“முறியோக்கு இலக்கியம் உச்சக்கட்டத்திலிருந்த அறுபதுகளை ஒட்டிய காலப்பகுதியில் எதிரணியில் இருந்தவர்களுக்கு ஓர் ஒதுங்கும் இடமாகக் கலைச்செல்வி விளங்கியது” எனப் பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கலைச்செல்வி சஞ்சிகை மூலம் ஈழத்து இதழியலுக்கு சிற்றி ஆற்றிய பணி அளப்பரியது. 1958 ஆம் ஆண்டு ஆழ மாதம் கலைச்செல்வி இலக்கியச்சஞ்சிகை வெளிவந்தபோது ஈழத்து இலக்கியப் போக்கின் மறுபுறத்திற்கான தளம் திறக்கப் பட்டுள்ளது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் செங்கை ஆழியான்.

1964இல் நான் எழுதத் தொடங்கினேன். 1966 இல் கலைச்செல்வி நின்றுவிட்டது. இந்த இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் நான் இரண்டு கதைகளை மட்டுமே கலைச்செல்வியில் எழுதியிருக்கிறேன். ஆனாலும் கலைச்செல்வி எனது இலக்கியத் தடத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் அளப்பரியது. கலைச்செல்வியைப் போன்று அதன் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி பிற்காலத்தில் நானும் ஒரு சஞ்சிகையை நடத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் ஏற்படுத்திவிட்டுத்தான் அது தனது ஆயுளை முடித்துக் கொண்டது.

மருத்துவக் கல்லூரியில் எங்களோடு பாமஸிஸ்டர் எனப்படும் மருந்தாளர் பயிற்சி பெறுபவர்களும் இருந்தார்கள். இவர்களுக்கான பயிற்சிக்காலம் ஒருவருடம். இவர்களையும் இணைத்துக்கொண்டு ஒரு தமிழிலக்கிய மன்றத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கும் நண்பர் சதாசிவத்துக்கும்

ஏற்பட்டது. இதுபற்றி ஏனைய நண்பர்களிடம் கலந்தாலோசித்தபோது பெரும்பாலானவர்கள் 'இந்து மன்றம்' ஒன்றை ஏற்படுத்தலாம் என்ற கருத்தினை முன்வைத்தனர். பேரானந்தன், வேலாயுதபிள்ளை, சபாநடேசன், ஜெகநாதன், ஞானசேகரன், உமாபதிசிவம், சதாசிவம் ஆகியோரை நிர்வாக உறுப்பினராகக் கொண்ட 'அப்போதிக்கரி - பாமசிஸ்டர்' இந்து மன்றம் உருவாகியது. இந்த மன்றத்திற்கு பேரானந்தன் தலைவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். இந்த மன்றத்தினால் வாணிவிழா பெரிய அளவில் கொண்டாடுவதெனவும் 'கலை வாணி' என்ற பெயரில் ஒரு மலர் வெளியிடுவதெனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்த மலரின் ஆசிரியர் பொறுப்பை நான் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டேன். அந்த வருடத்தில் வாணிவிழா மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. விழாவில் வெளியிடப்பட்ட மலரினை செவ்விதாக்கம் செய்து தயாரிக்கும் அனுபவத்தை நான் கலைவாணி மூலம் பெற்றுக்கொண்டேன்.

அடுத்த வருடம் மன்றத்தின் தலைமைப் பதவிக்கு பெரும் போட்டி நிலவியது. வேலாயுதபிள்ளை என்பவரும் நானும் போட்டியிட்டோம். அதிகப்படியான வாக்குகளால் நான் தெரிவுசெய்யப்பட்டேன். மாணவர்களிடையே எனக்கிருந்த செல்வாக்கு எனக்குப் பெரும் மகிழ்வைத் தந்தது. கலைவாணி மலரின் ஆசிரியர் பதவி புலோலியூர் க. சதாசிவத்துக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்த வருட வாணிவிழாவை மிகவும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடினோம். அவ்விழாவில், அக்காலத்தில் வித்தியாபதியாக விளங்கிய கி. லக்ஷ்மண ஐயர் கௌரவ அதிதியாகவும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. சிவசிதம்பரம் சிறப்புப் பேச்சாளராகவும் கலந்து சிறப்பித்தனர். விழா முன்னைய ஆண்டைவிட சிறப்பாக நடைபெற்றது. இந்த விழாவிற்கு கௌரவ அதிதியாக வருகைதந்த வித்தியாபதி லக்ஷ்மண ஐயர் மிகப்பெரிய தமிழறிஞர். 'இந்திய தத்துவஞானம்' என்ற அவரது நூலுக்கு தமிழக, இலங்கை அரசுகளின் சாகித்தியப் பரிசுகள் பெற்றவர். கொழும்பு

றோயல் கல்லூரியில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதிக்கு ஆசிரியராக இருந்தவர். அப்பெரியாருடைய தொடர்பு இந்த வாணிவிழா மூலம் எனக்குக் கிட்டியது. பிற்பட்ட காலத்தில் கொழும்பில் எனது 'காலதரிசனம்' சிறுகதைத்தொகுதி அறிமுகவிழா நடந்தபோது அவரே அவ்விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கினார். எனது படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் வெளிவரும் போதும் அவற்றை வாசித்து மொழி சம்பந்தமாக பல அறிவுரைகளைக் கூறுவார். விமர்சன ரீதியாகவும் கருத்துரைப்பார். மொழியை எவ்வாறு செழுமையாகக் கையாளலாம் என விளக்குவார். அவருடைய அறிவுரைகள் பிற்பட்ட காலத்தில் தமிழை வரண்முறையாகக் கற்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எனக்குள் ஏற்படுத்தியது. விஞ்ஞானக் கல்வியைப் பயின்ற நான் தமிழையும் முறையாகக் கற்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பேரதனைப்பல்கலைக் கழகத்தில் வெளிவாரி மாணவனாக என்னைப் பதிவுசெய்துகொண்டேன். கலைமாணி (பி. ஏ.) பட்டப்படிப்பைப் பயின்று 1985ல் சித்தியடைந்தேன்.

மருத்துவக் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருந்த காலப்பகுதியில் லீவுகிடைக்கும்போதெல்லாம் நானும் சதாசிவமும் கொழும்பிலுள்ள எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து எம்மை அறிமுகப்படுத்துவதை வழமையாகக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒருமுறை நாங்கள் இருவரும் வீரகேசரி காரியாலயத்திற்குச் சென்றிருந்தோம். அக்காலத்தில் வீரகேசரியின் வாரமஞ்சரிக்கு திரு. இராஜகோபால் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தார். அவர் ஓர் அற்புதமான மனிதர். எங்களை வரவேற்று உபசரித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நான் அங்கு செல்வதற்குச் சில காலத்துக்கு முன்னர் 'விஷவைத்தியம்' என்ற சிறுகதையை வீரகேசரிக்கு அனுப்பியிருந்தேன். கதையோடு கதையாக நான் அனுப்பிய சிறுகதை பற்றியும் அவரிடம் கூறினேன். அவர் உடனே அந்தக் கதையை கோவையிலிருந்து தேடியெடுத்து எங்கள் முன்னாலேயே வாசித்தார். "கதை நன்றாக இருக்கிறது. பிரசுரிக்கலாம்" என்றார். இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் அந்தக்கதை அழகிய ஓவியத்துடன் வீரகேசரியில் பிரசுரமா

கியது. அதுவே வீரகேசரியில் பிரசுரமான எனது முதலாவது கதையாகும். அதன் பின்னர் நான் எந்தச் சிறுகதையை அனுப்பினாலும் அதனை ஏற்றுப் பிரசுரித்து என்னைப் பிரபல்யப்படுத்தியதில் திரு. இராஜகோபால் அவர்களின் பங்கு முக்கியமானது. என்னைக் காணும் போதெல்லாம் கதை எழுதும்படி உற்சாகப்படுத்துவார்.

பிற்பட்ட காலத்தில், 1995 இல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் மாநாடு ஒன்றிற்கு நான் கொழும்பு சென்றிருந்தேன். அப்போது திரு. இராஜகோபால் அவர்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. “ஏன் சிறுகதைகள் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டீர்கள்? எழுதியனுப்புவீர்கள். நான் பிரசுரிக்கிறேன்” என்றார். என்னிடம் அளவளாவிப்பிரியும் போதும் மீண்டும் தனது வேண்டுகோளை வற்புறுத்திக் கூறினார்.

அந்தக்காலகட்டத்தில் எனது மனக்கிடங்கில் இனப்பிரச்சனை தொடர்பான ஒருகதைக்கரு உருப்பெற்றிருந்தது. அந்தக்கரு எழுத்தாளர் நந்தி எழுதிய ‘பதுங்குகுழி’ என்ற சிறந்த சிறுகதையை வாசித்ததினால் தோன்றியது. இனப்பிரச்சனை தொடர்பாக தமிழர்கள் தாக்கப்படும் போதெல்லாம் அவர்கள் தமது சொந்த மண்ணை நோக்கி ஓடுவார்கள். அவர்களுக்குப் பதுங்குகுழியாக இருப்பது அவர்களது சொந்த மண்தான் என்ற கருத்தை அவரது கதை விளக்குகிறது.

பதுங்குகுழியிலேயே வந்து அடித்தால் என்ன செய்வது? முன்பெல்லாம் தமிழர்கள் தாக்கப்படும்போது அவர்கள் தமது சொந்த மண்ணை நோக்கி ஓடினார்கள். ஆனால் அவர்களது சொந்த மண்ணிலே அவர்கள் தாக்கப்பட்டால் எங்கே ஓடுவது? அவர்களுக்கு ஓடுவதற்கு இடமில்லை. தம்மைக் காப்பாற்ற திருப்பித்தாக்குவதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. அதனாலேதான் அவர்கள் திருப்பித்தாக்கத் தொடங்கினார்கள் என்ற கருத்தை விளக்குவதாக நான் ஒரு கதை எழுத எண்ணியிருந்தேன்.

திரு. இராஜகோபால் கதையை அனுப்பும்படி கூறியதும் இந்தக் கருவை கதையாக்க எண்ணினேன். அதைப்பற்றி

யோசித்தபடி இருந்தேன். ஒருநாள் எங்கள் வீடு நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த அடுத்த வீட்டுப் பூனையை எங்களது நாய் துரத்திச் சென்றது. பூனை சிறிது தூரம் ஓடிச்சென்று ஒரு மூலைக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டது. பூனைக்கு ஓட வழியில்லை. மரண பயம். தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள 'சுர்...' எனச்சீறி முன்னங்கால்களை உயர்த்திப் பாய்ந்து நாயின் முகத்தில் பிறாண்டியது.

அதைப் பார்த்ததும் என்னுள் கதை பிறந்துவிட்டது!

ஒரு சிங்கள நண்பனுக்கு தமிழ் நண்பன் இனப் போராட்டத்துக்கான நியாயத்தை விளக்குவதாக அமைந்தது தான் “அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்” என்ற அந்தச் சிறுகதை. இந்தக் கதையில்வரும் நண்பர்கள் எவ்வித மனத்தடைகளுமின்றி வெளிப்படையாக ஒருவருடன் ஒருவர் மனம்விட்டுப் பேசுபவர்களாக இருக்கவேண்டும் என எண்ணினேன். அப்போது எனது மருத்துவக்கல்லூரி நண்பன் நாணயக்காரா எனது மனத்திரையில் தோன்றினான்.

பிழைப்பு என்ற கதையின் கரு என் மனக்கிடங்கில் நான்கு வருடங்கள் கிடப்பிலிருந்து அதற்கான சூழல் கிடைத்ததும் கதையாக உருப்பெற்றது.

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் நான் சந்தித்த எனது மருத்துவக்கல்லூரி நண்பன் நாணயக்காராவை இந்தக்கதையில் பாத்திரமாக்கினேன். அவனுடைய பெயரை மட்டும் சில்வா என மாற்றியிருந்தேன். மற்றும்படி அவனுடைய குண வியல்புகள் எதிலும் நான் மாற்றம் செய்யவில்லை.

பாத்திர வார்ப்பின் சில பகுதிகளைக் கீழே தருகிறேன்.

“ஹலோ மச்சான், ஹொள ஆர் யூ?” வாசலில் நின்றிருந்த சில்வா கலகலப்போடு கைகளை நீட்டியபடி வந்து என் தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டான்.

“ஆ, வட் ஏ பிளஸன்ற் சேர்ப்பிறைஸ்!” என்றேன். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. லண்டனில் இருப்பவன் இப்படித் திருதிருப்பென என் முன்னால் வந்து நின்றால்.... ஆச்சரியத்தில் ஒரு கணம் தடுமாறினேன்.

“யூ பகர், யூ நெவர் ரைற் ரு மீ” – நீ எனக்குக் கழதம் எழுதுவதில்லை எனச் செல்லமாகக் கோபித்து என் தோள்களில் இடித்தான்.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் பார்த்த அதே தோற்றம், அதே கலகலப்பு, அநாயாசமான பேச்சு, நெஞ்சைத்தொடும் இறுக்கம்.... அவன் கொஞ்சங் கூட மாறவில்லை.

“எப்போது லண்டனில் இருந்து வந்தாய்?”

“சென்ற கிழமைதான்..... இப்போது என் குடும்பத்துடன் நுவரெலியாவுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். நீ இங்கு ‘டீ.எம்.ஓ.’ வாக இருப்பதாய் கொழும்பு நண்பர்கள் சொன்னார்கள். டெலிபோன் செய்தேன்.... முடியவில்லை. எப்போதும் உனது லைன் அவுட் ஒப் ஓடர்தான்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

“வாருங்கள், வீட்டுக்குப் போவோம். எனது மனைவி அங்கிருக்கிறாள். இன்று எங்கள் வீட்டிலே தான் உங்களுக்குப் பகல் சாப்பாடு” என்றேன்.

“என்ன, இன்று உன் வீட்டில் சைவர் சாப்பாடு தானே.... வெள்ளிக் கிழமையல்லவா? எனக்கூறிய புன்னகைத்தான். சைவச்சாப்பாட்டை அவன் ‘சைவர்’ சாப்பாடு என்று தான் கூறுவான்.

மாணவப்பருவத்தில் நானும் அவனும் ஒட்டி உறவாடிய நாட்கள் இனிமையானவை. மருதானையில் உள்ள சைவ ஹோட்டல் ஒன்றில் நாங்கள் சேர்ந்து உணவருந்துவோம். தோசை வடை என்றால் அவனுக்கு உயிர். வெள்ளிக்கிழமைகளில் அவன் பகல் உணவையும் என்னுடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவான். சாம்பார், ரசம், பாயாசம் இவற்றையெல்லாம் ரசித்துச் சாப்பிடுவான்.

“நோ நோ அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. இப்போது அந்த வழக்கத்தை விட்டு விட்டேன்.” என்றேன்.

“என்ன வீட்டில் பெற்றிக்கோற் கவர்மென்றா? உன் மனைவி உன்னை மாற்றிவிட்டாள் போலிருக்கிறது”

நான் புன்னகைத்தபடி வீட்டின் முன்புறக் கதவு மணியை அழுத்தியபோது மனைவி வந்து கதவைத்திறந்தாள்.

“சந்திரன், யூ ஆர் வெரி லக்கி, அழகான மனைவி உனக்கு வாய்த்திருக்கிறாள்”

“ஏன் உனது மனைவியும் அழகாகத்தானே இருக்கிறாள்”
என்றேன்.

“நோ நோ... அவள் ஒரு சிருஷ்டி... சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் என்னோடு சண்டை பிடிப்பாள். அரைவாசி நாள் சண்டையிலேயே கழிந்துவிடுகிறது.”

இப்படியாக மனந்திறந்து நெருக்கமாக பேசும் நண்பர்களைப் பாத்திரங்களாக்கி நான் சொல்லவந்த செய்தியை அவர்களது உரையாடல் மூலம் சொல்லியிருக்கிறேன். இக்கதையில் சில்வாவுடன் காரின் பின் சீட்டில் ஏறிவந்த அல்சேஷன் நாய், எங்கள் வீட்டில் வளரும் பூனை ஆகியன குறியீட்டுப் பாத்திரங்களாகின்றன.

இந்தச் சிறுகதை எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியின் மகுடக்கதையாக அமைந்தது வாசகர்கள் அறிந்ததே.

மலையக இலக்கியப் பிரவேசம்

10-03-1965 அன்று எனக்குத் தொழில் நியமனம் கிடைத்தது. மலையகத்தில் நாவலப்பிட்டிப் பகுதியிலுள்ள நாகஸ்தன்னை என்னும் பெருந்தோட்டத்தில் நான் வைத்திய அதிகாரியாக நியமனம் பெற்றேன்.

மலையகப் பேச்சுமொழியில் சொல்வதானால் எனக்கு 'டாக்டர்யா' தொழில் கிடைத்தது.

இந்தத் தொழில் பற்றி மலையக எழுத்தாளரான தெளிவத்தை ஜோசப் ஞானம் சஞ்சிகைக்கு அளித்துவரும் பேட்டித் தொடரில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். “டாக்டர் என்பவர் தோட்டத்தின் ஒரு பெரிய சக்தி. எவ்வளவுதான் பெரியவராக இருந்தாலும், பெரிய கிளர்க்கை விடவும் மதிப்பும் மரியாதையும் டாக்டர் எனப்பட்டவருக்கு உண்டு” (1)

“தோட்டத்துப் பெரிய டாக்டர் என்றால் உருக்கு ராஜா மாதிரி. அவருக்கு கென்று சில எடுப்புகள் இருக்கும்; தோரணைகள் இருக்கும்.” (2)

தோட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்து இன்று புகழ் பூத்த எழுத்தாளராக விளங்கும் எழுபத்தைந்து வயது நிரம்பிய தெளிவத்தை ஜோசப்பின் கணிப்பு இது.

எனக்கு இந்தத் தொழிலை வழங்கும்படி கொழும்பிலுள்ள பெருந்தோட்ட முகாமையாளர் சங்கத்திலிருந்து நாகஸ்தன்னை தோட்ட முகாமையாளருக்குக் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்கள். ஆனாலும் இந்தத் தொழிலை வழங்கமுன் அந்தத் தோட்ட முகாமையாளர் அதாவது “பெரிய துரை” என்னை ஒரு

நேர்முகம் கண்டார். அவர் ஓர் ஆங்கிலேயர். அறுபது வயதைத் தாண்டிய பழுத்த பழம். ஸ்ரீவென்சன் என்பது அவரது பெயர்.

நேர்முகத்தின்போது எனக்கு இருப்பதற்குக் கதிரைகூட வழங்கப்படவில்லை. பெரிய துரையின் முன்னால் எவரும் அமர்ந்திருக்கக் கூடாது என்பது அந்தத் தர்பாரின் விதியாக இருந்தது.

எனக்கு அப்போது 24 வயதுதான். பெரியதுரை என்னைப் பார்த்த முதற் பார்வையிலேயே ஏளனம் தொனித்தது. முன் அனுபவம் ஏதுமில்லாத இந்தப் பொடிப்பயலால் இந்தப் பெரிய பொறுப்பை வகிக்க முடியுமா? என்பதுபோல் இருந்தது அந்தப் பார்வை. அவர் பேசிய ஆங்கிலத்தையும் என்னால் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஏதோ தட்டுத்தடுமாறிப் பதிலளித்தேன்.

“இதற்கு முன் எப்போதாவது தேயிலைச் செடியைப் பார்த்திருக்கிறாயா?” என்பதுதான் அவர் என்னிடம் கேட்ட முதற்கேள்வி. எனது தொழிலுக்கும் இந்தக் கேள்விக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை என்றுதான் நான் நினைத்தேன். ஆனாலும் நிறையவே சம்பந்தமிருப்பதாக நினைத்துத்தான் அவர் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறார் என்பதைப் பின்னர் புரிந்துகொண்டேன். அந்த நேர்முகத்தில் பெரிய துரையே அதிகம் பேசினார். தோட்டத்து நடைமுறைகள் பற்றியும் எனது தொழிற் பொறுப்புகள் பற்றியும் அதிகமாக எடுத்துரைத்தார்.

நேர்முகம் முடிந்ததும் என்னைத் தோட்டத்து வாகனம் ஒன்றில் எனக்கு வழங்கப்பட்ட பங்களாவுக்கு அனுப்பிவைத்தார். அந்த பங்களாவின் அருகிலேயே ஆஸ்பத்திரியும் அமைந்திருந்தது.

நான் தொழிலைப் பொறுப்பேற்கச் சென்றபோது எனது நண்பன் ஸ்ரீயும் என்னுடன் வந்திருந்தான். இந்தியாவில் படிப்பை முடித்துவிட்டு அப்போது அவன் வேலைதேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவனைச் சிலகாலம் என்னுடன் வந்து தங்கியிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டேன்.

நான் வேலையேற்ற முதல்நாள் இரவு எனக்கு ஏற்பட்ட ஓர் அனுபவத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். பங்களாக் கதவு படபடவென அவசரமாகத் தட்டப்படுகிறது. நான் கதவைத் திறக்கிறேன். முப்பது வயது மதிக்கக்கூடிய ஒரு தொழிலாளி நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“விரல் வெட்டிக் கிட்டுதுங்க...”

“எங்கே காட்டுங்க...”

அந்தத் தொழிலாளி, தான் அணிந்திருந்த சாரத்தின் மடியை அவிழ்க்கிறான். உள்ளே ஒரு பேப்பரில் சுற்றப் பட்டிருந்த எதையோ பிரித்து எடுக்கிறான்.

விரல்!! - நான் அதிர்ந்து போனேன்.

“ஐயா, சம்சாரத்தினர் விரலுங்க... மரக்கறி வெட்டுற கத்தியால வெட்டிக்கிட்டாங்க”

“சம்சாரத்தைக் கூட்டிக்கிட்டு வரல்லியா?”

“இல்லீங்க.. வூட்டுல இருக்குதுங்க... தோட்டத்து லொறிக்குத் துண்டு தந்தீங்கன்னா கூட்டிக்கிட்டு வரலா முங்க...”

நோயாளியைக் கூட்டிவராமல் அவளது வெட்டுப்பட்ட விரல் துண்டோடு கணவன் வந்து நிற்கிறான்.

நான் தோட்டத்து லொறிக்குத் துண்டு கொடுத்து அவன் அதனைச் சாரதி வீட்டுக்கு எடுத்துச்சென்று சாரதியை அழைத்துவந்து, லொறியைக் கொண்டுசென்று நோயாளியை அழைத்து வரவேண்டும். அதற்குள் நோயாளியின் நிலை என்ன வாகும்? இரத்தப்பெருக்கால் அவள் மயங்கியிருக்கவும் கூடும்.

மிகவும் பின்தங்கிய, அறிவுமட்டம் குறைந்த, எதற்கும் தோட்டத்தில் தங்கிவாழ்கின்ற, ஓர் ஏழைத்தொழிலாளர் கூட்டத்துக்கு நான் சேவை செய்யவேண்டியவனாக இருக்கிறேன் என்பதை அந்தத் தொழிலாளி கொண்டுவந்த ஒற்றை விரல் - இரத்தம் காய்ந்து சுருங்கிய நிலையில் இருந்த அந்த விரல் எனக்கு உணர்த்தியது.

யார் இந்தத் தொழிலாளர்கள்? இலங்கையில் 1827

இல் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்காக ஆங்கிலேயரால் தென்னிந்தியாவிலிருந்து படகுகள் மூலம் கொண்டுவரப்பட்ட தொழிலாளர்களின் பரம்பரையினர்தான் இவர்கள். இவர்களது இருப்பு 200 வருட வரலாற்றைக் கொண்டது.

மனிதன் ஒருவன் சூழலின் அங்கமாக இருப்பானேயானால் அந்தச் சூழலில் காணப்படும் எந்தப் பொருளுமே அவனது கண்களுக்குப் புதுமையானதாக இருப்பதில்லை; மனதைக் கௌவுவதில்லை. உதாரணமாகச் சொல்வதானால் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கு கிணறு, துலா, பனைகள் புதுமையானவையாகப் படுவதில்லை. ஆனால் மலையகத்தவர் ஒருவர் யாழ்ப்பாணம் வருவாரேயானால் அவருக்கு கிணறு, துலா, பனைகள் புதுமையானவையாக இருக்கும். ஏனெனில் மலையத்தில் ஆழமான கிணறுகள் இல்லை; துலா இல்லை; பனைகளும் இல்லை.

நான் மலையகத்துக்குச் சென்றபோது அந்தச் சூழலில் இருப்பவை யாவுமே எனக்குப் புதுமையானவையாகத்தான் தென்பட்டன.

மலையகத்தின் புவியியல் அமைப்பே வித்தியாசமானது தான். அங்கு தட்டையான நிலப்பரப்பைக் காணமுடியவில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் உயர்ந்த மலைகளும் தாழ்ந்த பிரதேசங்களுந்தான். எங்கு பார்த்தாலும் பச்சைப் பச்சேலெனத் தெரியும் தேயிலைச்செடிகள், மேகங்கள் மூடும் மலையுச்சிகள், காலைக் கதிர்வனின் ஒளிக்கீற்றுக்கள் ஊடுருவும் பனிமூட்டம், தோட்டம் முழுவதும் குளிர்நட்டப்பட்ட அறை போன்று ஜில்லென்று இருக்கும் சுவாத்தியம்.

எங்கேயும் நேரிய தெருக்களைக் காணமுடியவில்லை. மலைகளைச் சுற்றிச் சுற்றி ஏறிச் செல்லும் தெருக்களே காணப்பட்டன.

காலைவேளைகளில் தொழிலாளர் கூடும் பிரட்டுக்களம், அங்கே வகைதொகையாகத் திரண்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள். கொழுந்துக் கூடைகளை முதுகில் சுமந்தபடி மலையில் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்கள். கவ்வாத்து வெட்டுவோர், மருந்தடிப்போர், உரம்போடுவோர், கான்வெட்டுவோர் இப்

படிப் பலர்...

இவர்கள் வேலை செய்யும்போது இவர்களது பிள்ளைகள் பாதுகாப்பாக இருக்கப் பிள்ளைமடுவம். அங்கு பிள்ளைகளைக் கவனிக்க ஓர் ஆயா.

பாடசாலையில் அரிவரியிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்புவரை இருக்கும் அத்தனை பிள்ளைகளையும் ஒன்றுசேரக் கற்பிக்கும் ஒரெயொரு வாத்தியார். சிலவேளைகளில் கணவனும் மனைவி யுமாக இருவர்.

தொழிலாளர் குடியிருப்புக்களை 'லயங்கள்' என்றார்கள். புகையிரதத்தின் தொடர் பெட்டிகள் போன்று காட்சியளித்த இந்த லயங்களில் உள்ள அறைகளைக் 'காம்பரா'க்கள் என்றார்கள். ஒவ்வொரு காம்பராக்களும் எட்டடி நீள அகலம் கொண்டவை. இதற்குள்ளேதான் தனித்தனிக்குடும்பங்கள் ஒரே கூரையின் கீழ் இருந்தன. இந்த லயங்கள் நூற்றாண்டுகாலப் பழமை வாய்தவை. பெருகிவரும் சனப்பெருக்கத்துக்கு ஏற்ற வகையில் லயங்கள் புதிதாகக் கட்டப்படவில்லை. எனவே தாத்தா, பாட்டி, மகன், பேரன் எனப் பரம்பரை பரம்பரையாக இந்த லயங்களிலேதான் வாழ்கிறார்கள். இந்த லயங்களின் கூரைகள் தகரத்தினால் ஆனவை. காலத்துக்குக் காலம் மாற்றப்படாததால் தாராளமாக ஒழுக்கும். மலையகம் என்றாலே வருடத்தில் முக்கால்வாசி நாட்களும் மழைதான். சுவர்களும் ஈரலிப்பாக இருக்கும். இந்த லயங்களில் உள்ள காம்பராக்களின் விற்றாந்தையை 'ஸ்தோப்பு' என்று கூறுவார்கள். இங்கேதான் சமைப்பார்கள். அடுப்பு எரிப்பதற்கு தேயிலைச் செடியிலிருந்து கவ்வாத்துச் செய்யப்பட்ட 'மிலாரை'ப் பாவிப்பார்கள். காம்பராக்களுக்குள் அடுப்பு எரியும்போது புகை வெளியேற வழியிருக்காது. ஒரே புகை மண்டலமாக இருக்கும்.

நான் சென்ற காலப்பகுதியில் அனேகமான தோட்டங்களில் மலசல கூடங்கள் இருக்கவில்லை. மலைகளிலுள்ள 'தேயிலைக் காட்டு'க்குத்தான் போவார்கள். மலைகளில் ஊற்றெடுத்து கீழே ஓடிவரும் நீரை ஒரு பீலியில் ஓடவைத்து தண்ணீர் பிடிப்பார்கள். இதனைப் 'பீலிக்கரை' என்பார்கள்.

இப்படி எத்தனை எத்தனையோ காட்சிகளை என்கண்கள்

கௌவிக் கொண்டன. இவற்றையெல்லாம் எனது மலையகச் சிறுகதைகளில், நாவல்களில் பதிவாக்கியிருக்கிறேன்.

பிற பிரதேசத்திலிருந்து மலையகம் சென்று மலையக இலக்கியம் படைத்தவர்களைப்பற்றி ஒரு விமர்சனத்தை மலையக எழுத்தாளர் சிலர் முன்வைப்பார்கள். “மலையக மக்கள் படும் கஷ்டங்கள் துன்பங்களின் பங்காளராகப் பிற மாநில எழுத்தாளர்கள் இருப்பதில்லை. அவற்றின் வலிகளை அவர்கள் உணர்வதில்லை. பிறமாநில எழுத்தாளர்கள் வெறும் பார்வையாளராக நின்று இலக்கியம் படைக்கிறார்கள். அதனால் பிறமாநில எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் உயிர்த்துவம் இருப்பதில்லை” இந்த விமர்சனம் ஏறத்தாழ தலித்துக்கள்தான் தலித் இலக்கியம் படைக்கலாம் என்ற வாதத்திற்கு ஒப்பானதுதான்.

ஒருமுறை மலையகத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் சாரல் நாடன் என்னிடம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது கூறினார். “லயத்துக் கூரைகள் ஒழுகும்போது அதிலே நனைந்து கஷ்டப்படுபவனுக்குத்தான் அதன் வலிகளை உணரமுடியும். அந்த வலி மலையக எழுத்தாளருக்குத்தான் தெரியும். ஆனால் ஒழுகும் கூரைகளின் ஓட்டைகளை எப்படி அடைக்கவேண்டுமென்பது பிறமாநில எழுத்தாளர்களுக்குத் தெரிகிறது” என்றார்.

அதாவது ‘மலையக மண்ணில் பிறந்த எழுத்தாளர்களால் அந்த மக்களின் துன்பதுயரங்களை உயிரோட்டமாகக் கொண்டுவரமுடிகிறது. அந்த மக்களின் துன்ப துயரங்களை அனுதாபத்துடன் நோக்கி அதற்கான தீர்வினைத் தருகின்ற முறைமை பிறமாநில எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களிலே காணமுடிகிறது’ என்பதே சாரல்நாடனின் அவதானிப்பாகும்.

மலையகம் பற்றி நான் எழுதிய முதலாவது சிறுகதை “இப்படியும் ஓர் உறவு”. அந்தக் கதையையும் பிற்பட்ட காலத்தில் நான் எழுதிய மலையகக் கதைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது எனது வளர்ச்சியை வாசகர்களால் உய்த்துணர முடியும்.

மலையகத்திலும் சாதிப்பிரச்சினையுண்டு. அதனை விளக்க எழுதப்பட்டதுதான் இந்தக்கதை. சிகப்பாயி,

முனியாண்டி என்ற தோட்டத்து இளைஞனைக் காதலிக்கிறாள். அவனது உறவால் அவள் கர்ப்பமுறுகிறாள். சாதி குறைந்த முனியாண்டியை சிகப்பாயிக்குக் கட்டிவைக்க தாய் தந்தையர் மறுத்துவிடுகின்றனர். அவள் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தபோது அவளது தமக்கையின் கணவனான கறுப்பையாக் கங்காணிக்கு அவளை நிர்ப்பந்தமாகக் கட்டிவைக்க முனைகின்றனர். அதிர்ச்சியடைந்த அவள் நோய்வாய்ப்படுகிறாள். நோயுற்ற அவளுக்கு ஏற்ற வைத்தியம் செய்யாது தோட்டத்துப் பூசாரி ஒருவனைக் கொண்டு உடுக்கு அடித்து சாமி பார்க்கிறார்கள். ஈற்றில் அவள் இறந்துவிடுகிறாள்.

இந்தக்கதை தோட்டத்தில் நிலவும் சாதிமுறையினால் ஏற்படுகின்ற விபரீதங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அத்தோடு நோய்க்கு மருந்தெடுக்காமல் தோட்டத்துப் பூசாரியைக் கொண்டு சாமி பார்க்கும் மூடக்கொள்கையையும் விளக்குகிறது.

துரைவி வெளியீட்டகம் மலையக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'மலையகச் சிறுகதைகள்', 'உழைக் கப்பிறந்தவர்கள்' என இரண்டு தொகுதிகளை வெளியிட்டது. முதலாவது தொகுதியில் 33 கதைகளும் இரண்டாவது தொகுதியில் 42 கதைகளும் இடம்பெற்றன. இரண்டாவது தொகுதிக்கான ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது என்னிடம் ஒரு கதை தரும்படி தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் ஒரு நாள் தொலைபேசியில் கேட்டுக்கொண்டார்.

நான் பல மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தபோதும் அவற்றில் எதனையும் அனுப்ப நான் விரும்பவில்லை. ஒரு புதிய கதையை எழுதிக் கொடுக்கத் திட்டமிட்டேன்.

அதுவரைகாலமும் யாருமே தொடாத கருவைக் கொண்டதாகவும் மலையக மண்வாசனையைச் சிறப்பாக வெளிக்கொணர்வதாகவும் அக்கதை அமையவேண்டுமென நான் விரும்பினேன்.

அதற்காக எழுதப்பட்டது தான் 'சீட்டரிசி' என்ற சிறுகதை. பொதுவாக சீட்டுப் பிடிப்பவர்கள் பணத்தை வைத்

துத்தான் சீட்டுப் பிடிப்பார்கள். மலையகத்திலே அரிசியை வைத்துச் சீட்டுப் பிடிக்கும் வழக்கமும் உண்டு. கதையின் ஒருபகுதி இப்படித் தொடர்கிறது.

அரிசிச் சீட்டுப் போடுவதற்கு பார்வதி வழக்கமாக ஒரு முறையைக் கையாண்டு வருகிறாள். ஒவ்வொரு நாளும் உலையில் அரிசி போடும்போது ஒரு பிழ அரிசியை எடுத்து தனியாக ஒரு சட்டியில் போட்டு வைப்பாள். கிழமை முழுவில் ஒரு கொத்து அரிசி சேர்ந்துவிடும். அதையே அவள் சீட்டரிசியாகக் கொடுத்து விடுவாள். அவள் மட்டுமல்ல தோட்டத்துப் பெண்களில் அநேகமானோர் இந்த முறையிலேதான் சீட்டுப்போடுவது வழக்கம். பிழ அரிசி எடுத்து விடுவதால் பலநாட்கள் பட்டினியும் அரைவயிறு மாகப் பார்வதி காலங்கழித்திருக்கிறாள். கணவனும் மகனும் சாப்பிட்டது போக மீதியைத்தான் பார்வதி சாப்பிடுவாள். சோறு மீதப்படாத வேளை களில் வெறும் சாயத் தண்ணீரை மட்டும் குடித்துவிட்டுப் படுக்கையில் முடங்கிக்கொள்வாள். சிலநாட்களில் வழத்த கஞ்சியில் உப்பைப் போட்டுக் குடித்துவிட்டுப் படுப்பதுமுண்டு.

சீட்டுப்போடுவதற்கு ஆட்கள் சேர்ந்ததும் துண்டெழுதிப்போட்டு குலுக்கல் முறையில் யார்யாருக்கு எத்தனையாவது சீட்டு என்பதைத் தெரிவு செய்து முதலிலேயே சிகப்பாயி சொல்லிவிடுவாள். சீட்டுப்பிடிக்கும் சிகப்பாயிக்குத்தான் முதல்சீட்டு. சீட்டுப்போடுபவர்கள் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் ஒவ்வொரு கொத்து அரிசியை சிகப்பாயியிடம் அளந்து கொடுத்து விடவேண்டும். அப்படி அளந்து கொடுக்கும்போது மேலதிகமாக ஒரு பிழ அரிசியையும் சேர்த்துத்தான் கொடுப்பது வழக்கம். மாத முழுவில் சீட்டரிசியை உரியவருக்கு அளந்து கொடுத்து விட்டு மேலதிக அரிசியை சிகப்பாயி எடுத்துக்கொள்வாள்.

“அக்கா நீ நெனைச்சா எது சரி செய்யலாம்தானே.. இந்தப்பயணம் எப்படிச்சரி சீட்டரிசியை எனக்குத் தந்திடு.. இந்த நேரத்தில் சீட்டரிசி தேவைக்கு ஒதவாட்டிப்போனா அதுல என்ன பெரயோசனம்? அவசரத்துக்கு ஒதவும் என்னுதானே அந்த மனுசனுக்குத் தெரியாம சீட்டுப் போடுறேன்” பார்வதி கெஞ்சம் குரலில் கேட்டாள்.

“என்ன பார்வதி ஒனக்குத் தெரியாததா, இந்தப்பயணம் செல்லாயிக்குத்தான் சீட்டு. நேத்துக்கூட அவ கேட்டா சீட்டரிசியை வித்துத் தான் புள்ளைக்கு மூக்குத்தி செய்யணுமுன்னு சொல்லிக் கிட்டிருந்தா...”

பார்வதிக்கு இரண்டாவது சீட்டுத்தான் குலுக்கலில் தெரிவானது.

அந்த மாசத்தில் பூங்கோதையின் மகள் பெரியவளாகியதால் சடங்கு சுத்திச் சமைச்சப் போடுவதற்கு அந்த மாதச் சீட்டரிசியைத் தனக்குத் தரும்படி பூங்கோதை மன்றாடியதால் பார்வதி அந்தச் சீட்டை அவளுக்கு விட்டுக் கொடுத்தாள். பூங்கோதைக்குக் கிடைக்கவிருந்த கடைசிச் சீட்டுத்தான் இப்போது பார்வதிக்குக் கிடைக்கும்.

சிகப்பாயி யோசித்தாள். அவளுக்குத் திடீரென ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. மாதக்கடைசியில் அவள் புதிதாகத் தூள் சீட்டுத் தொடங்க இருக்கிறாள்.

பார்வதியை அதில் சேர்த்துக் கொண்டால் முதல் சீட்டை அவளுக்குக் கொடுத்து உதவலாம்.

“ஏம் பார்வதி, அடுத்த கெழுமை புதுசா தூள்சீட்டு தொடங்குறேன்.. அதில் சேர்ந்துக்கிறியா? எனக்குக் கிடைக்கிற முதல் சீட்டை ஒனக்குத் தந்துருறேன்... ஒனக்கு செலவுக்கும் கூடுதலா பணம் கெடைக்கும்.”

மாதத்தில் ஒரு தடைவ ஒவ்வொரு தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்களது பாவனைக்கென ஒரு பக்கெற் தேயிலை தோட்டத்தில் வழங்கப்படுவதால் அதற்கு ‘லேபர் டஸ்ற்’ என்று பெயர். இந்த லேபர் டஸ்ற் தேயிலையில் பிழக்கப்படும் சீட்டுத்தான் தூள் சீட்டு.

“என் புருசனைப்பற்றி ஒனக்குத் தெரியாதா அக்கா? அந்த ஆளு தூள் கெடச்ச ஓடனேயே அதில ஒரு பக்கெற் தூளை எடுத்துக்கிட்டுப்போய் லயத்துக் கடையில் குடுத்துச் சாராயம் குடிப்பது. மாசக்கடைசியில் சாயத்தண்ணி குடிக்கவே நாலு வூட்டுல ஓசிகேட்டு பல்லு இளிக்கவேண்டியிருக்கு.. இந்த லச்சணத்தில நான் எங்க தூள்சீட்டு பிழக்கிறது?” என்றாள் பார்வதி ஆதங்கத்துடன்.

“சரி பார்வதி நீ யோசிக்காமல் போ. புதுசாப்போடுற தூள்சீட்டை செல்லாயிமிக்கு குடுத்துப்புட்டு ஒனக்கு இந்த மாசச் சீட்டரிசியைத் தந்துருறேன்.. ஒம்புள்ளையப் பழக்க வைக்க நீ கேக்கிறப்போ மறுக்க முடியுமா?” என்றாள் சிகப்பாயி.

இப்படியாகத் தொடர்கிறது இந்தச் சிறுகதை.

இக்கதையில் மலையகக் குடும்பப் பெண்கள் தமது குடும்பத்தை முன்னேற்ற குடிசாரக்கணவன்மார்களுக்குத் தெரியாமல் அவர்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள் பதிவாகியுள்ளன.

வாயைக்கட்டி வயிற்றைக்கட்டி உலையில்போடும் அரி

சியில் தினம் ஒரு பிடி சேர்த்து அதில் அரிசிச் சீட்டுப் பிடித்து பிள்ளைக்கு மூக்குத்தி செய்வதற்கும், மகள் பெரியவளானால் சடங்கு சுத்திச்சமைச்சுப் போடுவதற்கும், பிள்ளைகளைப் படிப்பிப்பதற்கு கொப்பி புத்தகம் உடுப்புகள் வாங்குவதற்கும், இன்னும் பல தேவைகளுக்கும் இந்தப் பெண்கள் எடுக்கும் பிரயத்தனங்கள்தான் எத்துணை கஷ்டமானவை; சோகமானவை...!

இக்கதை வெளியானபோது பலரது பாராட்டையும் பெற்றது. இக்கதை பற்றி எழுத்தாளர் செம்பியன் செல்வன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்: “தேசியத்தன்மையொருண்மை மரபிலும் உருவ அமைதியிலும் கொண்டியங்கும் ‘சீட்டரிசி’ நல்லதொரு தமிழ்ச் (ஈழ) சிறுகதைக்கு எடுகோளாகத் திகழ்கிறது. பார்வதி, சிகப்பாயி, கந்தையா ஆகிய மூன்று பாத்திரங்களும் நடைச்சித்திரங்களாக மாறும் விபத்திலிருந்து நூலிழையில் தப்புவதும் சிறந்த குணபாத்திரங்களாக மாறுவதும் இலக்கிய அனுபவத்தை எற்படுத்துகின்றன. சிறுகதையின் உருவ அமைதி காத்த சிறுதி உச்சக்கட்டம் பல எதிர்மறையான உச்சநிலைக்கும் மாறி மாறிப் பயணப்பட்டு, இல்லறத்தின் பண்பாட்டு வேரினை உயர்நிலைப்படுத்தும் வகை கைதேர்ந்த கலைஞனின் கலை வேலை நுணுக்கத்தைக் காட்டி நிற்கிறது” (3)

இக்கதை எனது ‘அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உசாத்துணை:

- (1) ஞானம் சஞ்சீகை இல.120(பக்: 71)
- (2) மேற்படி சஞ்சீகை இல.121(பக்:39)
- (3) த். ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்(பக்:272)

‘காலதரிசனம்’ சிறுகதைத் தொகுதி ஏற்புகீதிய அனுபவம்

நாகஸ்தன்னை தோட்டத்தில் ஆரம்பத்தில் நான் உற்சாகமாகத் தொழில் செய்தபோதும் காலப்போக்கில் எனது உற்சாகம் குன்றத் தொடங்கியது. அதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இருந்தது. இலக்கிய இரசனையுள்ள, என்னுடன் இலக்கியம் பேசக்கூடிய எவரும் அங்கிருக்கவில்லை. நான் அங்கிருந்த காலத்தில் எந்தக் கதையையும் என்னால் எழுத முடியவில்லை. அந்தத் தோட்டத்தில் எனக்குக் கிடைத்த கருக்களைக் கூட அந்தத் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேவந்த பின்னரே என்னால் கதையாக்க முடிந்தது. நான் கதை எழுதுவதானால் முதலில் எழுதப்போகும் கதைபற்றி இலக்கிய ஆர்வலர்களுடன் கலந்துரையாடுவேன்; அபிப்பிராயங்களைப் பெற்றுக்கொள்வேன், அதன்பின்னரே எழுத ஆரம்பிப்பேன். எழுதி முடிந்தபின்பும் மற்றவர்களை வாசிக்கச் செய்து கலந்துரையாடி திருத்தங்கள் செய்வேன். எனது மனது திருப்தி கொள்ளும்வரை திருப்பித் திருப்பி எழுதுவேன். நாகஸ்தனைத் தோட்டத்தில் நான் தொடர்ந்தும் இருந்தால் எனது இலக்கிய முயற்சிகளைக் கைவிடவேண்டியதுதான் என மனது சஞ்சலங் கொள்ளத் தொடங்கியது.

என்னால் இலக்கியத்தை விட்டுவிட்டு இருக்கமுடியாது. எனவே நான் அந்தத் தோட்டத்திலிருந்து விலகி வேறு தோட்டத்திற்கு மாற்றலாகிச் செல்லவேண்டுமெனத் தீர்மானித்தேன். சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தேன்.

அதன்படியே 06-11-1968ல் புசல்லாவையிலுள்ள நியூபீக்கொக் என்ற பெருந்தோட்டத்திற்கு மாற்றலாகிச் சென்றேன். அது எனது வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கிய திருப்பமாக

அமைந்தது. அந்தத் தோட்டத்தின் எல்லையில் சரஸ்வதி மகாவித்தியாலயம் என்ற பாடசாலை அமைந்திருந்தது. புசல்லாவை நகரில் சீ. சீ. தமிழ் வித்தியாலயம் என்ற வேறொரு பாடசாலையும் இருந்தது. இந்தப் பாடசாலைகளில் இலக்கிய ஆர்வமுடைய பல ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். யாழ்ப்பாண ஆசிரியர்களும் பலர் இருந்தார்கள். இந்தப் பெருந்தோட்டம் கண்டியிலிருந்து நுவரெலியா செல்லும் பெருந்தெருவின் ஓரமாக அமைந்திருந்ததால் கண்டி, கொழும்பு, நுவரெலியா போன்ற நகரங்களுக்கு ஒரேநாளில் சென்றுதிரும்பக்கூடிய வசதியிருந்தது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள தமிழ்த்துறையினருடன் உறவைப்பேணும் வசதிகள் இருந்தன. அன்றைய காலகட்டத்தில், அங்கிருந்து நினைத்த மாத்திரத்தில் காலையில் புறப்பட்டு பகல் யாழ்ப்பாணத்தைச் சென்று சேரவும் மாலையில் புறப்பட்டு மறுநாள் காலையில் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றடையவும் வசதிகள் இருந்தன.

இந்த வசதிகளெல்லாம் எனது இலக்கியச் செயற்பாடுகளை மேம்படுத்தவும் துரிதப்படுத்தவும் உதவின. இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு அடிக்கடி செல்லவும் இலக்கிய கர்த்தாக்களை அடிக்கடி சந்திக்கவும் வசதியாக அமைந்தன. என்னைத்தேடியும் பல இலக்கிய கர்த்தாக்கள் வரத் தொடங்கினர்.

புசல்லாவை நகரில் உள்ள பாடசாலைகளில் சில ஆசிரியர்கள் இலக்கியகர்த்தாக்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களில் பண்டிதர் கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம், மலையகக் கவிஞர் குறிஞ்சி நாடன், இராமச்சந்திரன், எழுத்தாளர் இஸ்மாலிகா, முருகேசு ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். கண்டியில் இருந்து நாடகக்கலைஞர் ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையும் வருவார். இவர்களுடன் இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவர்களையும் இணைத்துக்கொண்டு 'புசல்லாவை இலக்கியவட்டம்' என்ற அமைப்பை ஆரம்பித்தோம். இந்த இலக்கியவட்டத்திற்கு குறிஞ்சிநாடன் தலைவரானார். இந்த இலக்கிய வட்டத்தினர் எனது இல்லத்தில் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் சந்திப்பார்கள். ஞாயிறு வாரப்பத்திரிகைகளில் வந்த சிறுகதைகள், கவிதைகள் பற்றி உரையாடுவோம். சஞ்சிகைகளில் வந்த இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றி விமர்சிப்போம். ச.வே. பஞ்சாட்சரம் புசல்லாவை நகரில் கவிதை வகுப்பொன்றை

ஆரம்பித்து பல இளங்கவிஞர்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தார். இந்த அமைப்பினூடாக புசல்லாவை நகரில் பல இலக்கிய விழாக்கள் நூல் வெளியீடுகள் போன்றவற்றை நடத்தினோம்.

நான் புசல்லாவைக்கு மாறிவந்ததும் மீண்டும் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். நான் எழுதிய கதைகளை இலக்கிய வட்டத்தினர்முன் வாசித்துக்காட்டி திருத்தங்கள் மேற்கொண்டு பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒருநாள் மாலை வேளையில் இலக்கிய நண்பர்கள் எனது வீட்டில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். வெளியே பெரும் அழகைச் சத்தம் கேட்டது. தெருவிலே ஒரு ஜீப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த ஜீப்பில் சில தொழிலாளர்கள் பலவந்தமாக ஏற்றிச் செல்லப்பட்டனர். அந்த ஜீப்பின் பின்னால் அவர்களது உறவினர்கள் ஓலமிட்டபடி ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

விசாரித்துப் பார்த்தில், ஜீப்பில் ஏற்றப்பட்டிருந்த தொழிலாளர்கள் ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின்படி இந்தியாவுக்குச் செல்ல வேண்டியவர்கள். ஆனாலும் தமது உறவினர்களைப் பிரிந்து செல்ல மனமில்லாமல் இங்கேயே தங்கிவிட்டவர்கள். அவர்களைத்தான் பலவந்தமாக இப்போது இந்தியாவுக்கு அனுப்புவதற்கு அதிகாரிகள் ஜீப்பில் ஏற்றிச் செல்கிறார்கள். அவர்களது உறவினர்கள் மனைவி பிள்ளைகள் குஞ்சு குருமன்கள் அழுது புலம்பியபடி ஜீப்பைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்த காட்சி என்னைப் பெரிதும் உலுக்கிவிட்டது.

66ல் ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப் பட்டது. அதன் பின்னரான ஒரு தசாப்த காலத்தில், பலவந்தமாக இந்தியாவுக்கு நாடுகடத்தப்படுத்தல் ஓர் எரியும் பிரச்சனையாக மலையகமெங்கும் உருவெடுத்தது. அந்தப் பிரச்சினைக்கு என்ன தீர்வு என்று சிந்தித்தபோது உருவாகியதுதான் எனது 'பிறந்த மண்' என்ற சிறுகதை. அந்தக் கதையின் கடைசிப் பகுதி பின்வருமாறு அமைகிறது:

“நானெல்லாம் பொறந்த பொன்னாட்டை மறந்தவங்க. அந்த மண்ணிலே பாடுபட்டு ஒழைச்சிருந்தா சொந்த மண்ணிலே பாடுபட்டோம்

என்ற பெருமையாவது இருந்திருக்கும். இங்கே வந்து இதுவும் நம்ம நாடுதான் என்கிற நெனைப்போடதான் பாடுபட்டோம். நாம இந்த மண்ணுக்கு வஞ்சகம் செய்யலே. நாமதான் வஞ்சிக்கப்பட்டோம். நாம பாடுபட்ட மண்ணிலே நாமதான் நல்லா வாழல்லென்னாலும் நம்ம புள்ளைங்களாவது நல்லாவாழ வழியில்ல”

மாணிக்கத்தேவர் தம்மைச் சந்தித்தவர்களிடம் மேற்கண்டவாறு கூறிப் புலம்பினார்.

மாலையில் அவரது மகன் வேலை முடிந்து திரும்பியபோது, அவன் இந்தியாவுக்கு வர மறுக்கும் காரணத்தை அவனிடம் கேட்டார்.

“நான்தான் வாழ்க்கை முழுவதும் கஷ்டப்பட்டேன். நீயும் இங்கேயிருந்து கஷ்டப்பட்டீயோறியா?”

“கஷ்டப்படுறவங்க யாருமே எந்த நாளும் கஷ்டப்படுறதில்லப்பா. இந்தியாவுக்கு போனவங்க போக மீதிப்பேரு இந்த நாட்டில்தான் வாழப்போறாங்க. அவங்களிலே ஒருத்தனா நானும் இருந்திருப்போறேன். நீங்க இந்தியாவுக்குப் போனா ஏரம்பக் கஷ்டப் படுவீங்க. வயசான காலத்தில அங்கபோய் உங்களால என்ன செய்யமுடியும்? ஒழுச்சுத் திங்கத்தான் முடியுமா? அல்லது சொந்தமுன்னு சொல்லிக்க யாருமே இல்லாத இடத்தில் ஒருநேரச் சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாம கஷ்டப்பட்ட போறீங்களா? நீங்க அங்க போயிட்டா எங்க இருக்கிறீங்களோ, எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்படுறீங்களோன்னு என் மனசு வேதனைப்பட்டுக்கிட்டே இருக்குமப்பா. நான் உங்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. வயசான காலத்தில் உங்களுக்கு உதவியா இருக்க ஆசைப்படுறேன். நீங்க ஒங்க முடிவை மாத்திக்கிட்டு இங்கதான் இருக்கணும். உங்களைப் பிரிஞ்சு என்னால வாழமுடியாதப்பா.”

இருளப்பன் இப்படிச் கூறியபோது துக்கத்தினால் அவனது தொண்டை அடைத்தது. கண்கள் கலங்கின.

“தம்பி...ராசா, உனக்கு இந்த நாட்டில பிரசாவுரிமையே இல்லையே. அப்பறம் எந்த உரிமையோட நீ இங்க வாழப் போற? நீதான் உன் முடிவை மாத்திக்கணும். என்னோட இந்தியாவுக்கு நீ வரத்தான் வேணும்.”

‘பிரஜாவுரிமை கிடைக்கிறதுன்னா எத்தனையோ சட்டதிட்டங்கள் இருக்கப்பா. அந்த உரிமை எனக்குக் கிடைக்காமலே போகலாம். ஆனா இந்த நாட்டில பொறந்தவன் என்கிற நெனைப்பை, அந்த நெனைப்பில கிடைக்கிற சொகத்தை என் மனசிலே இருந்து அழிக்கமுடியாதுப்பா. நீங்க ஒங்க பொறந்த மண்ணை நெனைச்சு ஏங்குறீங்க. அதேமாதிரித்தானப்பா என் பொறந்த மண்ணை என்னால மறக்க முடியாதப்பா. நான் ஒங்ககூட

இந்தியாவுக்கு வந்தாலும் இந்த மண்ணோட நெனைப்பு என்னை வதைச்சுக்கிட்டே இருக்கும். பொறந்த மண் தெய்வம் மாதிரி. அதை மறந்தவங்க யாரும் நல்லா வாழ முடியாதப்பா.”

இருளப்பன் கூறிய வார்த்தைகள் மாணிக்கத்தேவரது நெஞ்சின் அழத்தளத்தையே தொட்டன. அவரது கண்கள் கலங்கின.

இப்போது அவரது கண்கள் கலங்குவது தனது மகனை இன்னும் சிறிது காலத்தில் பிரிந்து செல்லவேண்டுமே என்பதற்காகவல்ல!”

எனக் கதை முடிவடைகிறது.

இக்கதை 1972ல் தினகரனில் பிரசுரமாகியபோது, மலையக மக்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. எனக்குப் புகழ் தேடித்தந்த கதைகளில் இதுவும் ஒன்றாக அமைந்தது.

இந்த இடத்தில் கலைப்பேரரசு ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை பற்றிக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

என்னுடைய இலக்கிய வாழ்க்கையில் அவருக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. அவரை நான் முதன் முதலில் சந்தித்தது உரும்பராய் இந்துக்கல்லூரியிலேதான். நான் அங்கு மாணவர் தேர்ச்சிச் சங்கத் தலைவராக இருந்தபோது அவர் ஆசிரியராக அங்குவந்துசேர்ந்தார். அவரை எமது சங்கத்தில் ஓர் இலக்கிய உரை நிகழ்த்தும்படி நான் வேண்டினேன். அதற்கமைய அவர், ‘கவிதைக்கடலில் சில அமுதத் திவலைகள்’ என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். அதன் பின்னர் மருத்துவக் கல்லூரியில் இருந்த காலகட்டத்தில் ஒரு விடுமுறையின்போது அவரை குரும்பசிட்டியில் உள்ள இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் வீட்டில் சந்தித்தேன். நான் எழுதிய ‘விஷவைத்தியம்’ என்ற சிறு கதை வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியபோது அதனை இரசிகமணியிடம் காட்டி அபிப்பிராயம் கேட்க அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையும் அங்கு இருந்தார். நான் கேட்காமலே அவர் ஆர்வமுடன் அந்தக் கதையை வாங்கி வாசித்துப் பாராட்டி உற்சாகப்படுத்தினார். இரசிகமணி கதையை வாசித்துவிட்டு அது பற்றி எதுவுமே கூறாமல் விட்டுவிட்டார்.

அதன் பின்னர் நீண்டகாலம் கலைப்பேரரசை நான் சந்திக்கவில்லை. புசல்லாவையில் நான் தொழில் பார்ப்பதை அறிந்து ஒருநாள் அவராகவே என்னிடம்

வந்தார். அக்காலகட்டத்தில் அவர் கண்டியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அன்றிலிருந்து அவருக்கும் எனக்குமான தொடர்பு நெருக்கம் பெற்றது. என்னைக் காணும்போதெல்லாம் எழுதும்படி உற்சாகம் ஊட்டிக் கொண்டே இருப்பார்.

அந்தக் காலகட்டத்திலேதான் எனக்குத் திருமணப்பேச்சு இடம்பெற்றது. கீரிமலை இராமஐயர் அவர்களின் புதல்வி ஞானலக்ஷ்மியை எனக்குப் பேசிவந்தார்கள். இராம ஐயர் அப்போது இராமநாதன் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தார். அவர் சமஸ்கிருதத்தில் 'மஹாமஹோஉபாத்தியாய' என்ற உயர்கல்வியை இந்தியாவில் பெற்றவர். அத்தோடு இலண்டன் பி. ஏ. (ஹொனர்ஸ்) பட்டம் பெற்றவர். அவருடனும் கலைப் பேரரசுவிற்கு பழக்கம் இருந்தது.

இந்தத் திருமணம் நிறைவேறவேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறை காட்டியவர் கலைப்பேரரசு. ஒரு இலக்கியக்காரனை திருமணம் செய்வதால் ஏற்படும் பெருமையை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறியவர்.

எங்களது திருமணம் 06-06-1971ல் நடைபெற்றது.

அதன் பின்னர் கலைப்பேரரசு எமது குடும்ப நண்பரானார்.

அக்காலத்தில் 'கலைமகள்' சிறந்த இலக்கிய தரம் வாய்ந்த மாசிகையாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதன் ஆசிரியர் கி.வா.ஜகந்நாதன் சிறந்த தமிழ் அறிஞர். ஏட்டுச் சுவடிகளில் இருந்த பழந்தமிழ் நூல்களை அச்சு வாகனம் ஏற்றிப் புகழ்கொண்ட தமிழ்த்தாத்தா, 'மஹாமஹோபாத்தியாய' உ.வே. சாமிநாத ஐயரின் தலைமாணாக்கர். இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கு கி.வா.ஜ. தனதுபத்திரிகையில் களம் அமைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். கலைமகளில் இலங்கை எழுத்தாளர் ஒருவரின் கதை வந்துவிட்டால் அந்த எழுத்தாளர் இலக்கிய உலகில் பெரிய கணிப்பைப் பெற்றுவிடுவார். எனவே கலைமகளில் எனது கதைகள் வெளிவரவேண்டும் என்று தூண்டுதல் செய்துகொண்டிருந்தார் கலைப்பேரரசு.

அக்காலகட்டத்தில் மலையகத்தின் நகரங்களில் ஒன்றான நாவலப்பிட்டியில் நடைபெற்ற ஒரு சம்பவம் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது.

ஒரு குருட்டுப் பிச்சைக்காரன் தினமும் நகரின் மத்தியில் உள்ள ஒரு மின்கம்பத்தின் ஓரமாக இருந்து பிச்சை எடுப்பான். அவனுக்குத் துணையாக ஒரு நாய் இருந்தது. நாயின் வயிற்றுப் பகுதியில் ஒரு சங்கிலியைப் பிணைத்து அவன் கையில் பிடித்துக்கொள்வான். நாய் அவனுக்கு வழிகாட்டியாக முன்செல்லும். அவன் அதனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வான். ஒருநாள் அவ்வாறு செல்லும்போது நிலத்திலே அறுந்துவிழுந்திருந்த மின்கம்பி ஒன்றில் அவன் காலை வைத்துவிட்டான். மின்சாரத்தால் தாக்கப்பட்டு அவன் உயிருக்குப் போராடியவேளை அவனது நாய் பாய்ந்து அந்த மின்சாரக் கம்பியை வாயால் கடித்து இழுத்து அந்தக் குருட்டுப் பிச்சைக்காரனின் உயிரைக் காப்பாற்றிவிட்டது. ஆனால் அந்தோ பரிதாபம், நாய் மின்சாரம் தாக்கியதால் அந்த இடத்திலேயே துடித்துத் துடித்து உயிரை விட்டது.

மேற்குறிப்பிட்ட சம்பவம் எனது மனதிலும் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

இச்சம்பவத்தை ஒரு சிறுகதையாக எழுதி கலைமகளுக்கு அனுப்பினேன். அக்கதையை குருட்டுப் பிச்சைக்காரனின் நனைவோடையாக அமைத்தேன். அந்த நாய்க்கு 'பொன்னி' என்ற பெயர்கூட்டி கதையை நகர்த்தியிருந்தேன். பொன்னி ஓர் பெண் என வாசகர் எண்ணும்படி கதையை வளர்த்துச் சென்று 'ஓ ஹென்றி' பாணியில் கதையின் முடிவிலேதான் பொன்னி ஒரு நாய் என்பதை வாசகர் உணரும்படி ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தேன்.

'உயிர்த்துணை' என்ற தலைப்பில் அமைந்த இந்தக் கதை எனக்குப் புகழ் சேர்த்த கதைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது.

இந்தக் கதை 1973ல் கலைமகளிலே வெளிவந்தது.

இந்தக் கதை வெளிவந்த கையோடு எனது சிறு கதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளிக் கொணரவேண்டும் என அக்கறையுடன் செயற்பட்டு அதற்குரிய சகல முயற்சிகளையும் கலைப்பேரரசு மேற்கொண்டார். 'கால தரிசனம்' என்ற மகுடத்தில் பன்னிரண்டு கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்தேன். சன்னாகம் திருமகள் அழுத்தத்தில் அந்தத் தொகுதியை அச்சவாகனம் ஏற்றவும் அவர் ஏற்பாடு செய்தார்.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பு எங்களுர் சனசமூக

வெளியீடாக வெளிவந்தது. இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டுவிழா 15-04-1973ல் எங்குளூர் ஆயாக்கடவை சித்திவிநாயகர் ஆலய விக்னேஸ்வர மணிமண்டபத்தில் இடம் பெற்றது. இந்த விழாவில் எனது மாமா சுவாமிநாதத் தம்பிரான் சுவாமிகள் கலந்து ஆசியுரை வழங்கினார். இரசிக மணி கனக செந்திநாதன் இந்த நூலை வெளியிட்டு வைத்தார். அவர் தனது வெளியீட்டுரையின்போது கதைகளின் தரம்பற்றி சிலாகித்துப் பேசியதோடு அது ஈழத்தின் 66ஆவது சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவருகிறது எனவும் குறிப்பிட்டார். எங்குளூர் பிரமுகர் திரு.ச.இராசரத்தினம் நூலின் முதற்பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை, சொக்கன், கலாபரமேஸ்வரன் ஆகியோர் இவ்விழாவில் விமர்சனவுரை ஆற்றினர். அவ்வுரைகள் யாவும் புகழுரைகளாகவே அமைந்தன.

இந்நூலின் அறிமுகவிழாவொன்றை எங்கள் ஊரவர்கள் சிலர் கொழும்பில் ஏற்பாடுசெய்தனர். 12-05-1973இல் கொள்ளுப்பிட்டி தேயிலைப் பிரசார மண்டபத்தில் இடம் பெற்ற இவ்விழாவிற்கு வித்தியாதிபதி திரு. கி. லக்ஷ்மண ஐயர் தலைமை தாங்கினார். திரு. ந. சேமகாந்தன் வரவேற்புரையும் இ. முருகையன், இர. சிவலிங்கம், ஆகியோர் விமர்சன உரைகளும் ஆற்றினர்.

இர. சிவலிங்கம் மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர். காலதரிசனம் தொகுதிலுள்ள 'பிறந்த மண்' என்ற சிறுகதை அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது. இந்தியத் தமிழர்களின் முக்கிய பிரச்சனையொன்றைக் கருவாகக் கொண்ட அந்தக் கதை பற்றி அவர் பெரிதும் சிலாகித்துப் பேசினார்.

கொழும்பில் காலதரிசனம் அறிமுகவிழா நடந்துமுடிந்த மறுவாரத்தில், அக்காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த 'கலைக்கோலம்' வானொலி நிகழ்ச்சியில் திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் ஒரு சிறந்த விமர்சனத்தை இந்நூலுக்கு வழங்கினார்.

இந்த இடத்தில் எனது மைத்துனர் சோ. குகானந்த சர்மாவைப் பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டும். நான் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த காலத்தில் அவர் கொழும்பில் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் அவருடன் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த அறிஞர்கள்,

எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களுக்கு எனது எழுத்துக்களை அறிமுகம் செய்தவர் இவரே. இவர்களுள் எழுத்தாளர் சு.வே. நாடகக்கலைஞர்தாசீசியஸ், திரு. உதயகுமார் போன்றவர்களை எனது தொழில் இடமாகிய புசல்லாவைக்கும் அழைத்து வந்துள்ளார்.

எனது காலதரிசனம் சிறுகதைத் தொகுதியில் அடங்கியுள்ள கதைகளில் 'ஒளியைத்தேடி' என்ற சிறுகதை இலங்கை கலாசாரப்பேரவை நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் இரண்டாவது பரிசு பெற்றது. அப்பரிசினை அக்காலத்தில் பிரதமராக இருந்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா வழங்கினார். நான் பரிசு பெறப்போவதை அறிந்து அகமகிழ்ந்து புகைப்படக் கலைஞர் பீ. எம். ஏ. சலாவுடனுடன் விழா மண்டபத்துக்கு முதலில் வந்தவர் இவர்தான்.

கொழும்பில் உள்ள எழுத்துலகப் பிரமுகர்களை நான் சந்திக்கவேண்டிய தேவை ஏற்படும்போதெல்லாம் எனது மைத்துனரே என்னை அழைத்துச் செல்வார். அந்த வகையில் வித்தியாதிபதி கி. லக்ஷ்மண ஐயர், ந. சோமகாந்தன், இர. சிவலிங்கம் போன்றோரது இல்லங்களுக்கு முதலில் அழைத்துச் சென்றவர் எனது மைத்துனரே. நான் காலதரிசனம் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை வாங்குவதற்காக பேராசிரியர் கைலாசபதியிடம் சென்றபோதும் பேராசிரியரின் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றவரும் இவரே.

கொழும்பில் காலதரிசனம் அறிமுகவிழா மிகவும் சிறப்பாக இடம்பெறுவதற்கும் இவரே பின்னணியில் நின்று செயற்பட்டார்.

மேலே குறிப்பிட்ட 'ஒளியைத்தேடி' சிறுகதை, கலாசாரப்பேரவை நடத்திய போட்டியில் பரிசு பெற்றபோது எமது ஊரவர்கள் ஆயாக்கடவை ஐங்கரன் கோவில் மண்டபத்தில் ஒரு பாராட்டுவிழா ஒழுங்குசெய்து என்னைக் கௌரவித்தனர். ஆசிரியர் அ.முதலித்தம்பி, ஐ. இராமசாமி மற்றும் ஊர்ப்பிரமுகர்கள் பாராட்டுரை வழங்கி என்னைச் சிறப்பித்தனர். இந்த விழாவே எனது இலக்கிய வாழ்வில் நான் பெற்ற முதற் கௌரவமாகும்.

நான் எழுதிய முதல் நாவல் ‘புதியசுவடுகள்’

ஈழத்து நாவல் இலக்கியத் துறையின் பொற்காலம் என வீரகேசரிப் பிரசுர நாவல்வெளியீட்டுக் காலகட்டத்தைக் குறிப்பிடலாம். மாதம் ஒரு நாவல் என்ற ரீதியில் தொடர்ச்சியாக நல்ல பல நாவல்கள் இக்காலகட்டத்தில் வீரகேசரிப் பிரசுரங்களாக வெளிவந்தன. இந்தப் பிரசுரத் திட்டத்தினால் அதுவரை காலமும் சிறுகதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த பல எழுத்தாளர்கள் நாவல் துறைக்குள் காலடி எடுத்துவைத்தனர். பலபுதியநாவலாசிரியர்கள்தோன்றினர். பலபுதியபிரதேசங்கள் ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்துக்கு அறிமுகமாகின. ஈழத்தின் தலை சிறந்த நாவல்கள் என்று சொல்லக்கூடிய பல நாவல்கள் இக்காலகட்டத்தில் தோன்றின. இப்பிரசுரவரிசையில் ஐம்பதாவது நாவலை வெளிக்கொணரும் விழாவைக் கொண்டாடும் முகமாக ஒரு நாவல் போட்டியையும் வீரகேசரிப் பிரசுரத்தினர் ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

இந்த நாவல் போட்டிக்கான விளம்பரத்தை வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் பார்த்தபோது நானும் இந்தப் போட்டியில் கலந்துகொள்ளவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். உடனேயே எனது மனத்திரையில் இளம்பராயத்தில் என்னைப் பாதித்த சம்பவமொன்று சினிமாக்காட்சி போன்று ஓடத் தொடங்கியது.

எனது கிராமமாகிய புன்னாலைக்கட்டுவனில் எங்களது வீட்டின் பின்புறத்தே உள்ள காணியில் செல்லப்பர் என்ற பெயருடைய ஒரு லொறிச்சாரதியின் குடும்பம் இருந்தது.

அவரது மனைவிபெயர் சின்னத்தங்கம். இவர்களுக்கு இராசேந்திரம், குகேந்திரம் என இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளும் கனகம், சரசு என இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் இருந்தனர். வீட்டுத் தலைவனான செல்லப்பர் தினமும் அளவுக்கதிகமாக மது அருந்துவார். இதனால் அவர்களது குடும்பம் வறுமையில் வாடியது. பிள்ளைகள் நால்வரும் பாடசலை தவிர்ந்த அனேகமான நேரங்களில் எங்களது வீட்டிலேதான் நேரத்தைக் கழிப்பார்கள். நான் நான்கு வயதுக் குழந்தையாக இருந்தபோது சிறியவனாகிய என்னைத் தூக்கித் திரிவாள் சரசு. அவளுக்கு அப்போது பதினைந்து வயதிருக்கலாம். ஒருநாள் என்னைத்தூக்கித் தோளில் போடும்போது, நான் அவளது தோளின்மேலால் பின்புறமாக விழுந்து நெற்றியில் புடைப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதாக அம்மா சொல்வார். அவர்களது வீட்டிலிருந்து எங்கள் வீட்டிற்கு வருவதற்கு வளவின் பின்புறவேலியில் ஒருபொட்டு இருந்தது. நான் சிறுவனாக இருந்தபோது சரசுவைக் காணாவிட்டால் அந்தப்பொட்டின் வழியாக அளைத்தேடிச் சென்றுவிடுவேனாம். இவர்களது வறுமை அறிந்து அம்மா இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார். அனேகமான நாட்களில் இவர்கள் எங்களது வீட்டிலேதான் உணவருந்துவார்கள்.

சரசு வளர்ந்து பெரியவளாகியபோது அவளுடைய மூத்த சகோதரர்கள் மூவரும் திருமணம் முடித்து வேறிடம் சென்று விட்டார்கள். இவள் மட்டும் முதிர்கன்னியாக வெகுகாலம் தாய்தந்தையருடன் வீட்டிலிருந்தாள். அவர்களது வீட்டில் வேலைவெட்டிகள் செய்துகொடுக்க ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச்சேர்ந்த இளைஞன் வருவான். சரசுவுக்கும் அவனுக்கும் எப்படியோ காதல்தொடர்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஒரு நாள் அவர்கள் இருவரும் ஊரைவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஓடிச்சென்று வன்னிப் பகுதியிலுள்ள முத்தையன்கட்டு என்ற கிராமத்தில் வாழத்தொடங்கினார்கள். சாதிவெறிகொண்ட கிராமத்து மக்கள் அவளது காதலனைத் தாக்கிவிட்டு சரசுவை மீண்டும் கிராமத்துக்கு அழைத்துவந்து அவளை வேறொரு வனுக்குத் திருமணம் செய்தவைத்தனர்.

இது எங்கள் கிராமத்தில் நடந்த உண்மைச் சம்பவம்.

இந்த நிகழ்வு ஊரில்பெரும்பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது.

இந்த நிகழ்வினை நாவலாக்க முடிவுசெய்தேன். சரசுவின் பெயரை பார்வதி என்று மாற்றினேன். அவளது காதலனுக்கு மாணிக்கன் எனப்பெயர் சூட்டினேன்.

நாவலில் எனது கற்பனையைக் கலந்து நாவலின் முடிவைப் பின்வருமாறு மாற்றி அமைத்தேன்.

மாணிக்கன் இறந்துவிட்டதாகப் பொய்க்கதை பரப்பி, பார்வதியை அவளது மைத்துனனான நடேசு என்பவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர். மாணிக்கன் இறக்கவில்லை என்ற செய்தி பார்வதிக்குத் தெரியவருகிறது. இதனால் மனப்பாதிப்படைந்த பார்வதி நோய்வாய்ப்பட்டு குழந்தை பிறந்ததும் இறந்துவிடுகிறாள். அவள் இறந்தபின்னர் பார்வதியையும் மாணிக்கனையும் சேர்ந்து வாழவிட்டிருக்கலாம் என்று சமுதாயம் கருதுகிறது. மாணிக்கனுக்கும் பார்வதிக்கும் பிறந்த குழந்தையை சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்கிறது.

இந்த நாவலில் வருகின்ற உப பாத்திரங்களான செல்லப்பர், சின்னத்தங்கம், துரைசிங்கம் முதலாளி, நடேசு, அம்பலவாணர் ஆகியவை இந்த நாவலுடன் தொடர்புள்ள, எங்கள் ஊரில் நடமாடிய உண்மையான பாத்திரங்கள். இந்தப் பாத்திரங்களின் பெயர்களை மாற்றாமல் நான் இந்த நாவலை எழுதியதால் எனக்கு ஊரில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள் ஏராளம்.

நாவலை எழுதிச் செல்லும்போது எனக்கு ஒரு புதிய பிரச்சினை தோன்றியது. ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்காரனுடன் ஓடிய பெண்ணை வேறொரு உயர்சாதிக்காரன் திருமணம் செய்ய ஒப்புக் கொள்வானா? அப்படி எழுதினால் அது யதார்த்தமாக அமையுமா? என்பதுதான் அது.

உடனேயே அதற்கான தீர்வும் கிடைத்தது. மனநிலை குன்றிய ஒருவனைப் பார்வதிக்குக் கட்டிவைப்பதாகக் கதையை மாற்றி அமைத்தேன். எங்கள் கிராமத்தில் நடேசு என்ற மன நிலை குன்றிய ஒருவன் இருந்தான். அவனையே பார்வதிக்கு

கட்டிவைத்ததாகக் கதையை மாற்றி அமைத்தேன்.

நாவலை எழுதத் தொடங்கி ஐந்தாறு அத்தியாயங்களை எழுதிச்செல்கையில், எனது கற்பனை வேகத்திற்கு ஏற்றவாறு என்னால் வேகமாக எழுத முடியவில்லை என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். அதற்கு ஒரு வழிசமைத்தேன்.

நான் நாவலைச் சொல்லச்சொல்ல எனது மனைவியை எழுதும்படி வேண்டினேன். அப்பொழுது மனைவி எட்டுமாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்தாள். நீண்ட நேரம் தொடர்ந்து இருந்து எழுதுவது அவளுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. எனது மனைவி சோர்வுற்று நித்திரையாகிய போதெல்லாம் என்னால் கதையை நிறுத்த முடியாத நிலையொன்று இருந்தது. போட்டியின் முடிவுத் திகதி நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது.

இப்படி ஒருவர் கதை சொல்லச் சொல்ல மற்றவர் எழுதுவதில் சில அனுகூலங்கள் இருப்பதை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். நான் நாவலைச் சரியாக நகர்த்திச் செல்கிறேனா என்ற உடனடி விமர்சனத்தை மனைவியிடமிருந்து அவ்வப்போது பெறக்கூடியதாக இருந்தது. நாவல் வாசகர்களின் ஆவலைத் தூண்டுகிறதா என்று அறிய முடிந்தது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் மனைவி தானும் ஓர் எழுத்தாளராக சில அத்தியாயங்களில் புகுந்து கொண்டாள். இந்த நாவலில் அன்னம்மா என்றொரு பாத்திரம் வருகிறது. மனைவி, தனது பாட்டியை அன்னம்மா பாத்திரமாக மனதில் உருவகித்துக்கொண்டு அந்தப் பாத்திரத்தின் நடையுடை பாவனை, பேச்சுமொழி யாவற்றையும் அந்தப் பாத்திர உருவாக்கத்தில் கூறத் தொடங்கினாள். அதேபோன்று நாவலில் அன்னமார் கோயில் வேள்வி ஒன்று வருகிறது. தனது கிராமமான கீரிமலையின் அருகே நடைபெறும் கவணாவத்தை வேள்வியில் தான் கேள்விப்பட்ட பகுதிகளைப் புகுத்திவிட்டாள். அவ்வப்போது நாவல் உருவாக்கத்தில் சில அபிப்பிராயங்களையும் சொல்லிக் கொண்டேவந்தாள். இவ்வாறாகத்தான் புதியசுவடுகள் நாவல் உருவாகியது.

நாவலை எழுதி முடித்ததும் அதனைத் திருப்பிக்கூட வாசிக்காமல் போட்டி முடிவுத் திகதிக்கு முதல்நாள்

வீரகேசரிக்கு அனுப்பிவிட்டேன். எழுதும்போது 'காபன்' வைத்து எழுதியதால் அந்த நாவலின் பிரதியொன்று என்னிடம் இருந்தது.

சில மாதங்களின்பின் போட்டி முடிவு வீரகேசரியில் வெளியாகியது. செங்கை ஆழியானின் "காட்டாறு" பரிசிற்குரிய நாவலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருந்தது. அதே காலப்பகுதியில் வீரகேசரிக்காரியாலயத்திலிருந்து எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. புதிய சுவடுகள் நாவல் பற்றிக் கலந்துரையாட நேரில் வரும்படி விநியோகப்பகுதி நிர்வாக உத்தியோகத்தர்திரு. பாலச்சந்திரன் கடிதம் எழுதியிருந்தார். குறிப்பிட்ட திகதியில் நான் வீரகேசரிக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றபோது அவர் அந்த நாவல் பற்றி விரிவாகக் கதைக்கவேண்டியுள்ளது என்று கூறி தனது இல்லத்திற்கு என்னைத் தனது காரில் அழைத்துச் சென்றார்.

ஏறத்தாழ மூன்று மணித்தியாலங்கள் அந்த நாவல் பற்றி உரையாடினோம். அது முற்போக்காளர்களின் ஆக்கிரமிப்பு முனைப்புப் பெற்றிருந்த காலம். அவர்களின் போக்கிற்கு அமைய கதையின் முடிவை மாற்றித் தந்தால் அதனை வீரகேசரிப் பிரசுரமாக வெளிக்கொணரலாம் என்று திரு. பாலச்சந்திரன் நிபந்தனை விதித்தார்.

புதியசுவடுகள் நான் எழுதிய முதல் நாவல். அவர் கேட்டுக் கொண்டபடி நாவலின் முடிவை மாற்றிக் கொடுத்தால் உடனே வீரகேசரிப் பிரசுரமாக அது வெளிவந்துவிடும் என்ற உத்தரவாதமும் கிடைத்திருக்கிறது. வீரகேசரிப் பிரசுரமாக இந்த நாவல் வெளிவந்து விட்டால் எனக்குப் பரவலான அறிமுகமும் புகழும் கிடைக்கும் என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும் நான் எனது நிலையிலிருந்து கீழிறங்கவில்லை. "முடிந்தால் இந்த நாவலை இப்படியே வெளிக்கொண்டு வாருங்கள். இந்த நாவலின் முடிவை மாற்றியமைக்க எனது மனம் ஒப்பவில்லை" என்று கூறிவிட்டு வந்துவிட்டேன்.

ஏன் எனது நாவலின் முடிவை மாற்ற எனது மனம் ஒப்பவில்லை என்ற காரணத்தை நான் திரு. பாலச்சந்திரனுக்கு சரியாக எடுத்துரைக்க வில்லையோ என்ற எண்ணம் திரும்பி

வரும்வழியில் எனக்கு ஏற்பட்டது. எனவே மறுநாள் அதற்கான காரணத்தை கீழ்க்கண்டவாறு ஒரு தபாலில் எழுதி அவருக்கு அனுப்பிவிட்டேன்.

“இது எனது கிராமத்தின் கதை. எனது மக்களின் கதை. ஒரு காலகட்டத்தில் அவர்களுடைய எண்ணங்கள், சிந்தனைகள், கனவுகள், கவலைகள், நம்பிக்கைகள், சந்தோசங்கள், சடங்குகள், சமூக இயக்கம் பற்றிய அவர்களது பார்வை, அவர்கள் வாழ்ந்த சூழல் எப்படியிருந்ததோ அப்படியே அவற்றை இந்த நாவலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன். கோட்பாடுகளுக்கமைய கதை பண்ணவேண்டும் என்பதற்காக எனது கிராமத்தின் உயிர்மூச்சை சிதைத்துவிட நான் விரும்பவில்லை. இப்படித் தான் எனது கிராமம் இருந்தது. இப்படித்தான் எனது கிராமமக்கள் வாழ்ந்தார்கள். இது தான் யதார்த்தம்”

திரு. பாலச்சந்திரனிடமிருந்து சிலநாட்களின்பின் பதில் வந்தது. “புதியசுவடுகள்” நாவல் வீகேசரிப் பிரசுரமாகவெளி வரும் என்ற தகவலை அவர் எழுதியிருந்தார். இடைப்பட்ட காலத்தில் அந்த நாவலை நான் நண்பர் புலோலியூர் சதாசிவத்திடமும் வேறும்பல இலக்கிய நண்பர்களிடமும் வாசிக்கக்கொடுத்து அபிப்பிராயம் கேட்டிருந்தேன். நண்பர் சதாசிவம் நல்ல பயனுள்ள திருத்தங்களைக் கூறினார். அவற்றையெல்லாம் கருத்திலெடுத்து அந்த நாவலில் சில திருத்தங்களைச் செய்திருந்தேன். புதிய சுவடுகள் நாவலின் பல அத்தியாயங்களை கண்ணி பானைக்கு வராத அந்தக் காலத்தில் ஆறேழு தடவைகள் கையால் திருப்பித்திருப்பி எழுதியிருக்கிறேன் என்பதை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கையில் எனக்குப் பிரமிப்பாக இருக்கிறது. திரு. பாலச்சந்திரனின் கடிதம் கிடைத்ததும் திருத்திய பிரதியை அனுப்பி அதனையே பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டினேன்.

இந்த நாவல் வெளிவற்போது அது வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. வாசகர்கள் பலர் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதியிருந்தனர். புசல்லாவை இலக்கிய வட்டத்தினர் அந்த நாவலுக்கு ஓர் அறிமுக விழவை ஏற்பாடுசெய்தனர். அந்த விழா ஒரு பெருவிழாவாக நடைபெற்றது.

எனது நூல்களுக்கு நடைபெற்ற அறிமுகவிழாக்களில்

புதியசுவடு நாவலுக்கு நடைபெற்ற அறிமுகவிழா மிக முக்கியமானது. இந்த விழா 20-2-1978ல் புசல்லவை சரஸ்வதி மகாவித்தியாலய மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. விழாவுக்கு புசல்லாவை இலக்கியவட்டத் தலைவர் கவிஞர் குறிஞ்சிநாடன் தலைமை வகித்தார். கலைப்பேரரசு ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை, என்.செல்லையா, புலோலியூர் க.சதாசிவம், மு. இராசரத்தினம், எழுத்தாளர் இஸ்மாலிகா, சோ.குகானந்தசர்மா, சண்முகநாதன் ஆகியோர் பேச்சாளர்களாகக் கலந்துகொண்டனர். இதனை நான் முக்கியமான அறிமுகவிழா எனக் குறிப்பிடுவதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. நான் தொழில் பார்த்த பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களும் இந்த விழாவில் பங்குகொள்ள விரும்பினார்கள். தோட்ட முகாமையாளருக்கு அதனைத் தெரிவித்து விழா நடைபெறும் நாளைத் தோட்ட விடுமுறை நாளாக்கும்படி வேண்டினார்கள்.

தோட்டத்துரை எஸ். டி. எஸ். அல்விஸ் என்ற பெயர்கொண்ட ஒரு சிங்களவர். அவர் என்னைத் தனது பங்களாவுக்கு வரும்படி அழைத்தார். நான் எழுதிய நாவலின்கதைச் சுருக்கத்தைக் கூறும்படி வேண்டினார். நான் அந்த நாவலை அவருக்கு ஆங்கிலத்தில் எடுத்துரைத்தேன். அவர், தானும் அந்த அறிமுக விழாவுக்கு வர விரும்புவதாகக் கூறினார்.

தோட்டத்துரை, அறிமுகவிழாவன்று தொழிலாளர்களுக்கு விடுமுறை வழங்கினார். அன்றைய அறிமுகவிழாவைத் தோட்டத்துரையே மங்கல விளக்கேற்றி ஆரம்பித்துவைத்தார். அவர் தனது உரையில் “இன்று எமது பெருந்தோட்ட வைத்தியரின் நாவல் ஒன்றின் வெளியீட்டு விழாவில் நான் பங்கு பற்றுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அவர் இந்தத் தோட்டத்து மக்களுக்கு ஆற்றும் சிறந்த மருத்துவ சேவையை நான் அறிவேன். அதன்காரணமாக அவர்மேல் எமது தோட்ட மக்கள் பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களும் இந்த விழாவில் கலந்துகொண்டு அவரைக் கௌரவிக்க விரும்பினார்கள். அதற்கமைய இன்றைய நாளை எமது தோட்டத்தில் விடுமுறை நாளாக்கியிருக்கிறேன். எதிர்காலத்தில் அவர்மேலும் பல நாவல்களை எழுதவேண்டும்

தோட்டத்து மக்களைப்பற்றியும் நாவல்கள் எழுத வேண்டும்” என வாழ்த்துரை வழங்கினார். விழாவின் நிறைவாகத் தோட்டத்து மக்களின் சார்பில் திரு. சங்கிலித்தேவன் குழுவினரின் நாடக நிகழ்ச்சியும் இடம்பெற்றது.

அந்த அறிமுகவிழாவில் இடம்பெற்ற பேச்சுகளோ விமர்சன உரைகளோ எனக்குப் பெரிதாகப்படவில்லை. ஒரு தனிமனிதனின் நூல்வெளியீட்டுக்காக ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு விடுமுறை வழங்கப்பட்ட சம்பவம் பெருந்தோட்டத்துறை வரலாற்றில் அதுவாகத்தான் இருக்கமுடியும். அந்த மக்கள் என்னிடம் காட்டிய அன்பும் பரிவும் என்னைப் பெரிதும் நெகிழவைத்தன. அந்த மக்களைப்பற்றிய ஒருநாவலை நான் எழுவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு அன்றே ஏற்பட்டது.

இந்த நாவலின் அடுத்த அறிமுகவிழா குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபையில் 25-2-1978ல் இடம்பெற்றது. இந்த விழாவிற்கு அப்போது சன்மார்க்க சபையின் தலைவராக இருந்த ஏ. ரி.பொன்னுத்துரை அவர்களே தலைமை வகித்தார். ஆய்வுரைகளை ‘குறமகள்’ வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்களும் கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியனும் நிகழ்த்தினார்கள். இந்த விழாவிலே பல எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் பெருமளவில் கலந்துகொண்டனர். எங்கள் ஊரிலிருந்து வந்து கலந்துகொண்டவர்களில் சிலர் கதையில் வரும் பாத்திரங்களின் பெயர்கள் உண்மைப் பெயர்களாக இருக்கின்றன. அவற்றை மாற்றி இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்தனர்.

இந்த நாவல் இலங்கை தேசிய சாகித்தியமண்டலப் பரிசனைப்பெற்றதோடு இரண்டாம் பதிப்பனையும் கண்டது. இந்த நாவலின் இரண்டாம் பதிப்புக்கு முன்னுரை எழுதிய கலாநிதி துரை மனோகரன் இந்த நாவல்பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“இந்த நாவலுக்குப் பின்னர் ஞானசேகரன் எழுதிய ‘குருதி மலை’ பலராலும் மிகவும் சிலாகித்துக் கூறப்படும் நாவலாகும். ஆயினும் மண்வாசனை, கலைத்துவம் போன்ற அம்சங்களில் புதியசுவடுகள் குருதி

மலையை விஞ்சி நிற்கிறது என்பதே எனது அபிப்பிராயம்”

இந்த நாவலின் இறுதிப்பகுதி பின்வருமாறு அமைகிறது.

‘செல்லப்பர் குழந்தையைத் தன் திருகைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு முன்னால் நடந்தார். அவருக்குப் பக்கத்தில் அர்ச்சனைத் தட்டுடன் நடேசு வந்தான். துரைசிங்கம் முதலாளியும் அன்னம்மாவும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தார்கள். சின்னத்தங்கம் மட்டும் கோயிலுக்கு வராமல் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டான்.

அவர்கள் வாசிகசாலையைத் தாண்டிச் செல்லும்போது சின்னத்தம்பரும் அம்பலவாணரும் அங்கிருப்பதை அவதானித்த நடேசு,

“அண்ணையவை நாங்கள் பிள்ளையைக் கோயிலுக்கு கொண்டுபோறம், நீங்களும் வாரியனோ?” என உற்சாகத்துடன் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நீ யோ மச்சான், நாங்கள் சூப்ப வேள்விக்குப் போகவேணும். பிறகு உன்னை வீட்டிலை வந்து சந்திக்கிறம்” எனச் சிரித்தபடி கூறினார் அம்பலவாணர்.

“பாவம் செல்லப்பர், அநியாயமாய் பார்வதியைச் சாகக் குடுத்தீட்டு இருக்கிறார். அவளை மாணிக்கனோடேயே வாழ விட்டிருக்கலாம்” சின்னத்தம்பர்தான் அம்பலவாணரிடம் கூறினார்.

பறை மேளத்தின் ஒலியும் சேமக்கலத்தின் நாதமும் காற்றிலே மிதந்து வந்தன.

அன்னம்மார் கோயில் வேள்வி ஆரம்பமாகிவிட்டது.

கோவிந்தன் உருக்கொண்டு ஆடத்தொடங்கினான். பறைமேளம் அழப்பவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துநின்று அவனது ஆட்டத்திற்கேற்ப தாளத்தை மாற்றி அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். “அன்னமாருக்கு அரோகரா... அன்னம்மாருக்கு அரோகரா” எனப் பக்தர்கள் தலைமேல் கரங் குவித்து வணங்கினார்கள்.

கோவிந்தன் கையிலே சங்கை எடுத்துக்கொண்டு சூப்போது பலமாகத் துள்ளித் துள்ளி உருவாழக் கொண்டிருந்தான்.

கோயிலில் பலபீடத்தின் பின்னால் தனது சால்வையை விரித்து அதிலே குழந்தையைக் கிடத்தினார் செல்லப்பர்.

“பூம்...பூம்...”

கோவிந்தன் எழுப்பிய சங்கொலி காற்றிலே மிதந்து வந்தது.

பிள்ளையார் கோயிலில் குருக்கள் பூசையை ஆரம்பித்தார்.

செல்லப்பர் பேரப்பிள்ளையை ஒரு கைகளாலும் தூக்கி கோயிலை மூன்றுமுறை வலம்வந்து குழந்தையின் பெயரில் அர்ச்சனை செய்வித்தார்.

குருக்கள் பூசை முடிந்ததும் குழந்தையின் நெற்றியில் திருநீறு அணிந்து சந்தனப் பொட்டும் இட்டார்.

“பூம்...பூம்...” கோவிந்தன் மீண்டும் மீண்டும் சங்கநாதம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான். போர்க்களத்திலே வெற்றிகண்ட வீரன் சங்கநாதம் ஒலிப்பதுபோல் அவன் ஆவேசத்துடன் சங்கை உதிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் எழுப்பிய சங்கநாதம் விண்ணில் அதிர்ந்து எங்கும் பிரவாகித்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இவ்வாறு முற்றுப் பெறுகிறது புதியசுவடுகள் நாவல்

அறுபதுகளைத் தொடர்ந்துவந்த காலப்பகுதியில் சாதிப் பிரச்சனை தொடர்பான நாவல்கள் பல இலங்கை எழுத்தாளர்களால் எழுதப்பட்டன. அவற்றுட் பல சாதிப்பிரச்சினை ஒரு வர்க்கச் சார்புடைய பிரச்சினை எனவும் அதனைக் கிளர்ந்தெழும் மக்கட் போராட்டம் மூலமே தீர்க்கலாம் எனவும் கருத்தினை வெளிப்படுத்தின. அத்தகைய நாவல்களே அக்கால விமர்சகர்களாலும் கண்டு கொள்ளப்பட்டன. அவற்றிலிருந்து மாறுபட்ட கருத்தினை உடையது புதிய சுவடுகள் நாவல். போராட்டங்களினால் சாதியம் ஒழிந்து விடப் போவதில்லை. போராட்டத்தினால் உரிமைகள் வெல்லப்படலாம். தேநீர்க் கடைப்பிரவேசம், ஆலயப் பிரவேசம் போன்ற உரிமைகள் வெல்லப்படலாம். ஆனால் மனித மனங்கள் வெல்லப்படுவதில்லை.

புதிய சுவடுகள் நாவலும் சாதியத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கிறது. சமூக விமர்சன நோக்கில் நடைமுறைச் செயற்பாட்டின் அடிப்படையில் இந்த நாவலை எழுதினேன். உயர் சாதியினரிடம் நிகழ்ந்துவரும் மன மாற்றங்களையும், இயல்பாகச் சமுதாயம் மாறும் நிலையையும்

சாதிக்கட்டுப்பாடுகள் தளர்ந்து வருவதையும் இந்நாவல் பேசுகிறது. காலப்போக்கில் சாதியம் ஒழிந்துவிடும் என எதிர்வு கூறுகிறது.

இந்த நாவல் வெளிவந்த பின்பும் வழக்கம்போல் குழுவிமர்சகர்கள் கள்ளமௌனம் சாதித்தார்கள் ஆனால் அதே காலப்பகுதியில் (1977 யூன்) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்த நா. சுப்பிரமணியம் அவர்களது 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' என்ற முதுமாணிப்பட்ட ஆய்வு நூல் வெளிவந்தது. அந்நூலில் அவர் புதிய சுவடுகள் நாவல்பற்றியதனது ஆய்வினைசிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்த நூலின் நிறைவுரையில், எனது எழுத்தாற்றல் தொடர்ந்து வளர்ந்தால் தரமான பல நாவல்களை எதிர்பார்க்கலாம் என்ற கருத்தினையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஓர் ஆய்வு நூலில் இத்தகைய விபரம் வெளிவந்தது எனக்குப் பெரும் உற்சாகத்தைத் தந்தது.

தொடர்ந்தும் நா.சுப்பிரமணியம் எனது எழுத்து முயற்சிகளை உன்னிப்பாகக் கவனித்து அவ்வப்போது உற்சாகமூட்டிக் கொண்டிருந்தார். எனது எழுத்துக்கள் அக்கால விமர்சகர்களால் கண்டுகொள்ளாமல் விடப்பட்ட போதெல்லாம் அவற்றை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்தவர் அவர். எனது படைப்புகள் வெளிவரும்போது அவற்றிற்கு பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் விமர்சனங்கள் எழுதினார். விமர்சனக் கூட்டங்களில் கலந்து எனது படைப்புகள் பற்றிய தரமான விமர்சனங்களை முன்வைத்தார். என்னை எழுத்துலகில் பிரபல்யப் படுத்தியதில் நா. சுப்பிரமணியத்திற்குப் பெரும் பங்குண்டு. அவருக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

நான் எழுதிய நாவல்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான நாவல் இந்தப் புதியசுவடுகள்தான்.

குமிழுகதீதில் எம்.ஏ. வசும்புக்஑ும் பாடநூலாகிய எனது 'குருதிமலை' நாவல்

எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அவர்களுடைய பெயர்களுடன் அடைமொழியாக ஓட்டிக்கொண்டு அவர்களுக்குப் புகழ்சேர்த்த ஒரு காலகட்டம் இருந்தது. இலங்கையர்கோனின் 'வெள்ளிப் பாதசரம்', வரதரின் 'கற்பு', ஆனந்தனின் 'தண்ணீர்த்தாகம்', வைத்திலிங்கத்தின் 'பாற்கஞ்சி', செங்கைஆழியானின் 'காட்டாறு', தெளிவத்தை ஜோசப்பின் 'பாட்டி சொன்னகதை', ரஞ்சகுமாரின் 'கோசலை' உமாவர தராசனின் 'அரசனின் வருகை' இப்படி உதாரணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். ஆனால் இப்படியான நிலைமை இப்போது ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அருகியே வருகிறது.

'குருதிமலை' எனக்குப் புகழ்சேர்த்த நாவல். 'குருதிமலை ஞானசேகரன்' என என்னை அறிமுகப்படுத்துமளவிற்கு என்னை இலக்கிய உலகில் நிலை நிறுத்திய நாவல்.

மலையக நாவல் என்றதும் உடனே முதலில் எவருக்கும் நினைவுக்குவரும் அளவிற்கு தனிக்கவனத்திற்கு உரிய நாவலாக இன்றுவரைக்கும் திகழும் நாவல் குருதிமலை.

எனது முதலாவது நாவலான 'புதிய சுவடுகள்' பிறந்த கதையைச் சென்ற அத்தியாயத்தில் விபரித்திருந்தேன். அது எனது கிராமத்தில் நிகழ்ந்த ஓர் உண்மையான நிகழ்வு. அதனையே நாவலாக்கியிருந்தேன் என்பதனையும் விளக்கியிருந்தேன். குருதிமலையும் ஓர் உண்மையான நிகழ்வுதான். அதனையும் நான் நாவலாக்கியிருந்தேன்.

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பாவப்பட்ட மக்கள்.

அவர்கள் தினந்தினம் அனுபவித்துவந்த கொடுமைகளை, துன்பமே தொடர்கதையாகிவிட்ட அவலங்களை, நந்தியின் 'மலைக்கொழுந்து', புதுமைப்பித்தனின் 'துன்பக்கேணி', கோகிலம் சுப்பையாவின் 'தூரத்துப் பச்சை', பெனடிக்ற் பாலனின் 'செந்தக்காரன்', சிக்கனராஜுவின் 'தாயகம்', தெளிவத்தை ஜேசப்பின் 'காலங்கள் சாவதில்லை', கே. ஆர் டேவிட்டின் 'வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது', ஆகிய நாவல்கள் சித்திரித்திருக்கின்றன. அதுவரை காலமும் வெளிவந்த நாவல்களிலிருந்து வேறுபட்ட கருவினைக் கொண்டது 'குருதி மலை'. பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதம் என்ற ஆக்கிரமிப்பு உணர்வோட்டத்திற்கு எதிராகத் தொழிலாளர்கள் கிளர்ந்தெழும் வரலாற்றினைக் கூறும் ஒரு நாவலாக அது அமைந்தது.

நான் 'நியூபீகொக்' பெருந்தோட்டத்தில் தொழில் புரிந்துகொண்டிருந்த எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் ஒரு நாட்காலை நித்திரை விட்டெழுந்தபோது, எனது பங்களாவுக்கு வெளியே தெருவோரமாக சனங்கள் கூடிநின்று பெருஞ்சத்தமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விசாரித்துப் பார்த்ததில் பக்கத்தில் உள்ள 'டெல்ரா' என்ற தோட்டத்தில் முதல்நாள் இரவு காதையர்கள் புகுந்து தொழிலாளர்களின் உடமைகளைச் சூறையாடிவிட்டு இருப்பிடங்களையும் தீவைத்துவிட்டனர் என்ற செய்தியைக் கூறினர். இந்தச் சம்பவம் நடப்பதற்குச் சிலகாலத்திற்கு முன்பு அரசாங்கம் தோட்டங்களை அரசுடமையாக்கி இருந்தது. அரசுடமை ஆக்கிய சில தோட்டங்களிலிருந்து தொழிலாளர்களை வெளியேற்றிவிட்டு பக்கத்துக் கிராமங்களிலுள்ள சிங்கள மக்களை அங்கு குடியேற்றுவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தது. ஆனால் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களிலிருந்து வெளியேற மறுத்தனர். வெளியேற முடியாதெனப் போராட்டம் நடத்தினர். இந்த நிலையிலேதான் தொழிலாளர்களின் இருப்பிடங்களில் சிங்களவெறியர்கள் புகுந்து வெறியாட்டம் நடத்தியிருந்தனர்.

இந்தச் சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் நான்

தோட்டத்து லொறியில் சில தொழிலாளர்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு சம்பவம் நடந்த இடத்திற்குச் சென்றேன்.

அங்கு சென்றதும் நடந்துமுடிந்த பரிதாபத்தைப் பார்த்தபோது நான் அதிர்ந்துபோனேன். “ஐயோ” என என்னையும் அறியாமல் அலறிவிட்டேன். எனது வாழ்க்கையில் நான் என்றுமே பார்த்திராத துன்ப நாடகத்தின் சுவடுகளை அங்கு பார்த்தேன்.

ஏன் இந்தக் கொடுமை? எதற்காக இந்தப் பாவப்பட்ட மக்களுக்கு இந்த அநியாயம்? இந்தக் கொடுமையைத் தட்டிக்கேட்க ஒருவரும் இல்லையா? என எனதுமனம் துடி துடித்தது.

லயங்கள் யாவும் தரைமட்டமாகிப் போயிருந்தன. தீ இன்னும் அணையாமல் தணல்களிலிருந்து புகை கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. லயங்களைச் சுற்றியுள்ள பெருவிருட்சங்கள் எல்லாமே கருகிப்போய்க் கிடந்தன. மாமரங்களிலும் பலாமரங்களிலும் காய்கள் வெந்துபோய்த் தொங்கின. பக்கத்திலிருந்த மாட்டுத் தொழுவங்களில் சங்கிலியால் பிணைக் கப்பட்டிருந்த மாடுகளும் கன்றுகளும் மிகக்கோரமாய் வெந்துபோய்க்கிடந்தன.

கூரைத்தகரங்கள் தீப்பிளம்பில் வளைந்து சுருண்டுபோய் நிலத்தில் விழுந்துகிடந்தன. சுவர்கள் யாவும் கருமை படிந்தும் வெடித்தும் காட்சி அளித்தன. காம்பராவில் கிடந்த ராக்கையில் சேர்த்துவைத்திருந்த பொருட்களும் அட்டாளை மரங்களும் எரிந்து சாம்பராகிக் கிடந்தன.

நெருப்பு ஒருவாறு அணைந்தபோது தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது காம்பராக்களுக்குள் சென்று ஏதாவது பொருட்கள் தீயின் பிடியிலிருந்து தப்பியிருக்கிறதா என்று நப்பாசையோடு ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஏனையோர் வெளியே லயங்களைச் சுற்றி நின்று துன்பத்தில் பெரிதாக அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் பலருக்கு உடனடி மருத்துவ உதவி தேவைப்பட்டது. பலர் தீக்காயங்களால் துடித்துக் கொண்

டிருந்தனர். பலபெண்களின் காதுகளிலிருந்தும் கழுத்து களிலிருந்தும் நகைகள் பிடுங்கி எடுக்கப்பட்டதால் காயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அவர்களை லொறியில் ஏற்றி அருகில் உள்ள புசல்லாவை மருத்துவ மனையில் சேர்ப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு என்னால் அவ்வேளையில் வேறு எந்த உதவியையும் செய்யமுடியவில்லை.

அன்று இரவு எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. ஏன் இவ்வாறு ஒரு கொடுமை நடந்தது? இதன் சூத்திரதாரிகள் யார்? இதன் பின்னணியில் ஏதொவொரு சரித்திரம் இருக்கிறது என்பதை என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. இதனைக் கண்டறிய வேண்டும். இந்தச் சம்பவத்தை நாவலாக்க வேண்டும் என முடிவுசெய்தேன். ஏற்கனவே 'புதிய சுவடுகள்' நாவலைப் படைத்த அனுபவம் எனது ஆர்வத்தை அதிகமாக்கியது.

அடுத்த கட்டமாக இந்தப் பிரச்சினையின் ஆணிவேரைக் கண்டறியும் முயற்சியில் இறங்கினேன். அயலில் இருக்கும் சிங்களக் கிராமங்களிலுள்ளவர்கள்தான் இதனைச் செய்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. இதனை ஏன் செய்தார்கள் என்ற காரணத்தைக் கண்டறிய வேண்டியிருந்தது.

எனவே அயலிலுள்ள சிங்களக் கிராமங்களுக்குச் சென்று அவர்களுடன் கலந்துபேசி அவர்களது எண்ணங்களை அறிந்து கொள்ள விரும்பினேன். அவர்களோடு கதைப்பதற்கு எனக்குச் சிங்கள அறிவு போதாமலிருந்தது. அதற்கும் ஒரு வழி செய்தேன்.

எனது பங்களாவின் முன் அறையொன்றைத் தோட்டத்து இளைஞர்கள் கல்விகற்பதற்கு ஒதுக்கியிருந்தேன். அந்தக் காலத்தில் அவர்கள் வாழும் லயங்களில் மின்சாரவசதி கிடையாது. மேசை கதிரை கிடையாது. லயத்தில் இருந்து படிப்பதானால் குப்பி விளக்கை வைத்துக்கொண்டு குளிந்தபடி தரையிலிருந்து கொண்டுதான் படிக்கவேண்டும். தோட்டத்து இளைஞர்களில் சிலர் மாலை நேரங்களில் எனது பங்களாவில் வந்து படித்துவிட்டுச் செல்வார்கள். சிலர் அந்த அறையிலேயே தங்கி மறுநாட் காலையிலேதான் செல்வார்கள். இவர்களுக்கு ஒரு பாரிய பிரச்சனை இருந்தது. அவர்கள்

எவ்வளவுதான் படித்தாலும் பட்டம்பெற்றாலும் இவர்களில் பெரும்பாலானோருக்கு பிரஜாவுரிமை இல்லாததால் அரசாங்க வேலை எதுவும் கிடைப்பதில்லை. இவர்கள் இலங்கையில் காணிவாங்கவோதமது பெயரில் சொத்துக்களை வைத்திருக்கவோ முடியாது. எனது பங்களாவில் வந்து கல்வி கற்போருக்கு அவர்கள் பாடசாலையிலிருந்து நீங்கியதும் அவர்களது தகுதிக்கு ஏற்றவகையில் தனியார் துறையிலோ அல்லது பெருந்தோட்டத் துறையிலோ நான் சிபார்சு செய்து வேலை வாங்கிக் கொடுப்பேன். எனது பங்களாவில் வந்து கல்விகற்கும் காலங்களில் அந்த இளைஞர்கள் எனது சிபார்சுக்கு தகுதியுடையவர்கள்தானா என்பதையும் கணித்துக் கொள்வேன். இனவிடுதலைக்கான போர்தொடங்கும்வரை என்னால் இத்தகைய தொழில்வாய்ப்புகளை இந்த இளைஞர்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுக்க முடிந்தது.

இப்படியாக என்னிடம் வந்துசேர்ந்த இளைஞர்தான் மாரிமுத்து. அவருக்குச் சிங்களம் சரளமாகப் பேசத் தெரிந்திருந்தது. அவருடன் நான் மாலைவேளைகளில் தோட்டத்தைச் சற்றியுள்ள சிங்களக் கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள மக்களுடன் உரையாடி அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொண்டேன். இந்தக் கிராமத்துச் சிங்கள மக்கள் மருத்துவத் தேவைகளுக்கு என்னிடம் வரவேண்டி இருந்ததால் அவர்கள் எவ்வித சந்தேகமும் கொள்ளாது என்னை வரவேற்று எனக்குப் பலதகவல்களைத் தந்தார்கள். அவர்கள் தந்த தகவல்கள் மேலும்பல தகவல்களைத் தேடிப்பெறவேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்தியது. அதற்காகப் பல ஆங்கில நூல்களை வாசித்துத் தகவல்களைப் பெற்றுக்கொண்டேன். பெருந்தோட்டமுறை ஆரம்பமான காலகட்டம், தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்கள் இங்கு வரவழைக்கப்பட்டமை, அவ்வாறு வரவழைக்கப்பட்டதால் இலங்கை அரசியலில் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் போன்ற பல தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

குருதிமலை நாவலின் நிகழ்வுகள் மலையகத்தின் பல் வேறு தோட்டங்களில் நடைபெற்ற சம்பவங்களின் வரலாறு. அவற்றை குறித்த ஒர் தோட்டக்களத்தில் நடப்பதாகவும் சில

கதைமாந்தரின் உணர்வுகளிலும் உறவுகளிலும் அனுபவமாக்கி பின்வருமாறு கதையம்சத்தை அமைத்துக்கொண்டேன்.

“தோட்டங்களை அரசுடமையாக்கும் திட்டம் அமுலுக்கு வந்தபோது தொழிலாளர்கள் அதனை வரவேற்றனர். அத்திட்டத்தால் தமது கல்வி, பொருளாதாரம், அந்தஸ்த்து என்பன உயர்வடையும் என நம்பினர். ஆனால் அத்திட்டம் செயற்படத் தொடங்கியபோது அதனைத் தொழிலாளர்களால் அனுபவிக்கமுடியவில்லை. அதுமட்டுமன்றி அதுவரை காலமும் அந்தத் தொழிலாளர்கள் அனுபவித்தவற்றையும் பறிகொடுக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அயற் கிராமங்களில் உள்ள சிங்கள மக்கள் தோட்டங்களைச் சூறையாடியதோடு தொழிலாளர்களின் வாழ்விடங்களை ஆக்கிரமிக்கவும் முற்பட்டனர். இவ்வாறான சூழலில் தொழிலாளர்கள் அவர்களை எதிர்த்துப் போராடவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இந்தப் போராட்ட எழுச்சியின் காரணமாக சிங்களப் பேரினவாத ஆக்கிரமிப்பு முயற்சி பணிந்தது. ஆக்கிரமிப்பாளர் பலரும் சட்டத்தின் முன் பணிந்தனர்.”

நாவலை நான் சொல்லச் சொல்ல, என்னுடன் தகவல் சேகரிக்க சிங்களக்கிராமங்களுக்கு வந்த இளைஞன் மாரிமுத்து எழுதிக்கொண்டே வந்தார், மலையகத்தின் பேச்சு மொழியில் தவறுகள் ஏற்படாதிருக்க முன்னேற்பாடாக இந்த முறையினைக் கையாண்டேன். நாவல் எழுதி முடிந்ததும் அதனை இரண்டுமுறை திரும்பத்திரும்ப எழுதிச் செவ்வைப்படுத்தினேன்.

நாவல் எனக்குத் திருப்திகரமாக அமைந்ததும் அதனை வீரகேசரிக்கு அனுப்பிவைத்தேன்.

வீரகேசரி நிர்வாகி திரு. பாலச்சந்திரனிடமிருந்து இந்தத் தடவையும் நாவல் பற்றிக் கதைக்கவேண்டுமெனக் கடிதம் வந்தது.

திரு. பாலச்சந்திரன் வீட்டில் நாவல்பற்றி உரையாடினோம். நாவல் திரு. பாலச்சந்திரனுக்கு நன்கு பிடித்திருந்தது. ஆனால் அந்த நாவலைப் பிரசுரிப்பதில் சில சட்டப் பிரச்சனைகள் எழுவாய்ப்புண்டு. அரசியல்வாதிகள் சிங்களக் கிராமப்புற மக்களுடன் சேர்ந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகச் சதிசெய்யும் இடங்கள் வருகிற அத்தியாயங்களை நீக்கினால் மட்டுமே இந்த நாவலைப் பிரசுரிக்கமுடியும் எனவும் கூறினார். அவர் கூறியதன் நியாயப்பாட்டை நான்

உணர்ந்துகொண்டேன்.

எனவே சில அத்தியாயங்களை நீக்கி, மீண்டும் ஆரம்பத்திலிருந்து நாவலைத் திருப்பி எழுதினேன். இப்படித் திருப்பி எழுதும்போது முதல் எழுதிய பல அத்தியாயங்களையும் சேர்க்கக் கூடியதாக இருந்ததால் நாவலை இரண்டு கிழமையிலேயே திருப்பி எழுதக் கூடியதாக இருந்தது. நாவலின் புதிய வடிவத்தில் சட்டப்பிரச்சனைகள் எதுவும் தோன்றாதவாறு கவனித்துக் கொண்டேன்,

குருதிமலை நாவல் வீரகேசரி 68ஆவது பிரசுர நாவலாக வெளிவந்தது.

எனது படைப்புகளில் அதிகூடிய வாசகர்களைப் பெற்றுத்தந்த படைப்பு இந்தக் குருதிமலைதான். இந்த நாவல் வெளிவந்த சிலநாட்களிலேயே பலவாசகர்கள் என்னைப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். அதுவரை காலமும் ஞானசேகரன் என வாசகர் சிலரால் அறியப்பட்டிருந்த நான் “குருதிமலை ஞானசேகரனா”னேன்.

இந்த நாவலுக்கான அறிமுகக் கூட்டத்தை கண்டி இலக்கிய வட்டம் 15-6-80 அன்று திரு பி. எஸ். சர்மா தலைமையில் நடத்தியது. இதில் மலையக எழுத்தாளர்களான தெளிவத்தைஜோசப், எஸ். திருச்செந்தூரன் ஆகியோர் முக்கிய பேச்சாளர்களாகக் கலந்து கொண்டனர்; 20-7-80ல் புசல்லாவை இலக்கிய வட்டம் கவிஞர் குறிஞ்சிநாடனின் தலைமையில் நடத்தியது. இதில் பேராசிரியர் அருணாசலம், எழுத்தாளர் இஸ்மாலிகா ஆகியோர் முக்கிய பேச்சாளர்களாகக் கலந்து கொண்டனர். 8-8-1980ல் யாழ் இலக்கிய வட்டம் யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் குறமகள் தலைமையில் ஓர் அறிமுகக் கூட்டத்தை நடத்தியது. அதில் நா. சுப்பரமணிய ஐயர் செங்கை ஆழியான், டொமினிக் ஜீவா ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

டொமினிக் ஜீவா தனது உரையில் “பிரச்சனைகளை, காரணகாரியங்களை, பிரதிபலிப்புகளை அழகாக எழுதிய ஓசிரியர் ஸ்டூச் சக்தியின் தத்துவம்பற்றி, தொழிற்சங்கம் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு தனிமனிதனால் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க முடியாது, ஒரு தொழிற்சங்கம் தேவை” என்றார்.

28-9-80 இல் ஒரு திறனாய்வுக் கூட்டம் தலவாக் கொல்லையில் எம். முத்துவேல் தலைமையில் இடம்பெற்றது. இதில் முக்கிய பேச்சாளர்களாக செ. யோகராசா, பெ. சந்திரசேகரம், இ.தம்பையா ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். ஆனாலும் இந்தக் கூட்டத்திற்கான அழைப்பிதழ் எனக்குத் தாமதமாகவே கிடைத்ததால் அந்தக் கூட்டத்தில் என்னால் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை.

13-2-1982ல் தகவல் ஆதரவில் குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபையில் ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை தலைமையில் புனைகதை ஆய்வரங்கு இடம் பெற்றது. இதனை எழுத்தாளர் வேல் அமுதன் ஒழுங்குசெய்திருந்தார். இதில் திரு. த சண்முகசுந்தரம், மு. நித்தியானந்தன், க. உமாமகேஸ்வரன், அகஸ்தியர் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

மலையக இலக்கிய விமர்சகரும் முன்னாள் யாழ்ப்பல்கலைக்கழக வரிவுரையாளருமான மு. நித்தியானந்தன் பேசுகையில், “மலையகப் பிரச்சனைகளை நேர்மையாகவும் மெய்ம்மையாகவும் சித்திரிக்கும் ஓர் அற்புதமான கலாநுபமாகக் குருதிமலை நாவல் திகழ்கிறது. தோட்டங்கள் தேசியமயமான பின்னர் மலையக மக்கள் எவ்வாறு சுரண்டப்படுகிறார்கள் என்பதையும் சமூக ஆய்வாளர்கள் தரத்தவறிய பல விஷயங்களையும் ஞானசேகரன் இந்நாவலிலே தெளிவாகத் தந்துள்ளார். கிராமப்புற மக்களின் உணர்வுகளை மிக அற்புதமாகக் கொண்டுவந்துள்ளார். சிங்கள ஆதிக்கவாதத்தின் தாக்கம் மிகப்பிரமாதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மலையக மக்களின் போராட்டம் மலையக மண்ணிலேதான் நடக்கவேண்டும் என்ற நடப்பியல் மெய்ம்மை குருதிமலை மூலம் சிறப்பாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நூலின் கடைசி அத்தியாயத்தை வாசித்தபோது எனக்கு இரத்தம் கொதித்து மெய்சிலிர்த்தது. நாவலாசிரியருக்கு மிகச்சிறந்த வெற்றி கிடைத்துள்ளது என்பதையும் ஈழத்து மிக முக்கியமான நாவல்களில் குருதிமலையும் ஒன்று என்பதையும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

அகஸ்தியர் தனது உரையில் “மாக்ஸிஸ்கோட்பாடுகளுக்கமைய எழுதப்பட்டு சில விஷயங்கள் வெளிக்கொணரப்பட்டிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்” என்றார்.

குருதிமலை நாவல் அந்தாண்டுக்கான தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டது. அதுவரைகாலமும் சிறுகதைகளுக்கே பரிசுகள் வழங்கிவந்த தகவம் 1981ல் முதல்முதலாக குருதிமலை நாவலுக்கு சிறந்த நாவலுக்கான பரிசினை வழங்கியது.

தமிழக அமெரிக்கன் கல்லூரிப் பேராசிரியரான திரு. செ. போத்திரெட்டி 15-08-1991 ல் எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார், “குருதிமலை என் உள்ளத்தைப் பிணித்த படைப்பு. அந்நாவலை அிக்கரைத்தமிழ் என்னும் முதுகலைத்தாள் (M.A) ஒன்றிற்குப் பாடநூலாக வைக்க முடிவு செய்துள்ளோம் 1992-1993ல் எம்கல்லூரியில் முதுகலை(தமிழ்) பயிலும் மாணவர் அனைவரும் தங்கள் நூலைப் பயில்வர்”.

இந்த நாவல் யாழ். பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த மொழியியல்துறை விரிவுரையாளர் திரு. விமல் சுவாமி நாதனால் சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு ‘கொடகே’ ஸ்தாபத்தினரால் வெளியிடப்பட்டபோது சிங்கள வாசகர்களின் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றுக் கொண்டது. இதுவரை இந்நாவல் இலங்கையில் ஒருதடவையும் தமிழகத்தில் இரண்டு தடவையுமாக மூன்று பதிப்புகளைப் பெற்றுள்ளது.

இத்தனை சிறப்புகளையும் பெற்ற ‘குருதிமலை’ நாவலுக்கு மேலும் ஒரு சிறப்புமுண்டு. இலங்கையின் அரசின் பேரினவாதச் செயற்பாடுகளை எதிர்த்து மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து போராடிய வரலாற்றை முதன் முதலில் பதிவுசெய்த நாவல் இதுதான்.

இன்னுமொரு சிறப்பினையும் கூறலாம்!

எங்கள் நாட்டின் குழுவிமர்சன விற்பன்னர்கள் தமது வழக்கப்படி தங்கள் கட்சிக்காரர் அல்லாதோரின் உன்னதப் படைப்புகளைக்கண்டுகொள்ளாமல்விட்டுவிடுகின்றவிமர்சன சித்தாந்தின் பிரகாரம் இந்த நாவலையும் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டதுதான் அந்தச் ‘சிறப்பு’!.

சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு

எனது 'இலக்கியத்தடம்' என்ற இந்தத் தொடரை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் உலகின் முதலாவது சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு நடந்தேறியிருக்கிறது. 2011 ஜனவரி 6,7,8,9ஆம் திகதிகளில் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற இந்த மாநாட்டின் இலங்கை இணைப்பாளராக இருந்து மாநாட்டை ஒழுங்கு செய்து நடத்திவைக்கும் பொறுப்பு எனதாக இருந்தது. இந்த மாநாடு சிறப்பாக நடைபெற்றதைத் தொடர்ந்து உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வாழ்த்துக்கள் குவிந்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

“மாநாட்டின் வெற்றிக்கு மூலக்கல்லாக நின்று தாங்கள் ஆற்றியுள்ள பணி போற்றுதற்குரியது. மாநாட்டைத் தங்கள் குடும்ப நிகழ்ச்சிபோலப் பாவித்து அர்ப்பணிப்புடன் நிறைவேற்றியுள்ளீர்கள். தங்கள் பணி தொடர வாழ்த்துக்கள்” என எழுதியிருக்கிறார் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த பேராசிரியை மு. சு. தங்கம் அவர்கள்.

“ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியில் முக்கியமான ஒரு வரலாற்றுக்கட்டமாக இம்மாநாடு திகழும் என்பது எமது நம்பிக்கை. உங்களது இலக்கிய இயங்கு நிலையிலும் உச்சமான ஒரு வெளிப்பாடாக - வரலாற்று நிகழ்வாக இம்மாநாடு கணிக்கப்படும்” என எழுதியிருக்கிறார், கனடாவில் வாழும் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்கள்.

“இம்மாநாட்டின் வெற்றிக்காக உழைத்த அனைவரோடும் இருவரை மனம் திறந்து பாராட்ட வேண்டும்.

ஒருவர் முருகபூபதி மற்றவர் ஞானசேகரன். இந்த இருவரும் உலகத்தமிழ் எழுத்தாளர் அனைவரதும் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவர்கள்”. எனப் பாராட்டியுள்ளார் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத்தலைவர் கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்கள்.

இந்த வாழ்த்துக்கள் எனக்குப் பெரும் உற்சாகத்தைத் தருகின்றன. இம்மாநாடு எத்தகைய நெருக்கடிகளுக்கும் எதிர்ப்புகளுக்கும் மத்தியில் நடந்தேறியிருக்கிறது என்பது பலருக்குத் தெரிந்த விடயம். இருப்பினும் தெரியாத பல விடயங்களும் இருக்கின்றன. அவற்றைப் பதிவு செய்வதும் ஒரு வரலாற்றுத் தேவை என நான் கருதுகிறேன்.

இத்தகைய ஒரு சர்வதேச மாநாட்டினை இங்கு நடத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை முதன் முதலில் முன்வைத்தவர் ‘மல்லிகை’ ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள். இதன் பிரதம அமைப்பாளராக விளங்குபவர் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் திரு. முருகபூபதி அவர்கள்.

இந்தச் சர்வதேச மாநாட்டினை நடத்துவதற்கான முன்னோடிக் கலந்துரையாடல் 2010 ஜனவரி மாதம் மூன்றாம் திகதி கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் இடம்பெற்றது. அந்தக் கலந்துரையாடலில் நாட்டின் நாலாபுறமிருந்தும் சுமார் 180 பேர்வரை கலந்து கொண்டார்கள். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு உட்பட நாட்டின் பல புத்திஜீவிகள் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், ஊடகவியலாளர்கள் பத்திரிகையாளர்கள், இலக்கியவாதிகள் எனப் பலரும் கலந்துகொண்டு தத்தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர். இந்த மாநாட்டை நடத்துவதற்கென ஒரு நிர்வாகக் குழுவும் தெரிவு செய்யப்பட்டது. அந்தக் குழுவில் உலகளாவிய ரீதியிலும் பிரதிநிதிகள் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர்.

இலங்கைக்கான இணைப்பாளராக நான் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். எனது பணி மாநாட்டை இலங்கையில் நடத்துவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்வதாக அமைந்தது. மாநாட்டு அமைப்பாளர் முருகபூபதி வெளி நாடுகளில் பரந்து வாழும் எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்களுடன்

தொடர்புகொண்டு இந்த மாநாட்டுக்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டார்.

சர்வதேச ரீதியில் மாநாடு நடத்துவதானால் அதற்கு ஒரு காரியாலயம் வேண்டும். அங்கு பணியாற்றத் தொடர்பாளர்கள், லிகிதர்கள் வேண்டும். இது பற்றிய எந்தவொரு ஒழுங்குகளும் செய்யப்படாத நிலையிலேயே இணைப்பாளராகிய நான் இயங்க வேண்டியிருந்தது.

எனது ஞானம் சஞ்சிகையின் காரியாலயம் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டுக் காரியாலயமாக இயங்க வேண்டியிருந்தது. உலகெங்கிலும் உள்ள இலக்கிவாதிகள் எந்தநேரமும் தொடர்புகொள்ளக்கூடியவகையில் ஞானத்தின் தொலைபேசி, தொலைநகல், மின்னஞ்சல் தொடர்புகள் பாவிக்கப்பட்டன. அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் முருகபூபதியுடன் தினமும் தொடர்புகொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதற்காக ஞானம் காரியாலயத்திலிருந்து தனியாக ஒரு தொலைபேசி வசதியும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

இணைப்பாளராகிய நான் செயற்குழு அங்கத்தவர்கள் சிலருடன் இந்த மாநாட்டின் ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வதற்காக இலங்கையின் பலபாகங்களுக்கும் சென்று முன்னோடிக் கூட்டங்கள் நடத்தியதோடு மாநாட்டில் பங்குபற்றுவதற்கான விண்ணப்பப் படிவங்களையும் விநியோகித்தேன்.

மாநாட்டுக்கான ஆயத்தங்களை நாங்கள் மேற்கொண்ட வேளை எதிர்ப்பிரசாரப் 'பூகம்பம்' ஒன்று வெடித்தது. மாநாட்டுக்கு எதிரான பிரசாரங்கள் முடுக்கிவிடப்பட்டன. இலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளர் எஸ்.பொ. அவர்கள் தமிழகத்தில் இருந்து இதன் சூத்திரதாரியாக இயங்கினார். நச்சுப் பிரசாரங்கள் கக்கப்பட்டன. "இந்த மாநாட்டின் பின்னணியில் இலங்கை அரசு இருந்து இயங்குகிறது. இலங்கை அரசு கொடுத்த பணத்திலேயே இந்த மாநாடு நடைபெறுகிறது. தமிழர்கள் கொலையுண்ட பூமியில் எழுத்தாளர் மாநாடு நடத்தக் கூடாது." எனப் பிரசாரங்கள் உலகெங்கும் காட்டுத்தீபோலப் பரவின. இந்தப் பிரசாரங்களுக்குப் பத்திரிகைகள், மின்னஞ்சல் தொடர்புகள், இணையங்கள்,

இணைய வலைப்பின்னல்கள் பாவிக்கப்பட்டன. சென்னையில் ஓர் எழுத்தாளர் சந்திப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, இந்த மாநாட்டுக்கெதிரான கையெழுத்து வேட்டை இடம்பெற்றது. இந்த மாநாட்டில் கலந்துகொள்ளும் எழுத்தாளர்களையும் அவர்களது எழுத்துக்களையும் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென பிரச்சாரங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இத்தகைய பகிஷ்கரிப்பை மேற்கொள்வதற்கு “மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளாதவர்களின் பெயர்ப் பட்டியலை நூலாக வெளியிடவேண்டும். அப்போதுதான் வருங்கால சந்ததியினருக்கு அது பயனுள்ளதாக அமையும்” எனவும் மாநாட்டுக்குப் பயணித்தவர்களது பயணம் ‘அடிமைகளின் பயணம்’ எனவும் கூறப்பட்டது.

இந்தப் பிரசாரங்களுக்கு காழ்ப்புணர்ச்சியே காரணம் என்பதைப்பிரிந்துகொள்ளமுடிந்தது. இந்த எதிர்ப்பிரசாரங்கள் உலகளாவிய ரீதியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் இலங்கையிலும் சிறிது சிறிதாக எதிர்ப்புகள் வெளிக்கிளம்பத் தொடங்கின. ‘முருகபூபதி முற்போக்குப் பாசறையில் வளர்ந்தவர். அப்படியிருக்கையில் ஞானசேகரனிடம் இந்த மாநாட்டை ஒழுங்கு செய்யும் பொறுப்பைக் கொடுத்தது தவறு. முற்போக்கு அணியினரிடம் இந்தப் பொறுப்பு கையளித்திருக்கப் படவேண்டும்’ எனப் புதிதாக ஒருசாரார் கிளம்பினர். இந்தக் கருத்தை முருகபூபதியிடமும் நேரிடையாகவே கூறினர். இவர்களில் சிலர் மாநாட்டு செயற்குழுவில் முக்கிய பதவி வகித்தவர்கள். இவர்கள் என்னுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்தனர். செயற்குழுக் கூட்டங்களுக்கு வருவதைத் தவிர்த்தனர். மாநாட்டை ஒத்திப் போடவேண்டும் என்றனர். மாநாட்டின் பெயரை மாற்றி ‘புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு’ எனப் பெயர் சூட்டவேண்டும் என்றனர்.

சர்வதேச ரீதியில் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டை நடத்திய பெருமை ஏற்பாட்டாளரான முருகபூபதிக்கோ களத்திலிருந்து இந்த மாநாட்டு ஒழுங்குகளை மேற்கொண்ட ஞானசேகரனுக்கோ கிடைத்துவிடக் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் பலர் இயங்கினர். இந்த மாநாட்டை எப்படியாவது நிறுத்திவிட சகல வழிமுறைகளையும் கையாண்டனர்.

இதேவேளையில் எனது பெருமதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் இருந்து பலர் நெருக்கடிகள் கொடுத்தனர். ஆரம்பக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு மாநாட்டுக்கு ஆதரவாகப் பேசிய பேராசிரியர், தனக்கும் இந்த மாநாட்டுக்கும் சம்பந்தமில்லை எனப் பத்திரிகையில் அறிக்கை விடுத்தார். வெளிநாட்டு வானொலிப் பேட்டிகள் கொடுத்தார். இதுவும் எமக்குப் பாரிய பின்னடைவைக் கொடுத்தது.

இந்த மாநாட்டை நடத்துவதற்கு தன்னால் 50 இலட்சம் ரூபாவை புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களிடம் சேகரிக்க முடியுமென ஆரம்பக் கூட்டத்தில் பகிரங்கமாகவே கூறியிருந்தார் முருகபூபதி. ஆனால் இந்த எதிர்ப்பிரசாரங்களை ஒரு சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு வெளிநாடுகளில் வாழும் எழுத்தாளர்கள் பலர் பணம் கொடுப்பதைத் தவிர்த்தனர்.

இந்த மாநாட்டை நடத்தவிடாமல் செய்வதற்கு முயற்சிப்பவர்களின் கை நாளுக்கு நாள் ஓங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனாலும் நாம் மனம் தளரவில்லை. பொய்ப் பிரசாரங்களுக்கு அடிபணியக்கூடாது. எப்படியும் மாநாட்டை நடத்தியே தீர்வேண்டும் என்ற பிடிவாதத்துடன் நானும் முருகபூபதியும் செயற்பட்டோம். பொய்ப் பிரசாரங்களை முறியடிப்பதில் வெளிநாட்டிலிருந்து முருகபூபதியும் உள்நாட்டிலிருந்து நானும் செயற்பட்டோம். மாநாட்டை நடத்துவதற்கான காரணங்களை வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டு கூறுவதைவிட உள்நாட்டிலிருந்து கொண்டு விளக்குவது பொருத்தப்பாடாக இருக்கும்போல் எனக்குத் தோன்றியது. எனவே “களத்திலிருந்து பேசுகிறோம்” என்ற தலைப்பில் இணையத் தளங்களில் எனது நேர்காணல்களை நல்கினேன். அந்த நேர்காணல்களின் அடிநாதமாகப் பின்வரும் செய்தி யிருந்தது:

“இந்த மண்ணில் மூன்று தசாப்தகாலம் போரின் நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுத்துக்கொண்டு பல்வேறு சிரமங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ்பேசும் மக்கள் தமது உணர்வுகளை வெளிக்காட்டவும்

புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் தமது தொழில் கொழி உறவுகளோடு கலந்து பேசவும் உறவாடவும், உலகளாவிய ரீதியில் பரந்து வாழும் தமிழர்களோடு கலந்து பேசவும் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்யவும் தம்மைக் கட்டி எழுப்பவும், வீழ்ச்சியுற்ற மன நிலையிலிருந்து எழுச்சிபெறவும் ஓர் ஆரம்பம் தேவை. அந்த ஆரம்பமாக இந்தச் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாடு அமையுமென எதிர்பார்க்கலாம்.

நடந்துமுடிந்த யுத்தத்தினால் தமிழ், முஸ்லிம், சிங்கள, மக்களிடையே மனவிரிசல்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. சீர் குலைந்து போயிருக்கும் இந்த உறவை தமிழ் முஸ்லிம் சிங்கள இலக்கிய வாதிகள் ஒன்றுசூழ உரையாழ ஓர் ஆரோக்கியமான உறவுப்பாலத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் ஒரு களமாகவும் இந்த மாநாடு அமையும்.”

இந்தச் செய்தி ஓரளவுக்கு எதிர்ப்பிரசாரத்தைத் தணிக்க உதவியதென்றே கூறலாம்.

களத்தில்.. அதாவது இலங்கை மண்ணில் உள்ளவர்களுக்கு இந்த மாநாடு தேவையாக இருக்கிறது. வெளியில் உள்ளவர்கள் இதுபற்றித் தீர்மானிப்பது சரியல்ல என்ற தொனி அதில் இருந்தது.

தமிழக எழுத்தாளர்களிடையே நிலவிய எதிர்ப்பலைகளை முறியடிப்பது சற்றுக் கடினமாக இருந்தது. தமிழகத்திலிருக்கும் எழுத்தாளர் ஒருவராலேயே இது சாத்தியமாகும் என்று தெரிந்து கொண்டோம். யுகமாயினி சித்தன் அதற்கு ஒரு வழி கூறினார். எழுத்தாளர் கோவை ஞானிக்கு உண்மை நிலைமையை விளக்கி அவரை மாநாட்டுக்கு ஆதரவாகச் செயற்படவைத்தால் வெற்றி கிட்டும் என்றார்.

கோவைஞானி ஒரு முதுபெரும் எழுத்தாளர். ‘தமிழ்நேயம்’ என்ற அமைப்புக்கு தலைவராக விளங்குபவர். இந்த அமைப்பில் பலநூறு எழுத்தாளர்கள் அங்கத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவருடன் நான் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு அரைமணி நேரம் கலந்துரையாடினேன். அவருக்கிருந்த ஐயங்களைத் தீர்த்துவைத்தேன். அரசாங்கம் இந்த மாநாட்டின் பின்னணியில் இருந்து இயங்கவில்லை. இந்த மாநாடு அரசாங்கத்தின் பணத்தில் நடத்தப்படவில்லை என்பதை நான் அவருக்கு நிரூபிக்க வேண்டியிருந்தது. எனது அரசியல் நிலைப்பாட்டை அவருக்கு ஆதாரங்களுடன்

விளக்கினேன். போர்க்காலத்தில் ஞானம் சஞ்சிகையில் நான் ஈழத் தமிழ் மக்களின் அவலநிலையை விளக்கி எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கங்களை அவருக்குக் கூறினேன். பின்னர் அவற்றை அனுப்பியும்வைத்தேன். அவர் இந்த மாநாட்டுக்கு “பேராசிரியர் சிவத்தம்பி வருவாரா? அவரை வரச்செய்ய வேண்டும்” என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தார். அதற்கு நான், பேராசிரியர் கட்டாயம் வருவார். அவரை வரச்செய்வது எனது பொறுப்பு, நீங்கள் நம்பலாம்” என்று பதிலளித்தேன். என்னில் எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. கோவை ஞானி உண்மை நிலையைப் புரிந்துகொண்டு நடக்கவிருக்கும் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கு தனது ஆதரவை நல்குவதாக வாக்களித்ததோடு நல்வாழ்த்தையும் தெரிவித்தார். தனது தமிழ்நேயம் அமைப்பினர்கள் யாபேருக்கும் சுற்றுநிரூபம் அனுப்பி இந்த மாநாட்டுக்கு ஆதரவு அளிக்கும்படி வேண்டினார். இந்தச் செயற்பாட்டால் தமிழக எழுத்தாளர்களின் எதிர்ப்பு அலைகள் ஓய்ந்துபோயின.

இது தொடர்பாக இங்கிலாந்தில் வாழும் பிரபல எழுத்தாளரான இராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் ‘தேன்’ இணையத்தளத்திலும் தினக்குரல் வார மஞ்சரியிலும் எழுதிய கட்டுரைகளில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார். “காழ்ப்புணர்ச்சிக்காரரின் இலங்கை ஒன்று கூலன்கான கழகத்திற்கையெழுத்திட்ட.. இலக்கியத் துறையில் நான் மிகப் பெரிய மதிப்புவைத்திருக்கும் கோவை ஞானி ஐயாவைத் தொடர்புகொண்டபோது, ‘அம்மா, நான் இதுபற்றி கலாநிதி ஞானசேகரத்திடம் விளக்கம் கேட்டேன். அவர் சொன்ன பதில்கள் திருப்தியாக இருந்தன. பல நாட்களில் உள்ள எழுத்தாளர்கள் முழுச் சுதந்திரத்துடனும் பங்குபற்றும் இந்த மாநாட்டுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்” என்று சொன்னார் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கோவை ஞானி, சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கு ஆதரவு அளிக்கும்படியும் வாழ்த்துத் தெரிவித்து மூன்று பக்கத்தில் சுற்றுநிரூபம் அனுப்பியது எனக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது” என தமிழகத்தின் பிரபல எழுத்தாளரான கு. சின்னப்ப பாரதி குழுதம் சஞ்சிகைக்கு அளித்த பேட்டியொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிரசாரங்களை முறியடிக்கும் அதேவேளை மாநாட்டு

ஒழுங்குகளையும் தீவிரமாக மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஏற்கெனவே தெரிவுசெய்யப்பட்ட செயற்குழுவில் சிலர் அக்கறையுடன் இயங்காததால் புதியவர்களை சேர்த்துக் கொண்டேன். உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் மாநாட்டை 2002 இல் இலங்கையில் நடத்தி அனுபவம் பெற்ற எழுத்தாளர்களான ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன், அஷ்ரப் சிஹாப்தீன் ஆகியோரை செயற்குழுவில் இணைத்துக் கொண்டேன். அஷ்ரப் சிஹாப்தீன் மாநாட்டுச் செயற்குழுவின் செயலாளராக இருந்து திறமையாகச் செயற்பட்டார். ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் ஏற்ற ஆலோசனைகள் கூறினார். மாநாட்டை நடத்துவதற்கான இடமாக கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தைத் தெரிவு செய்தேன். கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் செயற்குழு அங்கத்தவர்கள் பலர் மாநாட்டு செயற்குழுவிலும் அங்கத்துவம் வகித்து மாநாட்டை சிறப்புற நடாத்த ஏற்பாடுசெய்தனர். இதில் ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி, ஜி. இராஜகுலேந்திரா, திருமதி சுகந்தி இராஜகுலேந்திரா, ப. க. மகாதேவா, சி. பாஸ்கரா, திருமதி வசந்தி தயாபரன், பத்மா சோமகாந்தன் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். தமிழ்ச்சங்கத்தில் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினராகவும் நூலகச் செயலாளராகவும் இருந்து நான் ஆற்றிவரும் பணியின் தொடர்பில் தமிழ்ச்சங்க ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர் பலரை இதில் இணைக்கச் சாத்தியமாக இருந்தது. கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவர், செயலாளர், பொருளாளர் உட்பட ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் பலரும் எமக்கு நல்லாதரவு வழங்கி இந்த மாநாட்டினை சிறப்பாக நடாத்த உதவினர்.

நிதிச்செயலாளராக திரு.பூபாலசிங்கம் ஸ்ரீதரசிங் திறமையாகக் கடமையாற்றினார். இவர்களைவிட தெளிவத்தை ஜோசப், ஓ.கே குணநாதன், கே. பொன்னுத்துரை, மு. தயாபரன், மேமன்கவி, திக்குவல்லை கமால், த. கோபாலகிருஷ்ணன் ஆகியோரும் சிறப்பாக இயங்கினர்.

மாநாட்டு ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டிருந்த காலத்தில், திரு. அந்தனிஜீவா தமிழகத்திற்குச் செல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அவ்வேளையில் அவர் பேராளர் விண்ணப்பங்களை எடுத்துச் சென்று தமிழக எழுத்தாளர்களிடையே

விநியோகித்ததோடு உலகச் சிற்றிதழ் சங்கத் தலைவர் வதிலை பிரபாவின் தலைமையில் 43 சிற்றிதழாளர்கள் மாநாட்டில் பங்குபற்றவும் வகைசெய்தார். அந்த வகையில் அந்தனிஜீவா வின் பங்களிப்பும் முக்கியமானது.

ஜனவரியில் தொடங்கப்பெற்ற மாநாட்டு ஏற்பாடுகள் ஞானம் சஞ்சிகையின் பணிமனையை முற்றுமுழுதாக பயன்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்தன. இதில் எனது குடும்ப அங்கத்தவர்கள் யாவருமே பணியாளர்களாக இயங்கவேண்டியிருந்தது. இறுதி மூன்று மாதங்களிலும் ஒவ்வொரு வார இறுதியிலும் மாநாட்டுச் செயற்குழுக் கூட்டங்கள் ஞானம் பணிமனையில் இடம்பெற்றன. மாலை வேளைகளில் தொடங்கிய செயற்குழுக் கூட்டங்கள் சிலநாட்களில் இரவு 11 மணிவரைகூட நீடித்தன.

எதிர்ப்பிரசாரங்கள் முறியடிக்கப்பட்டு, மாநாடு குறிப்பிட்டபடி நடக்கப்போகிறது என்று தெரிந்ததும் மதில்மேல் பூணையாக இருந்த பலர் எமது பக்கம் சாய்ந்தனர். விண்ணப்பங்களும் மாநாட்டுக் கட்டுரைகளும் வந்து குவியத் தொடங்கின. நாம் மிகவும் உற்சாகமாகச் செயற்பட்டோம். பிரதம அமைப்பாளர் லெ. முருகபூபதியும் உரிய நேரத்தில் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வந்து எம்முடன் இணைந்துகொண்டார்.

இப்போது புதிய பிரச்சனை ஒன்றை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் என்னுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு, “இந்த நாட்டில் ஒரு சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவை நடத்துகிறீர்கள். அரசாங்கத்துக்கு இதனை முறைப்படி தெரிவிக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தின் சார்பில் நான் வாழ்த்துத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்றார். அந்த நேரத்தில் முருகபூபதியும் என்னருகில் இருந்தார்.

எனது நிலைமை தர்மசங்கடமாக இருந்தது. “இந்தமாநாட்டை அரசாங்கமே பின்னணியில் இருந்து நடத்துகிறது என்றும் அதனால் இந்த மாநாட்டைப் பகிஷ்கரிக்கவேண்டும் என்றும் வெளிநாடுகளில் பிரசாரங்கள் நடக்கின்றன. இதில் அரசாங்கப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்

கலந்துகொள்வது இந்த மாநாட்டை நடக்கவிடாமல் செய்வதாக - முளையிலே கிள்ளிவிடுவதாக அமையும். தயவு செய்து எம்மைப்புரிந்து கொள்ளுங்கள். உங்களை நேரில் சந்தித்து எமது நிலைப்பாட்டை விளக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் தாருங்கள்” என வேண்டினேன். அவர் எனது இல்லத்திற்கு வந்து என்னைச் சந்திப்பதாகக் கூறினார். ஆனாலும் அவர் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு என்னைச் சந்திக்கவரவில்லை .

இந்த மாநாட்டு ஒழுங்குகள் யாவும் பூர்த்தியான நிலையிலும்கூட இந்த மாநாட்டுக்கு வருகை தரவிருந்த பேரா ளர்கள் சிலரையும் பிரமுகர்கள் சிலரையும் மாநாட்டுக்குப் போக வேண்டாம் எனத் தடுப்பதில், மாநாட்டுச் செயற்குழுவில் அங்கம் வகிக்கும் பிரகிருதிகள் சிலர் முயன்று தோற்றனர்.

இந்த மாநாட்டில் அரசியல் பேசமுடியுமா? பேச்சுச் சதந்திரமுண்டா? எனப் பதிவுத்தபால் எழுதி ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தினர் கேட்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு நாம் அரசியல் பேசலாம், நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு அமையப் பேசலாம் என்று பதிலளித்தோம். மாநாட்டில் கலந்துகொண்டவர்கள் முழுமையான பேச்சுச் சதந்திரத்துடன் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள் என்பதை மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த அனை வருமே அறிவர்.

மாநாடு நடைபெறுவதற்கான நாட்கள் நெருங்க நெருங்க பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கவேண்டியிருந்தது.

மாநாட்டுச் செலவுக்கான பணத்தைப் பெறுவதற்கென நாம் ஒரு வங்கிக் கணக்கைத் திறந்திருந்தோம். வெளிநாட்டில் உள்ளவர்களை அந்தக் கணக்கில் பணத்தை வைப்புச் செய்யும்படி முருகபூபதி வேண்டியிருந்தார். ஆனால் ஓரி ருவர் மாத்திரமே அந்தக் கணக்கில் வைப்புச் செய்தனர். இந்த நிலையில் போதிய பணம் இல்லாமல் மாநாட்டுக்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வது சிரமமாக இருந்தது. முற்பணம் கொடுப்பதற்கு பணம் இருக்கவில்லை.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியை மாநாட்டுக்கு எப்படியாவது அழைத்துவந்து விடவேண்டும். அவர் வருகை தராவிட்டால் மாநாட்டு ஏற்பாட்டாளருக்குத் தோல்விதான் என்ற நிலைமை இருந்தது. அவரை எப்படி வரச்செய்வது?

செயற்குழுவிலிருந்து கொண்டே மாநாட்டுக்கு எதிராகச் செயற்பட்டு மாநாடு ஏற்பாடுகளுக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பவர்களை எப்படிச் சமாளிப்பது.?

மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் தங்களது பங்களிப்பும் இருக்கவேண்டும் என உள்நுழைய முற்படும் அரசியல்வாதிகளைச் சமாளிப்பது எப்படி?

இந்த மாநாடு தொடர்பாகப் பலதரப்பட்ட கேள்விக் கணைகளை எம்மை நோக்கி வீசிக்கொண்டிருக்கும் இலக்கியவாதிகளுக்கு பதிலளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு வேறு.

இத்தனையையும் சமாளித்துக் கொண்டு நான் இந்த மாநாட்டு ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டேன்.

மாநாட்டுக்கு ஒருகிழமை இருக்கும்போது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியை மாநாட்டுக்கு வரும்படி அழைக்க திரு. ஸ்ரீதர சிங், திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் ஆகியோருடன் அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றேன். பேராசிரியர் சுகவீனம் காரணமாகத் தன்னால் மாநாட்டுக்கு வரமுடியாமல் இருக்கிறது. வேண்டுமானால் தனது உரையை வீடியோ செய்து அதனை மாநாட்டில் போட்டுக்காட்டுங்கள் என்றார். என்னுடன் கூடவந்தவர்கள் அந்தளவில் திருப்தி கொண்டனர். என்னால் திருப்திகொள்ள முடியவில்லை.

மூன்று நாட்களின்பின் வீடியோ செய்வதற்கான தொழில்நுட்பவியலாளரை அழைத்துக்கொண்டு நான்மட்டும் பேராசிரியர் இல்லத்திற்குச் சென்றேன். அவரது பேச்சு வீடியோவில் பதிவு செய்யப்பட்டது. அதன்பின்னர் நான் சாவகாசமாக சிறிது நேரம் அவருடன் இருந்து கதைத்தேன். இந்த மாநாட்டில் அவரது வருகை எத்தகைய முக்கியமானது என்பதை எடுத்துக் கூறினேன். “ஸேர், இது உலகின் முதலாவது தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு. எங்கள் மண்ணில் நடைபெறவிருக்கிறது. உலகில் எங்கு தமிழ் மாநாடு நடந்தாலும் அதில் நீங்கள் முன்வரிசையில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இல்லாமல் எங்குமே தமிழ் மாநாடு நடைபெறுவதில்லை. எங்கள் மண்ணில் - உங்களது சொந்த மண்ணில் நடக்கும் விழாவுக்கு நீங்கள் வராவிடில் அந்த மாநாடு நிறைவான மாநாடாக

அமையாது. நீங்கள் கட்டாயம் வரவேண்டும்” என்றேன். அப்போது திருமதி கார்த்திகேசு அம்மையாரும் அருகில் இருந்தார். “அம்மா நீங்களும் கொஞ்சம் ஸேருக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்” என்றேன். எனது வேண்டுகோள் பலித்தது. “சரி ஞானம் உங்களுக்காக நான் எப்படியாவது வருவேன்” என்றார் பேராசிரியர்.

மாநாட்டின் வெற்றிச்சங்கு அப்போதே ஊதப்பட்டு விட்டது.

(பேராசிரியர் உயிருடன் இருக்கும்போது, 2011 பெப்ரவரி ‘ஜீவநதி’ இதழில் இந்த அத்தியாயம் பதிவாகியது. பேராசிரியர் எந்தச் சூழ்நிலையில் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கு வரச் சம்மதித்தார் என்பதற்கு அவரே அன்று சாட்சியாக இருந்தார். அவ்வேளையில் மௌனமாக இருந்தவர்கள், பேராசிரியர் இறந்து ஒருவருட காலத்தின் பின்னர், மறுத்துரைக்கப் பேராசிரியர் உயிருடன் இல்லை என்ற துணிவில், பேராசிரியரை மாநாட்டுக்குத் தாமே வரச்செய்ததாகத் தம்மைப் பெருமைப்படுத்தி எழுதியும் பேசியும் வருவதைப் பார்த்து நான் அவர்கள்மேல் கழிவிரக்கம் கொள்கிறேன்.)

மாநாட்டின் தொடக்கவிழா ஊர்வலத்துடன் ஆரம்பமாகியது. ஊர்வலத்தில் இடம்பெற்ற ஊர்தியில், பூகோளம் அதன்மேல் விரித்துவைக்கப்பட்ட புத்தகம், அதன்மேல் பேனா, சூழ்வர ஐம்பெருங்காப்பியங்கள், திருக்குறள், சீறாப்புராணம் ஆகியவற்றின் முன்னட்டைப்படங்களும் சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர்விழா எனப் பொறிக்கப்பட்ட வளைவும் இலச்சினையும் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. ஊர்தி மேளவாத்தியங்கள் சகிதம் நகர்ந்து செல்ல பேராளர்களும் பேரறிஞர்களும் பிரமுகர்களும் அதனைத் தொடர்ந்து ஊர்வலமாக வந்தனர். ஊர்வலத்தில் சிறுமிகள் நடனமாடிய படி முன் சென்றனர். காலிமுகத் தெருவிலிருந்து 6ஆம் திகதி காலை ஆரம்பமான ஊர்வலம் உருத்திரா மாவத்தையூடாகத் தமிழ்ச்சங்கத்தை அடைந்ததும் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகின.

தொடக்கவிழா ‘தமிழ்த்தாது’ தனிநாயகம் அடிகளார் அரங்கில் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்களின் தலைமையில் இடம்பெற்றது. மங்கல விளக்கேற்றல், தமிழ்த்தாய்

வாழ்த்து, ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் இயற்றிய மாநாட்டுக் கீதத்தை எனது மருமகன் கலாவித்தகர் திருமதி மதுரா பாலச்சந்திரன் இசைத்தார். எமதுநாட்டின் முதுபெரும் அறிஞரான பேராசிரியர்கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் வாழ்த்துச் செய்தியுடன் மாநாடு ஆரம்பமாகியது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மாநாட்டில் கலந்துகொண்டமை பற்றி கலாநிதி துரை மனோகரன் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்:

“ஓச்சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் கலந்துகொண்டு வாழ்த்தியமை, மாநாட்டுக்குக் கிடைத்த பெருவெற்றியாகும். சிவத்தம்பி அவர்களைச் சாட்டாகக் கொண்டு மாநாடு தொடர்பாக முதலைக்கண்ணீர் வழித்தவர்களும் உளர். ஆனால் அந்தக் கண்ணீரைச் சிவத்தம்பி அவர்கள் வற்றச் செய்தமை அவருக்கும் பெருமை மாநாட்டுக்கும் பெருமை.”

நான்கு நாட்கள் நடைபெற்ற இந்த மாநாட்டில் எமது நாட்டிலிருந்தும் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், புத்திஜீவிகள் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் என ஆயிரக்கணக்கானோர் கலந்து கொண்டனர். இந்த மாநாட்டு ஆய்வு அரங்க நிகழ்ச்சிகளிலும் கருத்தரங்குகளிலும் பேராசிரியர்கள் பன்னிருவர், கலாநிதிகள் பதினொருவர் உட்பட 200க்கும் அதிகமானோர் பங்குபற்றியுள்ளனர். பங்குபற்றிய யாபேருக்கும் மாநாட்டு இலச்சினை பொறித்த சான்றிதழ்கள் வழங்கப்பட்டன.

ஆய்வரங்குகளுக்கு எமது நாட்டுத் தமிழறிஞர்களின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன. இவற்றில் 13 ஆய்வரங்குகளும் 3 கருத்தரங்குகளும் இடம்பெற்றன. ஆய்வரங்குகளில் பங்கு பற்றுவோர் தமது ஆய்வுகளைச் சமர்ப்பிக்க நவீன “மலர் மீடியா” தொழில்நுட்ப வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

இலங்கை, இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா, கனடா, சிங்கப்பூர், ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்கள் பங்குபற்றிய இந்த ஆய்வரங்குகளில், “தொல்காப்பியக் குறியிடமும் குறுந்தொகைக் குறியிடமும்” முதல் ‘கணினி யுனிகோட் தமிழ் மொழியில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள்’ வரை 71 ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டன.

ஒரே சமயத்தில் மூன்று வெவ்வேறு அரங்குகளில் இடம்பெற்ற ஆய்வரங்குகள் ஒவ்வொன்றிலும் இணைப்பாளர் ஒருவர், இணைத்தலைவர்கள் இருவர், ஆய்வு மதிப்பீட்டாளர் இருவர், கலந்துகொண்டு ஆய்வரங்குகளை ஆற்றுப்படுத்தினர். ஆய்வரங்குகள் யாவும் புலமைசார் உயர்மட்டத்தில் இடம் பெற்றன.

மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பேராளர்களுக்கு மாநாட்டு இலச்சினை பொறித்த பொதி வழங்கப்பட்டது. இதில் ஃபைல், பேனா, மாநாட்டு மலர், கட்டுரைக்கோவை, நிகழ்ச்சி நிரல், வி. ஜீவகுமாரன் தொகுத்தளித்த சர்வதேச எழுத்தாளர்களின் புலம்பெயர்வு பற்றிய சிறுகதைத் தொகுதி - முகங்கள், மகிழ்வுடன் நூல், பட்ஜ ஆகிய பொருட்கள் அடங்கியிருந்தன.

பேராளர்கள் உணவு, தேநீர் ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்கு 'ரோக்கின்' முறை பாவிக்கப்பட்டது.

மாநாட்டின் இலச்சினை பொறிக்கப்பட்ட 'ரீ சேட்' வாயிலில் விற்பனைக்கிருந்தது. அதனை மாநாட்டுக்கு வருகை தந்த பலர் வாங்கி அணிந்துகொண்டனர்.

மாநாட்டினையொட்டி இலங்கையின் முன்னணிச் சிற்றிதழ்களான 'ஞானம்', 'ஜீவநதி', 'படிகள்', 'செங்கதிர்' ஆகியவை சிறப்பு மலர்களை வெளியிட்டிருந்தன. மலையகத்தின் புதிய வரவான 'நிகர்' சஞ்சிகையும் மாநாட்டுச் சிறப்பு மலரை வெளியிட்டது. இச்சிறப்பு மலர்களும் மாநாட்டில் வெளியிட்டுவைக்கப்பட்டன.

இந்த மாநாட்டு நிகழ்வுகளை உலகெங்கிலும் உள்ளவர்கள் கணினியில் கண்டுளிக்க வீரகேசரி நிறுவனத்தினர் அவற்றை "on line" கணினி இணைய வலையமைப்பு மூலம் ஒளிபரப்புச் செய்தனர்.

ஆய்வரங்குகளில் பங்குபற்றிய அத்தனைபேருடனும் நாம் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு அவர்களது பங்களிப்பை உறுதி செய்த பின்னரே அவர்களை நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்த்துக் கொண்டோம். ஆய்வரங்குகளை ஒழுங்கமைத்து நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரிக்கும் வேலையை எனது மகன் பாலச்சந்திரன் மேற்கொண்டார். அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்

உறுதுணை வழங்கினார்.

மாலை நேரங்களில் கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்றன. அவற்றில் இசைக்கச்சேரி, வீணைக்கச்சேரி, திப்புசுல்தானின் மனிதாபிமானம் (கவிதை நாடகம்), பூதத்தம்பி (இசை நாடகம்), பரத நாட்டியம், மேடை நாடகங்கள், எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் பற்றிய ஆவணப்படம், குறுந்திரைப் படங்கள், சொற்பொழிவுகள் ஆகியவை இடம்பெற்றன.

இந்த மாநாடு நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் தொடர்ந்து ஒருவார காலம் ஒலி ஒளி ஊடகங்கள், பத்திரிகைகள், இணையத்தளங்கள், இணைய வலைப்பின்னல்கள் யாவும் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரபல்யப்படுத்தின.

நிறைவுநாள் நிகழ்வு கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அரங்கில் இடம் பெற்றது.

சர்வதேச மாநாட்டின் நிறைவுநாள் நிகழ்வில் எனது நிறைவுரையின் இறுதிப்பகுதி இவ்வாறு அமைந்தது:

“இந்த மாநாட்டின்மூலம் உலகத் தமிழ்மக்களுக்கு நாம் ஒரு செய்தியைச் சொல்ல விரும்புகிறோம். மலையே வந்தாலும் நாம் நிலை குலையமாட்டோம். யுத்தம் நடந்து முடிந்த இந்த மண்ணில் இருந்து கொண்டு உலகின் முதலாவது சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டை திறம்பட நடத்திக் காட்டியிருக்கிறோம். மற்றவர்கள் சிந்திக்காததை நாம் சிந்தித்திருக்கிறோம் மற்றவர்கள் செய்யாததை நாம் செய்து காட்டியிருக்கிறோம். இதுதான் எங்களது பலம். இலங்கை தமிழ் பேசும் மக்களது பலம், எழுத்தாளர்களின் பலம்.”

சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு மிகச்சிறப்பாக - எதிர்பார்த்ததைவிட அமோகவெற்றியுடன் நடந்தேறியுள்ளது. இந்த மாநாட்டின் வெற்றிக்குப் பின்னால் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு கூட்டு முயற்சி. ‘எனது இலக்கியத்தடத்தில்’ எனது பங்களிப்பை மட்டுமே இங்கு பதிவு செய்துள்ளேன்.

எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு படைப்பிலக்கியத்தின் வரவு குறித்து ஒருதேசியப் பத்திரிகை தீட்டிய ஆசிரியத் தலையங்கம்

1994 இன் ஆரம்ப நாட்கள்.

மலையகத்தின் பிரபல எழுத்தாளரும் ஆய்வாளருமான சாரல்நாடன், நான் தொழில் புரிந்துகொண்டிருந்த 'நியூபீகொக்' பெருந்தோட்டத்திற்கு தெயிலைத் தொழிற்சாலைப் பொறுப்பதிகாரியாக மாற்றலாகிவந்தார்.

'குருதிமலை' நாவல் எழுதியதன் பின்னர் நான் சிலகாலம் எழுத்துலகில் அஞ்ஞாதவாசம் இயற்றினேன். அவரது வரவு அந்த அஞ்ஞாதவாசத்தைத் துறக்கச் செய்தது. எனது இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஓர் உத்வேகம் பிறந்தது.

தினமும் மாலை வேளைகளில் நான் அவரது இல்லத்திற்குச் செல்வேன். நாங்கள் இருவரும் எமது இலக்கிய அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வோம். சிலவேளைகளில் தர்க்கித்தும் கொள்வோம்.

எனது எழுத்துவன்மையில் அவருக்கு அபரிமித நம்பிக்கை இருந்தது. "குருதிமலை நாவலின் பின்னர் நீங்கள் நீண்டகாலமாக எதனையும் எழுதவில்லை. மலையகப் பின்னணியில் இன்னுமொரு நாவலை நீங்கள் எழுதவேண்டும்" என என்னைத் தூண்டிக்கொண்டே இருந்தார்.

ஒரு மலையக எழுத்தாளர், பிற மாநிலத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட என்னிடம் மலையக நாவல் ஒன்று எழுதும்படி வேண்டியது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. சாரல் நாடன் மட்டுமல்ல, அந்தனிஜீவாவும் என்னை மலையக நாவல் எழுதும்படி தூண்டிக் கொண்டே இருப்பார்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் தூண்டல்கள்தான் என்னை எழுதவைத்திருக்கின்றன. வீரகேசரி ஞாயிறு இதழின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்த பொன். இராஜகோபால் கேட்டதற்கு இணங்கவே 'அல்ஷேசனும் ஒரு பூனைக் குட்டியும்' என்ற கதையை எழுதினேன். மலையகச் சிறு கதைத் தொகுப்பிற்கு சிறுகதையொன்று வேண்டுமென தெளிவத்தை ஜோசப் கேட்டதால்தான் 'சீட்டரிசி' என்ற கதை பிறந்தது. இலண்டனில் இருக்கும் பத்மநாப ஐயர் தொகுத்த 'கண்ணில் தெரியுது வானம்' என்ற உலகளாவிய எழுத்தியக்கத் தொகுப்பிற்கு ஒரு கதைவேண்டுமென அவர் என்னைக் கேட்டதால், 'காட்டுப் பூனைகளும் பச்சைக் கிளிகளும்' என்ற சிறுகதை உருவானது. இவையாவுமே எனக்குப் புகழ் சேர்த்த சிறுகதைகள்.

இப்படியான ஒரு தூண்டுதலே என்னை 'லயத்துச் சிறைகள்' என்ற நாவலை எழுதவைத்தது.

இந்த இடத்தில் லயத்துச் சிறைகள் பற்றிய ஒரு சிறு விளக்கம் அவசியமாகிறது.

'லயம்' என்பது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் இருப்பிடம். இதில் ஒரு கூரையின்கீழ் பத்துப் பன்னிரண்டு 'காம்பராக்கள்' இருக்கும். இந்தக் காம்பராக்கள் ஒரு புகையிரதத்தின் பெட்டிகள்போல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக தொடராக அமைந்திருக்கும். இவை ஒவ்வொன்றும் பத்தடி நீள அகலம் கொண்டவை. ஒவ்வொரு காம்பராவிலும் ஒவ்வொரு குடும்பம் இருக்கும். இந்தக் குடும்பங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக இருநூறு வருடங்களுக்கு மேலாக இந்த லயங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றன.

தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு ஒரு மலிவான தொழிலாள

வர்க்கம் தேவைப்பட்டது. எனவே சகல வசதிகளையும் இவர்களுக்கு ஏற்படுத்திக்கொடுத்து இவர்களை வெளியுலகத் தொடர்புகள் ஏதுமின்றி ஒரு மூடிய கட்டமைப்புக்குள் வைத்திருக்க வேண்டி இத்தகைய ஏற்பாடுகளை தோட்ட நிர்வாகம் செய்துகொடுத்தது. இத்தகைய நிர்வாகக் கட்டமைப்பை பெருந்தோட்டங்களில் ஏற்படுத்தியவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள். அவர்களே எமது நாட்டில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கையை ஏற்படுத்தியவர்கள். ஆங்கிலேயர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுத்திய சலுகைகளை பிற்பட்ட காலத்தில் தோட்ட நிர்வாகிகளாக வந்த சுதேசிகள் உதாசீனம் செய்யத் தொடங்கினர். தோட்டத் தொழிலாளர்களது உழைப்பை மலிவான விலையில் பெற்றுக் கொண்டு உச்சலாபம் பெறும் நோக்குடன் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கவேண்டிய சலுகைகளை அலட்சியம் செய்யத் தொடங்கினர்.

1971 ஆம் ஆண்டில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் யாவும் அரசுடமை ஆக்கப்பட்டன.

தேயிலைத்தோட்டங்கள் அரசுடமையானது ஒரு வரலாற்றுத் திருப்புமுனையாக அமைந்தது. இந்த வரலாற்றுத் திருப்புமுனையின் ஆரம்பக் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்த பல்வேறு நிகழ்வுகளையும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களையும் சித்திரிக்கிறது எனது 'குருதிமலை' நாவல் என்பதனை இத் தொடரின் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

தோட்டங்கள் அரசுடமை ஆக்கப்பட்டு இருபது வருடங்களின் பின்னர் மீண்டும் தோட்டநிர்வாகம் கம்பனிகளின் கரங்களுக்கு கைமாறியது. தோட்டங்கள் அரசுடமையாக இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களை உள்ளடக்கி எழுதப்பட்டதே 'லயத்துச் சிறைகள்' நாவல்.

வெளியுலகத் தொடர்புகள் அதிகமின்றி ஒரு மூடிய கட்டமைப்புக்குள் வாழ்ந்த தோட்ட மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் இக்காலப்

பகுதியில் அரசும் அரசுசார்பற்ற வெளிநாட்டு நிறுவனங்களும் பலதரப்பட்ட முயற்சிகளை மேற்கொண்டன. வெளியார் பெருமளவில் தோட்டங்களுக்குள் உள்நுழையத் தொடங்கியது இந்தக் கால கட்டத்திலேதான்.

கல்வித்தரத்தை மேம்படுத்தவெனத் தோட்டப்பாடசாலைகள் 1977ல் சுவீகரிக்கப்பட்டு ஆசிரியத் தொழில், கல்வி நிர்வாகம், போன்ற துறைகளில் இந்தியத் தமிழருக்கு சலுகை அடிப்படையில் முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டன. பிரஜாவுரிமையற்ற யாபேருக்கும் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டு சில நடைமுறைச் சிக்கல்களுக்கு மத்தியிலும் இவர்கள் அரசியலில் பங்கேற்கவும், அரசாங்க உத்தியோகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் சொந்தத்தில் நிலம், வீடு போன்ற சொத்துக்களை வாங்கவும் சட்டரீதியாக வழிசமைக்கப்பட்டன.

இத்தகைய ஊக்குவிப்புகளுக்குப் பின்னரும் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத்தரத்தில் எதிர்பார்த்த முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை.

இதற்கு என்ன காரணம்?

வாழ்வாதாரத்துக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் தோட்டநிர்வாகமே செய்து தரவேண்டும் என்கிற 'தங்கிவாழும்' மனப்பான்மையிலிருந்து இவர்களில் பெரும்பாலானோர் விடுபடவேயில்லை.

தோட்டத்துக்குச் சொந்தமான லயங்களில் இருக்கும் வரை தோட்டத்தில் தங்கிவாழலாம், சலுகைகளைப் பெறலாம், என்ற எண்ணம் இவர்களை விட்டு நீங்கவேயில்லை.

இந்த லயத்து வாழ்க்கைதான் இவர்களது முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருக்கிறது. இந்த லயத்து வாழ்க்கைச் சூழல் சிறார்களின் கல்வியைப் பாதிக்கும். அமைதியான வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும். சுகாதாரத்தைப் பாதிக்கும். முன்னேற்றகரமான சிந்தனைகளுக்குத் தடையாக இருக்கும். இளைஞர்களை தீய வழிகளில் சிந்திக்கச் செய்யும். இப்படி

எத்தனை எத்தனையோ பாதிப்புக்களைக் கோடிட்டுக் கொண்டேபோகலாம்.

இந்த லயத்துவாழ்க்கை மனப்பாங்கு இவர்களைச் சிறைப்பிடித்து வைத்திருக்கிறது. இந்தச் சிறையிலிருந்து அவர்கள் வெளியே வரவேண்டும். இவர்கள் வேண்டுமானாலும்தொடர்ந்தும் தோட்டங்களில் தொழில் புரியலாம். ஆனால் லயங்களில் வாழக்கூடாது.

இவர்கள் தமக்கென நிலபுலங்களை வாங்க வேண்டும். சொந்தமாக வீடுவாசல்களை வைத்திருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இவர்கள் தேசிய நீரோட்டத்தில் இணைவதற்கு வாய்ப்புண்டு. முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்புண்டு என்ற கருத்தினை இந்தநாவல் கூறிச் செல்கிறது.

இந்த நாவலின் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களையும் எழுதி முடித்தபின் சாரல் நாடனின் வீட்டுக்குச் சென்று அவரிடம் வாசிக்கக் கொடுத்து அபிப்பிராயம் கேட்பேன். அவரது மனைவியும் வாசிப்பு ஆர்வம் உள்ளவர். அவரும் உடன்வாசித்து அபிப்பிராயங்களைக் கூறுவார். இரண்டு மாதங்களில் நாவல் எழுதி முடிந்தது.

இந்த நாவலுக்கான கரு எப்படி என் மனதில் உருவாகியது என்பதை இந்த இடத்தில் கூறவேண்டும்.

தோட்டங்கள் அரசுடமையானவுடன், அரசும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களும் தோட்டப்புற மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டன என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

இத்தகைய செயற்பாடுகளில் 'நியூபீகொக்' தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சுகாதாரத்துடன்கூடிய செயற்பாடுகள் எனது பொறுப்பில் இடம்பெற்றன.

தொழிலாளர்க்கான குடிநீர்வசதி, மலசலகூடவசதி, குழந்தைகளுக்கு நோய்த்தடுப்பு ஊசியேற்றல், கர்ப்பிணித் தாய்மார் பரிசோதனை, சிறுவர் பராமரிப்பு போன்ற செயற்திட்டங்கள் எனது நேரடிக் கவனிப்பின் கீழ் இடம்பெற்றன.

இந்த வேலைத்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு குடும்பநல உத்தியோகத்தர், சிறுவர் நிலையத்தாதி ஆகிய புதிய உத்தியோகத்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். இந்த நியமனங்கள் எனது சிபார்சின் பெயரிலேயே இடம் பெற்றன.

எனது பங்களாவின் முன்அறையொன்றைத் தோட்டத்து இளைஞர்கள் கல்விகற்பதற்கு ஒதுக்கியிருந்தேன் என்பதையும் எனது பங்களாவில் வந்து கல்வி கற்போருக்கு அவர்கள் பாடசாலையிலிருந்து நீங்கியதும் அவர்களது தகுதிக்கு ஏற்றவகையில் தனியார் துறையிலோ அல்லது பெருந்தோட்டத் துறையிலோ நான் சிபார்சு செய்து வேலை வாங்கிக் கொடுப்பேன் என்பதையும் முன்னைய அத்தியாயமொன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

இவ்வாறு எனது பங்களாவுக்கு மாலை வேளைகளில் வந்து கல்விகற்றவர்களில் ஒருவர் மாரிமுத்து என்ற இளைஞர். இவரே எனது 'குருதிமலை' நாவலை நான் சொல்லச் சொல்ல எழுதியவர். இந்த இளைஞருக்கு குடும்பநல உத்தியோகத்தர் என்ற தொழிலை எனது சிபார்சின் பெயரில் பெற்றுக் கொடுத்தேன்.

இவர்புலம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சுகாதாரத் துடன்கூடிய செயற்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தினேன். அதேவேளை இவருடாகச் சமூக முன்னேற்றம் தொடர்பான சிந்தனைகளையும் தொழிலாளர்களிடையே விதைப்பதில் ஈடுபட்டேன். முக்கியமாக லயத்துச் சிறைகளிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வெளியேறினால்தான் அவர்கள் சகலதுறைகளிலும் முன்னேற்றமடைய முடியும் என்பதை விளக்கினேன்.

லயத்துச் சிறைகள் நாவலின் கதாநாயகன் சுந்தரம் ஒரு குடும்பநல உத்தியோகத்தர். இந்தக் குடும்பநல உத்தியோகத்தர் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்த எடுத்த முயற்சிகளே இந்த நாவலின் கதையம்சமாக விரிந்துள்ளது. இந்த நாவலின் குறிக்கோளும் அதுதான்.

இந்த நாவல் தோட்டத்து இளந்தலைமுறையினரிடையே பலத்த வரவேற்பைப் பெற்றது. இவர்களில் கணிசமானோர்

இந்த லயத்துச் சிறைகளிலிருந்து வெளியே வந்துள்ளனர்.

எனது சிபார்சில் சமூகநல உத்தியோகத்தராக நியமனம் பெற்ற மாரிமுத்து என்ற இளைஞர், லயத்துச் சிறையிலிருந்து வெளியேறி புசல்லாவையில் சொந்தமாக வீடுவாங்கியுள்ளார். சமூகநலஉத்தியோகத்தர் பதவியிலிருந்துகொண்டேபலவெளிவாரிப் பட்டப்படிப்புகளை மேற்கொண்டு படிப்படியாக உயர்வு பெற்று இன்று டிக்கோயா என்ற இடத்திலுள்ள "இன்ஜெஸ்றி" என்ற பெருந்தோட்டத்தில் தோட்ட மருத்துவ உதவியாளராகக் கடமையாற்றுகிறார். இவரது மனைவி ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியை. மூத்த மகன் ஒரு பொறியியலாளர். இளைய மகனும் மகளும் பி. எஸ். ஸி. பட்டதாரிகள்.

இந்த லயத்துச்சிறைகள் நாவலை நான் சொல்லச் சொல்ல எழுதியவர் எனது பங்களாவில் மாலைவேளைகளில் வந்து கல்வி கற்ற ஆ.சந்திரமோகன். இவர் இரட்டைப்பாதை என்ற இடத்தில் சொந்தமாக வீடு வாங்கி அங்கு வாழ்ந்து வருகிறார். இவர் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டுகலை மாணிப் பட்டதாரி ஆசிரியராகப் புசல்லாவையில் கடமையாற்றுகிறார். இவரது மனைவி புசல்லாவை அரசாங்க மருத்துவ மனையில் மருத்துவத் தாதியாகக் கடமைபுரிகிறார்.

மேலே நான் குறிப்பிட்ட இருவரும் லயத்துச்சிறைகளிலிருந்து வெளியேறி வாழ்க்கையில் முன்னேறியவர்களின் வகை மாதிரிக்கு நான் காட்டும் உதாரணர்கள்.

இவர்கள் லயத்துச் சிறைகளிலிருந்து வெளியேவந்தார்கள். தங்கிவாழும் மனப்பாங்கிலிருந்து விடுபட்டார்கள். தங்களது இருப்பை நிலைநாட்ட தங்களை மேம்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இவர்களது பெற்றோர்கள் லயத்திலே வாழ்கின்ற கல்வி அறிவுற்ற ஏழைத் தொழிலாளர்கள். இவர்கள் அடைந்த முன்னேற்றம் இவர்களது சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு பெரும் பாய்ச்சல்தான்.

லயத்துச் சிறைகள் நாவல் எந்த நோக்கத்துடன்

எழுதப்பட்டதோ அந்த நோக்கத்தில நான் முழுமையாக வெற்றியடைந்தேனா என்பதைக் காலம்தான் சொல்ல வேண்டும்.

லயத்துச்சிறைகள் நாவல் சமூக மேம்பாட்டு நோக்கில் எழுதப்பட்டது. பொதுவாக சமூக மேம்பாட்டு நோக்கில் எழுதப்படும் நாவல்கள் கலைத்துவம் குன்றியே காணப்படும். பிரச்சாரம் துருத்திக்கொண்டு தலைநீட்டும். லயத்துச்சிறைகள் இதற்கு விதிவிலக்கானதல்ல. நான் எழுதிய மற்ற நாவல்களோடு ஒப்பிடுகையில் கலைத்துவம் குறைந்து காணப்படுவது லயத்துச் சிறைகளில்தான்.

இந்த நாவல் எழுதி முடிந்ததும், அதனைத் தனது மலையக வெளியீட்டகத்தினூடாக வெளிக்கொணர முன்வந்தவர் நண்பர் அந்தனிஜீவா.

இந்த நாவலின் வெளியீட்டு விழாவை மயைகத்தின் தலைநகராம் கண்டியில் நடத்த விரும்பினேன்.

கண்டியில் எனக்கொரு வீடு இருக்கிறது. எனது மனைவி மத்தியமாகாண இந்துசமயபாட இணைப்பாளராகவும் ஆசிரிய ஆலோசகராகவும் கண்டி கல்வித் திணைக்களத்தில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவரிடமே விழா ஏற்பாட்டுக்கான பொறுப்பை ஒப்படைத்தேன்.

வெளியீட்டுவிழா 27-11-1994 அன்று கண்டி இந்து சிரேஷ்ட வித்தியாலயத்தில் இடம்பெற்றது. பேராதனைப் பல் கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறைத்தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன் தலைமையில் இடம்பெற்ற இவ்விழாவுக்கு அப்போதைய உதவி இந்தியத் தூதுவர் அ. கருப்பையா பிரதம அதிதியாகக் கலந்துகொண்டார். கலாநிதி துரை மனோகரன், அந்தனிஜீவா, சு. முரளிதரன், சாரல் நாடன், நா.சோமகாந்தன் உட்பட பலர் இவ்விழாவில் உரையாற்றினர்.

இந்த நாவல் வெளியீட்டுவிழாவில் எனக்கு ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

திரு. சாரல்நாடன் தனது பாராட்டுரையில் ஒரு

செய்தியைக் குறிப்பிட்டார். அவரது உரையின் ஒருபகுதி பின்வருமாறு அமைந்தது:

“இன்று கண்டியில் நடைபெறும் இவ்வெளியீட்டு விழாவைப் பற்றியும் எழுத்தாளர் ஞானசேகரனைப் பற்றியும் கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் ஒரு தமிழ்த் தேசியப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தலையங்கம் தீட்டக் கௌரவித்துள்ளார். இது ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகும். எழுத்தாளன் சமூகத்தில் எத்தகைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவன் என்பதனை இத்தலையங்கம் எமக்கு உணர்த்துகிறது...”(1)

அப்போதுதான் விழாவில் பங்குபற்றியவர்களுக்கு அன்றைய தினசரியில் லயத்துச்சிறைகளின் வரவுகுறித்த ஆசிரியத் தலையங்கம் வெளிவந்திருப்பது தெரியவந்தது. சாரல்நாடன் அன்றைய விழாவுக்குக் காலதாமதமாகியே வந்தார். வரும்போது அன்றைய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் வாங்கி வந்தார். தினகரன் பத்திரிகையிலே அந்த ஆசிரியத்தலையங்கம் வெளியாகியிருந்தது.

அன்றைய விழா குறித்த செய்திகள் ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருந்தன. அதன் பின்புலத்திலேதான் இந்த ஆசிரியத் தலையங்கமும் வெளியாகியிருந்தது.

தினகரன் பத்திரிகையின் தலையங்கம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல் போன்று தி. ஞானசேகரனின் ‘லயத்துச்சிறைகள்’ என்ற நாவல் தோன்றி யிருக்கிறது. ஏறத்தாழப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மலையக வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் இந்நாவல் வெளிவந்திருப்பதனால் மலையக இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி நிலையை அறிந்துகொள்ள இது பேருதவியாக இருக்கும் என்பதே இலக்கிய ஆர்வலர்களின் கருத்து.

ஞானசேகரன் இலக்கிய உலகிற்குப் புதியவரல்லர். முன்னே பல நூல்களை இவர் தந்திருக்கிறார்.

இதுவரை மலையகத்தை அழிப்பதையாகக் கொண்ட தமிழ்நாவல்கள் 14 வெளியாகியிருக்கின்றன. இவற்றோடு ஞானசேகரனுடைய இந்த நூலும் நிச்சயமாக ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என நம்பலாம். இலக்கியப்

பெரியார் கனகசெந்திநாதன் கூறியதற்கொப்ப “மலையக சமுதாயத்தில் புரையோடியிருக்கும் அழுக்குகளைக் கலையம்சத்துடன் கதையாக வழித்துத் தருபவர் ஞானசேகரன்”. இந்நாவல் மலையகத் தமிழ்மக்களின் வாழ்விலும் முன்னேற்றத்திலும் இவர்கொண்டுள்ள பற்றை விளக்கி நிற்கின்றது. நூலாசிரியர் ஞானசேகரன் 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மலையகத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றார். வைத்திய அதிகாரியாகப் பணியாற்றியதனாலே ஏழைத் தொழிலாளியின் உள்ளத்தை நன்கு உணர்ந்தவர் இவர். யாழ்ப்பாணம் புன்னாலைக்கட்டுவனைச் சேர்ந்தவராயினும் மலையக மக்கள்மீது பேரன்பு கொண்டவர் இவர்.

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஆதரவில் இந்த நூல் இன்று கண்டியில் வெளியிடப்படுகிறது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் தலைமை வகித்து விழாவைச் சிறப்பிக்கவிருக்கிறார். மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டுள்ள அனைவரும் ஆதரவு அளிப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.”(2) என அந்த ஆசிரியத்தலையங்கம் நிறைவடைகிறது.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலரும் பிரபல எழுத்தாளருமான நா. சோமகாந்தன் தனது உரையில், “எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு படைப்பிலக்கியத்தின் வரவு குறித்து ஒரு தேசியப் பத்திரிகை ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதிக் கௌரவித்த நிகழ்வு இதுவாகத்தான் இருக்கும். வேறெந்தப் படைப்புகளுக்கும் இத்தகைய கௌரவம் கிடைக்கவில்லை.” எனப் பாராட்டினார்.

மேற்குறிப்பிட்ட ஆசிரியத் தலையங்கத்தை வாசித்த பலர் தொலை பேசிமூலமும் நேரிலும் தமது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்தனர்.

இந்த நாவலின் அறிமுகவிழா 17-12-94ல் கொழும்பில் இடம்பெற்றது. தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் அந்தவிழாவுக்கு தலைமை தாங்கவேண்டுமென நான் விரும்பினேன். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பொதுச் செயலாளர் பிரேமஜி ஞானசுந்தரம், வீரகேசரி இணை ஆசிரியராக இருந்த கே. எஸ். சிவகுமாரன், ஆகியோர் முக்கிய பேச்சாளர்களாக இருந்தனர்.

அதன்பின்னர் 08-04-1995ல் தலவாக்கலை தமிழ் வித்தியாலயத்தில் ஓர் அறிமுக விழா இடம் பெற்றது. திரு. வி.ரி செல்வராஜ் அவர்களின் தலைமையில் இடம்பெற்ற இவ்விழாவில் மலையக முன்னணி எழுத்தாளர்களான மு. சிவலிங்கம், மல்லிகை சி. குமார் ஆகியோர் கலந்து ஆய்வுரை ஆற்றினர்.

அக்காலகட்டத்தில், எனது மருத்துவக்கல்லூரி நண்பரான டாக்டர் உமாபதிசிவம் 'டயகம' என்ற பெருந்தோட்டத்தில் பணிபுரிந்துகொண்டிருந்தார். அவரும் சாரல் நாடனின் மருமகனான முத்துக்குமார் என்பவரும் இணைந்து டயகம தமிழ் வித்தியாலயத்தில் இந்நாவலுக்கு ஒரு அறிமுக விழாவை சிறந்தமுறையில் நடத்தினார்கள்.

இந்த நாவல்குறித்த விமர்சனத்தை கே. எஸ் சிவகுமாரன் எழுதியிருக்கிறார். அதில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “..தோட்டவாழ் மக்கள் - பழக்கத் தெரிந்தவர்கள், மிக இலகுவான முறையில் அழிப்படை விஷயங்களை அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்குடன் நாவல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எழுதியவர் வெளிமாகாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் பல ஆண்டுகள் மருத்துவப் பிரயோகம் செய்து வந்தமை காரணமாக, மலையக வாழ்க்கையை நன்குணர்ந்து அனுபவித்து வெளிப்பாடு செய்திருக்கிறார் எனலாம். அதுமாத்திரமல்ல, அவர் அகவயப்பாடாமல் புறவய நிலைப்பாட்டிலிருந்து எழுதுவது காரணமாக உண்மையான பகுப்பாய்வு நாவலில் காணப்படுகிறது. இந்த ஆய்வு விழிப்புணர்வு பெற்றுவரும் தற்போதைய இளைஞர்களைச் சிந்திக்க வைக்கும். இந்த நாவலைத் தாமே படித்துப்பயனடைய முடியாதநிலையிலுள்ள தோட்டத் தொழிலாள மக்களுக்கு இதற்கைய இளைஞர்கள் நாவலிற் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை அவர்கள் புரியும் மொழியில் எடுத்துக் கூறலாம். எனவேதான் நாவலாசிரியரின் நோக்கம் வெற்றிபெற்றதெனலாம்.

நாவலாசிரியர்வெறும் அறிவுரைகளை வழங்கவில்லை. அபிவிருத்தி ஊடகத்துறை (Developing journalism / broadcasting) யின் செயற்பாடாக ஒரு புனைகதைதான் தந்திருக்கிறார். அப்புனைகதையில் செய்திகளைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் கலைநுட்பமாகத் (Craftsmanship) தருகிறார்.

வெறுமனே விவரணைகள், ஆசிரியர் கூற்றுக்கள், விபரிப்புகள் போன்றவைமின்றி கதையூடாகவே செய்திகளைப் பறிவர்த்தனை செய்கிறார். தோட்டவாழ் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலேயே உரையாடல் மூலம் கதையைத் துறிதமாகச் சொல்லி முடிக்கிறார். சொல்லாமற் சொல்லும் பண்பும், விறுவிறுப்பும் ஒட்டமும் கதையைக் கலைநயமாகச் சொல்ல வைக்கிறது.

இந்த நாவல் ஒரு சமூக யதார்த்த ஆவணம் எனலாம். பழக்கத் தெரிந்த சம்பந்தப்பட்ட தோட்டவாழ் மக்கள் காரண காரியத் தொடர்புடன் புத்தறிவு பெறுவர்” (3) என ஆய்வு செய்துள்ளார்.

இந்த நாவல் 1994ஆம் ஆண்டுக்கான மத்திய மாகாண சாகித்தியப் பரிசினைப் பெற்றது. அந்த ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த நாவல்களின் ஒன்றென இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சான்றிதழையும் பெற்றுக்கொண்டது.

இந்த நாவலின் இரண்டாவது திருத்திய பதிப்பு 1998இல் வெளியாகியது. இந்த இரண்டாவது பதிப்புக்கு சாரல்நாடன் ஒரு சிறந்த முன்னுரையை வழங்கியுள்ளார்.

உசாத்துணை:

- (1) 27-11-1994 தனகரன் வாரமஞ்சர் - ஆசிரியத் தலையங்கம்
- (2) 13-12-1994 தனகரன் - பக்: 4
- (3) 8-1-1995 வீரகேசர் வாரவெளியீடு

15

1996ல் விவளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான 'விமலி' சுதந்திர இலக்கிய விழா விருதினைப் பெற்ற 'கவ்வாசீது'

மலையகத்தின் பிரபல எழுத்தாளரான சாரல்நாடன் 1994இல் நான் தொழில் புரிந்துகொண்டிருந்த 'நியூயூகொக்' பெருந்தோட்டத்திற்கு தேயிலைத் தொழிற்சாலைப் பொறுப்பு பதிகாரியாக மாற்றலாகி வந்தார் என்பதனையும் அவரது தூண்டுதலாலேயே 'லயத்துச் சிறைகள்' என்ற நாவலை நான் எழுதியதாகவும் சென்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

அத்தகையதொரு தூண்டுதல் முயற்சி மீண்டும் இடம் பெற்றது. இலங்கை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் தமிழக 'சுபமங்களா' இதழும் இணைந்து இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்கென ஒரு குறுநாவல் போட்டியை நடத்தியது. அதற்கான விளம்பரத்தை சாரல்நாடன் என்னிடம் காட்டி, "நீங்கள் இந்தப் போட்டியில் பங்குபற்றவேண்டும். அதற்காக மலையகப் பின்னணியில் ஒரு குறுநாவலை எழுதவேண்டும்" என்றார். அத்தோடு தானும் இந்தப் போட்டிக்கு எழுதப்போவதாகவும் எழுத்தாள நண்பர்களான புலோலியூர் க. சதாசிவம், மல்லிகை சி. குமார் ஆகியோருக்கும் வேறு சில எழுத்தாளர்களுக்கும் இந்தப் போட்டிவிதிகளை அனுப்பி அவர்களையும் போட்டியில் கலந்து கொள்ளுமாறு தான் கேட்டிருப்பதாகவும் எப்படியும் மலையகத்தைப்

பிரதிபலிக்கும் ஒரு குறுநாவலாவது இந்தப் போட்டியில் பரிசு பெற்று மலையகத்துக்குப் பெருமை சேர்க்கவேண்டுமெனத் தான் விரும்புவதாகவும் குறிப்பிட்டார்.

போட்டியில் பத்துக் குறுநாவல்களுக்குப் பரிசளிப்பதாக அறிவித்திருந்தார்கள். எனவே முயற்சி செய்தால் பரிசுபெறும் வாய்ப்பும் அதிகமுள்ளது எனவும் உற்சாகமுட்டினார்.

அவரது வேண்டுகோளை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். ஆனால் எதைப்பற்றி எழுதுவது?

மலையகத்தில் நான் தொழில் செய்த காலத்தில் குள்ளநரிபோன்று காரியமாற்றும் ஓர் உத்தியோகத்தரைக் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். அவர் ஒரு 'கண்டக்டர்'. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் "கண்டாக்கையா". தோட்டத்தின் ஒரு டிவிசனுக்கு அவர் பொறுப்பாக விருந்தார். அந்த டிவிசனில் இடம்பெறும் சகலவேலைகளும் அவரது பொறுப்பிலேதான் நடைபெறும்.

இவரைப் பகைத்துக்கொண்டு தொழிலாளர் எவரும் தோட்டத்தில் இருக்க முடியாது. இவர் நினைத்தால் வேலை செய்த ஒரு தொழிலாளிக்கு அவரது வேலையில் குற்றம் கண்டுபிடித்து "பேர்" நிற்பாட்டலாம். அதாவது அன்றைய வேதனத்தை இல்லாமல் செய்து விடலாம். அவர் நினைத்தால் வேலைக்கு வராத ஒருவருக்குப் பேர் போடலாம். அதாவது வேலைக்கு வராத ஒருவருக்கு வேதனம் கிடைக்கச் செய்யலாம். தனது கையாட்களாக இயங்கும் தொழிலாளர்களுக்கு சுலபமான வேலைகளைக் கொடுக்கலாம். ஏனையோருக்கு கடினமான வேலைகளைக் கொடுத்துக் கஷ்டப் படுத்தலாம். இவர், தான் நினைத்தவற்றையே செய்வார். தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமையைக் குலைத்துச் சின்னாபின்னமாக்குவார். அவர் களைச் சிறு சிறு குழுக்களாக இயங்கச் செய்வார். பிரித்தாளும் தந்திரத்தில் மகாகுரனாக இருப்பார்.

இவருக்கு ஐந்தாம் படையொன்றும் தொழிலாளர் களுடையே இயங்கும். லயத்தில் இவருக்கெதிரான அல்லது நிர்வாகத்திற் கெதிரான சதியேதும் நடந்தால் உடனுக்குடன் அவருக்குத் தகவல் வந்துவிடும். தோட்டத்தில் ஒரு

தொழிற்சங்கம் மட்டுமே இருந்தால் அதனைப் பிளவு படுத்தி பல தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றுவதற்கு வகைசெய்வதோடு தொழிற் சங்கங்களிடையே போட்டி பொறாமைகளையும் ஏற்படுத்திவிடுவார்.

தோட்டத்தில் வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டால் அதனை முறியடிக்கக் கூடிய வல்லோன் இவர் என்பதால் துரையும் இவருக்கு அடக்கம்!

இப்படியான ஒரு சூழ்நிலையில் தோட்டங்களில் ஏற்படும் வேலை நிறுத்தங்கள் பெரும்பாலும் தோல்வியிலேயே முடிந்துவிடுகின்றன. இதன்காரணமாக நீண்டகாலமாகத் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் எதிர்நோக்கும் சம்பளப் பற்றாக்குறை, வேலைநாட்கள் குறைப்பு, வீட்டுப் பிரச்சினை, சுகாதாரப்பிரச்சினை போன்றவற்றிற்கு தீர்வுகாணமுடியாமல் பின்னடைவுகள் தொடர்ந்தவண்ணம் இருக்கின்றன.

தோட்டங்களிலே ஏன் புதிய சங்கங்கள் தோன்றுகின்றன? தோட்டத் தொழிற்சங்கங்களிடையே ஏன் போட்டி பூசல்கள் தோன்றுகின்றன? அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற பின்னடைவுகள் யாவை? இந்தப் பிரச்சினைகளின் ஆணியேர் எது? இவற்றுக்கான காரண காரியத்தொடர்புகளை ஆராய்ந்து அவற்றை வெளிக்கொணரும் வகையில் குறுநாவலை எழுத முடிவு செய்தேன்.

இந்தப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டதே “கவ்வாத்து” என்ற குறுநாவல்.

“கவ்வாத்து” என்றால் என்ன?

இதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கு மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் இந்தக் குறுநாவலுக்கு எழுதிய விமர்சனத்தின் ஒருபகுதியைக் கீழே தருகிறேன்:

“கவ்வாத்து” என்பது தேயிலையின் வளர்ச்சியை பயன்கருதி வெட்டிவிடுதல்.

கவ்வாத்து வெட்டியடாவிட்டால் தேயிலைச்செடி தென்னை பலா மரங்கள் போல் வானொட்ட வளர்ந்து நிற்கும். வான்முட்ட தேயிலைச் செடி வளர்ந்தால் அல்லது வளர விட்டால் என்னவாகும்? எந்தக் குறிக்கோளுக்காக அது பயிரிடப்பட்டதோ அது இழக்கப்படும். அதே போல்

தேயிலையில் பாடுபடும் சீந்தத் தொழிலாளர் கூட்டத்தையும் மற்றவர்களைப் போல வளரவிட்டால் என்னவாகும்? அவர்களும் கைக்கடங்கியே இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் பிரயோசனப்படுவார்கள் என்பது அவர்களிடம் வேலை வாங்குபவர்களின் எதிர்பார்ப்பு.

தங்களது பயன் கருதி வளர்ச்சியைக் கத்திரிக்கும் ஒரு செயலைக் குறியீடாகக் கொண்டே சீந்த நாவலுக்கான பிரச்சினை கவ்வாத்து மலையில் உருவாகிறதாக ஆசிரியர் சித்திரித்திருக்கக் கூடும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

“கவ்வாத்து” என்னும் சீச்சிறு நாவல் முதலாளித்துவம் அதனுடைய வாழ்வை நீடித்துக் கொள்வதற்காக தொழிற் சங்கப் பேதங்களைப் பயன்படுத்தி தங்கள் உரிமைக்காகப் போராடுவதற்காக அணிதிரளும் மக்களை, அவர்களுடைய ஒற்றுமையை குலைத்துவிடும் யுக்தியைக் காட்டுகிறது... (1) என எழுதிச் செல்கிறார்.

1935ல் தொழிற்சங்கச் சட்டம் மலையகத்தில் அமுலுக்கு வந்தபோதும், தோட்டங்களில் தொழிற் சங்கங்களை அனுமதிக்க அப்போதிருந்த வெள்ளைக்காரத் துரைமார் தயாராய் இல்லை. மலையக எழுத்தாளர் சி. வி வேலுப்பிள்ளை “வீடற்றவன்” என்றொரு நாவல் எழுதியிருக்கிறார். அந்த நாவலில் தொழிற்சங்கங்களை இவர்கள் எவ்வாறு முளையிலே கிள்ளிவிட்டார்கள் என்பதனைக் காண்கிறோம்.

கவ்வாத்து நாவலில் எவ்வாறு தொழிற் சங்கங்களைப் பெருக்கி தொழிலாளர்களிடையே அவர்களது வேற்றுமைகளைக் கட்டி எழுப்பி போட்டி பூசல்களை உண்டாக்கி சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் பலத்தை வலுவிழக்கச் செய்து போராட்ட உணர்வினை மழுங்கச் செய்து அடிப்படை உரிமைகளையே இழக்க வழிகோலும் அவலத்தைக் காண்கிறோம்.

தோட்டங்களில் முன்னர் வெள்ளைக்காரத் துரைமார் இருந்தார்கள். இப்போ கறுப்புத் துரைமார் இருக்கிறார்கள். முன்பு யாழ்ப்பாணத்து உத்தியோகத்தர்கள் இருந்தார்கள். இப்போ மண்ணின் மைந்தர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளர்களோ அன்றும் இன்றும் ‘கிள்ளுக் கீரை’ களாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

சுபமங்களா நடத்திய போட்டியில் கவ்வாத்து

குறுநாவலுக்கு பாராட்டுப் பரிசு கிடைத்தது. சாரல் நாடனின் தூண்டுதல்தான் இந்தக் குறுநாவலை எழுத வைத்தது என்பதை ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிட்டேன். சாரல்நாடனுடைய தொடர்பு பரஸ்பரம் எங்களிருவருக்கும் நன்மை அளித்திருக்கிறது என்றே கருதுகிறேன்.

அவர் ஞானம் 24ஆவது இதழில் எழுதிய “எனது எழுத்துலகம்” என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: “என்னுடைய புசல்லாவை வாழ்க்கை மிகக் குறுகிய ஒன்று. வெறும் பத்துமாத வாழ்க்கை. ஆனால் எழுத்துலகில் அது எனக்குப் பெரிய வெற்றியாக அமைந்தது. ஞானசேகரனுடன் நெருங்கிப் பழகிட அது வாய்ப்பளித்தது. தினந்தோறும் மாலையில் ஒன்றாக இருந்து இலக்கியம் பற்றிப் பேசிய அனுபவம் அதற்கு முன்பும்சரி பின்னாலும் சரி எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.”(3) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சாரல்நாடன் புசல்லாவை நியூயோக் தோட்டத்தில் இருந்த பத்தே மாதத்தில் அவரின் தூண்டுதலால் ஒரு நாவலையும் ஒரு குறுநாவலையும் எழுதியிருக்கிறேன் என்பதை இப்போது எண்ணிப் பார்க்கும்போது பெருவியப்பாக இருக்கிறது.

அடுத்த வருடத்தில் கவ்வாத்து குறுநாவலை நூலாக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அதனது ஆண்டுவிழாவொன்றினைப் பெரிய அளவில் கொண்டாட ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்தது. அந்த விழாவுக்கு இந்திய சாகித்திய அகாடமி விருதுபெற்ற நாவலாசிரியர் பொன்னீலன், தமிழகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன், தாமரை ஆசிரியர் எஸ். மகேந்திரன் ஆகியோர் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அதே காலப்பகுதியில் மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையினர் தமது பதினைந்தாவது ஆண்டுவிழாவைக் கண்டியில் கொண்டாட ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். அந்த விழாவுக்கு மேலே குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர்களையும் அழைப்பதென முடிவு செய்திருந்தனர். அந்த விழாவிலே கவ்வாத்து நாவலை மலையக வெளியீட்டகத்தின் பதினைந்தாவது வெளியீடாக வெளிக்கொணரவேண்டுமென

மலையக வெளியீட்டகத்தின் அமைப்பாளர் அந்தனி ஜீவா விரும்பினார்.

அத்தோடு மேலும் ஒரு விருப்பத்தை அவர் தெரிவித்தார். கவ்வாத்து குறுநாவலுக்கு பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களிடம் முன்னுரை வாங்கினால் சிறப்பாக இருக்கும் என்றார்.

நான் சிறிது தயங்கினேன். பேராசிரியருடன் அக் காலப்பகுதியில் எனக்கு முகப்பழக்கம்கூட இருக்கவில்லை. எனவே முடிந்தால் நீங்களே அவரிடம் முன்னுரையை வாங்கி நூலில் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என அந்தனி ஜீவாவிடம் அந்தப் பொறுப்பை விட்டுவிட்டேன்.

கவ்வாத்து குறுநாவலுக்கு பேராசிரியர் எழுதிய முகவுரையின் முக்கிய பகுதி பின்வருமாறு அமைகிறது:

திரு. ஞானசேகரன் மலையகத்துக்கு அப்பாலானவர் என்றாலும் கடந்த முப்பது ஆண்டுகள் காலமாக மலையகத்துக்குள்ளேயே இருப்பவர். அவர் நோக்கு இயல்பான “உள்நிலை”ப் பார்வையாக மாறியுள்ளது.

திரு. ஞானசேகரனின் இந்தக் குறுநாவல், மலையகப் பெருந்தோட்டத் தமிழர் எதிர்நோக்கும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையை நோக்குகிறது. அது தொழிற்சங்கங்களின் பயன்பாடு என்பதாகும். எந்தத் தொழிற்சங்க இயக்கம் அவர்கள் சமூக - பொருளாதாரத் தனித்துவங்களை உணர்ந்து அவர்களின் “நல்” வாழ்க்கைக்குப் பேராழ்நீரா, இன்று அதே அந்த மக்களின் ஒற்றுமையின்மைக்கு வழிவகுக்கும் சமூகக்கருவியாக மாறியுள்ள நிலைமையை இந்தக் குறுநாவலிலே காண்கிறோம்.

மலையகப் பெருந்தோட்டத் தமிழ் மக்களை எதிர்நோக்கி நிற்கும் (இன்றைய) மிகப்பெரிய சவால் இது. இந்த நிலைமை தொழிற் சங்கங்கள் சுயவிமர்சனத்தில் ஈடுபடவேண்டிய ஒரு தேவையை முன்வைக்கிறது.

இத்துடன் இன்னுமொரு சிக்கலும் உள்ளது. மலையகத் தமிழரிடையேயுள்ள “மேலோங்கிகள்” (elites) எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பது. அந்த மேலோங்கிகள் கங்காணி மட்டத்தினராக இருக்கலாம். அல்லது உத்தியோக மட்டத்தினராக இருக்கலாம்.

இந்தப் பிரச்சினையின் ஒரு வெட்டுமுகத்தை, ஒரு வன்மையான முனைப்புடன் இப்படைப்புத் தருகின்றது”(4) என எழுதிச் செல்கிறார்.

இந்தக்குறுநாவலின் வெளியீட்டு விழா 13-07-1996 அன்று மலையகக் கலை இலக்கியப் பேரவையின் பதினைந்தாவது ஆண்டு விழாவின்போது இடம்பெற்றது. கலாசார சமய விவகார அமைச்சர் மாண்புமிகு லக்ஷ்மன் ஜெயக்கொடி அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் மூத்த எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன், தாமரை ஆசிரியர் எஸ். மகேந்திரன் ஆகியோர் முன்னிலையில் இந்திய சாகித்திய அகாடமி விருதுபெற்ற நாவலாசிரியர் பொன்னீலன் இந்தக் குறுநாவல் பற்றிய விமர்சன உரை நிகழ்த்தி வெளியீட்டு வைத்தார்.

பொன்னீலனின் விமர்சன உரையின் முக்கியபகுதி பின்வருமாறு அமைகிறது:

“கவ்வாத்து என்ற குறுநாவல் மலையக மக்கள் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எப்படிச் சிறைக்குள்ளே எலிகளைப்போல சிக்கித் தவிக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லுகின்ற ஒரு நாவலாக அமைந்திருக்கிறது. இதனைப் படித்தபோது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

இந்த நாவலின் இரண்டாவது கட்டம் ஒரு தொழிற்சங்கம் பல சங்கங்களாக உடைந்துபோகும்போது மக்கள் எப்படி அல்லற்படுகிறார்கள் என்பதை அற்புதமாகச் சொல்கிறது. ஒரு சங்கம் இருந்த இடத்தில் இப்போது மூன்று சங்கங்கள் தோன்றிவிட்டன. ஒரு சங்கம் நிர்வாகம் சார்ந்த சங்கம். ஒரு சங்கம் உதவாக்கரைச் சங்கம். ஒரு சங்கம் ஆளில்லாச் சங்கம். இப்போது எதைவைத்துப் போராடுவது? என்னசெய்வதென்று தெரியாமல் தொழிலாளர்கள் திகைக்கின்றனர் என்ற இரண்டாவது கட்ட யதார்த்தத்தை இந்த நாவல் அருமையாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இந்த நாவலில் நான் ரசித்த பல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நாவலில் பேச்சு மொழி - மக்கள் மொழி உயிர்த்துழப்புடன் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. அருத்தது, நாவலில் எவ்வித வக்கிரத்தனமும் இல்லாமல் நாவல் செய்தி அற்புதமாகச் சொல்லியிருக்கிற சிறப்பு. இந்த நாவலில், ‘மாட்டிக் கிட்டமே என்ன பண்ணிறது, எங்கே போறது, அகப்பட்டிக் கிட்டமே என்று திணறிக்கொண்டிருக்கிற தொழிலாளி வர்க்கத்தைக் காண்கிறோம். இது அருமையான நாவல். சிறந்த நாவல்.’”(5)

அந்த விழாவில் நான் வல்லிக்கண்ணனைச் சந்தித்ததைப் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன்.

அவர் 67 வருடங்களாக ஓயாது எழுதிக் கொண்டிருந்த

இலக்கிய ஞானி. சாகித்திய விருது பெற்ற எழுத்தாளர். “சிற்றிதழ்களின் செவிலித்தாய்” எனப் புகழ் பெற்றவர். சிறு கதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், நாடகம், வரலாறு, மொழிபெயர்ப்புகள் எனப் பலதுறை களிலும் தடம் பதித்தவர். ஈழத்து எழுத்தாளர் பலருடன் நீண்ட உறவினைக் கொண்டவர். பல எழுத்தாளர்களின் நூல்களுக்கு முன்னுரைகள் தந்தவர்.

விழாவுக்கு முதல்நாளே வல்லிக்கண்ணனும் பொன்னீல னும் கண்டிக்கு வந்துவிட்டனர். அவர்களுக்கு எனது இல்லத்தில் இரவுப் போசன விருந்து அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். ஆனாலும் கடைசி நேரத்தில் சிறிது சுகவீனம் காரணமாக வல்லிக்கண்ணனால் அன்று எனது இல்லத்திற்கு வரமுடியாமல் போய்விட்டது. பொன்னீலனை நீர்வைப் பொன்னையனும் அந்தனி ஜீவாவும் அழைத்து வந்திருந்தனர்.

வல்லிக்கண்ணனின் எளிமைக்கும் பந்தாக்கள் ஏது மில்லாத தன்மைக்கும் சான்றாக ஒன்றை இங்கு குறிப் பிடவேண்டும் “நான் வராததையிட்டு ஞானசேகரன் ஏமாற்றமடையக்கூடும். அவருக்கு நிலைமையை விளக்கிக் கூறுங்கள். எனக்குரிய உணவைப் பார்சல் பண்ணிக் கொண்டுவந்துவிடுங்கள்” என்று பொன்னீலனிடம் கூறி அனுப்பியிருந்தார். விழாவில் என்னைச் சந்தித்தபோது தான் எனது இல்லத்திற்கு வரமுடியாமைக்கு வருத்தம் தெரிவித்தார். பொன்னீலனிடம் முதல்நாள் இரவே கவ்வாத்து நாவலைப் பெற்று வாசித்திருந்தார். அந்த நாவல் பற்றிய தனது விமர் சனத்தை என்னிடம் கூறிப் பாராட்டினார். முதுபெரும் எழுத் தாளரான அவரது பாராட்டு எனக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

எனது லயத்துச்சிறைகள் நாவலையும் கவ்வாத்து குறுநாவலையும் தனது மலையக வெளியீட்டகத்தின் மூலம் வெளிக்கொணர்ந்த அந்தனிஜீவாவைப்பற்றி இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகிறது.

மலையகக் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உழைத்துவருபவர் அந்தனிஜீவா. அவருடன்

நான் முதன் முதலில் சந்தித்து உரையாடிய நிகழ்வு என் மனதில் இன்றும் பசுமையாக இருக்கிறது. 1991ல் கண்டியில் நடந்த இலக்கியக் கூட்டமொன்றுக்கு நான் சென்றபொழுது என்னைச் சந்தித்த ஜீவா, “உங்களுடைய குருதிமலை நாவலை தமிழக அமெரிக்கன் கல்லூரியில் எம். ஏ. வகுப்புக்குப் பாட நூலாக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த நாவலின் பிரதிகள் தேவைப்படுகின்றன. அவற்றைத் தேடி அனுப்பும்படி எனக்குக் கடிதம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். உங்களிடம் பிரதிகள் இருந்தால் தாருங்கள். யேராசிரியர் சந்திரசேகரம் சமீபத்தில் தமிழகம் செல்லவிருக்கிறார். அவர்மூலம் அனுப்பி வைக்கலாம்.” என்றார்.

அந்தனிஜீவாவுக்கும் தமிழக கலை இலக்கிய வாதிகளுக்குமிடையே மிக நெருக்கமான தொடர்புகள் இருந்தன. மலையகத்திலிருந்தும் ஈழத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்தும் வெளிவருகின்ற சிறந்த நூல்களை அவர்களுக்கு அனுப்பி அறிமுகம் செய்வார். தமிழகத்தில் இலக்கிய விழாக்கள் நடைபெறும் சந்தர்ப்பங்களில் அங்கு சென்று விழாக்களிலே பங்குபற்றித் தனது உறவினைப் பலப்படுத்திக் கொள்வார். அதேபோன்று தமிழகத்திலிருந்தும் வெளிநாடுகளிலிருந்தும் எழுத்தாளர்கள் இலங்கைக்கு வரும்போது அவர்களை மலையகத்தின் பல இடங்களுக்குக் கூட்டிச் சென்று இலக்கியக் கூட்டங்களில் பங்குபற்றச் செய்து ஏனைய எழுத்தாளர்களையும் கலைஞர்களையும் சந்திக்க வைத்து மகிழ்வது அவரது வழக்கம்.

இந்தத் தொடர்புகள் காரணமாகவே அவரிடம் குருதி மலை நாவலின் பிரதிகளைச் சேகரித்து அனுப்பும்படி கேட்டிருந்தார்கள். மலையக வெளியீட்டகத்தின் பதினைந்தாவது ஆண்டு விழாவுக்கு பொன்னீலன், வல்லிக்கண்ணன், தாமரை மகேந்திரன் ஆகியோரைப் பங்குபற்றச் செய்ததும் இத்தகைய தொடர்புகளினாலேதான். சமீபத்தில் நடைபெற்ற சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டிற்கு முதல்நாள் சிற்றிதழ் மாநாட்டினை இங்கு நடைபெறச் செய்ததோடு எழுத்தாளர் மாநாட்டிலும் நாற்பத்தைந்து சஞ்சிகையாளர்களைப் பங்கு பெறச் செய்ததும் இத்தகைய தொடர்புகளினாலேதான்.

அந்தனி ஜீவா ஒரு சிறந்த நாடகக் கலைஞர். பதினான்கு

நாடகங்களை நெறியாங்கை செய்து மேடையேற்றியுள்ளார். அவருடன் எனக்கிருந்த தொடர்பு காரணமாக அவரது 'அக்கினிப் பூக்கள்' என்ற நாடகத்தை 'ஞானம்' பதிப்பகத்தினூடாக வெளிக்கொணர்ந்தேன். அந்த நாடக நூல் 1999ஆம் ஆண்டிற்கான இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டது.

எனது ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆரம்பகாலந் தொட்டே அந்தனிஜீவா அதனுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். ஞானம் சஞ்சிகையில் பல தொடர் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். சிலகாலம் ஞானம் சஞ்சிகையின் துணையாசிரியராகக் கடமையாற்றியுமுள்ளார்.

அந்தனி ஜீவா ஒரு இலக்கியப் போராளி. அவரிடம் சில குறைபாடுகள் இருக்கலாம். ஆனாலும் அந்தக் குறைபாடுகளையும்மேவி அவரது பன்முக கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் அவரைத் தவிர்க்க முடியாத ஒரு முக்கிய கலை இலக்கியப் பிரமுகராக உயர்த்தியிருக்கிறது. ஈழத்தின் இலக்கிய முன்னெடுப்பிலே மலையக இலக்கியத்திற்கு ஒரு கணிசமான பங்குண்டு என்பதைப் பரந்துபட்டரீதியில் நாட்டின் உள்ளேயும் நாட்டின் எல்லைகளைத் தாண்டியும் எடுத்துச் சென்றவர்களில் முன்னணியில் இருப்பவர் அந்தனி ஜீவா. அவரது இலக்கியப் பணிகள் பற்றிய விபரமான கட்டுரை ஒன்றை ஞானம் 52ஆவது இதழில் எழுதியுள்ளேன். ஞானம்109 ஆவது இதழில் அவரை அட்டைப்பட அதிதியாகக் கௌரவித்திருக்கிறேன். இங்கு அந்தனி ஜீவாபற்றி எனது இலக்கியத்தடத்தில் இடம் பெறவேண்டிய பகுதிகளை மட்டுமே தந்துள்ளேன்.

கவ்வாத்து குறுநாவலின் அறிமுக விழா 14-07-1996ல் புசல்லாவை சரஸ்வதி மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபர் தமிழ்ச்செல்வன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. தெளிவத்தையோசப், அந்தனிஜீவா, சாரல்நாடன், கவிஞர் முரளிதரன், கவிஞர் குறிஞ்சித் தென்னவன் ஆகியோர் விமர்சன உரை நிகழ்த்தினர்.

இந்தக் கவ்வாத்து குறுநாவல் 1996ல் வெளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான மத்திய மாகாண அமைச்சின் சாகித்தியப் பரி

சினைப் பெற்றது.

தமிழ் சிங்கள எழுத்தாளர் ஒன்றிணைந்த 'விபவி' என்ற அமைப்பு சிலகாலம் சிறந்த பணிகளைச் செய்துவந்தது. அந்த அமைப்பு ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் வெளிவந்த சிறந்த நூல் களுக்குப் பரிசளித்தும் வந்தது. 1996ல் வெளிவந்த சிறந்த நாவலாக அந்த அமைப்பு கவ்வாத்தினைத் தெரிவு செய்தது. 21-11-1998ல் நடைபெற்ற சுதந்திர இலக்கிய விழாவில் இதற்கான பணப்பரிசு, சான்றிதழ், தங்கச்சங்கு விருது ஆகியவை எனக்கு வழங்கப்பட்டன. 1996இன் சிறந்த நாவலாக வேறொரு நாவல் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்ற போதிலும், விபவி அமைப்பினர் அந்த ஆண்டின் சிறந்த நாவலாக கவ்வாத்தைத் தெரிவு செய்தமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இந்தப் பரிசுத்தேர்வுக்கு நான் நாவலை அனுப்பாதிருந்த போதிலும் அந்த அமைப்பினரே அந்த ஆண்டில் வெளிவந்த நூல்களைத் தேடிப் பெற்று பரிசளித்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்த அமைப்பின் மதிப்பீட்டுக் குழுவின் சார்பாக சான்றிதழில் கையொப்பமிட்டிருக்கும் பிரபல எழுத்தாளரும் ஊடகவியலாளருமான விஜயன் கவ்வாத்து பற்றிய விமர்சனக் குறிப்பொன்றில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

“150 வருடங்களுக்குப் பின்னரும் மலையக தோட்டத் தொழிலாளர் சமூகத்தின் வாழ்வு இத்தகைய அிவலத்திற்கு ஆட்பட்டிருக்கிறது என்பது கதையின் இருதயமாகவிருக்கிறது. பெரியதொரு வரலாற்றினை அதன் நகழும் சதையுமான உண்மைகளை ஒரு குறுநாவல் அமைப்பிற்குள் அடக்கிவிடும் அரிய ஆற்றல் ஞானசேகரனுக்கு உள்ளது. ஒரு பெரிய காவியத்திற்கான அிக்கினிக்குஞ்சு இக் குறுநாவலுக்குள் உறங்கிக் கிடக்கிறது” (6).

உசாத்துணை:

- (1) வீரகேசர் 13-07-1996 பக்: 2
- (2) ஞானம் மே2010 தெளிவத்தை ஜோசப் பவளமலர் பக்:51
- (3) ஞானம் மே2002 -24ஆவது இதழ், பக்20
- (4) கவ்வாத்து குறுநாவல்- மலையக வெளியீடகம் - பக் 6
- (5) தனகரன் வாரமஞ்சர் 11-8-1996 பக் 6
- (6) வீரகேசர் 11-2- 1996 பக் :6

நான் எழுதிய போர் இலக்கியக் கதைகள்

எழுத்தாளன் என்பவன் தன்னைப் பாதிக்கின்ற, தன் உணர்வுகளைக் கிளர்த்துகின்ற விடயங்களை இலக்கியம் ஆக்குகின்றான். அந்த வகையில் கடந்த மூன்று தசாப்த காலத்தில் எமது நாட்டில் இடம்பெற்ற உள்நாட்டுப் போர் காரணமாக ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் பெரும்பாலானவற்றில் போர்க்கால நிகழ்வுகளே பேசு பொருளாக இருந்து வருகின்றன.

போர்க்கால இலக்கியங்களைப் படைக்கும் எழுத்தாளன், தான் விரும்பியவாறெல்லாம் அவற்றைப் படைத்து விடமுடியாது. அவன் சுயதணிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. பலவற்றைப் பூடகமாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சிலவற்றைக் குறியீடாகச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவனைப் பாதித்த விடயங்களை அவனால் சொல்லாமல் இருக்க முடிவதில்லை. எப்படியோ அவன் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது.

அரசாங்கத்தின் போர்க்கால நடவடிக்கைகளுக்கு அல்லது இயக்கப் போராளிகளின் போர்க்கால நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக எழுதிய பலர் காணாமல் போயிருக்கிறார்கள். பலர் வெள்ளைவான் கடத்தல்களுக்காளாகியிருக்கிறார்கள். பலர் இனந்தெரியாதோரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலர் விசாரணைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்டு எச்சரிக்கை செய்யப் பட்டுள்ளார்கள். பலர் இன்றும் சிறையில் வாடுகிறார்கள்.

இதன் காரணமாக போர்க்கால இலக்கியங்கள் பலவும் போர்க்கால அனர்த்தங்களைப் பேசும் இலக்கியங்கள் என்ற

நிலையிலிருந்து மேலேவராத நிலையில் அமைந்து விடுகின்றன. அவற்றிற்கு ஆவணப் பெறுமானம் மட்டுமே இருப்பதைக் காண்கிறோம். சமூகத்தை வழி நடத்தும் இலக்கியங்களாக அவை பெரும்பாலும் அமைவதில்லை.

இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறி புலம்பெயர்ந்து வாழ்பவர்களுக்கு இத்தகைய பிரச்சினைகள் எதுவும் இருப்பதில்லை. அதனால் அவர்கள் விரும்பியவாறெல்லாம் எழுதமுடிகிறது. அந்த இலக்கியங்கள் போராளி இயக்கங்களையோ அரசாங்கத்தையோ துணிவுடன் விமர்சிக்கின்றன.

நான் எழுதிய போர்க்கால இலக்கியங்கள் பற்றி இந்த அத்தியாயத்தில் கூற விழைகிறேன்.

2000ஆம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன். இலண்டனில் வசிக்கும் பத்மநாப ஐயர், தான் வெளியிடவிருக்கும் சம கால எழுத்தாக்கங்களின் தொகுதி ஒன்றிற்கு என்னை ஒரு சிறு கதை எழுதித் தரும்படி வேண்டியிருந்தார். ஏற்கனவே அவர் இத்தகைய நான்கு தொகுதிகளை வெளியிட்டிருந்தார். அந்தத் தொகுதிகளுக்கு அவர் ஆக்கங்கள் அனுப்பும்படி ஊடகங்கள் மூலமும் எழுத்தாள நண்பர்கள் மூலமும் கோரிக்கை விடுத்திருந்த போதும் நான் எனது ஆக்கங்கள் எதனையும் அனுப்பாது அசட்டையாக இருந்துவிட்டேன். வெளிவர விருக்கும் ஐந்தாவது தொகுதியில் எனது படைப்பு ஒன்று கட்டாயம் இடம்பெற வேண்டும் எனத் தொலைபேசியில் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் கிருஷ்ணாந்தி என்ற பள்ளி மாணவி தடைமுகாம் ஒன்றில் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்ட விடயம் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டது. அவளைத் தேடிச்சென்ற அவளது தாயாரும் கொலை செய்யப்பட்டார். பின்னர் அந்த வழக்கை எடுத்து நடத்திய பிரபல சட்டத்தரணி குமார் பொன்னம்பலமும் கொலை செய்யப்பட்டார்.

இந்த விடயம் என்னைப் பெரிதும் பாதித்திருந்தது. கிருஷ்ணாந்திக்கு ஏற்பட்ட அவலம் வேறு பெண்

களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவை வெளியே வராமல் முடி மறைக்கப்பட்டிருக்கலாம். இந்தச் சம்பவத்தை ஒரு சிறுகதையாக்கிவிட எண்ணினேன். இதனை வெளிப்படையாக எழுதிவிடமுடியாது. கத்தியிலே நடக்கும் நிதானத்துடன் - சம்பந்தப்பட்டவர்களை நேரிடையாகக் குற்றம் சுமத்தாமல் பூடகமாக எழுதுவதன்மூலம் சமூகத்துக்கு ஒரு செய்தியைக் கூற விரும்பினேன்.

எனவே குறியீடாகச் சொல்லும் உத்தியைக் கையாண்டு இந்தச் சம்பவத்தைக் கூற முடிவுசெய்தேன். பள்ளி மாணவிகளைப் பச்சைக் கிளிகளாக உருவகித்து, கதைக்கு 'காட்டுப் பூனைகளும் பச்சைக்கிளிகளும்' எனப் பெயரிட்டேன். ரியூசன் வகுப்புக்குச் சென்ற பள்ளி மாணவி ஒருத்தி தடைமுகாம் ஒன்றில் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு அதனை வேறொருவருக்கும் சொல்லமுடியாமல் அதிர்ச்சியுற்ற நிலையில் புத்திசுவாதீனத்தை இழந்துவிடுகிறாள். அவளின் கூற்றாகக் கதையை வளர்த்தேன்.

தடை முகாம்களைத் தாண்டிச் செல்லும் பெண்கள் எல்லோருமே அவலங்களுக்கு ஆளாவதில்லை. அப்படியானால் எவர் எத்தகைய சூழலில் வன்புணர்ச்சிக்கு உள்ளாகிறார்கள்?

அதனைப் பின்வருமாறு விளக்கியிருக்கிறேன்.

“அந்தச் சென்றியைக் கடந்து போறதெண்டா எல்லாருக்கும் சங்கடம்தான். வண்டல்களில், சைக்கிள்களில், தலைச் சமைகளில் கஷ்டப்பட்டுக் கட்டுயேத்திக் கொண்டுபோற சாமான்களை 'செக்' பண்ணிறதெண்டு கொட்டிச் சிந்துவாங்கள். சைக்கிள் செயின் கவர்களைக் கழட்டி செக்பண்ணிப்போட்டு நிலத்தில போடுவாங்கள். நாங்கள்தான் அதைப் பூட்டவேணும்... கொழுப்பு...

அண்டைக்கு எங்களைச் செக்பண்ணுற நேரத்திலை வேறையொருவரையும் செக்பண்ணாமல் போகவிட்டாங்கள். எல்லாரும் எங்களைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே போச்சினம். சந்தேகக் கண்கள். எங்களுக்குக் கூச்சமாயிருந்தது.

... கொஞ்ச நாளில் எல்லாம் பழகிப்போய்விட்டது. சென்றியில் எங்களுக்குப் பெரிதாய் செக்கிங் இருப்பதில்லை. தனியாய்ப் போகும்போது

பயமிருக்காது. அதனால் ரியூற்றரிக்குப் போகும்போது சேர்ந்து போகவேண்டும் என்ற நிலைமையும் இல்லை. இப்போது அங்கு ஐ.சி.யை எங்களிடம் கேட்க மாட்டார்கள். ஆனாலும் அந்த இடத்தில் சைக்கிளை ஓட்டிச் செல்வதற்கு எவருக்கும் அனுமதியில்லை. இறங்கி உருட்டிக் கொண்டு தான் போகவேண்டும்”

மேலே கூறப்பட்ட பகுதி இடம்பெறப்போகும் அவலத்துக்குரிய சூழல் எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதை விளக்குகிறது.

சுதையின் முடிவு பின்வருமாறு அமைகிறது:

“அண்டைக்கு நான் தனியாகத்தான் போனான். சென்றியிலை சறத்தும் சுமனயாலாவும் தான் நிண்டவங்கள். என்றை சைக்கிளைப் பறிச்சு உள்ளுக்குக் கொண்டு போய் வச்சிட்டாங்கள். சைக்கிளைத் தரச்சொல்லி நான் கெஞ்சிமன்றாழனன். உள்ளுக்குப்போய் எடுக்கச் சொன்னாங்கள்.

நான் தயங்கித் தயங்கி பயந்து பயந்து... ஐயோ எனக்கு மயக்கம் வருகுது. தேகம் நடுங்கி நெஞ்சு படபடக்குது.

ஓ.. அதுக்குப் பிறகு உச்சந் தலைக்குள் ஏதோ கிழிந்து சிதறி எழும்பமுடியாமல் எழும்பி நடக்க முடியாமல் தள்ளாடித் தள்ளாடி சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டுதான் வீட்டுக்கு வந்தனான்.

விறாந்தையில் சைக்கிளைச் சாத்தினபோது அம்மா கவலை யோடு சொன்னா, “உவன் சின்னராசு வந்து கிளிக்குச் சாப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தவன். கூட்டுக் கதவை யூட்ட மறந்திட்டான். யுனையொண்டு திரிஞ்சுது... கிளியைக் கடிச்சுக் குதறிப்போட்டுது பிள்ளை.”

எனக்கு நெஞ்சு விறைச்சுப் போச்சு. அம்மா என்ன சொல்லிறா? ஒருவேளை... ஒருவேளை...

என்னுடைய தேகம் நடுங்கியது. கிளி இரத்தவெள்ளத்தில் குற்று மிராய்க் கிடக்கிறது. அதன் அடிவயிற்றின் கீழ் காட்டுப்பயுனை பதித்த கோரச் சுவடுகள்..

மயங்கி நிலத்திலே சாய்கிறேன்.

என்னைச் சுற்றியிருக்கும் சுவர்கள் சுழல்கின்றன. என்னை நெரிப்பதற்கு மெதுமெதுவாய் நெருங்கி வருகின்றன.

“ஐயோ... ஐயோ..”

இவ்வாறு கதை நிறைவு பெறுகிறது. இந்தக் கதையில் நான் எந்த இடத்திலும் பெண்ணொருத்தி பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டாள் என்பதை வெளிப்படையாக எழுதவில்லை. யாரால் பாலியல் வல்லுறவுக்கு ஆளாக்கப்பட்டாள் என்பதையும் கூறவில்லை. ஆனால் கதையை வாசிக்கும் வாசகன் இவற்றைத் தெளிவாக ஊகித்து அறிந்துகொள்ளும் வண்ணம் கதையை நகர்த்தியிருக்கிறேன்.

இந்தக் கதையின் சமூகப்பயன் யாது?

தடை முகாம்களில் பாலியல் வல்லுறவுக்குரிய சூழல் எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதனைக் கூறுவதன் மூலம் அதனைப் பெண்கள் எவ்வாறு தவிர்த்துக் கொள்ளலாம் என்பதனை இக்கதையில் தெளிவாகக் காட்டியிருக்கிறேன்.

பத்மநாப ஐயர் தொகுத்த “கண்ணில் தெரியுது வானம்” என்ற சமகாலப் புதிய எழுத்தாக்கங்களின் தொகுப்பின் முதலாவது கதையாக இக்கதை இடம்பெற்றிருப்பது இக்கதையின் தரத்திற்குச் சான்று. பின்னர் இக்கதை ஞானம் சஞ்சிகையில் மறுபிரசுரம் செய்யப் பட்டது. தமிழக மித்ரா பதிப்பக வெளியீடான “போர்க் காலக் கதைகள்” தொகுப்பிலும் இக்கதை இடம் பெற்றுள்ளது.

இக்கதைபற்றி கலாநிதி செ. யோகராசா பின் வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“ஈழத்தின் சமகாலச் செல்நெறிகளை அவதானிக்கும்போது எழுத்தாளரது படைப்புகளில் பேரினவாத ஒருக்குமுறைக் கொடுமைகள், போர்க்கால அவலங்கள் என்பன வெறும் பதிவுகளாகவே அமைந்திருப்பது கண்ணூர். இதற்கு விதிவிலக்காகவுள்ள மிகச்சில படைப்புகளுள் தி.ஞான சேகரனின் ‘காட்டுப்பூனைகளும் பச்சைக்கிளிகளும்’ விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய தொன்று. மாணவியொருத்திக்கு நிகழ்ந்துவிட்ட கொடூரம் தரும் அதிர்ச்சி, கதை சொல்லப்படும் முறையிலுள்ள பல்வேறு சிறப்புகளால் வாசகர்களது மனதில் என்றென்றும் உறைந்திருக்கும். இக்கதை தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றிலே இடம்பெறவேண்டிய சிறுகதை.”

அத்தோடு, கலாநிதி யோகராசா, மாணவர்களுக்குத் தான் நடத்தும் சிறுகதை தொடர்பான பயிற்சிப் பட்டறைகளில்

இக்கதையின் பிரதிகளைக் கையேடாக வழங்கி பயிற்சி வழங்கியுமிருக்கிறார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கதைபற்றி பேராசிரியர் 'நந்தி' பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“கண்ணில் தெரியுது வானம்” தொகுப்பில் உங்களது காட்டுப் பூனைகளும் பச்சைக்கிளிகளும்” என்ற சிறுகதையைப் படித்தேன். தடைமுகாம் ஒன்றில் பாடசாலை மாணவி ஒருத்தி இராணுவத்தினரின் பாலியல் வல்லுறவுக்கு ஆளாக்கப்படுவதையும் அதன்காரணமாக அவள் புத்திபேதலித்த நிலைமையை அடைவதையும் கலாநாயகர் கதையில் வழத்துள்ளீர்கள். நமது நாட்டில் மட்டுமல்ல, இனவிடுதலைப் போராட்டம் நடக்கும் பல்வேறு நாடுகளிலும் இப்படியான நிகழ்வுகள் நடந்திருக்கின்றன. இக்கதையின் கரு உலகப் பொதுவானது. பல்வேறு மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட வேண்டிய கதை இது.”

“கருவறை எழுதிய தீர்ப்பு” என்பது நான் எழுதிய இன்னுமொரு போர்க்காலச் சிறுகதை. இக்கதையில் ஒரு புதுமை செய்திருக்கிறேன். செயற்கை முறைக் கருக்கட்டல் பற்றிய விபரங்களை இக்கதையில் இணைத்திருக்கிறேன்.

கதை இதுதான்:

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் பெரேரா என்ற சிங்கள இராணுவ அதிகாரியும் தமிழ் மருத்துவப் பேராசிரியர் ஒரு வரும் கொழும்பில் அயலவர்களாக வசித்துவருகின்றனர். இனக்கலவரம் வெடிக்கிறது. சிங்கள வெறியர்கள் தமிழ் மருத்துவப் பேராசிரியரையும் அவரது மனைவியையும் தெருவுக்கு இழுத்து வந்து அவர்களுடைய உடல்களில் பெற்றோல் ஊற்றித் தீ வைக்க முனைகின்றனர்.

சிங்கள இராணுவ அதிகாரி அந்தக் காதையர்கள்மேல் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து மருத்துவப் பேராசிரியரையும் மனைவியையும் காப்பாற்றுகிறார். இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் கொழும்பில் வாழப்பிடிக்காத மருத்துவப் பேராசிரியர் லண்டன் சென்று அங்கு ஒரு தனியார் மருத்துவமனை நடத்தி வருகிறார்.

இராணுவ அதிகாரிக்கு திருமணம் முடிந்து நீண்ட காலம்

பிள்ளைப்பேறு கிடைக்காததால் தனது நண்பரான மருத்துவப் பேராசிரியரிடம் மனைவியை லண்டனுக்கு அழைத்துச் சென்று வைத்திய ஆலோசனை பெறுகிறார்.

அவரையும் அவரது மனைவி ஸ்ரீமணியையும் பரிசோதித்த மருத்துவப் பேராசிரியர், அவரால் ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையாக முடியாது. அவரது ஸ்கலிதத்தில் உயிருள்ள விந்துகள் இல்லை. ஆனாலும் அவரது மனைவி ஸ்ரீமணியின் உடலமைப்பில் எவ்வித குறைபாடும் இல்லை. அவளால் ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக முடியும் என்பதை விளக்குகிறார்.

இந்நிலையில், பெரேரா குழந்தையொன்றைத் தத் தெடுத்து வளர்க்கலாமா என வினவுகிறார்.

நவீன மருத்துவமுறைகளை மருத்துவப் பேராசிரியர் விளக்குகிறார்.

“வேறொரு ஆணின் விந்தினைப் பெற்று குழாய் மூலம் ஸ்ரீமணியின் கருப்பையினுள் செலுத்தி செயற்கை முறையில் கருத்தரிக்கச் செய்யலாம். இந்த முறையில் கருத்தரிக்கும்போது தாயினது ‘ஜீன்ஸ்’ குழந்தைக்கு வருவதால் பெற்றோரது ஐம்பதுவீதப் பரம்பரை அலகுகள் குழந்தைக்கு வந்துவிடுகின்றன. தத்தெடுக்கப்படும் குழந்தையை வேறொரு வரது குழந்தையாகவே சமூகம் கணிக்கிறது. ஆனால் செயற்கை முறையில் கருத்தரித்துப் பிறக்கும் குழந்தை பெற்றோரது குழந்தையாகவே சமூகத்தின் கணிப்பைப் பெறுகிறது”.

ஸ்ரீமணி, “ஆர்ட்டிபிஷல் இன்ஸெமினேஷன்” என்னும் செயற்கை முறைக் கருக்கட்டலின் பின்னர் கணவனுடன் இலங்கை வந்துவிடுகிறார்.

பத்து மாதங்களின்பின் ஸ்ரீமணிக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்கிறது. சுனில் எனப் பெயரிடுகின்றனர். குழந்தையின் ஒவ்வொரு பருவ வளர்ச்சிக்கட்டத்திலும் பெரேரா மருத்துவப் பேராசிரியருக்கு டெலிபோன் செய்து உரையாடி மகிழ்வார். அவனது வளர்ச்சிக்கான அபிப்பிராயங்களைக் கேட்பார். மருத்துவப் பேராசிரியர் ஆலோசனை வழங்குவார்.

சுனில் வளர்ந்து இளைஞனாகி இராணுவ விமானம்

ஓட்டும் பைலட்டாகப் பயிற்சிக்குத் தெரிவானபோது அந்தத் தொழில் ஆபத்தானது வேண்டாமென மருத்துவப் பேராசிரியர் புத்திமதி கூறினார். ஆனால், தான் பைலட்டாக வேண்டுமென்பதில் சுனில் பிடிவாதமாக இருந்தான்.

அவர் பயந்தது போல் சுனில் ஓட்டிச் சென்ற விமானம் போராளிகளால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டு சுனில் மரணம் அடைகிறான்.

கதையின் இறுதிப்பகுதி மருத்துவப் பேராசிரியரின் கூற்றாகப் பின்வருமாறு அமைகிறது:

“மறுநாள் நான் சுனிலின் மரணச் சடங்குகளில் பங்குபற்றுவதற்காக ஸ்ரீலங்காவிற்குப் புறப்பட்டேன். அப்போது என் மனைவி என்னை அச்சரியத்துடன் நோக்கினாள். ஆனாலும் தடையேதும் கூறவில்லை. பெரேரா இனக்கலவரத்தின்போது எங்களைக் காப்பாற்றியது அவள் நினைவில் வந்திருக்கலாம்.

பெரேரா என்னைக் கண்டதும் விரைந்து வந்து என்னைக் கட்டிக் கொண்டு கதறி அழுதார். ஸ்ரீமணி என்காலடியில் விழுந்து மயக்கம் அடைந்தாள்.

சுனிலின் கருகிய உடலைப் பார்த்ததும் என்னுள் அடக்கி வைத்திருந்த சோகம் அத்தனையும் திரண்டு பிரவாகித்தது. எனது உடல் குலுங்க விம்மி விம்மி அழுதேன்.

சுனில் எனது விந்து! எனது மகன்! என்ற உண்மையை நான் யாரிடந்தான் சொல்ல முடியும்?.

இந்தக்கதையில் போர்க்கால நிகழ்வுகள், செயற்கை முறையில் கருக்கட்டல் ஆகியன உருவ உள்ளடக்கங்களாக அமைவதோடு மூன்றாவது பரிமாணமாக கதையின் தலைப்பு ஒரு தத்துவ விசாரத்தை வெளிப்படுத்துவதைத் தரமான வாசகர்கள் புரிந்து கொள்வர்.

இக்கதை பற்றி பிரபல விமர்சகர் கே.எஸ். சிவகுமாரன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“கருவறை எழுதிய தீர்ப்பு” என்ற தலைப்பில் கதாசிரியர் தி.ஞானசேகரன் முற்றிலும் புதுமையானதொரு கதையை அண்மையில் எழுதியிருந்தார். கருத்தரித்தல் பற்றிய சில தகவல்கள் கதையோட்டத்துடன்

தர்ப்படுகின்றன. சிறுகதைக்கேயுரிய பண்புகளைக் கொண்டதாகவும் செட்டாகவும் கதாசிரியர் வழவமைத்திருக்கிறார். கதை முழுவும் எதிர்பாராததொன்று. அதே வேளையில் இனவேறுபாடுகளிடையே கூட முரண்படு நிலை இருப்பதையும் காட்டியுள்ளார். இது ஒரு அருமையான கதை என்பது எனது மதிப்பீடு.”(1)

வைத்திய கலாநிதியும் இலக்கியவாதியுமாகிய எம். கே.முருகானந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார், “சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம் எனப் பலதுறைகளில் தடம் பதித்த இலக்கியவாதியான தி.ஞானசேகரனுள் உறைந்து நிற்கும் மருத்துவனை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சிறுகதைதான் கருவறை எழுதிய தீர்ப்பு. செயற்கை முறைக் கருத்தரித்தல் பற்றிய பல அரிய மருத்துவத் தகவல்களை இலாவகமாகவும் கதையோட்டத்திற்கு ஊறு செய்யாமலும் வாசகனை ஆர்வத்தோடு வாசிக்கும் வண்ணம் இக்கதையில் ஞானசேகரன் புகுத்தியுள்ளமை வியந்து பாராட்டத்தக்கது”

எனது இலக்கியத்தடத்தில் போர்க்காலக் கதைகள் எவ்வாறு பதிவாகியுள்ளன என்பதை எடுத்துக் காட்ட வகைமாதிரிக்கு மேலேயுள்ள இரண்டு கதைகளை விரிவாக விளக்கியுள்ளேன்.

என் சிறுகதைத் தொகுதிகளில் இடம்பெற்ற மேலும் சில கதைகளின் விபரங்களை விரிவஞ்சி சுருக்கமாகக் கீழே தருகிறேன்.

‘அல்சேஷனும் பூனைகுட்டியும்’ என்ற சிறுகதையும் போர்க்காலப் பின்புலத்தைக் கொண்டதுதான். இனக்கலவரங்களின்போது தமிழ்மக்கள், சிங்களமக்கள் ளால் தாக்கப்படும்போதெல்லாம் அவர்கள் வடபகுதியை நோக்கி ஓடி வந்தார்கள். வடபகுதியிலே இராணுவத்தினரால் அவர்கள் தாக்கப்படும்போது அவர்களுக்கு ஓடுவதற்கு இடமில்லாமல் போயிற்று. உயிரைக் காப்பாற்றத் திருப்பித் தாக்கினார்கள் என்பதை இக்கதை விளக்குகிறது.

இக்கதை தோன்றிய பின்புலத்தை இத்தொடரின் முன் அத்தியாயமொன்றில் மிகவிரிவாக விளக்கியுள்ளேன். இக்கதைபற்றி பிரபல எழுத்தாளர் தெணியான் பின்வருமாறு

எழுதியுள்ளார்:

“ஆரம்ப முதல் வாசகனை ஈர்த்து இறுதிவரை கவனம் கலையாது ஒன்றித்திருக்க வைக்கும் கலைத்துவமான சிறந்த படைப்பு ‘அல்சேஷனும் ஒரு யுனைக்ட்டியும்’. இயல்பான பாத்திரவாற்ப்புடன் ஊடாட்டம் உரையாடல் என்பன இயல்பாக நகர்ந்து நிகழ்வுடன் கலந்து நல்ல அனுபவமாக விரிகிறது. பாத்திரங்கள் இன முரண்பாடு பற்றிய தங்கள் பக்க மன ஆதங்கங்களை மெல்லப் பேச ஒருக்குமுறைக்கு எதிரான நியாயமான போராட்டம் பற்றி குறியீடு உரக்கப்பேசுகிறது. மாறுபட்ட கலாசாரங்களை வெகு நுட்பமாக பதிவுசெய்து இரு வேறுபட்ட இனங்கள் என்பதனைச் சுட்டும் அதேசமயம், மேல்வர்க்கம் இனப்பாடுபாடு கடந்து தம்முள்ளே உறவு யுண்டு நிற்கும் உண்மையானது பேசும் பொருளாகத் துல்லியமாக உணர்த்தப்படுகிறது. இவை யாவற்றிற்கும் அடி ஆதாரமாக விளங்குகிறது ஆசிரியரின் சரளமான தெளிந்த மொழிநடை என்பதனை மறந்துவிடமுடியாது.”

“சுதந்திரத்தின் விலை” என்பது நான் எழுதிய மற்றொரு போர்க்காலக் கதை. போர்க்காலச் சூழலில் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிச் செல்லவும், பல்வேறு தேவைகளுக்காகவும் கொழும்பு லொட்ஜ்களில் வந்து தங்குபவர்களை ஏஜன்ட்டுகள், லொட்ஜ் உரிமையாளர்கள், பொலிஸார், சட்டத்தரணிகள் போன்ற பலரும் கூட்டுச் சேர்ந்து “எரியும் வீட்டில் பிடுங்கியது லாபம்” என இயங்குவதைத் தோலுரித்துக்காட்டும் சிறுகதை.

இக்கதை 1997ல் தினக்குரலில் வெளியாகியது.

‘சோதனை’ என்பது மற்றுமொரு போர்க்காலக் கதை. இந்தக்கதை தோன்றிய சூழல் முக்கியமானது. தொண்ணூறுகளின் நடுப்பகுதியில் எனது மூத்த மகன் இராஜேஸ் வரன் மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் பீடத்தில் பயின்று கொண்டிருந்தான். அக்கால கட்டத்தில் தமிழ்மாணவர்கள் பலரும் இராணுவத்தினரால் கைதுசெய்யப்பட்டு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எனது மகனும் மூன்று முறை கைது செய்யப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டான். அப்பாவி மாணவர்களே இத்தகைய துன்புறுத்தல்களுக்கு ஆளாகினர். ஆனால் உண்மையான இயக்கத் தொடர்புள்ளவர்கள் எப்படியோ

தப்பிவிடுகிறார்கள் என்ற மகன் சொன்ன விபரங்களை வைத்துக்கொண்டு இக்கதையை எழுதினேன்.

இக்கதைபற்றி கலாநிதி துரை. மனோகரன் வீரகேசரி வாரமஞ்சரியொன்றில் வந்த கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். “இலங்கையின் பிற பாசங்களிற் பொதுவாகவும் கொழும்பிற் குறிப்பாகவும் இடம்மெறும் தமிழ்மக்களுக் கெதிரான சோதனைக் கெடுபிழகளை ‘சோதனை’ என்ற கதை புலப்படுத்துகிறது. இச்சிறுகதையிற் குமரேசன் என்ற பாத்திரத்தைக் கையாளும் திறன் குறிப்பிடத்தக்கது. வெளிப்படையாகவன்றிக் குறிப்பாக அப்பாத்திரத்தைச் சுட்டி வாசகரே அதன் இயல்பைப் புரிந்துகொள்ளுமாறு செய்தமை அிக்கதைக்குக் கலைச் செழுமையைச் சேர்க்கிறது.”

சிறுகதைகள் மட்டுமன்றி ‘எரிமலை’ என்ற மகுடத்தில் நான் ஒரு போர்க்கால நாவலையும் எழுதினேன். அதன் கதைச் சுருக்கம் பின்வருமாறு அமைகிறது:

58 இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட டொக்டர் மகேசன் அவரது மனைவி டொக்டர் மாலா ஆகிய இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தில் தனியார் மருத்துவமனை ஒன்று நடத்துகிறார்கள். ஒருநாள் இரவு அவர்கள் வீட்டு மதிலேறிக்குதித்து இரு இளைஞர்கள் வீட்டின் உள்ளே வருகிறார்கள். ஒருவனுக்கு காலில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக் காயம். அதற்கு வைத்தியம் செய்யும்படி டொக்டர் மகேசனை துப்பாக்கி முனையில் நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள். வேறுவழியின்றி அவர் தனது வீட்டின் பின்புறத்தேயுள்ள சாரதியின் அறையில் அவர்களைத் தங்கவைத்து வைத்தியம் செய்கிறார். அவர்கள் அன்று நடைபெற்ற வங்கிக் கொள்ளையொன்றில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என்பது மறுநாள் பத்திரிகையை வாசிக்கும்போது டொக்டருக்குத் தெரியவருகிறது. இந் நிலையில் மறுநாள் காலை யாழ் தேவியில் டொக்டரின் தம்பி சந்திரன் கொழும்பிலிருந்து வருகிறான். அவனுடன் கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் சிங்களக் குடும்பத்தினர் விமல்சிறி, அவரது மனைவி, அவரது சகோதரி அனுலா ஆகியோரும் வருகின்றனர். அவர்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்து யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றிப்பார்க்க விழைகின்றனர். இவர்கள்

யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்த மறுநாள் தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளரான செல்லையா மாஸ்டர் டொக்டரைக் காண வீட்டுக்கு வருகிறார். அங்கு விமலசிறியுடனும் அவரது மனைவியுடனும் தமிழர் சார்பான அரசியலை எடுத்துக் கூறி வாதாடவும் செய்கிறார். இதற்கிடையில் சந்திரனுக்கும் விமலசிறியின் தங்கைக்குமிடையே காதல் மலர்வது தெரியவருகிறது. சந்தேகத்தின் பெயரில் டொக்டர் இராணுவத்தினரால் விசாரிக்கப்படுகிறார். காயமடைந்த இளைஞனைத் தனது வீட்டில் பின்புறத்தில் வைத்திருக்க முடியாத நிலையில் டொக்டர் சாரதியின் உதவியுடன் காயம்பட்டவனைத் தனது மருத்துவமனைக்கு மாற்றுகிறார். அங்குள்ள நோயாளர் சிலருக்கு அவன் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞன் என்பது தெரிய வருகிறது. இந்தக் கதைப்பின்னலில் தமிழர் அரசியல் - அவர்களது போராட்டம் எவ்வாறு தொடங்கி வளர்ச்சியுற்று ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது. போராட்டத்தின் வெற்றிகள், தோல்விகள், போராட்டத்தின் தாற்பரியங்கள் போன்ற பலவிடயங்கள் ஆராயப்படுகின்றன.

இந்த நாவலை எழுதி முடித்ததும் அதனைப் புலோலியூர் க. சதாசிவம் உட்படப் பலநண்பர்களுக்கு வாசிக்கக் கொடுத்தேன். அந்தக்காலச் சூழ்நிலையில் அந்த நாவலை வெளியிடுவது ஆபத்தானது என்பது பலரது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. எனவே அந்நாவலைக் கிடக்கையில் போட்டுவைத்தேன்.

அந்த நாவலின் பிரதி இப்போதும் என் கைவசம் இருக்கிறது. ஆயுதப் போராட்டம் முடிந்த நிலையில் அதனை மீண்டும் புதுக்கி எழுதி, சேர்க்கவேண்டிய தகவல்களையும் சேர்த்து நூலாக்கலாமா என்று சிந்திக்கின்றேன்.

உசாத்துணை:

(1) தனக்குரல் 25-05-1999

எழுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில்
 மல்கலைக்கழகங்களில் மாடநூலாகும்
 தகுதிவெற்ற ஜந்து
 சிறுகதைத் தொகுதிகளில் ஒன்றான
 'அல்சேஷனுமீ ஒரு யுனைக்குட்டியும்'

எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'அல்சேஷனும் ஒரு யுனைக்குட்டியும்' 1998ல் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிவந்தது என்பதை முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தேன். இந்த நூலின் வெளியீட்டுவிழா 09-08-1998 அன்று கண்டி சிட்டிமிஷன் மண்டபத்தில் வெகு கோலாகலமாக இடம்பெற்றது.

வெகு கோலாகலமாக என்று நான் குறிப்பிடுவதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. இந்தநூல் வெளியீட்டு விழாவிற்கு அப்போதைய கலாசார சமய விவகார அமைச்சர் திரு.லக்ஷ்மன் ஜயக்கொடி பிரதம விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார்.

அக் காலகட்டத்தில் உள்நாட்டுப்போர் உக்கிரமடைந்திருந்தது. ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு அரசாங்க அமைச்சர் வருகை தருவதானால் பெரும் பாதுகாப்பு முன்னேற்பாடுகள் இடம்பெறும். முப்படைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் விழாமண்டபத்தைச் சூழ்ந்து பாதுகாப்பில் ஈடுபடுவர். இரகசியப் பொலிசார் கண்காணிப்பில் ரோந்து நடத்துவர். அமைச்சருடன் மெய்ப்பாதுகாவலர்கள் சூழ வருவர்.

பொதுவாக நான் அரசியல்வாதிகளுடன் அதிக

தொடர்புகள் உடையவனல்லன். எனினும் கண்டி மாவட்டப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. இராஜரட்னம் என்னுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தார். நான் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்த பெருந்தோட்டத்தின் எல்லைக்கு அண்மித்தாக அவரது இல்லம் அமைந்திருந்தது. அவர் ஒரு தொழிற்சங்கவாதியாகவும் இருந்தார். இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் உப தலைவர்களில் ஒருவரான அவரிடம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பலரும் அடிக்கடி சென்று அவரைச் சந்தித்து தமது தேவைகளை நிறைவு செய்வர்.

அவர் எனது இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றியும் தொழிலாளர்களின் சமூக மேம்பாட்டுக்காக நான் ஆற்றி வரும் பணிகள் பற்றியும் தொழிலாளர்கள் கூறக் கேட்டு அறிந்திருந்தார். எனது மலையக நாவல்களான 'குருதிமலை', 'லயத்துச்சிறைகள்', 'கவ்வாத்து' ஆகியவற்றை வாசித்தும் இருந்தார். இந்நிலையில் ஒருநாள் அவர் தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி எனக்குச் செய்தி அனுப்பியிருந்தார்.

நான் அவரிடம் சென்றபொழுது எனது இலக்கிய முயற்சிகளைப் பாராட்டியதோடு 'லயத்துச் சிறைகள்' நாவலின் இரண்டாம் பதிப்பை வெளிக்கொணர வேண்டும் எனவும் அதற்கான செலவைத் தனது நிதியிலிருந்து ஒதுக்கித்தரமுடியும் எனவும் கூறினார். அத்தோடு எதிர்காலத்தில் எனது நூல் வெளியீடுகளுக்கு தன்னையும் அழைத்தால் தான் மகிழ்வுடன் கலந்து கொள்ளமுடியும் எனவும் கூறினார்.

இத்தகைய பின்னணியிலேதான் நான் 'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்' சிறுகதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டுவிழாவிிற்கு அவரை அழைத்தேன்.

அப்போது அவர், அந்த வெளியீட்டுவிழாவுக்கு கலாசார அமைச்சர் லக்ஷ்மன் ஜெயக்கொடியையும் அழைத்தால் நல்லது. அவரைத் தன்னால் அழைத்துவர முடியும் என்றார். நான் தயங்கினேன். எனது தயக்கத்திற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இருந்தது. வெளியிடவிருக்கும் சிறுகதைத் தொகுதியில் மூன்று போர் இலக்கியக் கதைகள் இருக்கின்றன.

நான் ஒரு யாழ்ப்பாணத்தான். நான் எழுதிய அந்தக் கதைகளில் இராணுவத்தினராலும் சிங்கள இனவாதிகளாலும் தமிழ்மக்களுக்கு ஏற்படும் துன்பங்கள் விவரணமாகியிருந்தன. 'சோதனை' என்னும் கதை கொழும்பில் ஓர் இயக்கப்போராளி எவ்வாறு கரந்துறைகிறான் என்பதை விளக்கும் கதை. இக்கதைகள்பற்றி விழாவில் விமர்சகர்கள் பிரஸ்தாபிக்கத்தான் செய்வார்கள். அதனைச் செவிமடுக்கும் கலாசார அமைச்சர் தவறாக எடுத்துவிடவும் கூடும். என்னையும் ஒரு 'கொட்டியா' வாக கருதவும் கூடும் என்பதே எனது கலக்கம்.

இந்த விபரத்தை நான் திரு. இராஜரட்னத்திடம் கூறி, அமைச்சரை அழைப்பதைத் தவிர்ப்போம் என்றேன்.

ஆனால் அவரோ எனது நியாயப்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பயப்படாதீர்கள் நீங்கள் நினைப்பது போல எதுவும் நடந்துவிடாது. எதுவந்தாலும் நான் சமாளித்துக் கொள்வேன். எனது பிரதேசத்தில் நிகழவிருக்கும் இலக்கிய நிகழ்வில் அமைச்சர் கலந்து கொள்வது எனக்கும் பெருமை உங்களுக்கும் பெருமை என்றார். என்னால் மறுத்துப் பேசமுடியவில்லை. கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாக ஆகிவிடக்கூடாதே என்று எனது மனம் அடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

மேலும் அமைச்சர் ஒருவர் விழாவுக்குச் சிறப்பு விருந்தினராக வரும்போது தகுதிவாய்ந்த ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டியிருந்தது. தலைவர் ஆங்கிலத்தில் சரளமாகப் பேசி வேண்டிய இடங்களில் அமைச்சருக்கு விளக்கமளித்து, விழாவில் கலந்து கொள்வோரையும் அறிமுகம் செய்து விழாவின் நிகழ்வுகளையும் அமைச்சருக்கு ஆங்கிலத்தில் எடுத்துக் கூறக் கூடியவராக இருக்கவேண்டும். பேச்சாளர்களின் உரைகளின் சாராம்சங்களை அமைச்சருக்கு விளங்கப்படுத்தக் கூடியவராக இருத்தல் வேண்டும். இவற்றிற்குப் பொருத்தமானவராகப் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம் விளங்கினார். அவரையே விழாவின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.

பேராசிரியருக்கும் எனக்கும் இடையில் நெருக்கமான உறவு இருந்தது. எனது இலக்கியத் தடத்தில் எனக்குக் கிடைத்த உறவுகளில் பேராசிரியருக்கு முக்கிய இட முண்டு. எனது 'குரு திமலை' நாவல் தமிழகத்தில் பல்கலைக்கழகத்தில் எம். ஏ. குப்பு பாடநூலாகியபோது அங்கு தேவையான பிரதிகளைக் கொண்டுசென்று சேர்த்தவர் பேராசிரியர். அப்போதிருந்து இன்றுவரை அவருடன் நெருக்கமான உறவினைப் பேணி வருகிறேன். கேகாலையில் எனது 'லயத்துச் சிறைகள்' நாவல் அறிமுகவிழாவின் போதும் அவர் சிறப்புப் பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டார். அதன் பின்னர் நான் எந்த இலக்கிய விழா வினை ஏற்பாடு செய்தாலும் அதிலே பேராசிரியருக்கு முக்கிய இடமளித்துவந்திருக்கிறேன்.

'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்' சிறுகதைத் தொகுதி மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகையால் வெளியீட்டுரையை ஆற்றுவதற்கு டொமினிக் ஜீவாவை வேண்டினேன்.

வெளியிடவிருக்கும் சிறுகதைத் தொகுதியில் 'சீட்டரிசி', 'திருப்புமுனைத்தரிப்புகள்' ஆகிய இரண்டு மலையகச்சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சிறுகதைகள் மலையகக் கல்வியோடு சம்பந்தப்பட்டவை. 'சீட்டரிசி' துரைவி வெளியீட்டகத்தின் மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதியான 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' தொகுதிக்காக 1997ல் எழுதப்பட்டது. துரைவி அவர்களையும் இந்த வெளியீட்டு விழாவுக்கு அழைப்பதென முடிவுசெய்தேன். துரைவியின்மேல் எனக்குப் பெரும் அபிமானம் இருந்தது. அவரை நான் கொழும்பில் நடைபெற்ற எனது 'லயத்துச் சிறைகள்' நாவல் வெளியீட்டிலேதான் முதன் முதலில் சந்தித்தேன். அப்போது அவர் எனது கைகளை அன்புடன் பற்றி, "உங்களது 'லயத்துச் சிறைகள்' நாவலை நான் வாசித்து விட்டேன். ஆனாலும் எனக்கு உங்களது 'குருதிமலை' நாவல்தான் அதிகம் பிழத்திருக்கிறது. அதில் இருக்கும் விறுவிறுப்பும் ஆழமான சமூகப்பார்வையும் லயத்துச் சிறைகளில் அமையவில்லை" என்றார்.

ஓர் எழுத்தாளனை முதன் முதலில் சந்திக்கும் போதே அவனது படைப்புகள் பற்றி விமர்சிக்கும் அளவுக்கு

அவருக்கு இருந்த இலக்கியப் பரிசயம் அவர்மேல் எனக்குப் பெருமதிப்பு ஏற்படவைத்தது. பரந்துபட்ட வாசிப்புப் பழக்கம் கொண்ட துரைவி, 1996ல் மலையகச் சிறுகதைகள் என்ற நூலை வெளிக்கொணர்ந்ததன் மூலம் தனது துரைவி வெளியீட்டகத்தை ஆரம்பித்தார். வெகு வேகமாக ஒன்பது நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்து சாதனைபடைத்தார். அவர் வெளியிட்ட நூல்களில் ஒன்றான ரூபராணி ஜோசப் எழுதிய 'ஏணியும் தோணியும்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு என்னிடம் முன்னுரை பெற்று என்னைச் சிறப்பித்தார். அவரை இந்த வெளியீட்டுவிழாவுக்கு விசேட அதிதியாக அழைப்பதென முடிவுசெய்தேன்.

கொழும்பிலிருந்து துரைவியுடன் டொமினிக் ஜீவா, மேமன்கவி, ரத்தினசபாபதி ஐயர் ஆகியோர் துரைவியின் வாகனத்தில் வந்திருந்தனர். பண்டாரவளையிலிருந்து நண்பர் புலோலியூர்சதாசிவம் அவர்களும் வந்திருந்தார். அன்று மாலை நடைபெறவிருந்த விழாவுக்கு பகலே இவர்கள் யாவரும் வந்து சேர்ந்து விட்டனர். அன்று பகல் எனது இல்லத்தில் இவர்கள் யாபேருக்கும் விருந்தளித்து மகிழ்ந்தோம். அன்றைய விருந்து ஓர் இலக்கிய விருந்தாகவும் அமைந்தது. பகல் போசனத்தின் பின் நீண்டநேரம் வரவேற்பறையில் இருந்து இலக்கிய விடயங்கள் பற்றிப் பலதும் பத்தும் பேசி மகிழ்ந்தோம்.

டொமினிக் ஜீவாவுக்கு பயணக் களைப்பு. சிறிதுநேரம் ஓய்வெடுக்கப்போவதாகக் கூறினார். அவர் 1994ல் எனது கண்டி வீட்டுக்கு வந்தவர். டாக்டர் எஸ். முருகானந்தன் எழுதிய மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடான 'மீன்குஞ்சுகள்' வெளியீடு கண்டியில் இடம்பெற்றபோது அவர்களுக்கு இராப்போசன விருந்தளித்தேன். அன்று டொமினிக்ஜீவா எனது இல்லத்திலேதான் தங்கினார். அதனால் எனது வீட்டின் மேல்மாடியிலுள்ள விருந்தினர் தங்கும் அறை அவருக்கு அத்துப்படி. நேராகச் சென்று அங்கிருந்த கட்டிலில் படுத்து ஓய்வெடுத்துக்கொண்டார். இந்த விருந்தினர் அறைக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் உண்டு. எழுத்தாளர்கள், கல்வியாளர்கள்,

சமயப்பிரமுகர்கள் கண்டிக்கு வரும்போது எனது இல்லத்தில் அவர்களை உபசரித்து விருந்தளிக்கும் வழக்கத்தை நானும் மனைவியும் கொண்டிருந்தோம். பேராசிரியர் சண்முகதாஸ், செங்கை ஆழியான் குடும்பத்தினர், செம்பியன் செல்வன், புத்தொளி சிவபாதம், பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் உட்பட பல யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களும் எனது இல்லத்தில் இந்த அறையில் தங்கியிருக்கிறார்கள். திரு.வன்னியகுலம் தனது மகனுடன் வந்து தங்கிச் சென்றிருக்கிறார். பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம், சோமகாந்தன், பத்மா சோமகாந்தன், ஸ்ரீதரசிங், கம்பவாரிதி, திரு. ஈஸ்வரன், 'பூனி ஆர்ட்ஸ்' விமலேந்திரன் ஆகியோரையும் எங்களது இல்லத்தில் உபசரித்து மகிழ்ந்திருக்கிறோம். கண்டிக்கு வரும் எழுத்தாளர்கள், பிரமுகர்கள் எவரும் எவ்வித தயக்கமுமின்றித் தங்கக்கூடிய இடமாக எனது இல்லம் விளங்கிவந்திருக்கிறது என்பது எனது இலக்கியத் தடத்தில் இடம்பெற வேண்டிய செய்தி என்பதால் இதனை இங்கு பதிவு செய்துள்ளேன்.

அன்றைய வெளியீட்டுவிழாவினை ஏற்பாடு செய்யும் பொறுப்பினை கண்டி 'மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் தலைவர் இரா. அ. இராமன் அவர்களிடம் ஒப்படைத்திருந்தேன். இலக்கிய விழாக்களை நடத்துவதில் தனக்கென ஒரு தனித்துவத்தைக் கொண்டவர் இராமன். எதையும் திட்டமிட்டு ஒழுங்காகச் செய்து முடிப்பதில் தனித்திறமை வாய்ந்தவர். இலங்கையில் இலக்கியத்தின் மீதும் எழுத்தின் மீதும் புத்தகத்தின் மீதும் ஆர்வமும் அக்கறையும் இருப்பவர்களுக்கு இராமனைத் தெரியாமல் இருப்பதற்கு நியாயமில்லை. மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின்மூலம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் முகமாக பல நூல்களைப் பிரசுரித்து வெளியீட்டு விழாக்களையும் நடத்திக் கொடுத்து எழுத்தாளர்களைப் பல வழிகளிலும் கௌரவிக்கும் பணிகளை மேற்கொள்ளும் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர். எனது இலக்கிய வாழ்விலும் அவருடனான உறவு மறக்க முடியாததொன்று.

நான் மேலே குறிப்பிட்டது போன்று பெரும்

பாதுகாப்புக் கெடுபிடிகளுக்கு மத்தியிலேதான் அன்றைய வெளியீட்டுவிழா இடம்பெற்றது. கண்டிநகரிலும் இராணுவ வாகனங்களின் முஸ்தீப்பு ஒரு அரசியல் பிரமுகரின் வருகையைக் கட்டியங்கூறிக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் விழா எவ்வித அசம்பாவிதங்களும்மின்றி மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது.

விழாவுக்கு வந்த பிரமுகர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக அமைச்சருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார் பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம். வெளியீட்டுரை செய்த டொமினிக் ஜீவா, பிரதம அதிதியாகக் கலந்து கொண்ட துரைவி ஆகியோர் அமைச்சரால் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டனர். கண்டி மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. இராஜரட்னம், மத்தியமாகாண இந்து மாமன்றத் துணைத்தலைவர் நாகலிங்கம் இரத்தின சபாபதி, சேவாஜோதி எஸ். முத்தையா ஆகியோர் சிறப்பு விருந்தினர்களாகக் கலந்துகொண்டனர். பிரம்மஸ்ரீ பிரேமா னந்தக் குருக்கள் ஆசி வழங்கினார். அசோகா வித்தியாலய அதிபர் செ. நடராஜா, எழுத்தாளர் சாரல்நாடன், கலாநிதி துரை மனோகரன் ஆகியோர் விமர்சன உரைகள் நிகழ்த்தினர்.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு மிகப் பொருத்தமான ஒரு முன்னுரையை எழுதியவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கும் க.அருணாசலம் அவர்கள். நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரி மாணவனாக கலைமாணி பட்டப்படிப்புக்கு தமிழையும் ஒரு பாடமாகக் கற்றபோது எனக்கு ஆசானாக விளங்கியவர் பேராசிரியர் அருணாசலம் அவர்கள். எனது படைப்புகளை அவ்வப்போது வாசித்து ஊக்கம் தரும் அவர் எனது இலக்கிய வாழ்க்கையின் ஏற்றத்திலும் பெரும் பங்கு கொள்பவர்.

பேராசிரியர் இந்தச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரை பற்றி பிரபல விமர்சகரான கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்கள் பின்வருமாறு விதந்து பேசுகிறார். “இத்தொகுப்பில் விசேடமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவற்றுள் ஒன்று இதில் இடம் பெற்றுள்ள அணிந்துரையாகும். அணிந்துரை மாத்திரமல்ல அருமையான

திறனாய்வாகவும் பேராசிரியர் க.அருணாசலம் தந்துள்ளார்.” (1)

பேராசிரியர் எழுதிய முன்னுரையின் இறுதிப் பகுதி பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது :-

“இலக்கியத்தின் உருவமும் உள்ளடக்கமும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போன்றவையாகும். ஓர் இலக்கியத்தின் கருத்துக்கள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனவோ அந்தளவுக்குக் கலைத்துவமும் முக்கியத்துவம் பெறவேண்டும். திரு.ஞானசேகரன் அவர்கள் கதைகளின் உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமன்றி உருவ அமைதியிலும் தீவிர கவனம் செலுத்தியுள்ளமையை அனேமாக எல்லாக்கதைகளிலும் காணமுடிகிறது. உள்ளடக்கங்களுக்கேற்ற மிகப் பொருத்தமான தலைப்புகள், உயிர்த்துழப்பு மிக்க நடை, மிகப் பொருத்தமான கதைத் திருப்பங்கள், சிந்தனையைத் தூண்டும் முழவுகள், பண்பு நலனை வெளிப்படுத்தும் பாத்திர வார்ப்புகள், உவமைப் பிரயோகங்கள், கச்சிதமான வருணனைகள் முதலியன அவரது கதைகளுக்குத் தனிச்சுவையை அளிக்கின்றன.

ஆசிரியரது பார்வையும் சிந்தனைகளும் 1950 முதல் இற்றை வரை இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை முதல் இன்று அசர வேகத்தில் பரவி வரும் ‘ராக்கிங்’ கொடுமைகள் வரை 1960களில் கொழுந்துவிட்டெரியத் தொடங்கிய சாதிப் போராட்டம் முதல் இன்றைய யுத்தக் கெடுபிழிகள் வரை, மலையகத் தொழிலாளரின் அவலம் மிக்க வாழ்க்கை முதல் இந்நாட்டினதும் இனங்களினதும் நலன்வரை ஊடுருவி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். இத்தொகுதியில் அமைந்துள்ள கதைகள் பல ஈழத்துத் தமிழ்ச்சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்ப்பனவாக அமைந்துள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை...”

‘ராக்கிங்’ என்ற தலைப்பில் அமைந்த சிறுகதை யொன்று இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளது. இந்தக் கதை என்னுள் தோன்றிய முறைபற்றி இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது. வரப்பிரகாஷ் என்ற மாணவன் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானப் பாடக் கற்கை நெறிக்கு தெரிவானபோது சிரேஷ்ட மாணவர்களால் பகிடிவதைக்குள்ளாக் கப்பட்டிருக்கிறான். கொடுமையான பகிடிவதை காரணமாக அவனது உயிர் பிரிந்துவிட்டது. இந்த மாணவனின் தந்தை செல்வப்பிரகாஷ் உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில் ஒரு சாலை

மாணவராக என்னோடு கல்விகற்றவர். ஊரெழு என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த இவர் எனது நெருங்கிய நண்பராகவும் இருந்தார். நண்பனின் மகன் பகிடிவதைக்குள்ளாக்கப்பட்டு இறந்த செய்தியைப் பத்திரிகையில் பார்த்தபோது நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். அந்தச்சம்பவம் மனதில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. தாங்கவொணா வேதனையை ஏற்படுத்தியது. “இது பல்கலைக்கழக மரபாம்” மாணவர்கள் சொல்கிறார்கள். சிந்தித்துப் பார்த்ததில் வரப்பிரகாஷைக் கொலைசெய்யும் நோக்கம் அந்த மாணவர்களுக்கு இருந்திருக்க முடியாது. விளையாட்டு விளையாடிக்விட்டது. விதியும் விளையாடிவிட்டது.

நீண்ட காலமாகப் பல்கலைக்கழகங்களில் இடம் பெற்றுவரும் ‘ராக்கிங்’ பின்னர் கொடூர வதைகளாக மாறிய தும், பல்கலைக்கழகங்களோடு அமையாது ஏனைய உயர்கல்வி நிறுவனங்கள், கல்லூரிகள், பாடசாலைகள், முதலியவற்றிலும் கொடூர வதையாக பயங்கரம் மிக்க குரூர நோயாக மிக வேகமாகத் தொற்றிப்பரவிவருவதும் இக்கொடூர வதையை நிறுத்தப் பல்கலைக்கழக அதிகாரிகளும் ஆட்சியாளர்களும் மேற்கொள்ளும் பகீரதப்பிரயத்தனம் பயனளிக்காது போவதையும் வெளிக்கொணரும் நோக்கத்துடன் இந்தக்கதையை எழுதினேன்.

மேற்குறிப்பிட்ட இக்கதை எனது மகன் பாலச்சந்திரனின் வேண்டுகோளுக்கு அமைய எழுதப்பெற்றது. அவர் அப்போது கண்டியிலுள்ள பிரபல பாடசாலையான புனித அந்தோனியார் கல்லூரியில் உயர் வகுப்பு மாணவராக இருந்தார். அதே நேரத்தில் ஈ.பி.ஐ. என்ற தனியார் கல்வி நிறுவனத்திலும் மேலதிகக் கல்வி பெற்று வந்தார். அந்தத் தனியார் நிறுவனத்தில் ‘தார்மீகக் கலைமன்றம்’ என்ற அமைப்புக்கு அக்காலப்பகுதியில் அவர் தலைவராக இருந்தார். அந்த மன்றத்தின் ஆண்டு விழாவில் ‘சுவடுகள்’ என்ற சஞ்சிகையும் வெளியிடப்பட்டது. அந்தச் சஞ்சிகைக்கு கதையொன்று எழுதித்தரும்படி மகன் என்னைக் கேட்டபோது, மனக்கிடங்கில் கிடந்த மேற்படி

சம்பவம் விழித்துக் கொண்டது. அதனையே நான் கதையாக வடித்திருந்தேன். அந்தக் கதையை வாசித்த கலாநிதி துரை மனோகரன் அவர்கள் என்னைச் சந்தித்தபோது அக்கதைபற்றிச் சிலாகித்துக் கூறியதோடு அடுத்து வெளிவரவிருக்கும் எனது சிறு கதைத் தொகுதியில் அச்சிறுகதையையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் முன்வைத்தார். அதற்கமையவே 'ராக்கிங்' என்ற சிறுகதை இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள இன்னுமொரு கதையான 'கடமை' 1965 இல் கலைச்செல்வியில் எழுதப்பட்டது. அந்தக் கதை எனது தொழில் அனுபவத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது.

கொழும்பில் தனியார் மருத்துவமனை ஒன்றினை நடத்தும் ஒரு பிரபல டாக்டரிடம் ஒரு நாள் ஓர் இளம் யுவதி வைத்தியத்திற்காக வருகிறாள். பதினைந்தே வயதான மீனா என்ற பெயருடைய அந்த யுவதி ஒருவனால் ஏமாற்றப்பட்டு கருவுற்றிருக்கிறாள். அந்தக்கருவைக் கலைத்துவிடும்படி டாக்டரிடம் வேண்டுகிறாள்.

இந்த நிலையில் தனது வயிற்றில் வளரும் கருவைக் கலைத்துவிடும்படி கேட்கும் அந்த யுவதிக்கு அவர் வைத்தியம் செய்யாது கருவில் இருக்கும் குழந்தை நன்றாக வளரக்கூடிய மருந்துகளை கொடுத்து விடுகிறார்.

அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்த இரண்டு கிழமைகளுக்குள் கருத்துறை பெரியாஸ்பத்திரியில் மகப்பேற்று நிபுணராகக் கடமை ஆற்றிக்கொண்டிருந்த டாக்டர் எம்.எல்.நஜிமுதீன் என்பவரிடமிருந்து கடிதம் ஒன்று வந்தது.

நான் மேலே விபரித்த 'கடமை' என்ற கதை அவரது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் அவரை அந்தக் கடிதத்தை எழுத வைத்துவிட்டது. ஆங்கிலத்தில் அமைந்த அந்தக்கடிதத்தின் தமிழாக்கத்தைக் கீழே தருகிறேன்:

“உங்களது 'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்' என்ற சிறு கதைத் தொகுதியை வாசிக்கும் பேறு கிடைத்தது.

அதில் உள்ள பதினொரு சிறுகதைகளையும் வாசித்தபோது அவற்றால் நான் பெரிதும் கவரப்பட்டேன். பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இனப்பிரச்சினை தொடர்பான உங்களது முதலாவது கதை விமர்சனத்துக்கு அப்பாற் பட்டது. இனப்பிரச்சினைக்கான காரணத்தை விவாதத்துக்கு அப்பாற்பட்ட முறையில் விளக்கியிருக்கிறீர்கள். கடைசிக் கதையான 'கடமை' எனது மனதை மிக ஆழமாகத் தொட்டுவிட்டது. நான்கூட கருச்சிதைவு செய்வதில்லை. நீங்கள் சரியான முறையில் மீனா என்ற பாத்திரத்தை அணுகியுள்ளீர்கள் என்பதனை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். உங்களது அச்சொட்டான சொற்பிரயோகமும் நடைச் சிறப்பும் வாசிப்பை வளமாக்குகின்றன. அணுகுவதற்கு கடினமான சம காலப் பிரச்சனைகளை மிக லாவகமாக இலகுவான முறையில் அணுகியுள்ளீர்கள்.

நீங்கள் தொடர்ந்தும் சித்தகைய படைப்புகளை வெளிக் கொணரவேண்டுமென விரும்பிப் பிரார்த்திக்கிறேன். தமிழ் உலகு என்றும் உங்களது படைப்புகளுக்காக உங்களை நினைவு கூரும்.”

வாசகர்களுடமிருந்து கடிதங்கள் வரும்போது என்றைக்குமே நான் அவற்றிற்குப் பதில் எழுதுவதில்லை. பத்தோடு பதினொன்றாக இக்கடிதத்தையும் கோவையில் போட்டுவைத்தேன். அப்படி எழுதாமல்விட்டது தவறு என்பதை உணரும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று எனக்கு ஏற்பட்டது.

சரியாக மூன்று வருடங்கள் கழித்து அவரிடமிருந்து ஒரு தொலை பேசிச் செய்தி வந்தது. தான் 'இஸ்லாமும் குடும்பத்திட்டமும்' என்று ஒரு நூல் எழுதியிருப்பதாகவும் கண்டியில் நடைபெறவிருக்கும் அந்த நூலின் அறிமுக விழாவில் என்னை விமர்சன உரை ஆற்ற வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொண்டார்.

அப்போதுதான் அவரும் ஓர் எழுத்தாளர், சமூக மருத்துவ அறிவியல் நூல்களை எழுதுபவர் என்பது எனக்குத் தெரியவந்தது. அதற்கும்மேலாக அவர் எனது எழுத்தின் காரணமாக என்மேல் வைத்திருக்கும் அபிமானமும் என்னைச் சிலிர்க்கவைத்தது.

அவருடைய நூல் அறிமுகவிழாவில் நான் கலந்து

கொண்டேன். அந்தவிழாவில் இன்னுமொரு பேச்சாளராக கலாநிதி எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்களும் கலந்துகொண்டார். நான் பேசும்போது, எனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அவர் எழுதிய விமர்சனக்கடிதத்தை பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து, 'கடமை' என்னும் கதையில் எனது முடிவினை அவர் ஆமோதித்ததையும் குறிப்பிட்டதோடு அவரது கடிதத்திற்கு நான் பதில் எழுதாமல்விட்ட தவறினையும் குறிப்பிட்டுவிட்டே எனது பேச்சைத் தொடங்கினேன். எனக்குப் பின்னர் பேசிய கலாநிதி நுஃமான், எனது பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு, அந்த மீனா என்ற பாத்திரத்தின் கருவைக் கலைக்காமல் விட்டது வைத்தியர் செய்த தவறு. இன்று போர்க்காலச் சூழலில் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்கு ஆளாகி கர்ப்பம் தரிக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கின்றன. எனவே இப்படியான சூழல் நிலவும் இக்கால கட்டத்தில் வைத்தியர்கள் நிதானமாகச் சிந்தித்து செயற்படவேண்டும் என்றார்.

மகப்பேற்று நிபுணரான டாக்டர் எம்.எல். நஜிமுதீன் அவர்களுடன் எனக்கு நட்பை ஏற்படுத்தியது எனது 'கடமை' என்ற சிறுகதை. இன்று அவர் எங்கள் குடும்பத்தின் நெருங்கிய நண்பராக இருக்கிறார். எனது மகன் பாலச்சந்திரனின் மனைவி மதுராவுக்கு 2010ல் மகப்பேற்றுச் சத்திரசிகிச்சை செய்தவரும் அவரேதான். அந்தக் குழந்தையின் நாமகரணச் சடங்கின்போது எங்கள் இல்லத்திற்கு நேரில் வந்து குழந்தையை ஆசீர்வதித்துப் பரிசளித்தார் டாக்டர் நஜிமுதீன். இப்படியாக பெரிய மனிதர்களின் உறவினையும் தரவல்லது இலக்கியம்.

எனது இலக்கியத்தடத்தில் எனது எழுத்தின் மூலம் எனக்கு நண்பர்களானவர்கள் பலர். இந்த அத்தியாயத்தில் அவர்களில் ஒரு சிலரை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும் என்ற எனது சிறுகதைத் தொகுதி சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் பாடநூலாக வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை முன்னர் ஓர் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அது தொடர்பாக சர்வதேச எழுத்தாளர் ஒன்றியம் வெளியிட்ட(2011) கட்டுரைக் கோவையில்

சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழக மொழித்துறை முதுநிலை விரிவுரையாளர் கலாநிதி கனகசபாபதி நாகேஸ்வரன் அவர்கள் எழுதிய, “ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி வரலாற்றில் சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழக மொழித்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகள்” என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்:

“அல்சேஷனும் ஒரு யுனைக்குட்டியும் என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு சிறப்பானது. அல்சேஷன் பேரின வாதிகளின் குறியீடு? யுனைக்குட்டி பேரினவாதிகளின் கொடுமைகளை எதிர்க்கத் துணிந்துவிட்ட சிறுபான்மை மக்களின் குறியீடு. இச்சிறுகதைத் தொகுதி இலங்கை சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் பி.ஏ தமிழ் சிறப்புப் பயிலும் பல்கலைக்கழக மாணாக்கருக்குப் பாட நூலாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.” (2)

அரசாங்கத்தின் கீழ் இயங்கும் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் இனப்பிரச்சனை தொடர்பான மூன்று கதைகள் அடங்கிய சிறுகதைத் தொகுதி - அதுவும் இரானுவத்தினர் போராளிகள் ஆகியோரின் செயற்பாடுகள் பற்றி - போராட்டம் பற்றி விபரிக்கும் கதைகள் அடங்கிய தொகுதி பாடநூலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பது எனது எழுத்து வன்மைக்குக் கிடைத்த வெற்றி என நான் கருதுகிறேன்.

ஈழத்தில் இதுவரை அண்ணளவாக 750 சிறுகதைத் தொகுதிகள்வரை வெளிவந்துள்ளன என அறிய முடிகிறது. அவற்றுள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்துறை வரலாற்றில் இதுவரை ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளே பாடநூலாகும் தகுதி பெற்றுள்ளன. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் இலங்கையர்கோனின் ‘வெள்ளிப்பாதசரம்’, அ.செ. முருகானந்தனின் ‘மனித மாடு’, ரஞ்சகுமாரின் ‘கோசலை’ ஆகியனவும் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் சி.வைத்திலிங்கத்தின் ‘கங்கா கீதழ’ம், சப்பிரகமுவப் பல்கலைக்கழகத்தில் தி. ஞானசேகரனின் ‘அல்சேஷனும் ஒரு யுனைக்குட்டியும்’ ஆகிய தொகுதிகளே அவையாகும்.

உசாத்துணை:

- (1) ஞாயிறு தனக்குரல் 23-05-1999 - இலக்கியக் குரல்
- (2) கட்டுரைக்கோவை(2011)-சர்வதேச எழுத்தாளர் ஒன்றியம் பக்:296

நான் எழுதிய முதலாவது பயண இலக்கியம்

எனது இலக்கியத் தடத்தில் புனைவுசாரா இலக்கியம் என்ற வகையில் அமைந்த 'பயண இலக்கியம்' பற்றி இந்த அத்தியாயத்தில் கூற விழைகிறேன்.

பயண இலக்கியத்துறை தமிழில் அதிகம் வளர்ச்சி கண்டிருக்கவில்லை என்றே கூறலாம். அதுவும் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை இவ்வகை இலக்கியம் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே உள்ளது. பயண இலக்கிய மென்பதற்குச் சில இலக்கண வரையறைகள் இருக்கின்றன. வெளிநாடு சென்று திரும்பிய ஒருவர் அந்த நாட்டைப் பற்றியும் அந்தநாட்டில் தான்பெற்ற அனுபவங்கள் பற்றியும் எழுதிவிட்டால் மட்டும் அது பயண இலக்கியமாகிவிடாது. அந்த நாட்டின் புவியியல், வரலாறு, மற்றும், சமூக, பொருளாதார, அரசியல் தொடர்பான விடயங்கள், கலை பண்பாட்டு விடயங்கள், சமயரீதியான விடயங்கள், அந்த நாட்டின் சுவாத்தியம், சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்கள், எமது நாட்டு வாழ்க்கை முறைக்கும் அந்நாட்டு வாழ்க்கை முறைக்கும் உள்ள ஒப்புமை வேற்றுமைகள் போன்ற விடயங்களைப் பயணஞ் செய்தவர் கவனத்தில் எடுத்து எழுதியிருந்தால் மட்டுமே அதனைப் பயண இலக்கியம் எனக் கொள்ளலாம்.

எமது நாட்டில் ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து பேர்வரை வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று வந்து தமது பயண அனுபவங்களை பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை வெறும் சம்பவ விவரணைக் கோவைகளாகவே அமைந்துவிட்டதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அந்தப் பயணத்தில் தாம் சந்தித்த நண்பர்கள், தமக்கு விருந்தளித்தவர்கள், சேர்ந்து சோம்பானம் அருந்தியவர்கள், தாம் பங்குபற்றிய கூட்டங்கள், தம்மை ‘ஸ்பொன்ஸர்’ செய்தவர்களின் குணநலன்கள், அந்தப் பயணத்தில் தமக்குக் கிடைத்த பட்டங்கள், கௌரவங்கள், சேர்ந்தெடுத்த புகைப்படங்கள், தமக்குக் கிடைத்த பரிசுப் பொருட்கள், அந்நாட்டில் உள்ள தமது உறவினர்கள் பற்றிய விபரங்கள், கலந்துகொண்ட களியாட்டங்கள்... இதுபோன்ற விடயங்கள் பயண இலக்கியக் கட்டுரைகளில் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை. இவற்றினால் வாசகன் எந்தப் பயனையும் பெறப்போவதில்லை. பயண இலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞை எதுவுமின்றி இவற்றைப் பலர் எழுதித் தள்ளியிருக்கிறார்கள்.

நான் எழுதிய முதலாவது பயண இலக்கியமான ‘அவுஸ்திரேலியப் பயணக்கதை’ பற்றியும் அந்தப் பயண இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள முக்கிய விடயங்கள் பற்றியும் அந்தப்பயணம் எனக்கு ஏற்படுத்தித் தந்த இலக்கிய உறவுகள், பற்றியும் இந்த அத்தியாயத்தில் கூற விழைகிறேன். இவ்வாறு கூறிச் செல்கையில் இந்தப்பயண இலக்கியத்தின் உருவ உள்ளடக்கங்களில் பயண இலக்கியப் பண்புகளை எவ்வாறு சித்திரித்துள்ளேன் என்பதனையும் பதிவுசெய்வேன்.

“12-4-1999 அதிகாலை.

அவுஸ்திரேலியாவின் நிலப்பரப்பின் மேலாக சிட்னி நகரை நோக்கி அந்தவிமானம் அதியுயரத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தது. எனது இருக்கையில் சற்றுப் பின்புறமாகச் சரிந்து, விமானப்பணியாளர் கொடுத்த போர்வைவால் உடலைப் போர்த்திக்கொண்டு நான் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தேன். இலங்கையில் இருந்து புறப்பட்டு ஏறத்தாழ பதினெட்டு மணிநேரம் பயணம் செய்த களைப்பு என்னை அவ்வாறு அயரச் செய்துவிட்டது.

பக்கத்தில் இருந்த எனது மனைவி அவசர அவசரமாக எனது கைகளைப்பிடித்து அசைத்து, “எழுந்திருங்கள், அதோ! வெளியே யாருங்கள். நாங்கள் வாழ்க்கையில் கண்டிராத ஒரு காட்சி தெரிகிறது”

என்றாள்.

விமானத்தின் சிறிய யன்னல் கண்ணாடியூடாக நான் வெளியே பார்த்தேன்.

ஆ! எத்தனை கொள்ளை அழகு! கிழக்கு வானில் சூரியன் தங்கப்பாளமாக ஜொலித்தபழ உதயமாகிக் கொண்டிருந்தான். சூரியோதயத்தை நான் முன்னர் கடற்கரையோரங்களில் நின்று பார்த்துக் களித்திருக்கிறேன். ஆனால், உயரத்தில், பறந்துகொண்டிருக்கும் விமானத்திலிருந்து, புதிய கோணத்தில், வெண்பஞ்சக் கூட்டங்களாக மிதந்து கொண்டிருக்கும் மேகங்களுக்கிடையே அந்த அழகிய காட்சியைப் பார்த்தபோது நான் மெய்மறந்துபோனேன். கிழக்குவானம் செக்கச் செவேரெனக் காட்சியளித்தது. ஆதவனின் ஒளிப்பிழம்புகள் கணத்துக்குக் கணம் புதிது புதிதாய் கொள்ளை அழகை அள்ளித் தெளித்துக்கொண்டிருந்தன.

கடற்கரையோரத்தில் சூரியோதயத்தைத் தரிசித்து, அதன் அழகைக் கவிதையில் வழத்த எமது கவிஞர்கள், சித்தகைய ஓர் அருங்காட்சியைப் பார்த்தால் வர்ணிக்க வார்த்தைகளின்றித் திணறித்தான் போவார்கள்.

மேற்குறிப்பிட்ட பகுதி எனது 'அவுஸ்திரேலியப் பயணக் கதை'யின் ஆரம்பம்.

மகனின் திருமண வரவேற்புபசார விழாவில் பங்கு பற்றுவதற்காக நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் பயணம் செய்த போதிலும் எனது எண்ணமெல்லாம் அந்நாட்டில் வாழும் கலை, கலாசார, பண்பாடு வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதிலும் நம்நாட்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்துசென்று அங்கு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் படைப்பாளிகளை கலைஞர்களைச் சந்தித்து அளவளாவ வேண்டும் என்பதிலுமே இலயித்திருந்தது.

நாங்கள் முதன்முதலில் அவுஸ்திரேலியா சென்ற காலகட்டத்தில் மகனது வீடு 'ஹோம்புஷ்' என்ற இடத்தில் அமைந்திருந்தது. இது இலங்கைத் தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் இடம். கொழும்பிலே ஒரு குட்டி யாழ்ப்பாணமாக வெள்ளவத்தை திகழ்கிறதல்லவா, அதேபோன்று சிட்னி நகரிலே ஹோம்புஷ் குட்டி யாழ்ப்பாணமாகத் திகழ்கின்றது.

ஒரு ரம்மியமான காலை வேளையில் நானும் மனைவியும் வெளியிலே உலாவிவருவதற்குப் புறப்பட்டோம். சிறிது தூரம் நடந்து சென்றபோது ஒரு தமிழ்க் கடை தென்பட்டது. உள்ளே நுழைந்து கடையைச் சுற்றிப் பார்த்தபோது எங்களுக்குப் பெரும் வியப்பு ஏற்பட்டது.

அரிசி என்றால் அதில் பல தினுசுகள் இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளிலிருந்து வந்திருந்தன. ஊறுகாய் என்றால் அதில் ஐம்பது வகையாவது இருக்கலாம். மிளகாய்த்தூள், நல்லெண்ணெய், புளியம் பழம், இராசவள்ளிக்கிழங்கு, அரிசிமா, ஓடியல்மா இப்படியான பொருட்களெல்லாம் கிடைக்கின்றன. முருங்கைக்காய் துண்டாடப்பட்டு போத்தல்களில் அடைக்கப்பட்டு விற் கப்படுகின்றன. கர்ப்பிணிகளுக்கு ‘வெள்ளை நிறக்குழந்தை’ பெறக் குங்குமப் பூவும் கிடைக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொல்லப்பினால் நம்நாட்டில் தட்டுப்பாடான பொருட்கள் கூட இங்கே தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன.

கடையில் கவுண்டரில் இருந்தவரிடம் கதை கொடுத்தேன். “நான் ஓர் எழுத்தாளன். இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். இங்கு புலம்பெயர்ந்து வாழும் எழுத் தாளர்களைச் சந்திக்க விரும்புகிறேன். உங்களுக்கு யாரை யாவது தெரியுமா?” எனக்கேட்டேன்.

“இப்போது இங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் எஸ். பொ., மாத்தளை சோமு, கவிஞர் அம்பி ஆகியோர் தற்காலிகமாக வேறு இடங்களுக்குச் சென்றுள்ளார்கள்” என்றார்.

இவர்கள் எல்லோரும் இவரது கடைக்கு வருவார்களாம். இவர்களது தொலைபேசி எண்களும் இவரிடம் இருந்தன.

அவரது பதிலைக்கேட்டதும் நான் சோர்ந்து போனேன்.

எனது முகத்தில் தெரிந்த ஏமாற்றத்தைக் கவனித்துவிட்டு, “பேராசிரியர் பொன். பூலோகசிங்கம் இங்குதான் இருக்கிறார். அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” எனக்கேட்டார்.

அவரை நான் அறிந்திருந்தேன். ஆனாலும் நேரில்

சந்தித்துக் கதைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் எனக்கு இருந்ததில்லை. 'இந்துக் கலைக் களஞ்சிய'த் தொகுப்பினை உருவாக்கும் சீரிய தொண்டில் ஈடுபட்டவர் என்ற பெருமதிப்பு அவர்மேல் எனக்குண்டு. ஆனால் என் மனைவிக்கு அவரை நன்கு தெரிந்திருந்தது. கண்டி கல்வித் திணைக்கள மத்தியமாகாண இந்து சமயபாட இணைப்பாளராகவும் ஆசிரிய ஆலோசக ராகவும் கடமைபுரிந்த என் மனைவி, உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கான சைவசமயப் பாடநூல்களை எழுதும் பணியில் அவருடன் சேர்ந்து பணியாற்றியிருந்தாள். எனவே எம்மை அவருக்கு அறிமுகம் செய்வதில் சிரமம் இருக்காது என்ற நிலையில், பேராசிரியரது தொலைபேசி எண்ணை அவரிடம் பெற்றுக் கொண்டோம்.

'புலம்பெயர்ந்து சென்று வேறொரு நாட்டில் குடியேறும் தமிழர்கள் முதலில் தமது ஆன்மீகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய அங்கு கோயில்களை அமைப்பார்கள். பின்னர் தமது பண்பாடு கலை, கலாசாரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கென மன்றங்கள், சங்கங்களை அமைப்பார்கள். அதன் பின்னர் தமது நாளாந்த தேவைகளுக்கான பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கென கடைகளை அமைப்பார்கள். இந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து இலங்கை, மலேசியா, தென் ஆபிரிக்கா, பீஜித்தீவுகள் போன்ற இடங்களுக்கு புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இதனையே செய்தார்கள். இப்போது இலங்கையிலிருந்து சென்று பல்வேறு நாடுகளில் குடியேறிய தமிழர்களும் இதனையே செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.'

பேராசிரியர் பொன்.புலோகசிங்கம் அவர்களின் இல்லத்திற்கு நானும் மனைவியும் சென்றபோது பேராசிரியர் தம்பதி எம்மைப் பெருமகிழ்வுடன் வர வேற்றார்கள். நீண்ட நேரம் அவருடன் உரையாடினோம்.

'சிட்னி மூத்த பிரஜைகள் சங்கம்' என்ற அமைப்பில் பேராசிரியர் ஒரு முக்கிய உறுப்பினராக இருக்கிறார். இச்சங்கத்தின் செயற்பாடுகளாக தைப்பொங்கல், வருடப் பிறப்பு, தீபாவளி, கிறிஸ்துமஸ் கொண்டாட்டங்களைப் பெரிய

அளவிலே கொண்டாடுகிறார்கள்.

‘தமிழர்தம் பண்பாடு கலை கலாசாரம் ஆகியவற்றை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் சிட்னி நகரில் மட்டும் 64 மன்றங்கள் சங்கங்கள் இயங்குவதாக அறியக் கிடக்கிறது.

‘சிட்னி முருகன் கோயில், ‘ஹெலன்ஸ் பேர்க்”கில் உள்ள சிவா-விஷ்ணு கோயில் ஆகியவை புகழ்பெற்ற கோயில்கள். சிட்னி முருகன் கோயிலில் ‘சைவ மன்றம்” என்ற அமைப்பு இயங்கிவருகிறது. இங்கு ஞாயிறு பாடசாலைகளை அமைத்து சமய வகுப்புகள் நடத்துகிறார்கள். தேவார திருவாசகங்களைப் பண்ணோடு பாடவும் பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள். நாயன்மார் குருபூசைகளும் நடைபெறுகின்றன.

‘அவுஸ்திரேலியப் பிரஜை ஒருவருக்கு அந் நாட்டு அரசாங்கம் பலவழிகளிலும் உதவி புரிகிறது. குழந்தை ஒன்று பிறந்தால் அதற்குவேண்டிய மருத்துவப் பராமரிப்புகள், நோய்த்தடுப்பு நடவடிக்கைகள், அதன் வளர்ச்சி பற்றிய கணிப்பீடுகள், ஆலோசனைகள் யாவும் அரசாங்கச் செலவிலேயே இடம்பெறுகின்றன.

பிள்ளை வளர்ந்து பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்கியதும் அதன் படிப்புச் செலவுக்கென அரசாங்கத்தினால் மானியம் வழங்கப்படுகிறது. பிள்ளைகள் உள்ள பெற்றோருக்கு அவர்களது சம்பளத்தில் அறவிடப்படும் வரிகளில் சலுகைகள், கழிவுகள் கிடைக்கின்றன. பிள்ளைகள் வளர்ந்து 18 வயது வரும்வரை இந்தப் பணம் பெற்றோருக்கு வழங்கப்படுகிறது. பிள்ளைகளுக்குப் 18 வயதுவந்ததும் இந்தப்பணம் பிள்ளைகளின் கைகளிலே நேரடியாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. புத்தகங்கள் வாங்கவும் படிப்போடு சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய செலவுகளுக்கும் இந்நடப்பணம் வழங்கப்படுகிறது. இவற்றைவிட அவர்கள் புகையிரதம் பஸ் போன்றவற்றில் பயணம் செய்வதற்கும் சலுகை அடிப்படையில் ரிக்கற்றுகள் வழங்கப்படுகின்றன. ஒருவன் தனது படிப்பை முடித்தபின் வேலை தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது ‘டோல் மனி” என அரசாங்கத்தால் அவனது நாளாந்தச் செலவுக்கென

பணம் வழங்கப்படுகிறது. சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் குழந்தையொன்று பிறந்து வளர்ந்து படித்துப் பெரியவனாகி தொழில் ஒன்றைப் பெறும்வரை அரசாங்கம் அவனுக்கு உதவுகிறது. பெற்றோருக்கு அவன் சமையாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.’

மேலே குறிப்பிட்டவை அவுஸ்திரேலியப் பயணக்கதை என்ற எனது பயண இலக்கிய நூலில் நான் எழுதியவற்றில் சில பகுதிகள். வகைமாதிரிக்கு எடுத்துக்காட்டாக சில பகுதிகளை மட்டுமே இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளேன். இந்தப் பயண இலக்கியத் தொடர் தினக்குரல் பத்திரிகையில் 20வாரங்கள் வெளிவந்தது. பின்னர் நூலுருப்பெற்றது. இந்த நூலுக்கு எழுத்தாளர் லெ. முருகபூபதி முன்னுரை எழுதியுள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைத் தலைவரும் பேராசிரியருமான சி.தில்லைநாதன் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். அவரது அணிந்துரையில் சில பகுதிகளைக் கீழே தருகிறேன்:

“எழுத்தாற்றலும் பெற்ற அனுபவங்களைப் பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் ஆர்வமும் மிகுந்தவரான தி.ஞானசேகரன் தாம் சமீபத்தில் மேற்கொண்ட அவுஸ்திரேலியப் பயணம் குறித்து இந்நூலினை எழுதியுள்ளார். அவுஸ்திரேலியாவின் வரலாறு, சுவாத்தியம், வாழ்க்கை முறைகள், விநோதப் பழக்கவழக்கங்கள், தொழிநுட்ப வளர்ச்சி, கல்வி சுகாதார, போக்குவரத்து, பொழுதுபோக்கு வசதிகள் முதலானவை அலுப்புத்தட்டாத வகையில் தொட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. உலகில் தம்நாடு பல துறைகளில் முன்னணியில் திகழவேண்டும் என விழையும் குழமக்களின் மன ஆர்வம், வேறுபாடுகளையும் பன்முகப்பாட்டையும் புரிந்தேற்றுக்கொள்ளும் மனோ பக்குவம், அரசு வைத்திய சாலைகளிற் பணிபுரியும் வைத்தியர் தனியார் வைத்திய நிலையங்களில் பணிபுரிவதைத் தடுக்கும் சமூகநலக் கட்டுப்பாடு – சூப்பறழ் பலவிடயங்கள் எங்கள் கவனத்துக்குரியனவாக உள்ளன.

சுமார் ஐம்பதினாயிரம் இலங்கைத் தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு குடியேறியிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி அறிவதில் திரு. ஞானசேகரனுக்கும் எங்களுக்கும் அதிக ஆர்வம் இருக்கும் என்பதைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. புதிய சூழலில் அவர்கள் வாழ்க்கை அமைந்துள்ளவாற்றையும், தமது ஆதீம்க உலகியல் தேவைகளை

நிறைவேற்றும் பொருட்டு கோவில்களையும் கல்வி நிலையங்களையும் கலை, இலக்கிய மன்றங்களையும் அவர்கள் அமைத்துள்ள வாற்றையும் திரு. ஞானசேகரன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

அங்குள்ள எமது மக்கள் தாயக நினைவுகளில் தவிப்பதையும் எங்கள் பிரச்சினைகளிலும் தீர்வுகளிலும் அவர்கள் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இடைப்பட்ட உறவாடலுக்கு ஒருவகையில் உதவும் இந்நூல் இருசாரா ருடைய மன உளைச்சல்களையும் ஓரளவுக்கு உணர்த்துவதாயுள்ளது. அங்கு குடியேறியுள்ளவர்களுடைய பிறந்தமண் குறித்த ஏக்கம், இருக்கும் இடம் பற்றிய பிரச்சினை, எதிர்காலம் பற்றிய வினாக்கள் முதலானவை சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இழுந்துவிட்ட தாய்மண்ணின் நினைவுகள் ஒருபுறம்வாட்ட மறுபுறத்தில் விலகிப்போகும் தலைமுறை பற்றிய பரிதவிப்பு அவர்களை வாட்டுகிறது. என்று திரு. ஞானசேகரன் கூறுகிறார். புதிய தலைமுறையினரின் போக்குக் குறித்த அங்கலாய்ப்பு அவுஸ்திரேலியா, கனடா முதலான தேசங்களுக்குப் பெயர்ந்துள்ள தமிழர்முன் மட்டுமன்றி எங்கள் முன்னும் இலேசில் விடைகாணமுடியாத வினாக்களை எழுப்பி நிற்கிறது.

அது எவ்வாறாயினும், அதிக பிரயத்தனமின்றி படிக்கக் கூடிய சரளமான நடையில், சில சந்தர்ப்பங்களில் அவரோடு கூடச் செல்வதுபோன்ற உணர்வு தோன்றும் வகையில் திரு. ஞானசேகரன் இப்பிரயாணக் கதையினை எழுதியுள்ளார். இயற்கைக் காட்சிகளிலும் செயற்கைக் கோலங்களிலும் மனம் இலயித்துநின்று சிலவிடங்களில் அவர் வர்ணிக்கும்விதம் அவரது சிருஷ்டித் திறனைக் காட்டுவதாயுள்ளது. அவரது இம்முயற்சியை தமிழ்கூறு நல்லுலகம் பாராட்டி வரவேற்கும் என நம்புகிறோம்” (1)

இந்தப் பயண இலக்கியப் பதிவுகளுக்கு அப்பால், இந்த அவுஸ்திரேலியப் பயணத்தில் நான் சந்தித்த எனது இலக்கியத்தடத்தில் முக்கியமாகப் பதிவு செய்யவேண்டிய இரண்டு இலக்கிய நண்பர்கள்பற்றி நான் இங்கு குறிப்பிடல்வேண்டும்.

ஒருவர் எழுத்தாளர் லெ. முருகபூபதி. இவர் எனது பயணத்தில் மெல்பேர்ண் நகரின் பல பகுதிகளை

சுற்றிக்காட்டியது மட்டுமல்லாது அங்குள்ள வாழ்க்கை முறையின் பல பக்கங்களை எனக்குப் புரியவைத்தவர். அவஸ்திரேலியா பற்றிய பல தகவல்களை எனக்குத் தந்துதவியார். அங்குள்ள பல இலக்கியவாதிகளை எனக்கு அறிமுகம் செய்தவர். என்னை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டவர். என்னில் அளவு கடந்த நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர். என்னுடனான நட்பைத் தொடர்ந்தும் இறுக்கமாகப் பேணிவருபவர்.

மற்றவர் கலாநிதி த.கலாமணி. இவரையும் நான் முதன் முதலில் அவஸ்திரேலியாவிலேதான் சந்தித்தேன்.

சித்னி மூத்த பிரஜைகள் சங்கத்தின் ஆதரவில் நாடகக் கருத்தொன்று பேராசிரியர் பொன். பூலோகசிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது. அதிலே பேச்சாளர்களில் ஒருவராக த.கலாமணி கலந்து கொண்டார். ஏனைய பேச்சாளர்களாக பரத நாட்டியக்கலைஞர் திருமதி கார்த்திகா கணேசன், அ.சந்திரசேகரன், கலாநிதி வே. இளங்கோ, திரு. சிவகுருமனோகரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

அன்று, த. கலாமணி அவர்கள் 'யாழ்ப்பாண நாடகப் பாரம்பரியங்கள்' என்ற தலைப்பிலே உரையாற்றினார். அவர் தனது பேச்சிலே பல அரிய கருத்துக்களைக் கூறியது மட்டுமல்லாது இசையோடு பல பாடல்களையும் பாடிக்காட்டி சபையோரைப் பெரிதும் கவர்ந்தார். அன்றைய கருத்தரங்கிலே அவரது பேச்சே தூக்கலாக இருந்தது. சபையோர் கருத்துரைக்கான நேரத்தில், கலாமணியின் பேச்சைப்பற்றி நான் சிலாகித்துக் கூறினேன்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரான திரு.கலாமணி தனது கலாநிதி பட்டப்படிப்பிற்காக புலமைப்பரிசில்பெற்று அங்கு வந்திருந்தார். அவரிடம் தொலைபேசி எண்ணைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுநாள் நானும் மனைவியும் அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றோம். இலக்கியம் பற்றியும் அவஸ்திரேலிய வாழ்க்கை பற்றியும் பலதும் பத்தும் பேசினோம். அதன்பின்னர் நான் அவஸ்திரேலியா செல்லும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் திரு. கலாமணியின் இல்லத்திற்கு

அடிக்கடி சென்று அளவளாவி மகிழ்வேன். அவரும் எனது மகனின் இல்லத்திற்கு வருவார். அவுஸ்திரேலியாவில் எனது பேரக்குழந்தையின் முதலாவது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டத்தின்போதும் அவர் கலந்துகொண்டு எம்மை மகிழ்வித்தார். அவர் கலாநிதிப் பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்து இலங்கை திரும்பிய பின்னர் எமது நட்பு மேலும் நெருக்கமாகியுள்ளது.

அவுஸ்திரேலியாவில் நான் அவரது இல்லத்திற்குச் சென்று உரையாடும்போது, சிறுபையனாக இருந்த அவரது மகன், தாயின்பின்னால் ஒதுங்கி நின்று எமது உரையாடலை ஆர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். ஆர்வம் மிகுந்த அந்தச் சிறுவனின் கண்கள் அவன் ஒரு விளையும்பயிர் என்பதை அப்போதே பறைசாற்றின. அந்தச் சிறுவன் பரணீதரன்தான் இன்று ஜீவந்தி ஆசிரியராக இருக்கிறார், இந்தத் தொடரை நான் எழுதுவதற்கும் தூண்டுதலாக இருந்திருக்கிறார் என்பதை நினைக்கும் போது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

உசாத்துணை

(1) அவுஸ்திரேலியப் பயணக் கதை (பக்: I V - V)

எனது இலக்கியத் தடவீரல் நான் கண்ட வரலாறுகள்

எனது இலக்கியத்தடவீரல் என்ற இந்தத் தொடரை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் அமரரானார் என்ற செய்தி தமிழ்க் கூறு நல்லுலகை ஆறாத்துயரில் ஆழ்த்தியிருக்கிறது. எனது இலக்கிய வாழ்வில் நான் அவருடன் பன்னிரண்டு வருடங்கள் நெருங்கி உறவாடியிருக்கிறேன். அவரிடம் நான் கற்றுக் கொண்டவை பல. அவரது பேரறிவும் மனிதத்துவமும் அவர்பால் என்னை ஆகர்ஷித்தன. அவைபற்றி இந்த அத்தியாயத்தில் பதிவுசெய்து அன்னாருக்கு அஞ்சலி செலுத்த விரும்புகிறேன்.

இலக்கியச் சித்தாந்தத்தைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கும் பேராசிரியருக்குமிடையே மாற்றுக்கருத்து இருந்தது. நான் அவருடைய இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றி விமர்சித்திருக்கிறேன். ஆனால் அவர்மேல் தனிமனிதத் தாக்குதல்களை நான் என்றுமே மேற்கொண்டதில்லை. பொதுவாகவே இலக்கிய உலகில் மாற்றுச் சித்தாந்தத்தைக் கொண்டவர்களிடையே நெருக்கம் ஏற்படுவது மிகக் குறைவு. இதன்காரணமாகவே எனது இலக்கிய வாழ்வின் ஆரம்ப காலத்தில் அவருடன் நெருங்கிப்பழகும் சந்தர்ப்பமும் அரிதாக இருந்தது.

எனது 'கவ்வாத்து' குறுநாவலுக்குப் பேராசிரியர் முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். அந்த முன்னுரையை அவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டவர் அக்குறுநாவலின் வெளியீட்டாளரான அந்தனிஜீவா. அவ்வேளையிலேகூட நான் பேராசிரியரைச்

சந்திக்கவில்லை. பேராசிரியருக்கும் எனக்குமிடையிலான உறவு, நான் ஞானம் சஞ்சிகையை ஆரம்பித்த பின்னரே ஏற்பட்டது.

2000ஆம் ஆண்டு ஜூன் ஆறாம் திகதி ஞானம் சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழ் வெளிவந்தது. அதே ஆண்டு டிசம்பர் 24ஆம் திகதியன்று தமிழக அரசு பேராசிரியருக்கு திரு. வி.க. நினைவுப்பரிசினை வழங்கிக் கௌரவித்தது. தமிழுக்குப் பெரும் பணியாற்றிய அறிஞர்களுக்கு வழங்கப்படும் இந்த உயர்விருது நமது நாட்டவராகிய பேராசிரியருக்கு வழங்கப்பட்டதைப் பாராட்டி ஞானத்தில் ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதியிருந்தேன். ஞானத்தின் ஏழாவது இதழில் அந்த ஆசிரியத் தலையங்கம் வெளியாகியது. அதே இதழில் பேராசிரியர் அவர்களின் 'வாசகர்கடிதம்' ஒன்றும் வெளியாகியது. எனது ஆசிரியத் தலையங்கமும் பேராசிரியரின் வாசகர்கடிதமும் ஒரே இதழில் வெளியாகியது ஒரு தற்செயல் நிகழ்வுதான். பேராசிரியர் தனது கைப்பட அந்தக் கடிதத்தை எழுதியிருந்தார். அந்தக்கடிதம் பின்வருமாறு அமைந்தது:-

“ஞானம் சஞ்சிகையின் அமைப்பும் பொருளும் உடனடி வாசிப்பைக் கோருவனவாக உள்ளன. மிக்க சுவரஸ்யமான கருத்துப் பரிமாறல்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஏறத்தாழ முப்பது நாற்பது வருடகால இலக்கியவரலாறு மீள்பரிசீலனைக்கு உள்ளாகின்றது. அது நல்லது. ஆனால் இவற்றி றூடே புதிய வருகைகள் இனங்காணப்படுவதும் உணக்குவிக்கப்படுவதும் மிக மிக முக்கியம். இலக்கிய வரலாற்றின் தொடர்ச்சியான செழுமைக்குப் புதிய வருகைகள் முக்கியம். இதழ்களின் விடய வீச்சுக்கள் பன்முகப்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தங்கள் முயற்சி சிறக்க வேண்டுகிறேன்”(1)

வெளிவந்த முதல் ஆறு இதழ்களைப்பற்றிய ஒரு சிறு மதிப்பீட்டுக் குறிப்பாகப் பேராசிரியரின் கடிதம் அமைந்திருந்தது. பேராசிரியர் அக்கறையெடுத்து அக்கடிதத்தை எழுதியிருந்தது எனக்கு மகிழ்வைத்தந்தது. எனது இலக்கியப்போக்கிற்கு எதிரணியில் இருக்கும் ஒரு பேராசிரியர், ஞானம் சஞ்சிகையைச் சரியான தடத்திலே நான் இட்டுச் செல்கிறேன் என்பதை உறுதிப்படுத்தியிருப்பது உற்சாகத்தைத்

தந்தது.

அதுவரை வெளிவந்த ஆறு ஞானம் இதழ்களில், எஸ். பொ., டொமினிக் ஜீவா, எம்.ஏ.நுஃமான், செ.யோகநாதன், வ.அ. இராசரத்தினம் ஆகியோரது நேர்காணல்கள் வெளி வந்திருந்தன. இவற்றில் எஸ்பொ., டொமினிக் ஜீவா, வ.அ. இராசரத்தினம் ஆகியோர் தமது நேர்காணல்களில் சூசகமாகத் பேராசிரியரைத் தாக்கியிருந்தனர். அவற்றையெல்லாம் வாசித்த பின்பு, அந்தத் தாக்குதல்கள்பற்றி எதுவும் பிரஸ்தாபிக்காது மேற்கண்ட கடிதத்தைப் பேராசிரியர் எழுதியிருந்தார்.

பேராசிரியரின் மனவிகசிப்பை அப்போதுதான் நான் உணரத் தலைப்பட்டேன்.

பேராசிரியரிடமும் ஒரு நேர்காணலைப் பெற்று ஞானத்தில் வெளியிடத் தீர்மானித்தேன்.

ஆனால் அது உடனடியாகச் சாத்தியப்படவில்லை. அப்போது நான்தொழில்நிமித்தம்புசல்லாவையில் இருந்தேன். நான் கொழும்பு செல்லும் வேளைகளில் பேராசிரியரைச் சாவ காசமாகச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

ஞானம் சஞ்சிகை தொடங்கி இரண்டு வருடங்கள் கழிந்த பின்னரே அவரைச் சந்திக்க முடிந்தது.

நேர்காணலைப் பெறுவதற்காக நான் அவரது இல்லத்திற் குச் சென்றபோது அவர் சுகயீனமுற்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த நிலையிலும் அவர் என்னை மகிழ்வுடன் வரவேற்றதோடு நேர்காணல் தருவதற்கும் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

ஏற்கனவே ஞானத்தில் வெளியாகியிருந்த நேர்காணல்கள் அநேகமாக ஒரு இதழில் அல்லது இரண்டு இதழ்களில் வெளிவரக்கூடியனவாக அமைந்திருந்தன. பேராசிரியரை நான் அணுகியபோதும் இரண்டு அல்லது மூன்று இதழ்களில் வெளிவரக்கூடிய முறையிலேயே நேர்காணலை அமைப்பது என எண்ணியிருந்தேன்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி ஈழத்து இலக்கியப் புலத்தின் முன்னணி அறிஞர். பழந்தமிழ் இலக்கியம் இலக்கணம், நவீன இலக்கியம், தமிழ்நாடகம், இலக்கிய வரலாறு, தமிழர்ப்பண்பாடு, அரசியல், தொடர்பாடல் ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். முற்போக்கு இலக்கியத்திலும் அதன் செயற்பாடுகளிலும் பெரும்பங்காற்றியவர். சிறந்த விமர்சகர். தமிழ்நாட்டு அரசினால் திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார் விருது அளிக்கப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டவர். வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவற்றில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். நான் பேராசிரியரை நேர்காணல் செய்வதற்காக இத்தகைய குறிப்புகளை மட்டுமே தயாரித்துக்கொண்டு சென்றிருந்தேன். இந்தக்குறிப்புகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு அவரிடம் கேள்விகள் தொடுக்க எண்ணியிருந்தேன்.

ஆனால் , நேர்காணலை ஆரம்பித்து நடத்திக் கொண்டிருந்த போதுதான் அறிவுச்சுரங்கம் ஒன்றை நான் அகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. அச்சுரங்கத்திலிருந்து அதிகமாகப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆர்வம் என்னுள் துளிர்ந்தது.

அவரிடம் நீண்டதொரு நேர்காணலைப்பெற்று ஞானம் வாசகர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும் என்ற எனது விருப்பத்தை பேராசிரியரிடம் தயக்கத்துடன் தெரிவித்தேன். அவர் சுகவீனமுற்றிருந்த நிலையிலும் பெருமனத்துடன் எனது வேண்டுகோளுக்குச் சம்மதித்தார். அவரிடம் நேர்காணலைப் பெறுவதற்காக அவரது இல்லத்திற்கு நான் பல தடவைகள் செல்லவேண்டியிருந்தது. அவ்வேளைகளிலெல்லாம் அவர் எனக்கு நேரம் ஒதுக்கித்தந்து என்னுடன் பெரிதும் ஒத்துழைத்தார்.

பேராசிரியரின் நேர்காணல் மூலம் பெறப்படும் விடயங்கள் கருத்துக்கோவையாக இருந்துவிடக்கூடாது. அவரது மனவுணர்வுகள் வெளிக்கொணரப்படவேண்டும் என்பதில் நான் கவனஞ்செலுத்தினேன். அவரது அகத்தரிசனத்

தைத் துல்லியமாக வெளிக்கொணரவேண்டும் என்பதிலே கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தேன். இதன்காரணமாக எதிர்வாதங்களை முன்வைத்தல், ஐயங்களைக் கிளப்பதல், உணர்வுகளைச் சீண்டுதல் போன்ற சில சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. அப்போதெல்லாம் பேராசிரியர் மிகவும் நிதானமாகவும் பொறுமையாகவும் மனந்திறந்து பேசியிருக்கிறார்.

இப்போது யோசித்துப் பார்க்கையில், நான் அவரது மாணவனாக அல்லது அவரது அணியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளனாக, அல்லது அவருடன் முகப்பழக்கம் அதிகம் உடையவனாக இருந்திருந்தால் அவரிடம் சிலகேள்விகளைக் கேட்கச் சங்கடப்பட்டிருப்பேன் அல்லது தவிர்த்திருப்பேன் என்பதை உணரமுடிகிறது.

பேராசிரியர் ஞானத்திற்கு அளித்த நேர்காணல் தனித்துவமானது. முன்னர் வெளிவந்த அவரது நேர்காணல்களிலிருந்து வேறுபட்டது. வேறு நேர்காணல்களில் சொல்லியிராத பல விடயங்களை இந்த நேர்காணலிலே பேராசிரியர் சொல்லியிருக்கிறார். அவரது வாழ்க்கைப் புத்தகத்தில் அதுவரை திறக்கப்படாத பக்கங்கள் இந்த நேர்காணலிலே திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவரை உருவாக்கிய பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள், பல்கலைக்கழகங்களிலும் வெளிநாடுகளிலும் அவர் பெற்ற அனுபவங்கள், முற்போக்கு இலக்கியத்தில் அவரது செல்வாக்கு, விமர்சன முறையில் அவர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள், ஊடகத்துறையிலும் கலைத்துறையிலும் அவரது பங்களிப்பு, பிற்பட்ட காலத்தில் முற்போக்கு நிலையில் அவரில் ஏற்பட்ட கருத்து மாற்றங்களுக்குரிய காரணங்கள் இப்படிப் பல விடயங்கள் இந்த நேர்காணலிலே இடம்பெற்றன. பேராசிரியரின் அறிவுப் புலத்தின் ஆழத்தையும் பரந்த தேடல் அனுபவத்தையும் இந்த நேர்காணல் வெளிக்கொணர்ந்தது.

பேராசிரியரின் வாழ்க்கையின் பல பக்கங்களைத் தொட்டுச் செல்லும் இந்த நேர்காணல் அவரது வாழ்க்கைச் சரித்திரம் போலவும் அமைந்தது எனலாம். ஈழத்து இலக்கியத்துறையின் பிதாமகர்களில் ஒருவராக விளங்கிய பேராசிரியர் கடந்த ஐம்பது

வருட காலப்பகுதியில் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள், வளர்ச்சிப்போக்குகள், எழுச்சிகள் முரண்பாடுகள் என்பவற்றையெல்லாம் அனுபவ அடிப்படையில் இந்த நேர்காணலில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவரது சிந்தனை, நேற்று, இன்று, நாளை என முக்காலத்தையும் ஊடறுத்துச் சென்றிருக்கிறது. இவையாவும் எமக்கு வரலாற்றுப் பதிவாகியுள்ளன.

இந்த நேர்காணலை நான் முதலில் ஒலிநாடாவில் பதிவு செய்தேன். இதற்கு ஏறத்தாழ ஒருமாதகாலம் எடுத்தது. பின்னர் ஞானத்தின் ஒவ்வொரு இதழும் வெளிவருவதற்கு முன்னரும் அந்த இதழில் வெளிவரவிருக்கும் நேர்காணலின் பகுதிகளை கையெழுத்துப் பிரதிகளில் எழுதிச் சென்று பேராசிரியருக்கு வாசித்துக்காட்டி திருத்தங்கள் செய்தேன். அதன் பின்னரே ஞானத்தில் அவற்றை வெளியிட்டேன். ஞானத்தின் 35 ஆவது இதழிலிருந்து ஏறத்தாழ ஒன்றரை வருட காலம் அவரது நேர்காணல் ஞானத்தில் வெளிவந்தது.

இந்தக் காலப்பகுதியில் பேராசிரியருடனான எனது உறவு மிக நெருக்கமாகியது. அவர் என்னை ஒரு நண்பனாக ஏற்று இலக்கியத்துக்கு அப்பாலும் பலவிடயங்களைப் பேசத் தலைப்பட்டார். அவரது குடும்பத்தினருடன் நான் உரிமையுடன் பழகும் வாய்ப்பு இக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்டது. நான் கொழும்பு வாசியாகியபின் அவரைச் சந்திக்கும் சந்தர்பங்கள் மேலும் அதிகமாகின.

அவருடைய நேர்காணல் ஞானத்தில் தொடராக வெளிவந்தபோது ஞானம் சஞ்சிகைக்கு ஒரு தனி மெளசு ஏற்பட்டது. பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் எழுத்தாளர் மட்டத்திலும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மட்டத்திலும் ஞானம் பிரபல்யம் பெறத் தொடங்கியது. ஞானத்தின் ஒரு கட்டப் பாய்ச்சலுக்கு பேராசிரியரின் நேர்காணல் பெரிதும் உதவியது.

இந்த நேர்காணல் வெளிவந்துகொண்டிருந்த காலப் பகுதியில், எழுத்தாளர் வரதரது 80 ஆவது அகவை

நிறைவை 'ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணை' தமிழ்ச்சங்கத்தில் கொண்டாடியது. 'வரதர் 80' என்ற வரதர் பற்றிய நூலும் ஞானம் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. அந்த விழாவுக்கு பிரதம பேச்சாளராகப் பேராசிரியரை அழைத்திருந்தோம். அன்று பேராசிரியர் ஆற்றிய உரை மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது.

அந்த உரையின் சாராம்சத்தை வெளிக்கொணரும் வகையில் தொடர்ந்து வந்த ஞானத்தில் பேராசிரியரிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்வியும் அவரது பதிலும் பின்வருமாறு அமைகின்றன.

தி.ஞா: ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணை 17-03-2004 அன்று வரதருக்கு நடத்திய பாராட்டு விழாவில் சிறப்புரை வழங்கிய நீங்கள் 'மறுமலர்ச்சி' காலத்திலேயே ஈழத்து தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை போன்ற எண்ணக் கருக்கள் இலக்கியத்திலே தோன்றிவிட்டன எனக் கூறினீர்கள். இக்கூற்று, முற்போக்காளர்கள்தான் இவற்றிற்கு வித்திட்டார்கள் என்ற முன்னைய நிலைப்பாட்டிற்கு முரணாக இருக்கிறதே!

கா. சி. : "...ஒட்டுமொத்தமாக இந்த மறுமலர்ச்சி பற்றிய, அதனுடைய ஆழ அகலம் பற்றிய, அது எங்கே இருக்கிறது, எத்தகைய கதைகள் வந்தன, என்னமாதிரி வந்தன என்கிற விஷயங்கள் தெரியாமல் இருந்தன. அதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இந்த மறுமலர்ச்சி பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோமே தவிர அதைப்பற்றி ஆழமான வேலைகளை நாங்கள் ஒருவரும் செய்யவில்லை. உண்மையில் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் நாங்கள் போயிருக்கவேண்டும்..."

... அண்மையில் நான் பார்ப்பது என்னவென்றால்.. சீது முற்போக்கினுடைய முக்கியத்துவத்தைக் குறைப்பதாக நண்பர்கள் நினைத்துவிடக்கூடாது. நான் ஓர் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியன் என்ற வகையில் பார்க்கிறேன்... இந்த முற்போக்கு இலக்கியத்திற்குத் தளத்திற்குத் தளமாக அமைந்தது என்ன? அதற்குக் கீழே இருந்த பசுளை என்ன? அடித்தளமென்ன? இந்தப் பிரச்சினையை 61இல் ஓர் ஆழமான இலக்கியப் பிரச்சினையாக நாங்கள் பார்க்கவில்லை. ஓர் இலக்கிய

வரலாற்று ஆசிரியன் என்ற வகையில் எனக்கு ஒரு கடமையிருக்கிறது - இந்த முற்போக்கு இயக்கம் இவ்வளவு செழிப்பாகத் தொடங்கி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது என்னவென்றால் ஏற்கனவே இருந்த ஒரு சூழல் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினால் ஏற்பட்டது. அது ஈழகேசரிக்குள்ளால் வரவில்லை. இதுதான் முக்கியம். ஒருகாலத்தை மீள்கண்டுமீழ்ப்புச் செய்துள்ளோம்.”(2)

ஞானம் சஞ்சிகையில் பேராசிரியரின் நேர்காணல் தொடர் முடிவுற்றதும் அந்த நேர்காணலை நூல்வடிவில் வெளிக்கொணர வேண்டுமெனப் பலர் ஆலோசனை கூறினர். நமது இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் பல்கலைக்கழகத்தினருக்கும் இந்த நேர்காணல் தொகுப்பு வழிகாட்டியாக அமையும் தகைமை கொண்டது எனப்பலர் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

அதற்கமைய ‘பேராசிரியர் கார்த்திகேசு இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்’ என்ற மகுடத்தில் அந்த நூல் வெளியானது. இந்நூலின் வெளியீட்டு விழா 28-08-2005 அன்று மாலை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் மிகவும் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. இந்த விழாவில் பேராசிரியரும் அவரது பாரியாரும் பிள்ளைகளும் குடும்பத்தினராக வந்து சிறப்பித்தனர்.

வெளியீட்டுவிழாவுக்கு ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணையின் தலைவர் திரு. என். சோமகாந்தன் தலைமை வகித்தார். வெளியீட்டுரை பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரம் அவர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டது. நூலின் முதற்பிரதியை திரு க. சண்முகலிகம் பெற்றுக்கொண்டார். கவிஞர் ஏ. இக்பால், கலாநிதி துரை மனோகரன் ஆகியோர் கருத்துரைகள் வழங்கினர். ஏராளமான இலக்கிய ஆர்வலர்கள், எழுத்தாளர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், பேராசிரியரின் மாணவர்கள் இவ் வெளியீட்டுவிழாவில் கலந்து சிறப்பித்ததோடு நூலின் பிரதிகளையும் வாங்கிச் சென்றனர்.

இந்த விழா பேராசிரியருக்கும் எமக்கும் பெரும் மகிழ்வைத் தந்த விழாவாக அமைந்தது.

பேராசிரியர் அவர்கள் 10-05-1932ல் பிறந்தவர். அவரது

பவளவிழாவினையொட்டி 2007 மே மாதத்தில் வெளியான ஞானம் 84 ஆவது இதழை “பேராசிரியர் கார்த்திகேசசிவத்தம்பி பவளமலர்” என்ற மகுடத்தில் வெளிக்கொணர்ந்தோம். முன்னர் சிறிய ‘சைலி’ல் வெளிவந்து கொண்டிருந்த ஞானம் இதழ், பேராசிரியரின் பவளவிழா மலரில் இருந்து தற்போதைய பெரிய ‘சைலி’ல் வெளிவரத் தொடங்கியது. 10-05-2007 அன்று தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல் ஆகிய பத்திரிகைகளில் பேராசிரியருக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்து கட்டுரைகளும் எழுதியிருந்தேன். அன்று காலை நானும் மனைவியும் பம்பலப்பிட்டி பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்று பேராசிரியரின் பெயரில் அர்ச்சனை செய்வித்து விபூதி பிரசாதத்தை எடுத்துச் சென்று பேராசிரியரிடம் கொடுத்தோம். அதன்பின்னர் அவரோடு சிறிது நேரம் அளவளாவி மகிழ்ந்தோம்.

அன்று பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கட்டுரைகளைப் படித்துவிட்டுத் தனக்குப் பலர் வாழ்த்துத் தெரிவித்ததாகவும், தினக்குரல் ஆசிரியர் தனபாலசிங்கம், நான் கட்டுரை எழுதியிருப்பதை முதல்நாளே தனக்குத் தெரிவித்துவிட்டாவும் கூறிப் பேராசிரியர் அகமகிழ்ந்தார்.

பேராசிரியரின் ஞானம் பவளமலர் வெளிவந்ததும் சஞ்சிகை வடிவில் இருக்கும் அந்த மலரை நூல்வடிவில் கொண்டுவரவேண்டும் எனப் பலரும் கோரிக்கை முன்வைத்தனர். அதற்கமைய சஞ்சிகையில் வெளிவந்த கட்டுரைகளுடன் பேராசிரியர் பற்றிய விபரங்கள் அடங்கிய பின்னிணைப்பையும் சேர்த்து “பேராசிரியர் கார்த்திகேசசிவத்தம்பி பவளவிழா மலர்” என்ற மகுடத்தில் நூலாக்கினோம். பேராசிரியருக்கு ஒரு பவளவிழாவை ஏற்பாடு செய்து அந்த விழாவில் அந்த நூலையும் வெளியிடுவதென முடிவு செய்தோம்.

ஞானம் சஞ்சிகை பேராசிரியருக்குப் பவளவிழா எடுப்பதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டிருந்த வேளையில், மல்லிகையின் சார்பில் பேராசிரியருக்கு விழாவெடுக்க

டொமினிக்ஜீவா ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டார். அதற்கான முன்னோடிச் கூட்டம் ஒன்று தமிழ்ச்சங்கத்தில் இடம்பெற்றது. திருமதி பத்மா சோமகாந்தன் தலைமையில் விழா ஏற்பாட்டுக்குழு ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இதையறிந்த பேராசிரியர் ஏனோ இந்த ஏற்பாட்டினை நிராகரித்துவிட்டார். இதனால் மல்லிகையின் சார்பில் பேராசிரியருக்கு விழா வெடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

இந்த இடத்தில், ஞானம் வெளியிட்ட பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி பவளமலரில் கலாநிதி செங்கை ஆழி யான் க. குணராசா எழுதிய கட்டுரையொன்றில் காணப்படும் விஷயங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாயிருக்கும் எனக் கருதுகிறேன்.

“.....மார்க்சியச் சிந்தனையாளரான பேராசிரியரிடம் கருத்தியல் தெளிவு இருந்தது. மார்க்சியக் கருத்தியலைப் பலவாறாகவும் தமக்கேற்பவும் புரிந்து அிர்த்தப் படுத்திக்கொண்ட பொன்னுத்துரை குழு, தளையசிங்கம், ஜீவா குழு, இலக்கியப் பேரறிஞர்களைப்பற்றித் தூற்றுதலான கருத்துக்களைக் கூறுவதால் தம்மை உயர்த்திக்கொள்ள விளையும் சில சில்லறைக்குழுக்கள் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு இணையத் தம் கருத்தியலைச் செம்மைப்படுத்திக்கொண்ட பேராசிரியரைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முயலவில்லை.

“... நவீன இலக்கியத்தில் பேராசிரியரின் விமர்சனப் பார்வை ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு முகச் சுழிப்பை ஏற்படுத்தின. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, ரகுநாதன் ஆகியோரை புனைகதை இலக்கியத்தின் உச்சங்களாக்க முயன்ற பேராசிரியர் இன்று டானியலை அவரது ‘கானல்’ நாவலுடனும், ரகுநாதனை அவரது ‘நிலவிலே பேசுவோம்’ சிறுகதையுடனும் மட்டுப்படுத்திவிட்டார். மூத்த எழுத்தாளர் அகஸ்தியரின் படைப்புகளை அவை மார்க்சியப் பார்வை கொண்டனவாக இருந்தும் இலக்கிய வரம்புக்குள் சேர்க்காது ஒதுக்கிவிட்டார். நாவலாசிரியர் கணேசலிங்கத்தின் நாவல்களான ‘நீண்ட பயணத்தையும்’ ‘செவ்வானத்தையும்’ ஏற்கும் பேராசிரியர் ஏனையவை மறுவாசிப்பிற்கு உரியவை எனக் கணிப்பிட்டுள்ளார். மூத்த எழுத்தாளர் பொன்னுத்துரையின் பஸ்துறை ஆற்றலை வியக்கும் பேராசிரியர் அவரது திறன் வீணாவதாகக் கவலைப்படுகிறார். இளஞ்சந்திகளுள்

‘கோசலை’ சிறு கதைக்காக ரஞ்சகுமாரும், ‘அரசனின் வருகை’க்காக உமா வரதராஜனும் மட்டுந்தான் கண்களில் பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே போகலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக யாழ்ப்பாணத்தில் தேசிய சாகித்திய விழாவின்போது முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடன் சேர்ந்து தானும் ஒருவனாகக் கூழ்முட்டை அடித்து குழப்பிய சங்கதியை பெரும் இலக்கிய அயோக்கியத்தனம் என ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்..” (3)

மேற்குறிப்பிட்டபகுதி, பிற்பட்டகாலங்களில் பேராசிரியர் பலதரப்பட்ட விமர்சனங்களுக்கும் ஆளான காரணங்களை ஓரளவிற்கு விளக்குவதாயுள்ளது. இதனோடு பேராசிரியர் கூறும் அரசியல் காரணங்களையும் சேர்த்துப் நோக்குதல் பேராசிரியரின் மாற்றத்திற்கான காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ளப் போதுமானதாக இருக்கும்.

“இந்த நாட்டிலுள்ள மாக்ஸிஸ்டுகளின் அரசியல் செயற்பாடுகளின் தோல்வி காரணமாக இந்த நாட்டில் சிங்கள அரசாங்கம் தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. முன்பெல்லாம் அரசாங்கத்துக்கு எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் மார்க்ஸிஸ்டுகள்தான். முன்பு எதிர்க்கட்சியில் முக்கிய மானவர்களாக இருந்தவர்கள் கெனமன், என்.எம்.பெரேரா, கொல்வின் போன்றவர்கள்தான். நாங்கள் அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து மொழிக் கொள்கையை மாற்றியதால் ஏற்பட்ட விளைவு என்னவெனில் அதன் பிறகு பாராளுமன்றம் சிங்களம் தமிழ் என்று பிரிந்ததுதான். 77ல் ஜே.ஆர். பிரதமராக, அமிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சி முதல்வரானார். மார்க்சிய அரசியல் செயற்பாடுகளில் தமிழ் எதிர்ப்பு என்று வந்துவிட்டது. அதன் பிறகு நான் தொடர்ந்து கட்சியில் இருக்கவில்லை...”(4)

ஞானம் சஞ்சிகையின் ஏற்பாட்டில் இடம்பெற்ற ‘பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி பவளவிழா’ 11-11-2007 அன்று கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் இடம்பெற்றது. இவ்விழாவிற்குப் பேராசிரியர் தில்லைநாதன் தலைமை வகித்தார். திருமதி ரூபவதி சிவத்தம்பி மங்கல விளக்கேற்றி விழாவினை ஆரம்பித்துவைத்தார். வாழ்த்துரையை திரு வே. விமலராஜாவும் மலர் அறிமுகவுரையை ஜனாப் எஸ். எச். எம். ஜமீல் அவர்களும் நிகழ்த்தினர். பேராசிரியர் சிறப்புரை ஆற்றினார். பெருந்திரளான இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பேராசிரி

யரின் கையால் 'பவள மலரினை'ப் பெற்று மகிழ்ந்தனர்.

ஞானம் வெளியிட்ட பேராசிரியரின் நேர்காணல் நூலும், பவளவிழா மலரும் பேராசிரியரைப்பற்றி முழுமையாக அறிந்துகொள்ளப்போதுமான ஆவணங்களாகத் திகழ்கின்றன. அவை ஞானத்தின் வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் உதவியுள்ளன. ஒருவகையில் பேராசிரியரின் அன்பும் ஆசியும் ஞானத்திற்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்பதை எண்ணும்போது எமக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

பேராசிரியரைப் பற்றிப் பலர் தாக்கிப்பேசியும் எழுதியும் இருக்கிறார்கள். தனிமனிதத் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் அவற்றையெல்லாம் சட்டை செய்வதில்லை. அது அவரவர் கருத்துச் சுதந்திரம் எனக்கூறி ஒரு புன்னகையில் அடக்கிவிடுவார்.

2011 ஜனவரி 6,7,8,9 ஆம் திகதிகளில் இடம்பெற்ற சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டின் ஆரம்பவிழாவினை பேராசிரியர் ஆரம்ப உரை நிகழ்த்தித் தொடக்கி வைத்தார். அதுவே அவர் கலந்துகொண்ட இறுதி நிகழ்வாகவும் அமைந்துவிட்டது.

இந்த மாநாட்டுக்கான முன்னோடிக் கலந்துரையாடல் 2010ல் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் இடம்பெற்றபோது பேராசிரியர் அதில் கலந்துகொண்டு மாநாட்டை சிறப்பாக நடத்துவதற்கான ஆலோசனைகள் பலவற்றைக் கூறியிருந்தார். ஆனால் அதன்பின்பு சில மாநாட்டு எதிர்ப்பாளர்களின் நெருக்குவாரத்தால் மாநாட்டில் கலந்துகொள்வதில்லை என அறிக்கை விடுத்தார். இது ஏற்பாட்டுக் குழுவில் இருந்த சிலருக்கும் உவப்பாகி விட்டது. மாநாட்டு அமைப்பாளர் லெ. முருகபூபதி அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து என்னுடன் தொடர்புகொண்டு முற்போக்கு அணியினர் சிலரது பெயர்களைக்கூறி அவர்களையும் அழைத்துச் சென்று பேராசிரியருடன் கதைக்கச் சொன்னார். பேராசிரியர் மாநாட்டுக்குச் சமூகமளிப்பதை உறுதிப்படுத்தும்படி கூறினார். ஆனால் அவர்கள் பேராசிரியரைச் சந்திக்க என்னுடன் வருவதற்கு மறுத்துவிட்டனர்.

திரு. முருகபூபதி இலங்கை வந்ததும் பேராசிரியரைச் சந்திக்க வேண்டிய வேறொரு தேவை அவருக்கு இருந்தது. நானும் அவருடன் சென்றிருந்தேன். ஆனால் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் முருகபூபதி பேராசிரியரை மாநாட்டுக்கு வரும்படி அழைப்பதைத் தவிர்த்துக்கொண்டார். அதன் பின்னர் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் முருகபூபதி பேராசிரியரை மாநாட்டுக்கு வரும்படி அழைக்கவேயில்லை. அத்தகைய நெருக்கடிகள் அவருக்கு இருந்தன.

பேராசிரியர் மாநாட்டுக்கு வராவிட்டால், பேராசிரியர் மௌனகுரு மாநாட்டில் கலந்துகொண்டிருக்கமாட்டார். இதனை அவர் நேரிலேயே என்னிடம் தெரிவித்திருந்தார். கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ், கலாநிதி செ. யோகராசா, கலாநிதி மனோன்மணி சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் சிவலிங்கராசா ஆகியோர் வந்திருக்க மாட்டார்கள். இவர்கள் யாபேரும் பேராசிரியரின் மாணவர்கள். பேராசிரியர் நுஃமான், பேராசிரியர் சண்முகதாஸ், பேராசிரியர் சித்திரலேகா மௌனகுரு, ஆகியோர் பேராசிரியரின் அபிமானிகள். இவர்கள் மட்டுமல்ல இவர்களது மாணவர்களும் மாநாட்டுக்கு வந்திருக்கமாட்டார்கள். பல்கலைக்கழகத்தினர் பங்குபற்றாத மாநாடாகவே அந்த மாநாடு நடந்தேறியிருக்கும்.

தமிழக எழுத்தாளர்களின் எதிர்ப்பலைகளைக் குறைப்பதானால் பேராசிரியர் மாநாட்டில் பங்கு பற்ற வேண்டும் எனக் கோவைஞானி தமிழகத்திலிருந்து கோரிக்கை முன்வைத்திருந்தார்.

பேராசிரியரை மாநாட்டுக்கு வரவிடாமல் தடுத்து மாநாட்டைத் தோல்வியுறச் செய்வதே மாநாட்டு எதிர்ப்பாளர்களின் கடைசி ஆயுதமாக இருந்தது.

இத்தகையதொரு நெருக்கடி மிகுந்த சூழ்நிலையிலே பேராசிரியரை மாநாட்டுக்கு அழைத்துவர என்னால் முடிந்ததென்றால், அது எனக்கும் அவருக்குமிடையிலான மேலே விபரிக்கப்பட்ட உறவுகளினாலேதான்.

பேராசிரியர் சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு எழுத்தாளர்களை மட்டுமல்ல தனிப்பட்ட முறை

யில் என்னையும் பெருமைப் படுத்தியிருக்கிறார்.

மாநாடு முடிவடைந்த மறுநாள் நானும் மனைவியும் பேராசிரியரின் இல்லத்திற்குச் சென்று மாநாட்டில் கலந்து சிறப்பித்தமைக்காக அவருக்கு நன்றி தெரிவித்தோம். மாநாட்டு இலச்சினை பொறித்த 'ரீசேட்' ஒன்றினையும் அவருக்கு அன்பளிப்புச் செய்தோம். அவ்வேளையில் தமிழக எழுத்தாளர் சின்னப்பாரதியும் பேராசிரியர் இல்லத்தில் இருந்தார்.

அப்போது பேராசிரியர், “ஞானா, நான் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டமைக்காக பலர் ரெலியோனில் என்னை ஏசுகிறார்கள். அது பரவாயில்லை. மாநாடு நல்லா நடந்தது, அதுதான் முக்கியம்” என்றார்.

நாங்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டோம்.

பேராசிரியர் அமரராவதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் ஞானம் 2011மே இதழை நான் தயாரித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் பேராசிரியர் ரெலியோனில் என்னை அழைத்து, ‘ஞானத்தில் வெளியிட நான் ஒரு சிறுகுறிப்பு வைத்திருக்கிறேன். வந்து எடுத்துப் போங்கள்’ என்றார்.

நான் அங்கு சென்றபோது அந்தச் சிறுகுறிப்பினை என்னை வாசிக்கும்படி கூறினார். “பெரிய வெள்ளிக்கிழமை” என்ற தலைப்பில் அது அமைந்திருந்தது. யேசு கிறீஸ்த்து சிலுவையில் அறையப்பட்டதை விபரிக்கும் சிறுகுறிப்பு அது. வேறு யாராவது அதனைத் தந்திருந்தால் நான் பிரசுரித்திருக்க மாட்டேன். ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகைக்கு அது பொருத்தப்பாடானதாக அமைந்திருக்கவில்லை என்றே நான் கருதினேன். தனது பெயரில் அதனை வெளியிடவேண்டாமெனவும் ‘சிபி’ என்ற புனைபெயரில் வெளியிடும்படியும் கூறினார். அதுவே ஞானத்தில் வெளிவந்த அவரது கடைசி ஆக்கமாக அமைந்து விட்டது. ‘சிபி’ என்பது சிவத்தம்பி என்பதன் சுருக்கம் என நான் புரிந்துகொண்டேன். பேராசிரியரின் சிந்தனைகள் பிற்பட்ட காலத்தில் ஆன்மீகத்தை நோக்கியதாக அமைந்தன. அதனை நான் அவருடன் உரையாடும் சந்தர்ப்பங்களில் அவதானித்திருக்கிறேன். அவர் ஞானத்தில் கடைசியாக எழுதிய சிறுகுறிப்புக்கூட

ஆன்மீகத்துடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். அந்தச் சிறுகுறிப்பின் கடைசிப்பகுதியை இங்கே தருவது கடைசிக்காலத்தில் பேராசிரியரின் மனநிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள ஏதுவாக இருக்கும்.

“...விரித்து நீட்டிய கைகளின் உள்ளங்கைகளில் ஆணியில் அறைகின்றனர். இரண்டு கால்களுக்கும் கூடத் தனித்தனியாக ஆணி அறையப்படுகிறது. போதாதற்கு அவரது விலா எலும்பிலும் ஆணி ஏற்றுகிறார்கள். தாங்க முடியாத வேதனை மேலும் சகிக்கமுடியாத துன்பம். யேசு வாய்விட்டுக் கதறினார். ‘ஆண்டவனே என்னைக் கைவிட்டீர்?’ தொடர்ந்தும் அறையப்படுகிறார். உடல் வேதனையைக்கடந்து உள்ளம் மேலே செல்கிறது. அவர் சொல்கின்றார், ‘ஆண்டவரே அவர்களை மன்னிப்பாயாக. தாங்கள் என்னசெய்கிறோம் என்று தெரியாதவர்கள்.’ ஆண்டவரும் தன்னைக் கைவிட்டுவிட்டாரா என்று கதறும் அளவுக்கான வேதனையில் இருந்த அவர் தலையைத் தூக்கமுடியாமல் சொல்லுகிறார் ‘ஆண்டவரே அவர்களை மன்னிப்பாயாக.’ இப்படிச் சொல்லக்கூடிய ஒருவர் நிச்சயமாக சாதாரண மனிதர் அல்லர். தன்னை அணுஅணுவாகக் கொல்பவர்களை மன்னிக்கவேண்டுகிறார். பிரார்த்திக்கிறார். இவ்வாறு செய்யக்கூடிய மனிதன் சாதாரண மனிதனாக இருக்கவே முடியாது. தெய்வமாக இருக்கவேண்டியவர். இல்லை, அதனிலும்மேலே...”

பேராசிரியரும் சாதாரண மனிதர் அல்லவே!

அவர் பேராசிரியர் மட்டுமல்லர். பேராசிரியர்க்குப் பேராசிரியர்!!

எந்த நேரத்திலும் எவர் எதைக் கேட்டாலும் அறிவை அள்ளி வழங்கும் அட்சய பாத்திரம்.

அவரது இடத்தை நிரப்ப இலக்கிய உலகில் இனியாரும் இல்லை.

உசாத்துணை:

- (1) ஞானம் சஞ்சிகை -7, டிசம்பர் 2000 (பக்:27)
- (2) ஞானம் சஞ்சிகை -28 மே2007 (பக்:30)
- (3) ஞானம் -84 கார்த்திகேசு சுவத்தம்ப் பவளமலர்-மே2007 (பக்:43)
- (4) கார்த்திகேசு சுவத்தம்ப் இலக்கியமும் வாழ்க்கையும்-ஞானம் பதீபக வெளியீடு ஆகஸ்ட் 20059 (பக்:99)

20

இலக்கியம் சார்ந்த மிறிஞ்சாடு முயற்சி - “புரிதலும் பகிர்தலும்”

எனது அவுஸ்திரேலியப் பயண இலக்கியக் கட்டுரை பற்றி இத்தொடரின் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் விளக்கியிருந்தேன். அந்தப் பயணக்கட்டுரையில் உள்ளடக்கப்படாத வேறும் பல விடயங்களும் அந்தப் பயணத்தில் அடங்கியிருந்தன.

நான் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்த ஆறுவார காலத்தில், புலம்பெயர்ந்து வாழும் கலை இலக்கியவாதிகள், தமிழ் ஆர்வலர்கள், ஒழுங்குசெய்த கூட்டங்களிலும் கருத்தரங்குகளிலும் பங்குபற்றும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. அங்குள்ள ‘இன்பத் தமிழ்ஒலி’ வானொலி நிலையத்தினர் என்னைப் பேட்டிகண்டு ஒலிபரப்புச் செய்தனர். பாடசாலைகள், தமிழர் ஒன்றியங்கள் ஆகியவற்றிற்கும் நான் விஜயம் செய்து கருத்துப் பரிமாறல்கள் செய்தேன்.

தமது மண்ணில் இருந்து வந்திருக்கும் ஓர் எழுத்தாளன் என்ற காரணத்தால் - நம்மவர் என்ற உரிமையோடு அங்குள்ளவர்கள் என்னை அழைத்து எனது கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்து அவற்றை அங்குள்ளோரிடமும் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

எமது நாட்டில் நிலவும் அரசியல் நிலைமை, தமிழர்படும் இன்னல்கள், இனப்பிரச்சினை தொடர்பான விடயங்கள், கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் போன்றவற்றை அறிவதில் அவர்களது அக்கறை அதிகமாக இருந்தது.

அவ்வேளையில் எனது சிந்தனையில் ஒரு கீற்று!

தாம்பிறந்த நாட்டைப்பற்றிய அக்கறையை இவர்கள் வெளிக்கொணர்வது போன்று நாமும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நமது நாட்டவர்கள் பற்றிய அக்கறையை - அவர்களது வாழ்வு அனுபவங்கள், கலை இலக்கிய முயற்சிகள், மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கு அவர்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள், எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனைகள் ஆகியவற்றை வெளிக்கொணர்ந்து நம்நாட்டு வாசகர்களுடன் பகிர்தல் செய்தால் என்ன? என்ற சிந்தனை என்னுள் எழுந்தது.

எனவே அங்குள்ள கலை இலக்கியவாதிகளுடன் நேர்காணல் செய்து அவர்கள் கருத்துக்களை இங்குள்ள வர்களுக்குத் தெரிவிப்பதென முடிவு செய்தேன்.

எனது அவுஸ்திரேலியப் பயணத்தில் நான் அறிந்து கொண்டவற்றை இரு பகுதிகளாக வகுத்துக் கொள்ளலாம். ஒன்று எனது பயண இலக்கியக் கட்டுரையில் உள்ளடக்கப் பட்ட அந்த நாட்டின் புவியியல், வரலாறு, மற்றும், சமூக, பொருளாதார, அரசியல் தொடர்பான விடயங்கள், கலை பண்பாட்டு விடயங்கள், சமயரீதியான விடயங்கள், அந்த நாட்டின் சுவாத்தியம், சரித்திரமூக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்கள், எமது நாட்டு வாழ்க்கை முறைக்கும் அந்நாட்டு வாழ்க்கை முறைக்கும் உள்ள ஒப்புமை வேற்றுமைகள் போன்ற விடயங்கள்.

மற்றது, அந்தநாட்டில் உள்ள கலை இலக்கிய முயற்சிகள், மொழி, கலை, கலாசாரம் ஆகியன அழிந்து கொண்டு போவதைத் தடுக்க அங்குள்ளோர் மேற்கொள்ளும் பகீரத்தனங்கள், இளஞ் சந்ததியினருக்கும் மூத்த தலைமுறையினருக்கும் இடையேயுள்ள தலைமுறையிடைவெளிப் பிரச்சினைகள், வாழ்க்கையைத் தொலைக்கும் ஒருசில பெண்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகள் போன்றவை. இவற்றை எனது மொழியில் கூறாது அங்குள்ள கலை இலக்கியவாதிகளின் கூற்றாகப் பெற்றுக்கொள்ளலே சிறந்தது எனக்கருதி அவற்றை அவர்களுடனான நேர்காணல்கள் மூலம் பெற்றுக் கொண்டேன்.

அக்கால கட்டத்தில் நான் ஞானம் சஞ்சிகையை

ஆரம்பித்திருக்கவில்லை. எனவே இங்குள்ள பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்க ஏற்றவாறு நேர்காணல்களை மேற்கொண்டேன். முதலில் நான் பெற்றுக்கொண்டது எஸ். பொ. வின் நேர்காணலாகும். அவர் அப்போதுதான் இந்தியாவிலிருந்து திரும்பியிருந்தார்.

அறுபதுகளில் முற்போக்கு அணியினருடன் முரண்பட்டு இவர் முன்வைத்த 'நற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடு' பெருஞ் சர்ச்சைக்கு உள்ளாகியது.

இவருடைய நேர்காணலில் பல்வேறு சர்ச்சைக்குரிய விடயங்கள் அடங்கியிருந்தபோதும் அவற்றையெல்லாம் இங்கு தருவது எனது நோக்கமல்ல.

'புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்' என்ற சொற்றொடரை தானே முதன்முதலில் முன்மொழிந்ததாக எஸ். பொ. உரிமைகோருகிறார். எனவே அவர் புலம்பெயர் இலக்கியம் பற்றிக் கூறிய கருத்துக்களின் ஒரு பகுதியைக் கீழே தருகிறேன்.

“புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்றும் அதற்கு ஒரு தனி வீறும் விச்சும் உண்டு எனவும் புலம் பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியமே இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிற்குத் தலைமை தாங்கும் என்றும் கடந்த ஒரு தசாப்த காலமாக உரத்த குரலில் நான் பேசிவருகிறேன். இவை பற்றிய அக்கறையை தமிழ்நாட்டிலும் பல இலக்கியவாதிகள் மத்தியிலே பிரஸ்தாபித்தும் முன்வைத்துமுள்ளேன். ஆரம்பத்தில் இது சற்று நையாண்டி செய்யப்பட்டபோதிலும் இப்பொழுது முகிழ்ந்துவரும் நிலைகளையும் அண்மைக் காலத்தில் புலம்பெயர்ந்த இலக்கியங்களாக மக்களுக்குக் கிடைத்துவரும் நவீன இலக்கியங்களும் இதன் உண்மையை அன்றேல் நிதர்சனத்தை விளங்கக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது. புலம்பெயர்ந்த இலக்கியங்கள் என்று ஆரம்பத்தில் பேசப்பட்டது ஈழத்தில் இருந்து நிர்ப்பந்தங்கள் வசமாக பனை வளர்ந்த நாட்டிலிருந்து பனி நிறைந்த நாடுகளுக்கு சென்று வாழும் இலக்கியங்களாக இவை தங்களை இனங்காட்டிக் கொண்டன. ஆனால் இன்று இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியமென்பது விரிவான அரித்தத்தைப் பெறுவதாக அமைகிறது. சிங்கப்பூர், மலேசியா போன்ற நாடுகளில் 83 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின் நிமித்தம் இந்தப் புலம்பெயர்வு நிகழ்ந்ததில்லை. அவர்களும்

இன்று தங்கள் இலக்கியங்களை புலம்பெயர்ந்த இலக்கியங்களாக இனங் காட்டவேண்டுமென நினைக்கிறார்கள். இதற்கான ஒரு பிரதான காரணத்தை நாங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒருகாலத்தில் பீஜித்தீவு, மொறிசியஸ் தீவு, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழர்கள் தங்களை இந்தியர்களாக அடையாளப்படுத்திக்காட்ட முனைந்தார்கள். அவர்களுடைய இனத்துவ அடையாளம் ஒரு நாட்டின் அடையாளமாக இருந்தது. இந்த நிலமையிலிருந்து வேறுபட்டு ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து சென்றவர்கள் தங்களது இனத்துவ அடையாளமாக தமிழ்மொழி என்பதை முன் வைத்தார்கள். இன்று இனத்துவ அடையாளம் என்பது மொழிமூலம் பெறப்படும்பொழுது தங்களுடைய கலை இலக்கியப் பாரம்பரியங்கள் பேணப்படுவது மட்டுமல்லாமல் புதியதோர் வளர்ச்சிக் கட்டத்திற்கு எடுத்து செல்லப்படும் என்றும் கருதுகிறார்கள். எனவே இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்பது இன்று ஒரு நிதர்சன தமிழ் இலக்கியப் பண்பாக வளர்ந்து வருகிறது. இந்தப் புலம்பெயர் இலக்கியமே இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் என்றும் நான் திடமாக நம்புகிறேன்” என்றார்.

எஸ்.பொ. வின் கருத்து நிலைக்கு நேரெதிரான கருத்தை மாத்தளை சோமு கூறினார்.

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தை முன்னெடுக்கும் என்ற எஸ். பொ. வின் கூற்றை மறுத்து இவர் பின்வரும் கருத்தை முன்வைத்தார்:

“தாய் மொழியைப் பேசாத இனம் இலக்கியம் படைக்கமுடியாது. அவர்கள் அவ்வாறு படைத்தால் அது வேற்றுமொழி இலக்கியமாகத்தான் இருக்கும். 21ஆம் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லப்போகிறது என்று கூறுதல் கோஷமாக அல்லது கூட்டத்திலே கைகட்டல் பெறுவதற்குக் கூறக்கூடிய ஒரு விஷயமாகத்தான் எனக்குப் படுகிறது. சமீபத்தில் பல நாடுகளுக்கு நான் போய்ப் பார்த்தபோது அங்கு ஆழமான இலக்கியம் பேசுபவர்களின் எண்ணிக்கை பத்துக்குள் இருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது. அதாவது அவர்கள் கூடுகிற கூட்டத்திற்குப் பத்துப் பேருக்குமேல் வருவதில்லை. எனவே ஒரு குறுகிய வட்டத்துக் குள்ளேதான் இலக்கிய முயற்சிகள் இருக்கின்றன. இந்நிலையில் இளைய தலைமுறையினர் இதில் ஈடுபட்டால்தான் அடுத்த

நூற்றாண்டிலே புலம்பெயர் இலக்கியம் முன்னெடுக்கப்படும். ஆனால் இளைய தலைமுறையினர் இதில் ஈடுபடுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சிட்னியிலே நடைபெறுகின்ற கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளிலெல்லாம் முப்பந்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்டோரே கலந்து கொள்கின்றனர். குழந்தைகளுக்காக நிகழ்த்தப்படுகிற நிகழ்ச்சிகளிலே கூட பெற்றோருடைய பயமுறுத்தலின் காரணமாகத்தான் மண்டபத்துக்குள்ளே இந்தக் குழந்தைகள் இருக்கிறார்களே தவிர ஒரு ஆவலுடன் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. பல பிள்ளைகள் வெளியிலே விளையாடக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களிடம் கேட்டால் Too much boring என்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் நான் முன்னர் கூறியதுபோல சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலை இவர்களுக்கு வேற்று மொழியைப் போதிக்கிறது. அநேகமான வீடுகளிலே குழந்தைகள் தமிழ் பேசுவதில்லை. இவர்களுக்குத் தாயகத்துக்குப் போய்வரசூடிய வாய்ப்புகளும் மிகக் குறைவு. இந்நிலையில் இவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் வேறு மொழிகளில் தமிழர்கள் பற்றிய இலக்கியம் தோன்றும். அதை நான் உறுதியாகக் கூற முடியும். அந்த ரீதியிலே இன்றைய இளம் தலைமுறையினர் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,

ஆரம்பத்திலே புலம்பெயர்ந்துவந்த எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய வாதிகள் தங்கள் ஆர்வத்தின் அடிப்படையிலே பலமுயற்சிகளை முன்னெடுத்தார்கள். ஆனால் பிறகு வாழ்க்கை அழுத்தங்கள் காரணமாக இம்மாதிரியான முயற்சிகளைக் கைவிடவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்படவேண்டி ஏற்பட்டு விகுகின்றது.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இன்று வீடுகளிலே மூன்றாந்தர வீடியோ சினிமா படங்களையும் நாடகங்களையும் பார்ப்பதில் ஆர்வம் அதிகமாகியுள்ளது. படிக்கிற ஆர்வம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது. இங்குள்ள ரெயிலில் வெள்ளையர்களைப் பார்த்தால் கையிலே புத்தகங்களோடு போகிறார்கள். ஆனால் நம்மவர்கள் புத்தகங்களோடு போவதை நான் பார்த்ததில்லை. படிக்காத சமூகம் முன்னேறாது. இது வரலாறு சொன்ன கதை. இந்த அடிப்படையிலே பார்த்தால் புலம்பெயர் நாடுகளிலே ஆழமான இலக்கிய முயற்சிகள் குறைந்து விட்டன. ஆனால் ஆழமான இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனை மட்டும் குறையவில்லை” என்றார்.

சி. மனோகரன் என்ற நாடகக் கலைஞரைச் சந்தித்தேன். இவர் கட்டிட ஒப்பந்தக்காரராகத் தொழில் புரிகிறார். இவர் சிட்னியில் உள்ள எல்லா நாடகக் கலைஞர்களுடனும் எல்லா அமைப்புகளுடனும் இணைந்து நாடகங்களை மேடையேற்றி வருகிறார். ஆரம்பத்தில் விடுதலைப் போராட்ட வரலாறுபற்றியும், தியாகங்கள் பற்றியும் நாடகங்கள் தயாரித்து நடித்த இவர், தற்போது புலம்பெயர்ந்து வாழும் எதிர்காலச் சந்ததியினரை கலாசார அழிவிலிருந்தும் மொழி அழிவிலிருந்தும் காப்பாற்ற வேண்டிய நோக்குடன் நாடகங்களைத் தயாரித்து வருகிறார். இவரது நேர்காணலின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைந்தது:

நான் 1986ஆம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தேன். அப்போது என் கூட நினைவில் வந்தது எங்கள் மண்ணில் போதும் போதும் என்ற அளவிற்கு நடந்த அழிவுகளும் அவலங்களும் தான். எனவே நானும் இங்குள்ள நாடகக் கலைஞர்களும் சேர்ந்து விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு பற்றியும் தியாகங்கள் பற்றியும் நாடகங்களை மேடையேற்றினோம். முதன்முதலில் சிட்னியில் நாங்கள் மேடையேற்றிய நாடகம் “மெழுகு வர்த்திகள்” இது ஒரு விடுதலைப் போராட்ட நாடகம். அதைத் தொடர்ந்து மூன்று நான்கு வருடங்கள் அதிகமாக விடுதலைப்போராட்ட பிரசார நாடகங்களையே மேடையேற்றினோம். இந்த நாடகங்கள் எங்களுக்கு ஒரு வரலாற்றுத் தேவையாக இருந்தது.

தற்போது எங்களது குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய பிரச்சினை ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக உருவெடுத்திருக்கிறது. அதிலே நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டிய தேவை முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. எமது தாயகத்தில் இருக்கின்ற சீதனக் கொடுமை, சாதிக் கொடுமை, வர்க்கவேறுபாடுகள் ஆகியவற்றை அறவே தெரியாமல் எங்கள் குழந்தைகள் இங்கே வாழ்கிறார்கள். இது ஒரு நன்மையான விஷயம். ஆனால் இங்கே இவர்களைக் காத்திருக்கின்ற பெரிய எதிரி கலாசார அழிவும் மொழி அழிவும். எனவே இந்த அழிவுகளிலிருந்து எங்களுடைய குழந்தைகளைக் காப்பாற்றவேண்டிய தேவை எமக்கு இருக்கிறது. எனவேதான் கோயில் தேவைகளுக்காகவும் பாடசாலைத் தேவைகளுக்காகவும் தயாரிக்கப்படுகின்ற நாடகங்களில் மொழிவளர்ச்சிக்கும் கலாசார வளர்ச்சிக்கும் உதவக் கூடிய நாடகங்களைத்

தயாரிப்பதில் ஈடுபடத் தொடங்கினோம். ஆனால் இதிலே உள்ள பிரச்சினை என்னவென்றால் நாங்கள் நாடகத்தை நாடகத்துக்காகத் தயாரிக்கவில்லை. உதாரணமாக ஹோம்புஷ் தமிழ் பாடசாலையில் இருநூறுக்கும் அதிகமான பிள்ளைகள் கல்வி பயில்கிறார்கள். அத்தனை பிள்ளைகளும் மேடையில் ஏறி ஒரு சொல் என்றாலும் தமிழ் பேசவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றுகிறோம். மகாபாரதம், இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற இதிகாச நாடகங்களை முழுக் குழந்தை களுமே பங்குபற்றக்கூடிய விதத்திலே தயாரித்து மேடையேற்றுகிறோம்.

ஒழுங்கான நாடகப் பயிற்சியுடன் இந்த நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படுவதில்லை. குழந்தைகள் தமிழ் பேசவேண்டும் என்ற ஒரு நோக்கத்துடனேயே மேடையேற்றப்படுகின்றன” என்றார்.

திரு.லெ.முருகபூபதி யாவராலும் நன்கு அறியப்பட்டவர். 1972இல் ‘கனவுகள் ஆயிரம்’ என்ற சிறுகதைத்தொகுதி மூலம் மல்லிகையில் அறிமுகமானவர். கதை, கட்டுரை, செய்தியறிக்கை, இலக்கிய ஆய்வு, புதினம் முதலான துறைகளில் எழுதிவருபவர். அவுஸ்திரேலிய ‘தமிழ் அகதிகள் கழகம்’, ‘இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்’ முதலிய அமைப்புகள் உருவாகுவதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர். சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் அமைப்பாளராக இருந்து முதலாவது சர்வதேசத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு இலங்கையில் சிறப்புற நடைபெறுவதற்குக் காரணராய் விளங்கியவர். அவர் வெளிநாடுகளில் குடும்ப உறவுகளில் பெரும் பிரச்சினையாக எதிர்நோக்கப்படும் தலைமுறை இடைவெளி பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“வெளிநாடுகளில் வாழும் எமது தமிழர்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல எங்கும் எல்லா இடத்து மக்களிடமும் இந்தத் தலைமுறை இடைவெளி உண்டு. அது - கல்வியில், நடையுடை பாவனையில், பேச்சு மொழியில், வாழ்வில், அறிவியலில், கலை இலக்கியத்தில், இசையில், பாடலில் இப்படிப் பலவற்றிலும் புரையோடித்தான் இருக்கிறது. முன்பு நாம் கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து திரைப்படப்பாடல்களைக் கேட்டு இரசித்தோம். இன்று இசையையும் இரச்சலையும் தானே இரசிக்கிறார்கள் இளம் தலைமுறையினர். இங்கு இப்பொழுதும் தினமும் இரவு

பாரதி பாடல்களை கசட்டில் கேட்டுக் கொண்டதான் துயில் கொள்கிறேன். எத்தனை தடவை கேட்டாலும் எனக்கு அலுக்கவில்லை. ஆனால் எனது பிள்ளைகள் இங்குள்ள கம்பியூட்டர், தொலைக்காட்சி, வானொலி முதலான சாதனங்களின் மூலம் இன்றைய இரைச்சல் மிக்க பாடல்களைத் தான் இரசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தலைமுறை இடைவெளி என்பது வெறுமனே உறவில் மட்டும் தங்குவதில்லை. சூழலும் ஒரு காரணம். பெற்றோர் ஓர் உலகிலும் பிள்ளைகள் வேறோர் உலகிலும் வாழ்கிறார்கள். பெற்றோர் இறந்த காலத்தைச் சுமந்துகொண்டு எதிர் காலத்தை அதிர்ச்சியுடன் நோக்கியவாறு நிகழ்காலத்தில் பதட்டத்துடன் வாழ்கிறார்கள். ஆனால் பிள்ளைகளே நிகழ்காலத்தை மாத்திரம் பரவசத்துடன் சந்திக்கிறார்கள். கடந்த காலமோ எதிர்காலமோ தற்போது தம்வசம் இல்லை என்ற தெளிவு இளம் தலைமுறையினருக்கு உண்டு. மூத்த தலைமுறையினரைப் போன்று இன, மத, மொழி, பண்பாட்டுச் சிறைக்குள் முடங்கிவிடாமல் சுதந்திரமாகச் சிந்திக்கவும் செயற்படவும் விரும்புகிறார்கள். இதனால் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. இந்தப் பிள்ளைகள் பெற்றோருடன் தோழமையுடன் சினேக பாவத்துடன் பழகுவதற்கே விரும்புகிறார்கள். இதனைப் புரிந்துகொண்டு விவேகமாகச் செயற்படவேண்டிய பொறுமையும் சகிப்புத் தன்மையும் மூத்த தலைமுறையினருக்குத் தேவைப்படுகின்றன” என்றார்.

அருண் விஜயராணி இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் வாழ்ந்து தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கிறார். ‘கன்னிகா தானங்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வழங்கிய இவர் மரபுவழி நின்று பெண் சமத்துவத்தை மிகத் தீவிரமாக ஆதரிப்பவர். இவர் ஒரு பெண்ணியச் சிந்தனையாளர் என்ற வகையில் பெண்களின் விவகாரங்களை அவர் எவ்வாறு அணுகுகிறார் எனக் கேட்டபோது, அவர் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்.

“பெண்கள் செய்வது எல்லாமே சரியெனத் தலையாட்டிவிடுபவள் அல்ல நான். அளவுக்கதிகமான சுதந்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தலைகுனியும்படியான பலகாரியங்களைப் பெண்கள் வெளிநாடுகளில் செய்வதையும் அதற்குப் பெண் விடுதலையைச் சாக்காகக் கொண்டு

நியாயப்படுத்துவதையும் பார்க்கும்பொழுது வேதனையாகவும் அவமானமாகவும் இருக்கிறது. இவைகளைக் கண்டித்து எழுதுவதற்கும் நான் தயங்குவதில்லை. ஆயின் ஒரு பெண்ணுக்குரிய அடிப்படை வசதிகளை அமைத்துக் கொடுத்துள்ள வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தும் கூட ஓரிரண்டு பெண்கள் மெல்பேர்னில் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளார்கள். காரணம் குடும்பப் பிரச்சினை. கணவனது அன்பு வேறு பெண்பால் திரும்பிவிட்டமை. சிந்தித்துப் பார்த்தால் எவ்வளவு அற்ப விடயங்கள். இப்படி ஆண்கள்தான் தமது பலம் எனப் பெண்கள் நிரூபிப்பதுதான் பெண்ணின் நிலை இன்னமும் தாழ்ந்து கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம். ஜேர்மன், கனடா, சுவீடன், பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் நம் பெண்களின் நிலை பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். நஞ்சருந்துதல், புகைவண்டிக்குள் தலையைக் கொடுத்தல், தூங்கிச்சாதல் போன்றவை அழக்கடி நிகழ்கின்றன. ஆசிய நாடுகளில் இருந்துவரும் பல பெண்களுக்கு இங்கு அமைந்துள்ள அடிப்படை வசதிகள் புரிவதில்லை. எனவே மகனிசமான அமைப்புகள் எழுதுவதோடு நேரடியாக அவர்களிடையே செல்லமுடியுமாயின் அவர்களது பிரச்சினைகளைக் கேட்டறிந்து அவற்றிற்கான தீர்வைக் கண்டறியலாம். இப்படியான தற்கொலைகளைத் தடுக்கலாம். என் வரையில் எனக்குத் தெரிந்த பெண்களின் வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டால் கூடியவரையில் தலையிட்டு அவற்றைத் தீர்க்க முயல்கின்றேன். இந்த நேர்காணலைப் படித்துவிட்டு, வெளிநாட்டுப் பெண்கள் தமது பிரச்சினையை என்னிடம் சொல்ல விரும்பினாலோ எழுத்து வழவத்தில் தரவிரும்பினாலோ என்னோடு தொடர்பு கொள்ளலாம்.

பெண்களுக்கான அமைப்புகள் வெறுமனே தாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வதினால் பெரிய நன்மைகள் நடைபெற்றுவிடமுடியாது. ஜெர்மனியில் இருந்து அண்மையில் மெல்பேர்ன் வந்த தேவா என்பவர் தாம் பெண்களுக்கான அமைப்பை தம் நாட்டில் நடத்தியும் ஏராளமான தற்கொலைகள் நடைபெற்றுவிட்டன எனக் கூறிக் கவலைப்பட்டார். இதற்கான முக்கிய காரணமே, அவை தெளிவாக விளம்பரப்படுத்தப்படாமை. இரண்டாவது இவர்கள் நேரடியாக பிரச்சினைக்குரியவர்களிடம் செல்ல முடியாமை. அடுத்து Counseling என்ற அமைப்புகள் இங்கு கூடுதலாக உண்டு. இந்த அமைப்பில் பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளைக் கையாளக் கூடிய பக்குவத்தை அறிவுபூர்வமாகச் சொல்லித்தர பயிற்றப்பட்ட

உத்தியோகத்தர்கள் (Counselor) இங்கு அங்கம் வகிப்பார்கள். இவ்வமைப்பு நம்நாட்டு மக்களுக்கான தீர்வுகளைச் சொல்லித்தருவது மிகவும் கஷ்டம் என நினைக்கிறேன். காரணம் நம் வாழ்க்கை முறை முற்றிலும் அவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டது. எனவே நம்நாட்டுப் பெண்கள் (இதய சுத்தி, மனித நேயம், இரகசியத்தைக் காப்பாற்றும் எண்ணம் கொண்டவர்கள் மட்டும்) இப்படியான பயிற்சிகளைக் கைக்கொண்டு அப்படியான உத்தியோகத்தர்களாகப் பணியாற்றினால், பலபெண்கள் உறவினர்களிடம் சொல்லமுடியாத பல பிரச்சினைகளை இவர்களிடம் கூறி ஆலோசனை பெற்று தம் வாழ்வை இனிதே நடத்திச் செல்லலாம். இப்படிப்பட்ட பெண்கள் மகளிருக்கான அமைப்புகளில் அங்கம் வகிப்பதும் நன்று. பெண்களுக்கு மட்டுமல்லாது எல்லாத் தரப்பினருக்கும் இவ் அமைப்புகள் நன்மை பயக்கும்” என்றார்.

மேலே, நான் கண்ட நேர்காணல்களின் வகை மாதிரியான சிற்சில பகுதிகளே தரப்பட்டுள்ளன. இவை புலம்பெயர் வாழ்வின் பிரச்சினை மையங்களை ஓரளவாவது வாசகர்புரிந்துகொள்ள உதவும் என நம்புகிறேன்.

இந்த நேர்காணல்கள் ஐந்து வாரங்கள் தொடர்ச்சியாக வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் வெளியாகின. அப்போது வீரகேசரிக் காரியாலயத்திற்கு நான் சென்றிருந்த வேளையில் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டின் ஆசிரியர் திரு.வி. தேவராஜ் அவர்கள் இந்த நேர்காணல் தொடருக்கு நல்ல வரவேற்பு இருக்கிறது. வாசகர்களிடமிருந்து இந்த நேர்காணல் தொடரைச் சிலாகித்துக் கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. இந்த நேர்காணல் தொடரை நூலாக்கினால் அது புலம்பெயர் வாழ்வின் பிரச்சினைகளை அறிந்துகொள்ள ஒரு பயன்மிக்க நூலாக இருக்கும் என்றார்.

அவரது ஆலோசனைக்கு அமைய, ஐவரின் நேர்காணல்கள் அடங்கிய இந்த நேர்காணல் தொடரை “புரிதலும் பகிர்தலும்” என்ற தலைப்பில் நூலாக்கினேன். இந்த நூலுக்கு வீரகேசரி வார வெளியீட்டின் ஆசிரியர் வி. தேவராஜ் அவர்களே முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். அந்த முன்னுரையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“நேர்காணல் என்பது ஒரு கலை. வெறுமனே கேள்விகளும் பதில்களும் நேர்காணல் ஆகிவிடாது. நேர்காணல் காண்ப்பருபவர் பற்றிய பின்னணியும், அவரது துறை சார்ந்த அறிவும், அவரிடமிருந்து எவற்றைப் பெற்று சுவைஞர்களுக்குத் தரவேண்டும் என்ற தெளிவும் கேள்விகளைத் தொடுப்பவருக்கு இருக்கவேண்டும். அதேவேளையில் அவரிடமிருந்து வெளிக்கொணரப்படும் விடயங்கள் வெறுமனே கருத்துக்கோவையாக இருந்துவிடாது அவரது மனவுணர்வுகளை வெளிக்கொணரும் வண்ணம் கேள்விகள் தொடுக்கப்படவேண்டும்....

திரு. தி.ஞானசேகரனின் “புரிதலும் பகிர்தலும்” என்ற இந்தத் தொகுதியை வாசிக்கும் பொழுது, நேர்காணல் பற்றிய பூரணத்தெளிவோடு அவர் செய்யப்பட்டிருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது...

“...நம் நாட்டின் இனப்பிரச்சினை உக்கிரம் அடைந்த வேளையில் காலத்தின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக நம்மவர்கள் பலர் பனிபடர்ந்த நாடுகள் பலவற்றில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறார்கள். இவர்கள் வாழும் நாடுகள் பலவாக இருப்பினும் எதிர்நோக்கும் வாழ்வியல் பிரச்சினைகள், மனவுணர்வுகள், எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனைகள், பிரிந்து சென்ற மண்களைப்பற்றிய ஏக்கங்கள், எதிர்காலச் சந்ததிகள் பற்றிய கவலைகள், மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றை பேணிக்காப்பதற்கு எடுக்கும் முயற்சிகள் போன்றவை பொதுவானவையாகத்தான் இருக்கின்றன. இவை பற்றிய ஒரு வெட்டுமுகத்தை இந்த நேர்காணல் தொகுதியில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்த நேர்காணல் 1999 மார்ச்சுமீயில் ‘ஞானம்’ பதிப்பக வெளியீடாக வெளியாகியது.

எனது இலக்கியத் தடத்தில், படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அப்பால் இத்தகைய நேர்காணல்கள் பிறி தொரு வகையான இலக்கியம் சார்ந்த முயற்சியாக - இலக்கியத் தகவற் கருவூலங்களாக, வரலாற்றுப் பதிவுகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள் - முதலாழ் பாகம்

எனது இலக்கிய நண்பர் ஒருவர் சமீபத்தில் என்னைச் சந்தித்தபோது ஒரு சுவாரஸ்யமான கதையொன்றைக் கூறினார். அவரது வெளிநாட்டில் வாழும் நண்பர் ஒருவர் அவருக்குக் கூறிய கதை அது.

வெளிநாட்டு நண்பருக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறாள். திருமணவயதினள். தந்தை பல இடங்களில் அவளுக்குத் திருமணம் பேசியிருக்கிறார். அவளோ தந்தை பேசிய திருமணங்கள் யாவற்றையும் நிராகரித்துவிட்டாள்.

அப்படியாயின் அவளுக்கு யாராவது காதலன் இருக்கிறானா? அவன் வேறு சாதிக்காரனா? வேறு இனத்தவனா? வெள்ளைக்காரனா?

இல்லவே இல்லை!

அப்படியானால் அவளுக்குத் திருமணத்தில் நாட்டம் இல்லையா?

அதுவும் இல்லை?

தந்தை மகளிடம் எல்லாவற்றையுமே கேட்டுப்பார்த்து விட்டார்.

தந்தை நெருக்கியபோது அவள் கூறிய செய்தி தந்தைக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

அவள் திருமணம் செய்ய விரும்பியது ஓர் ஆணை அல்ல! ஒரு பெண்ணை!!

பெண்ணைப் பெண் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறாள்!

இதனை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் வாசகர்களுக்கு இப்போது அதிர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கலாம்! இதனை நம்புவது கஷ்டமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் இப்படியான திருமணங்கள் வெளிநாடுகளில் வெள்ளைக்காரர்களிடையே நடந்திருக்கின்றன. ஆணை ஆண் திருமணம் செய்வதும் பெண்ணைப் பெண் திருமணம் செய்வதும் அங்கு ஆச்சரியமான விடயம் அல்ல! இப்போது புலம்பெயர்ந்த நம்மவர்களிடமும் இது தொற்றப்பார்க்கிறது. அதுதான் ஆச்சரியம்!

இப்படியான திருமண பந்தங்கள் பற்றி நான் எனது முதலாவது அவுஸ்திரேலியப் பயணத்தின்போது அறிந்து கொண்டேன்.

இதனைவைத்து நான் 'மண்புழு' என்ற மகுடத்தில் ஒரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன்.

ஆரம்பப் காலத்தில் எனது இலக்கியத் தடத்தில் நிறையவே சிறுகதைகள் பதிவாகியிருக்கின்றன. பிற்பட்ட காலத்தில் தேவை கருதியே நான் சிறுகதைகள் எழுதுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

2004ல் ஞானம் அவுஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் விழா சிறப்பிதழை நான் வெளிக்கொணர்ந்தபோது அதிலே அவுஸ்திரேலியப் பின்னணியில் ஒரு சிறுகதையை எழுதிச் சேர்க்கவேண்டிய தேவை எனக்கு ஏற்பட்டது. அதற்காக எழுதப்பட்டதுதான் இந்த 'மண்புழு' என்ற சிறுகதை. 1999இல் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் கண்ட ஒரு காட்சி எனது மனக்கிடங்கில் உறங்கிக் கிடந்து ஐந்து வருடங்களின் பின் சிறுகதையாகப் பரிணமித்தது.

'மண்புழு' என்ற மேற்படி சிறுகதை 2005ல் அவுஸ்திரேலியாவில் வெளியிடப்பட்ட 20 எழுத்தாளர்களின் கதைகள் அடங்கிய 'உயிர்ப்பு' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. பின்னர் அந்த அவுஸ்திரேலிய எழுத்

தாளர்களின் தொகுப்பு 2011இல் ‘Being Alive’ என்ற மகுடத்தில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அந்த மொழி பெயர்ப்பைச் செய்தவர் கனடாவில் வாழும் சியாமளா நவம் என்பவராவார். அந்த ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் எனது கதை ‘Earth worm’ என்ற மகுடத்தில் வெளியாகியுள்ளது. இந்தக்கதை பின்னர் ‘தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்’ என்ற மகுடத்தில் வெளியாகிய எனது சிறுகதைத் தொகுதியிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைத்தொகுதி வெளி வருவதற்கான காரணம் சுவாரஸ்யமானது. மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வந்த எனது ‘அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்’ என்ற சிறுகதைத்தொகுதி தற்போது இலங்கை சப்ரகமுவ பல்கலைக் கழகத்தில் கலைமாணிப்பட்டப் படிப்புக்குப் பாடநூலாக வைக்கப்பட்டிருப்பது வாசகர்கள் அறிந்ததே. ஒவ்வொரு வருட ஆரம்பத்திலும் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் அச்சிறுகதைத்தொகுதியின் பிரதிகளை எனது கண்டி இல்லத் திற்கு வந்து வாங்கிச் செல்வது வழக்கம்.

இதன் காரணமாக அச்சிறுகதைத் தொகுதியின் பிரதிகள் யாவும் விற்றுத் தீர்ந்துவிட்ட நிலையில் அச்சிறுகதைத் தொகுதியின் இரண்டாம் பதிப்பினை வெளிக்கொணர எண்ணினேன்.

அது தொடர்பாக அக்காலத்தில் நண்பர் புலோலியூர் க. சதாசிவத்தோடு கலந்து ஆலோசித்தபோது, “தற்போது நீங்கள் மணிவிழா வயதினைத் தாண்டியுள்ளீர்கள். இனிமேல் சிறிய தொகுதிகளை வெளிக்கொணர்வதை விடுத்து, நீங்கள் எழுதிய சிறுகதைகள் யாவற்றையும் தொகுத்து நூலாக்க முயற்சி செய்யவேண்டும். மூத்த எழுத்தாளர் பலரும் அவ்வாறே இப்போது செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.” என ஆலோசனை கூறினார்.

எனது இளைய மகன் பாலச்சந்திரன், எனது சிறுகதைகள் யாவும் தொகுக்கப்பட்டு நூல்வடிவம் பெறவேண்டும் அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும் படி அடிக்கடி தூண்டிக் கொண்டிருந்தான். அந்நிலையில் “அல்சேஷனும் ஒரு

பூனைக்குட்டியும்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பின் இரண்டாம் பதிப்பினை வெளிக்கொணரும் எனது விருப்பத்தினையும் நண்பர் புலோலியூர் க. சதாசிவத்தின் ஆலோசனையையும் மகன் பாலச்சந்திரனின் வேண்டுகோளையும் ஒன்று சேரச் செயற்படுத்தும் நோக்குடன், தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைத் தொகுதியின் முதலாம் பாகத்தை வெளிக் கொணர்ந்தேன். இத்தொகுப்பில் அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும், காலதரிசனம் ஆகிய தொகுப்புகளில் உள்ள கதைகளும் இவற்றில் அடங்காத வேறு ஏழு கதைகளுமாக முப்பது கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன.

இந்த தொகுதி மொத்தம் (274+xxx) முந்நூற்று நான்கு பக்கங்களைக் கொண்டது. இதனை வெளிக்கொணர்வதற்கு வேண்டிய மொத்தச் செலவையும் மகன் பாலச்சந்திரன் ஏற்றுக்கொண்டார். இந்த நூலுக்கு விலை குறிக்க வேண்டாம் என்பது மகனது வேண்டுகோள். ஆனாலும் அச்சகத்தினரின் ஆலோசனைப்படி ரூபா 100/- விலை குறித்தோம். இந்த நூலின் வெளியீட்டுவிழா 17-07-2005ல் கொழும்புத் தமிழ்சங்கத்தில் இடம்பெற்றது. அன்றைய தினம் அதே மேடையில் எனது மனைவியின் ‘இந்து மதம் என்ன சொல்கிறது?’ என்ற நூலின் அறிமுகவிழாவும் இடம்பெற்றது. இவ்விழாவுக்கு திரு.ந.சோமகாந்தன் தலைமை வகித்தார். எனது சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆய்வுரைகளை தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களும் கவிஞர் ஏ.இக்பாலும் நிகழ்த்தினர்.

தி. ஞானசேகரன் சிறுகதைகள் அந்த ஆண்டில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதை நூலாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினரால் எனக்கு ‘நாவேந்தன் விருது’ வழங்கப்பட்டது. இந்த விருது வழங்கும் வைபவம் 02-03-2008 அன்று ஞானம் பணிமனையில் இடம்பெற்றது. கவிஞர் த.துரைசிங்கம், டொமினிக் ஜீவா, கே.எஸ்.சிவகுமாரன், கோகிலா மகேந்திரன், கம்பவாரிதி இ.ஜெயராஜ், கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன், திருமதி வசந்தி தயாபரன், திருமதி பத்மா சோமகாந்தன், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன்

ஆகியோர் இவ்வைபவத்தில் கருத்துரை வழங்கினர்.

அன்று எனது ஏற்புரை பின்வருமாறு அமைந்தது. “நாவேந்தன் பரிசு கிடைத்ததில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக நான் போட்டிகளுக்கு எனது படைப்புகளை அனுப்புவதில்லை. ஆனாலும் சில இலக்கிய நிறுவனங்கள் எப் படியோ நூல்களைச் சேகரித்துப் பரிசில்கள் வழங்குகின்றன. முன்னர் இதேபோன்று ‘கவ்வாத்து’ என்ற நாவலுக்கு ‘விபவி’ எனக்கு விருதளித்துக் கௌரவித்தது. தற்போது யாழ். இலக்கிய வட்டம் எனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு பரிசளித்துக் கௌரவிக்கிறது. இதிலே குறிப்பிடத்தக்க விடயம் என்னவென்றால் அவ்வவ் ஆண்டுகளுக்கான சாகித்திய மண்டல விருதுபெற்ற நூல்கள் வேறாக இருக்க இந்த நிறுவனங்களின் தெரிவுகள் வேறாக இருப்பதுதான். இது இந்த நிறுவனங்களின் காய்தல் உவத்தல் அற்ற நிலைமையைக் காட்டுகிறது.”

மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் ஞானம் 2008 இதழில் சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் பகுதியில் பதிவாகியிருக்கின்றன.

இந்தப் பரிசளிப்புப் தொடர்பாக இலக்கிய ஆர்வலர் ஒருவர் எனக்கொரு கடிதம் எழுதினார். “இந்தப் பரிசுத் தேர்வு பிழையானது. ஏனெனில் இந்த நூலை முதலாவது பதிப்பு என ஏற்கமுடியாது. முன்னர் வெளிவந்த இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளில் உள்ள கதைகள் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன.” என எழுதியிருந்தார். அந்த அன்பரின் கடிதம் நூலின் தரம் பற்றிக் குறைத்துக் கூறவில்லை. ஆனால் பரிசு வழங்கப்பட்ட நடைமுறையில் தவறு இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தது. அந்த அன்பர் பின்னர் இது தொடர்பாக என்னுடன் தொலைபேசியிலும் தொடர்பு கொண்டார்.

இந்த விடயத்திற்குப் பதில் கூறவேண்டியவர்கள் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தினர். எனவே நான் அந்த இலக்கிய ஆர்வலரின் கடிதத்தை யாழ். இலக்கிய வட்டத் தலைவர் செங்கை ஆழியானுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். செங்கை ஆழியான் பின்வரும் கருத்தை எனக்கு தெரிவித்தார்: ‘நாவேந்தன் விருது’ பரிசு தொடர்பாக அவ்விருதுக்கு அனுசரணை வழங்கியவர்கள்

சில பரிந்துரைகளை எமக்கு வழங்கியிருக்கின்றனர். அதாவது பரிசுத் தேர்வின்மீது பரிசுபெறும் எழுத்தாளரின் கடந்த கால இலக்கிய சேவைகளையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்பதே அதுவாகும். அந்த அடிப்படையிலேயே நாவேந்தன் விருது வழங்கப்படுகிறது. செங்கை ஆழியான், கலாநிதி சண்முகதாஸ், கலாநிதி சிவலிங்கராசா, ஜ.வரதராஜன், ஆகியோரைக்கொண்ட நடுவர் குழுவே இந்தப் பரிசினத் தெரிவு செய்துள்ளது. நடுவர் குழுவின் அனுசரணையாளரின் பரிந்துரையையும் கருத்தில் கொண்டே பரிசுத் தேர்வினை மேற்கொண்டனர்”

யாழ்ப்ப. இலக்கிய வட்டத் தலைவரின் பதில் எனக்கு ஏற்படையதாக இருந்தது.

இவ்வாறான பிரச்சினைகள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் பரிசு வழங்கும் நிறுவனங்கள் தமது பரிசுத் தேர்வுக்கான விதிமுறைகளை விரிவாக வெளியிடாமல் இருப்பதுதான். சாகித்திய மண்டலப்பரிசுத் தேர்வுக்குரிய விதிமுறைகளையே சகல பரிசுத் தேர்வுகளுக்கும் பொருத்திப்பார்த்து இலக்கிய ஆர்வலர்கள் குழம்பிப் போகிறார்கள். அந்தப் பரிசுத் தேர்வும் சாகித்திய மண்டலக் குளறுபடிகள் போன்ற ஒன்றுதான் என எண்ணத் தலைப்படுவார்கள்.

இது இலக்கியப் பரிசுகள் வழங்கும் நிறுவனங்களுக்குச் சமர்ப்பணம்.

தி.ஞானசேகரன் கதைகளுக்கு வேறும் ஒரு முக்கியத்துவம் உண்டு. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நமது நாட்டில் இயங்கிவரும் பழமைமிக்க இலக்கிய நிறுவனங்களில் ஒன்று. பல்வேறு வழிகளில் ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுப்பதில் அந்நிறுவனம் ஆற்றிவரும் பணி விதந்துரைக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. ‘தாயகம்’ என்ற இலக்கிய ஏட்டையும் இந்நிறுவனம் வெளியிட்டுவருகிறது. இதுவரை 90க்கும் மேற்பட்ட இலக்கிய தரமான நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளது.

இந்நிறுவனம் மக்களிடையே வாசிப்புப் பழக்கத்தை மேம்படுத்துவதற்காக ஒரு செயற்திட்டத்தை சில காலத்திற்கு முன்னர் நடைமுறைப்படுத்தியது. அத்திட்டம் முதலில்

கொழும்பு மாவட்டத்தில் பரீட்சார்த்தமாக மேற்கொள்ளப் பட்டது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 10 இலக்கிய ஆர்வலர்களின் இல்லங்களில் மாதத்தில் ஒருநாள் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பத்துப் பத்துப் பேராகக்கூடி தாம் வாசித்த சிறுகதைகள் பற்றி விமர்சிக்க வேண்டும் என்பதுதான் அந்தத் திட்டம். அத்திட்டத்தின்படி ஒருநாளில் பத்துச் சிறுகதைகள் விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். ஒவ்வொரு கதையை யும் அதன் கரு, மொழிநடை, பாத்திர வார்ப்பு, உருவச்சிறப்பு, தலைப்பு போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்கள் விமர்சிக்கப்படும்.

இந்தத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினர் எனது 'தி.ஞானசேகரன் சிறுகதைகள்' நூலைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். வருட இறுதியில் இந்தத் தொகுதியிலுள்ள 30 கதைகளும் பலராலும் வெவ்வேறு இடங்களில் பல தடவைகள் வாசித்து விமர்சிக்கப்பட்டன. ஒரு சில கூட்டங்களில் நானும் பார்வையாளனாகக் கலந்து கொண்டேன்.

இதில் ஓர் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், தேசிய இலக்கியப் பேரவை மார்க்சிய முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டினை முன்னெடுத்துச் செல்லும் ஓர் இலக்கிய நிறுவனம். எனது சிறுகதைகளை அந்த நிறுவனத்தின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் சிவசேகரம் மிகவும் கடுமையாகத்தாக்கி விமர்சனம் ஒன்றை புதிய பூமி என்ற பத்திரிகையில் எழுதியிருந்தார். எனது இலக்கியம் பற்றிய பார்வை வித்தியாசமானது. அவர்களது கருத்தியலுக்கு எதிர்மாறானது.

அப்படியிருந்தபோதிலும் அவர்கள் எனது சிறுகதைத் தொகுதியையே வாசிப்புக் கலாசாரத்தை வளர்த்தெடுக்கத் தேர்ந்தெடுத்தனர் என்றால் அது எனக்குத் பெருமைதரும் விடயம்தான். அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் பல அவர்கள் கைவசம் இருந்த போதிலும் அவற்றுள் ஒரு நூலைத் தானும் தெரிவு செய்யாமல் எனது நூலைத் தெரிவு செய்தனர். தி. ஞானசேகரன் சிறுகதைகளின் நூறு பிரதிகளை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் செயலாளர் சட்டத் தரணி சோ. தேவராசா, வாசிப்பு ஊக்குவிப்புத் திட்டத்தைச் செயற் படுத்துவதற்கெனக் கொள்வனவு செய்தார். கொழும்பில் வசிக்கும் நூற்றுக்கணக்கான வாசகர்கள் எனது சிறுகதைகளை வாசித்து விமர்சிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தினார். அவர்களுக்கு நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நன்றி கூறுகிறேன்.

நமது நாட்டில் குழுக்களாக இயங்கும் இலக்கியவாதிகள் எவ்வாறு இயங்குகின்றனர்? ஓர் எழுத்தாளன் ஒரு குழுவில் சேர்ந்து இயங்குவதால் அவன் அடையும் பயன்கள் யாவை? போன்ற விடயங்களில் எனது அவதானத்தை இங்கு கூற விழைகிறேன்.

நாட்டின் பலபாகங்களிலும் இத்தகைய எழுத்தாளர் குழுக்கள் இயங்குகின்றன.

கொழும்பில் மட்டும் நான்கு இலக்கியக் குழுக்கள் இயங்குகின்றன.

முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களிடையே ஏழு எழுத்தாளர் குழுக்கள் இருப்பதாக ஒரு மூத்த முஸ்லிம் எழுத்தாளர் ஞானத்துக்கு எழுதியிருக்கிறார்.

ஓர் எழுத்தாளன், ஓர் இலக்கியக் குழுவைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தால் உடனடியாகவே அவனுக்கு ஒரு வாசகர்வட்டம் கிடைத்து விடுகிறது. அதாவது அவனது படைப்புகளை உடனடியாகவே அவன் சார்ந்திருக்கும் குழுவினர் வாசிப்பார். அப்படைப்பு பற்றி தமது குழுவைச் சார்ந்த ஏனையோருடன் கருத்துப் பருமாற்றம் செய்வார். அந்தப் படைப்பாளியிடம் தொடர்புகொண்டு தாம் அந்தப் படைப்பை வாசித்தது பற்றியும் அந்தப்படைப்பின் சிறப்புகள் பற்றியும் ஆகா! ஓகோ! எனப் பாராட்டுவர். அந்தப் படைப்பு வெளியான பத்திரிகை அல்லது சஞ்சிகைக்கு அப்படைப்புப் பற்றி புகழ்ந்து வாசகர் கழதம் எழுதுவர். அந்த படைப்பு பற்றி திறனாய்வுப் பத்திரிகைகள் பத்திரிகைகளில் எழுதுவர். ஸ்டாடங்களில் பேச்சு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது வலிந்து தமது குழுவைச் சேர்ந்தவர்களின் படைப்புகளிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டுவர். இப்படியாக ஒரு ஸ்டூப் பொறுப்புடன் இயங்கி அந்த எழுத்தாளனுக்கு ஓர் அங்கீகாரத்தை ஏற்படுத்துவர். இலக்கிய குழுவாதிகளின் சித்தாந்தமே இதுதான். இந்தச்

செயற்பாடுகள் அவர்களிடையே பரஸ்பரம் இடம்பெறும். ஒருவருக்கொருவர் செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்ப்பர். ஒவ்வொரு குழுமங்களுக்கும்மெனத் தனியான விமர்சகர்கள் வேறு இருப்பர்.

தமது குழுவைச் சாராதவர்களின் படைப்புகளை இவர்கள் வாசிப்பதில்லை. தற்செயலாக வாசிக்க நேர்ந்தால் அந்தப்படைப்பு பற்றி எதுவும் பேசமாட்டார்கள். 'கள்ள மெளனம்' சாதிப்பர். அல்லது கருமையாக்காக்கி விமர்சிப்பர். தமது குழுவைச்சார்ந்த ஒருவரின் நூல் வெளிவந்துவிட்டால் அந்த நூலுக்கு ஆண்டின் சாகித்தியப் பரிசு அல்லது வேறு பரிசுகள் கிடைப்பதற்கான வழிவகைகளை மேற்கொள்வர்; அதற்கென முகவர்கள் சிலர் இருக்கின்றனர். அவர்களுடாக முயற்சிப்பர்; கூட்டாக முயற்சிப்பர். தமது குழுவைச் சேர்ந்தவர்களின் படைப்புகள் பற்றியும் அடிக்கடி பேசியும் எழுதியும் ஒரு வித வியாபார விளம்பர உத்தியைக் கையாள்வர். அதாவது இன்று நாம் பத்திரிகைகளிலும் ஒலி ஒளி ஊடகங்களிலும் பலதரப்பட்ட விளம்பரங்களைப் பார்த்து பொருட்களை நுகர்வு செய்கிறோமல்லவா அத்தகைய ஒரு பொறிமுறைதான் இதுவும். அடிக்கடி பேசியும் எழுதியும் அந்தப் படைப்பே சிறந்தது அந்த எழுத்தாளரே சிறந்தவர் என்ற மாயையை உண்டாக்குவர்.

இந்தக் குழுக்களில் சில தலைமை எழுத்தாளர்கள் தமக்கென ஒரு கிரீடத்தை கட்டிக்கொண்டு திரிவர். அந்தக் கிரீடத்தைச் சுற்றி ஓர் ஒளிவட்டத்தை சுமந்து கொண்டும் பவனிவருவர். இவர்களது தர்பாரில் இவர்களுக்கு குடை, கொடி, ஆலவட்டம் பிழக்கவென ஒருகூட்டம் பரிவாரங்கள் இருக்கும். இவர்களுக்கு பதவிகளும் பட்டங்களும் விருது களும் கிடைப்பதற்கான சகல முயற்சிகளையும் இவர்களது பரிவாரங்கள் மேற்கொள்வர். இந்த முயற்சிகளுக்குக் கிடைக்கும் பயன் நிகழ்த்தவு முறை யில் அமைபவை. இவர்களது இலக்குத் தவறும் பட்சத்தில் மூர்க்கமாகத் தூற்றுதலில் ஈடுபடுவர்.

நான் எந்த இலக்கியக் குழுவையும் சேர்ந்தவனல்லன். தனியனாகவே நின்று ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு என்னாலான பணிகளை ஆற்றி வருகிறேன். இதில் நான் வெற்றி பெற்றேனா? அல்லது தோல்வி கண்டேனா?

காலந்தான் பதில்சொல்ல வேண்டும்.

22

யாத்திரையையும் சுற்றுலாவையும் இணைக்கும் ஒரு பயண இலக்கியம் புது முயற்சி - வட இந்தியப் பயண அனுபவங்கள்

2008ஆம் ஆண்டில் நான் குடும்பத்தினருடன் வட இந்தியப்பயணம் மேற்கொண்டிருந்தேன்.

அப்போது நான் சென்ற இடங்களான டெல்கி நகரம், பகவான் சுவாமி நாராயன் அக்ஷர்தாம், டெல்கியில் உள்ள அதியுரமான 'குதுப்மினர்' என்னும் செங்கற் கோபுரம், மகாத்மாகாந்தி மியூசியம், ஷாஜகான் கட்டிய செங்கோட்டை, வாஸ்த்து முறைப்படி நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஜெய்பூர், 'ஜந்தார் மந்தர்' எனப்படும் வானிலை அவதானிப்பு நிலையம், 'சிற்றிபலஸ்' என்னும் அரண்மனை, மன்னன் அக்பரின் 'ஆக்ரா கோட்டை', உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான தாஜ்மகால், மொகலாய மன்னர்களின் பல்வேறு கோட்டை கொத்தளங்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கி ஒரு சுற்றுலாப்பயண இலக்கிய நூலை எழுத எண்ணினேன்.

இவற்றைவிட நான் சென்ற யாத்திரைத் தலங்களான 'ஹரித்துவார், ரிஷிகேசம், அலகநந்தா-பாகீரதி நதிகளின் சங்கமம், இமய மலையில் இருக்கும் புனிதத் தலங்களான கேதார்நாத், பத்திரிநாத் திருத்தலங்கள், கிருஷ்ணர் பிறந்த சிறைச்சாலை, மதுரா நகர், திரிவேணி சங்கமம், இந்து மதத்தின்

தலைமைப்பீடமான காசி, காசிவில்வநாதர் கோயில் ஆகியவை பற்றிய அனுபவங்களை பிறிதொரு யாத்திரை நூலாகவும் வெவ்வேறாக இரண்டு, பயண நூல்களை எழுத எண்ணினேன்.

பின்னர் சிந்தித்துப் பார்த்தபொழுது, மற்றவர்கள் பின்பற்றிய வழியிலேயே நானும் செல்ல வேண்டுமா? அதாவது யாத்திரை அனுபவங்களைத் தனி நூலாகவும் சுற்றுலா அனுபவங்களைத் தனி நூலாகவும் எழுத வேண்டுமா? இரண்டையும் இணைத்து எழுதி ஒரு புதுமை செய்தால் என்ன? என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

அந்த எண்ணத்தின் வெளிப்பாடே 'வட இந்திய பயண அனுபவங்கள்' என்ற கட்டுரைத் தொடர். இத் தொடரை நான் முதலில் தினக்குரல் வாரமஞ்சரியில் தொடராக எழுதினேன். பின்னர் நண்பர்கள் பலரின் ஆலோசனைப்படி அதனை நூலாக்கினேன்.

இருவேறு துறை சார்ந்த பயண அனுபவங்களை நான் எவ்வாறு இணைத்துள்ளேன் என்பதை விளக்க இந்தக் கட்டுரைத் தொடரின் சில இடங்களைக் கீழே தருகிறேன்.

இந்த வட இந்தியப் பயணம் அவுஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் எனது மூத்த மகன் ராஜனாலும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. டெல்கி ஹரித்துவார், ரிஷிகேஷ், ஆக்ரா, மதுரா, ஜெயப்பூர், அலகபாத் ஆகிய இடங்களுக்குச் செல்வதாகத் திட்டமிடப்பட்டிருந்த இந்தப்பயணத்தில் எங்களையும் இணைந்துகொள்ளும்படி மகன் வேண்டியிருந்தார். இந்தப்பயணத்தில் நாங்கள் தங்கவேண்டிய ஹோட்டல்கள், காரில் செல்லவேண்டிய இடங்கள், ரயிலில் பயணிக்க வேண்டிய இடங்கள், அவற்றிற்கான பயணத் திகதிகள், பயணத்துக்கான பயணச்சீட்டுகள், ஹோட்டல்களுக்கான முற்பணக் கொடுப்பனவுகள், என யாவுமே மிகக் கவனமாகத் திட்டமிடப்பட்டு இணையத்தளம் மூலம் அவற்றிற்கான கொடுப்பனவுகளும் செலுத்தப்பட்டன. அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்துகொண்டே மூன்று மாதங்களுக்கு

முன்னர் இவற்றையெல்லாம் மகன் செய்திருந்தார். 'பணிக்கார் டிடிவல்ஸ்' என்ற சுற்றுலா முகவர் மூலம் இந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. தேவைப்படும் இடங்களில் எமக்கு விளக்கம் தருவதற்கு ஆங்கிலம் தெரிந்த கைடு(Guide)களையும் ஒழுங்கு செய்து தருவதாக இந்தச் சுற்றுலா முகவர் நிறுவனத்தினர் கூறியிருந்தனர். மகன் ராஜன், மருமகள், இவர்களது பிள்ளைகள் சூர்யா (8வயது) சுவாதி (6 வயது) ஆகியோரோடு நானும் மனைவியும் இணைந்து கொண்டோம். முன்கூட்டியே செய்யப்பட்ட இத்தனை திட்டமிடல்களையும் மீறிக்கொண்டு எமது பயணத்தில் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அந்த மாறுதல்கள் வாழ்க்கையில் நாம் முன்னர் அனுபவித்திராத பல சுவையான அனுபவங்களையும் ஆச்சரியங்களையும் எமக்கு ஏற்படுத்தின. எமது முன்னைய பயணங்களில் கிடைக்காத ஒரு மன நிறைவை இந்தப்பயணத்தின் மூலம் பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

ரிஷிகேசம்

29-9-2008 காலை ஹரித்துவாரில் நாங்கள் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் இருந்து ரிஷிகேசம் நோக்கிப் புறப்பட்டோம். நமது புராணங்களான மகாபாரதம் இராமாயணம் ஆகிய வற்றில் வருகின்ற கதாநாயகர்கள் உலாவிய இடம் இது. உத்திரப்பிரதேச மாநிலத்தில் வடபகுதியில் அமைந்திருக்கும் இந்த இடம் கங்கையின் வலப்பக்கக் கரையில் அமைந்துள்ளது. மூன்று பக்கங்களும் மலைக்குன்றுகளால் சூழப்பட்ட இந்த இடத்தில் கங்கை நதியின் இரு புறங்களிலும் கிராமங்கள் அமைந்துள்ளன.

கடவுளரின் இருப்பிடமாகக் கருதப்படும் இமயமலையை நோக்கி முனிவர்களும் ஞானிகளும் கடுமையான பயணத்தை மேற்கொள்வதற்குமுன்பு இங்குள்ள ஆச்சிரமங்களில் தங்கி இளைப்பாறிய பின்பே தமது பயணத்தை மேற்கொள்வர்.

ரிஷிகேசத்திலுள்ள பல்வேறு இடங்களையும் நாங்கள் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியபோது எங்களது காட்ச சாரதி தோமஸ் எங்களிடம் கூறினார், "தூர இடங்களான அவஸ்திரேலியா

விலிருந்தும் ஸ்ரீலங்காவிலிருந்தும் இவ்வளவு தூரம் வந்து இமயமலையின் அடிவாரத்தில் நிற்கிறீர்களே, ஏன் நீங்கள் இமயமலையிலுள்ள கேதார்நாத், பத்திரிநாத் ஆகிய கோயில்களையும் தரிசிக்கக்கூடாது? இன்னொரு சந்தர்ப்பம் இங்கு வருவதற்குக் கிடைக்காமலே போகலாம். முயற்சித்து அங்கும் சென்று அக்கோயில்களையும் தரிசிக்கப் பாருங்கள்” என்றார். தோமஸ் இப்படிச் கூறியபோது நாங்கள் சஞ்சலம் அடைந்தோம். நாங்கள் சிறுபிள்ளைகளுடன் வந்திருக்கிறோம். பனிபடர்ந்த இமயமலைக்குச் செல்வதற்கேற்ற உடைகளோடும் ஏனைய ஆயத்தங்களோடும் வரவில்லை. இந்தத் திருத்தலங்களுக்குச் செல்லும் பாதை கடினமானது. பலர் புறப்பட்டுச் சென்று அரைவாசி வழியில் தொடர்ந்து செல்ல முடியாது நோயுற்றுத் திரும்பியதையும் நான் அறிந்திருந்தேன். அத்தோடு எமது பயணத்திட்டத்தை மாற்றினால் வேறு சிக்கல்களும் ஏற்படும். ஹோட்டல்களில் நாங்கள் தங்க வேண்டிய நாட்கள், புகையிரதப் பயணச்சீட்டுகள், விமானத்தில் பயணம் செய்யவேண்டிய நாட்கள் எல்லாம் மாறுபடும். இந்த மாற்றங்களைச் சரிசெய்வது இலேசான காரியமல்ல. என்ன செய்யலாம் என நான் யோசித்தேன்.

இவற்றையெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்காத எனது மகன் ராஜன், “ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ அப்பா, அங்கும் போய்வருவோம்” என்றான்.

கேதார்நாத் பயணம்

ரிஷிகேசத்தில் எமக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டு கேதார்நாத் புறப்பட்டோம். மலைப்பாதையில் எமது வாகனம் ஏறிச்செல்லும்போது பனிமூடிய மலைச்சிகரங்களை மிக அருகில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. வெயிலில் பனி உருகிவருவது வெள்ளியை உருக்கி ஊற்றியதுபோல் தெரிந்தது. வழியெங்கும் சிறுசிறு அருவிகள் உற்பத்தியாகி தண்ணீர் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சிறு நதிகள் கீழே விழுந்து பெருநதியாகி ‘சோ’வென்ற இரைச்சலுடன் பெருக்கெடுப்பது அதிசயக் காட்சியாக

இருந்தது. மலைகளும் நதிகளும் நிறைந்த மலைப்பாதையில் பயணம் செய்யும்போது மனதில் மகிழ்ச்சி தோன்றுகிறது.

தொடர்ந்து பயணம் செய்து 'ஃபடா' என்ற இடத்தை அடைந்தோம். இந்த இடத்திலிருந்து கேதார்நாத்திற்கான பாதை கரடு முரடானதாகவும் மிகக் குறுகலானதாகவும் இருந்தது. அடுத்துவரும் 14 கி.மீ. தூரம் வாகனம் செல்ல முடியாது. மூன்று முதல் ஐந்து அடி அகலமான மலைப்பாதை. கால்நடையாகத்தான் செல்லவேண்டும். 'போனி' என்ற மட்டக்குதிரைகள் மீது ஏறிச் செல்லலாம். குதிரைப்பாகன் எம்மைக் குதிரைமேல் ஏற்றிவிட்டு பக்கத்தில் நடந்து வருவான். செங்குத்தான மலைப்பாதையில் குதிரை செல்லும்போது சறுக்கல் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. ஆனாலும் இந்தப் போனி குதிரைகள் தினமும் இவ்வழியால் பயணித்துப் பழக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆபத்து ஏதும் இல்லாமல் அழைத்துச் செல்வார்கள்.

போனி குதிரையில் ஏறிப் பயணிக்க முடியாதவர்களை 'தண்டி' என்ற சாய்வு நாற்காலி போன்ற அமைப்புள்ள பெட்டிகளில் ஏற்றி முதுகில் சுமந்து செல்கிறார்கள். இவற்றுக்கெல்லாம் வெவ்வேறு தொகையான கட்டணங்கள் அறவிடப்படுகின்றன. 14 கி. மீ. தூரத்தை இந்த மலைப் பாதையில் பயணித்து ஒரு நாளில் திரும்பிவிட முடியாது.

ஹெலிகொப்டர் பயணம்

சமீபகாலமாக இந்தத் தூரத்தைப் பயணிப்பதற்கு ஹெலிகொப்டர் வசதி செய்துள்ளார்கள். ஆனால் அதற்கான கட்டணம்தான் அதிகம். இந்திய ரூபாயில் ஒருவரின் பயணத்திற்கு ரூபா 7500/- வசூலிக்கிறார்கள்.

இந்த ஹெலிகொப்டர் பயணம் எமக்குப் புதிய அனுபவம். ஹெலியில் பறக்கும்போது நான்குபுறச் சுற்றுச் சூழலையும் பார்த்தபடி பறந்தோம். மலைமுகடுகளுக்கூடாக அவற்றில் மோதிவிடாதபடி வளைந்தும் திரும்பியும் ஹெலி உயர உயரப் பறந்து கொண்டிருந்தது. பனி முகடுகளிலிருந்து

ஜில்லென்ற குளிர்காற்று உடலைச் சிலிர்க்கவைத்தது. மஞ்சள் வெயிலில் ஹெலியின் நிழல் மலைமுகடுகளில் ஊர்ந்துவந்து கொண்டிருந்தது. தூரத்தே பனிபடர்ந்த வெள்ளி மலைகள் தக தகவென்று ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தன. இதைத்தான் மஹாகவி பாரதி “வெள்ளிப் பனிமலைமீது உலாவுவோம்” என்று பாடினானோ! அந்த வெள்ளிப் பனிமுகடுகளின் கீழே உள்ள பகுதி மரஞ்செடிகள் ஏதுமின்றிக் கறுப்பு நிறத்தில் தோன்றியது. அதன்கீழே காடுகள் நிறைந்த பச்சை மலைகள் தோன்றின. வெள்ளி, கறுப்பு, பச்சை மலைகளை நான்கு புறமும் ஒரு சேரப்பார்க்கும்போது ஆகா! அழகோ அழகு!! இந்த மலைகளில் ஆங்காங்கே சிறுசிறு ஊற்றுக்கண்களிலிருந்து நதிகள் தோன்றிக் கீழே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பெருநதிகளுடன் சங்கமிக்கும் காட்சி அற்புதத்திலும் அற்புதம். “எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா இறைவா” என்ற பாரதியின் பாடல் வரிகள் என்நெஞ்சில் அலைமோதின. தூரத்தே உள்ள ஒரு மலைச்சாரலில் காவியுடையணிந்த மூன்று சந்நியாசிகள் அடர்ந்த காட்டில் இருந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது கண்கள் சூரியனை நோக்கிய வண்ணம் இருந்தன. இமய மலையில் சந்நியாசிகள் தவஞ்செய்கிறார்கள் என்பதை சிறுவயதில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதனை இப்போது நேரில் பார்க்கிறேன். இவர்களுக்கு இந்தத் தனிமையான காட்டில் இந்த மலைச்சாரலில் எவ்வாறு உணவு கிடைக்கும்? காற்று, வெயில், மழைபோன்றவற்றிலிருந்து இவர்கள் எப்படித் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வார்கள்? இரவில் இவர்களுக்கு எங்கிருந்து வெளிச்சம் கிடைக்கும்? காட்டு மிருகங்களில் இருந்து இவர்கள் எவ்வாறு தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வார்கள்? இவற்றிக்கெல்லாம் ஒரேபதில் அவர்களுடைய தவவலிமைதான்! நாம் பயணித்த ஹெலி கேதார்நாத் தலத்தின் முன்னால் தரையிறங்கியது.

பத்திரிநாத் தரிசனம்

பத்திரிநாத் ஆலயம் ஆறுமாதங்களுக்கு மட்டுமே யாத்திரிகர்களுக்குத் திறந்து வைக்கப்படும். ஏனைய

காலங்களில் பனியினால் மூடப்பட்டுவிடும்.

இங்கு ஓர் அதிசயம் நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். பனிக்காலத்தில் கோயிலை மூடும்போது போதுமான அளவு நெய்யை மூலஸ்தானத்தில் உள்ள விளக்கில் ஊற்றி கதவை மூடிவிட்டு வந்துவிடுவார்களாம். பனிக்காலம் முடிந்து மார்ச் முதல்வாரத்தில் கதவைத் திறக்கும்போது தீபம் சற்றும் ஒளி குன்றாமல் எரிந்து கொண்டிருக்கும். சுவாமிக்குச் சாத்திய மாலைகள் வாடாமல் அப்படியே இருக்கும். இதைக் காண்ப தற்காகவே கோயில் திறக்கப்படும்போது யாத்திரீகர்கள் அங்கு வருவார்களாம். கோயிலைத் திறக்க நேரிடும்போது வாயிற்கதவை மூடியுள்ள பனிக்கட்டிகளை மண் வெட்டி யினாலும் பிக்கானினாலும் வெட்டி அப்புறப்படுத்த வேண்டி யிருக்குமாம். காற்றுப் புகக்கூட முடியாத இடத்தில் எரியும் இந்தத் தீபத்தை 'ஜோதி' என்கின்றனர். கோவில் திறக்கப்படும் நாளன்று அகண்டஜோதி தரிசன நாளாகவே இருக்கும். கோவில் மூடியுள்ள காலத்தில் தேவர்கள் இங்கு பத்திரிநாத ரைத் தரிசிப்பதாக ஜதீகம்.

பத்திரிநாதர் ஆலயத்தின் பின்னால் உள்ள நாராயண மலைக்குப் பின்புறத்தில் ஒரு மலைச்சிகரம் தெரிந்தது. அது வெள்ளியை உருக்கி வார்த்ததுபோலத் தென்பட்டது. சூரிய ஒளியில் பளிச்சென்று கண்கூசியது. அதனைச் சிவபிரான் உறையும் 'நீலகண்ட பர்வதம்' என்று கூறினார்கள். அதன் உயரம் 21,600அடி என்றும் அறிந்தோம். அந்த உயர்ந்த ஒளிவீசும் மலையைப் பார்த்தபோது சிவபெருமானை நேரில் தரிசித்தால் எப்படி இருக்குமோ அந்த மாதிரியான ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது.

அப்போது எமது வாகனச் சாரதி தோமஸ் அங்குவந்து எம்மைத் துரிதப்படுத்தினார். "இங்கிருந்து சிறிது தூரத்தில் சீன தேசத்தின் எல்லை இருக்கிறது. அங்கும் சென்று பார்வையிடலாம்" என்றார்.

"நாங்கள் சீனாவின் எல்லைக்கே வந்து விட்டோமா!" ஆச்சரியத்தால் எனது குரல் உயர்ந்தது.

அக்பர் கட்டிய 'ஸிக்ரி' கோட்டை

இக்கோட்டைக்குள் அக்பர் தனது மனைவியர் மூவருக்கும் தனித்தனி மாளிகைகள் கட்டியிருந்தார். அவரது இந்து மனைவியான ஜோதாபாய்க்குத்தான் முதலில் இங்கு மாளிகை கட்டப்பட்டது. இந்துசமய வழிபாட்டுக்கான சகல வசதிகளும் இந்த மாளிகையில் அமைந்திருக்கின்றன. ஒரு துளசிமாடமும் இங்குள்ளது.

அக்பர் ஒரு கேளிக்கைப்பிரியர். இவருக்கு ஐயாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆசைநாயகிகள் இருந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். 'கவாப்கா' எனப்படுவது அக்பரின் அந்தரங்க மாளிகை. இங்கு அக்பரின் அனுமதியின்றி அவரது மனைவியர்கள் கூட உள்நுழையமுடியாது. இந்த மாளிகையின் வாயில்களிலும் அரசிகளின் மாளிகை வாயில்களிலும் அலிகளைக் காவலுக்கு நிறுத்தியிருந்தார்களாம். இந்த மாளிகையின் ஒரு புறத்தில் திறந்த வெளியில் 'தாயம்' விளையாடுவதற்கான கோடுகள் வரையப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள பெரிய தாயக்கட்டங்களில் நகர்த்தப்படும் காய்களுக்குப் பதிலாக அழகிய இளம் பெண்கள் நிறுத்தி வைக்கப்படுவார்களாம். அக்பர் தனது அரசிகளுடன் அமர்ந்து தாயக்கட்டைகளை உருட்டி தாயம் விளையாடுவாராம். காய்கள் நகர்த்தப்படுவதற்குப் பதிலாக பெண்கள் நர்த்தனமாடியபடி நகர்வார்களாம். தாய விளையாட்டின் முடிவில் அக்பர் தாம்விரும்பிய பெண்ணை தனது அந்தரங்க மாளிகைக்கு வரவழைப்பாராம். அந்தப் பெண் பன்னீர் குளியலின் பின் அக்பரின் மாளிகைக்குள் நுழைவாளாம். இதனை 'நர்த்தனதாயம்' என விளக்கினார் எமக்கு விளக்கம் கொடுத்த பயணிகள் வழிகாட்டி.

உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான தாஜ்மஹால்

நாங்கள் ஒரு அதிகாலை வேளையில் சூரிய உதயத்தின்போது தாஜ்மகாலைப் பார்க்கச் சென்றோம்.

ஆகா, அழகோ அழகு! நான் பிரமித்துவிட்டேன். நுழைவாயிலில் இருந்து ஆயிரம் அடி தூரத்தில் தாஜ்மகால் இருக்கிறது. காலை இளஞ்சூரியனின் மஞ்சள் வெயிலில்

தாஜ்மகால் தக தகவெனத் தங்கநிறத்தில் ஜொலித்துக் கொண்டு இருப்பதை தூரத்தில் இருந்து இரசிக்க முடிந்தது. பளிங்குக் கற்களால் கட்டப்பட்ட இந்த மாளிகை காலை வெயிலில் ஒரு தோற்றமும், பகலாகும்போது வேறொரு தோற்றமும், மாலையில் பிறிதொரு தோற்றமும், பெளர்ணமி நிலவில் வர்ணிக்கமுடியாத பேரழகுத் தோற்றமும் தந்து காண்போரைப் பிரமிக்க வைக்கின்றது. பளிங்கில் வெவ்வேறு தரத்திலான ஒளித் தெறிப்புகள் ஏற்படும்போது இத்தகைய மாறுதல்கள் ஏற்படுகின்றன. 313சதுர அடிப்பரப்பில் சலவைக்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட மேடைமீது தாஜ்மகால் காட்சிதருகிறது. நுழைவாயிலின் இருபுறச் சுவர்களில் திருக்குறான் வாக்கியங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தாஜ்மகாலின் உள்ளே மும்தாஜின் சமாதியும் அதன் பக்கத்தில் ஷாஜகான் சமாதியும் உள்ளன.

தாஜ்மகாலின் மேற்புறத்திலிருந்து பார்க்கும்போது பின்புறம் ஓடும் ஜமுனை நதியைக் காணலாம். தாஜ்மகாலின் நடுவேயுள்ள நீளமான பொய்கையில் இருமருங்கிலும் அழகிய மரங்கள் நாட்டப்பட்டுள்ளன.

தாஜ்மகாலின் அழகையும் கலை நுட்பத்தையும் பார்த்த வெளிநாட்டவர்கள் இது மனிதப் படைப்பல்ல, தேவப்படைப்பு என்று அதிசயித்துக் கூறுகிறார்கள்.

மூன்று நதிகள் சங்கமிக்கும் திரிவேணி சங்கமம்

கங்கையாற்றின் கரையிலிருந்து சிலமைல் தூரம் படகில் சென்றால், கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி ஆகிய நதிகள் சங்கமிக்கும் திரிவேணி சங்கமத்தை அடையலாம். படகில் செல்லும்போது கணவன் மனைவியாகச் செல்பவர்கள் வேணிபூஜை செய்வார்கள். இந்த வேணிபூஜை செய்வதற்கு ஆற்றங்கரையில் புரோகிதர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பண்டாக்கள் என அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

வேணிபூஜை செய்யும் கணவன் மனைவி இனி வரும் பிறவிகளிலும் கணவன் மனைவியாக இணைவர் என்று நம்பப்படுகிறது.

இந்து மதத்தின் தலைமைப்பீடம் காசி

இந்து மதத்தின் தலைமைப் பீடமாகக் கருதப்படுவது காசி. இது பழமையானதும் யாவராலும் போற்றப்படுவதுமான நகரம். உலகின் எல்லா இடங்களிலிருந்தும் யாத்திரிகர்கள் இங்கு கூடுவர். இந்திய ஆறுகளுள் மிகப் புனிதமான கங்கையின் பிறைச்சந்திரன் போன்ற வடக்குக் கரையில் எழில்மிகு நகரமான காசி அமைந்திருக்கிறது. இந்த ஆற்றுக்கும் இந்தப் புனிதத் தலத்திற்கும் இடையேயுள்ள சிறப்பான உறவுதான் இந்தக் காசி நகரத்தின் மகத்துவம். காசியில் தங்குவது என்பது உலகிற்குப் புறத்தேயுள்ள ஓர் இனிய அனுபவம்.

காசியில்பிதிர்வழிபாடு, சிரார்த்தம் ஆகியவற்றைமுடித்த பிற்பாடு காசி விசுவநாதரைத் தரிசிக்கச் சென்றோம். இந்த லிங்கத்தின் தலையில் அருச்சுனன் வில்லால் அடித்த தழும்பு காணப்படுகிறது. இந்த ஆலயத்தின் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு என்னவெனில் பக்தர்கள் அனைவரும் மூலஸ்தானத்திற்குள் நுழைந்து கங்கையிலிருந்து கொண்டு வந்த நீரினால் லிங்கத்திற்கு அபிஷேகித்து, மலர்களால் பூஜித்து கைகளால் தொட்டுத் தழுவி வழிபடலாம்.

இதுவரை எனது தல யாத்திரையினதும் சுற்றுலாவினதும் சிற்சில விபரங்களை வெவ்வேறாகத் தந்துள்ளேன். இவற்றின் இணைப்பை எவ்வாறு கட்டுக் கோப்புக் குன்றாமல் மேற் கொண்டுள்ளேன் என்பதனை அறிய நூலை முழுமையாக வாசிக்க வேண்டும்.

இந்த நூலுக்குமுன்னுரை எழுதிய பேராசிரியர் வல்லிபுரம் மகேஸ்வரன் அவர்கள் இந்தக் கட்டுரைத் தொடர்பற்றிப் பின்வருமாறு குறுப்பிட்டுள்ளார்.

“தி.ஞானசேகரன் அவர்கள் இந்நூலில் ஒரு விதமான நோக்கில் நம்மையெல்லாம் தம்முடன் அழைத்துச் செல்கிறார். ஒன்று அவருடன் உள்நின்றும் இயங்கும் ஆத்மஞானம். அந்தவழி அவர் பக்திப்புவசத்துடன் தாம் தரிசித்த தலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நம்மையும் அழைத்துச் செல்கிறார். கங்கா ஸ்நானம், திரிவேணி சங்கம ஸ்நானம், கேதார்நாத்,

பத்திரிநாத், காசிவிஸ்வநாதர் தரிசனம் ஆகியவைபற்றி அவர் விபரிக் கின்றபோது நாமும் ஸ்நானம் செய்து தரிசனம் காணும் பேறு பெறும் வகையில் அவர் விபரித்துச் செல்லுகிறார். மற்றையது ஒரு யாத்திரிகன் என்ற தளத்தைத் தாண்டி ஒரு படைப்பாளியின் மனோபாவத்துடன் அவர் படைத்துள்ளார். அதனால்தான் அது சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது. அத்துடன் புராண இதிகாச சம்பவங்களையும் பொருத்தமுற விபரித்துச் செல்லும் அவர் செல்லும் மார்க்கம், தூரம், பிரயாண உட்கம், தங்குமிடவசதி, வழியருமை முதலான விடயங்களையும் பயனுள்ளவகையில் ஆங்காங்கே விபரித்துச் செல்கிறார்.

நூலாசிரியரது பயண அனுபவம் இன்னோர் வகையில் மூலலியையும் அதனைச் சூழவுள்ள சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களையும் சுற்றிச் சுழல்கிறது. காதல் சின்னம் - தாஜ்மகால், வாஸ்த்து சம்பிரதாய ஜெய்பூர், அக்பரின் முன்னோர்களின் ஆக்ரா கோட்டை, கிருஷ்ணரின் ஜனன பூமி மதுரா ஆகிய இடங்களுக்கும் சென்று கண்ட, கேட்டு, உய்த்து உணர்ந்த விடயங்கள் யாவற்றையும் மிக நேர்த்தியுடன் விபரித்துள்ளார். அநேகமான பிரயாண நூல்கள் ஒன்றில் யாத்திரை அல்லது சுற்றுலா என்ற வகையிலே தனித்தனி அமைவதுண்டு. திரு. ஞானசேகரனின் நூலில் இந்த இரண்டு துறைகளின் சங்கமத்தையும் காணமுடிகிறது. ஒன்று பக்திரசம் ததும்பும் சேத்திராடனம், மற்றையது தகவல் களஞ்சியத்துடன் சுற்றுலா. இவை இரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று முரணில்லாத வகையில் அவர் இணைத்துச் செல்வதைக் காணலாம். இதனால் இந்நூல் வாசிப்போருக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. வாசித்தவுடன் ஒதுக்கிவிடும் நூலாக இல்லாமல், வாசிக்கவும் மனநிறைவு கொள்ளவும், பகிரவும், தகவல் திரட்டாகக் கொள்ளவும் ஏற்புடைய நூலாக இது இருப்பதால் நூலாசிரியர் பாராட்டுக்குரியவராகிறார்”

எனது இலக்கியத்தடம் என்ற இத்தொடரின் முதலாம் பாகம் இந்த அத்தியாயத்துடன் நிறைவு பெறுகிறது.

நிறைவுரை

எந்தவொரு எழுத்தாளனுக்கும் சமூகம் பற்றிய அக்கறை கட்டாயம் இருத்தல் வேண்டும். அதனை அவன் ஒரு தார்மீகக் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும். அது அவனது எழுத்தில் மட்டுமல்ல அவனது செயற்பாடுகளிலும் காணப்படுதல் வேண்டும். அப்போதுதான் அவனது எழுத்தில் சத்தியம் இருக்கும்.

என்னுள்ளே சமூக அக்கறையைச் சிறுவயதிலிருந்தே ஊட்டி வளர்த்தவர்கள் எனது முன்னோர்கள் என்பதை இக்கட்டுரைத் தொடரை வாசித்தவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

அவர்கள் எமது ஊரில் தமிழ்ப்பாடசாலை, ஆங்கிலப் பாடசாலை, வைத்தியசாலை, தபாற்கந்தோர் போன்ற நிறுவனங்கள் உருவாகுவதற்குக் காரணர்களாக இருந்தார்கள். இவர்கள் பரப்பிய கிளைகளிலிருந்து முளைவிட்டவன் நான்.

நான் மலையகத்தில் தொழில் பார்த்த காலத்தில் என்னைச் சுற்றியிருந்த மலையக சமூகத்திற்கு நான் செய்த சேவைகள்பற்றி அவ்வப்போது இத்தொடரில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

தற்போது நான் கொழும்பில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். தற்போதுள்ள சமூகச் செயற்பாடுகள்பற்றி இங்கு கூற விழைகிறேன்.

நான் எந்த எழுத்தாளர் குழுக்களிலும் என்னை இணைத்துக் கொள்ளாவிடினும் சில இலக்கிய அமைப்புக்களுடனும் சமூக அமைப்புக்களுடனும் தொடர்புகொண்டு இயங்கி வருகிறேன்.

“புன்னைநகர் நலன்புரிச் சங்கம்’ என்பது எமது கிராமமான புன்னாலைக்கட்டுவன் கிராமத்துக்குச் சேவை புரிவதற்கான ஓர் அமைப்பு. போரினால் சிதைவடைந்து போயிருக்கும் எமது ஊரின் பல்வேறு தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் நோக்குடன் இவ்வமைப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எம்மூரில் உள்ள பாடசாலை, வைத்தியசாலை, கணேச சனசமூக நிலையம், ஆயாக்கடவை ஐங்கரன் ஆலயம் ஆகியவற்றின் மேம்பாட்டுக்கான செயற்பாடுகளை நோக்கமாகக் கொண்டது. இந்த அமைப்பின் தலைமைப்பீடம் கொழும்பில் எனது முகவரியில் இயங்குகிறது. இந்த அமைப்பின் தலைவராக எங்கள் ஊர்மக்கள் என்னைத் தெரிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

எங்கள் ஊரில் உள்ள முன்பள்ளி (Pre School)க்கு கட்டிடம் இல்லாது பலவருடங்களாகப் பல்வேறு இடங்களில் இயங்கிவந்தது. இதற்கு ஒரு நிரந்தரமான கட்டிடத்தின் தேவை அதிகமாக உணரப்பட்டது. எனவே அதற்கான முயற்சிகளை நான் மேற்கொண்டேன். முன்பள்ளி அமைய வேண்டிய பொருத்தமான காணியொன்றை முதலில் தெரிவுசெய்தேன். அந்தக் காணியின் சொந்தக்காரர் புலம்பெயர்ந்து இந்தியாவில் வாழ்கிறார். அவருடன் தொடர்புகொண்டு முதலில் எனது பெயரில் அந்தக் காணியை விலைக்கு வாங்கினேன். பின்னர் முன்பள்ளியை நிர்வகித்துவரும் கணேச சனசமூகத்தினருக்கு அக்காணியை அன்பளிப்புச் செய்தேன். இந்தக்காணி எங்கள் ஊரில் ஆங்கிலப் பாடசாலையை உருவாக்கிய எனது பாட்டன் துரைச்சாமி ஐயரின் நினைவாக அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டது. அந்தக் காணியில் முன்பள்ளிக்கான கட்டிட வேலைகளை மேற்கொள்ள பணம் தேவைப்பட்டபோது கொழும்பில் வாழும் எமது ஊரவர்களிடமும் புலம்பெயர்ந்து வாழும் எமது ஊரவர்களிடமும் புன்னைநகர் நலன்புரிச் சங்கத்தினூடாகப் பணம் சேகரித்து கட்டிட வேலைகளை நிறைவு செய்தோம். பின்னர் முன்பள்ளிக்கு தளபாடங்கள் தேவைப்பட்டபோது, தேவையான தளபாடங்களை நான் எனது சொந்தப்பணத்தில் கொள்வனவு செய்து அன்பளிப்பாக வழங்கினேன். தற்போது அந்த முன்பள்ளி சிறந்த முறையில் இயங்கத் தொடங்கியதும் பிரதேச சபையூடாகவும் வளங்கள் கிடைக்கின்றன.

எங்களது ஊரின் பேரறிஞரும் எங்களது ஊரின் பெயரைத் தனது தமிழ்ப்பணியால் தமிழ்கூறு நல்லுலகெங்கும் பரவச்செய்தவருமான வித்துவசிரோமணி கணேசையருக்கு எங்களுரில் ஒரு சிலை அமைத்தோம். அதற்கான செலவில் பெரும்பகுதியை நான் ஏற்று, எனது மாமா சோமசர்மா அவர்களின் உதவியோடு இப்பணியைச் செய்தேன்.

இவை எங்களுரில் நான் செய்த முக்கியமான இரண்டு பணிகள்.

அடுத்து நான் பதிவுசெய்ய விரும்புவது, தற்போது நான் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் இலக்கியப் பணிச் செயலாளராக இயங்கிவருகிறேன். இதன் மூலம் கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்படும் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் - இலக்கியக் கூட்டங்கள், இலக்கியப் பெரு விழாக்கள், ஆய்வரங்குகள், இலக்கிய மாநாடுகள் போன்ற வற்றை ஒழுங்கு செய்வதும் முன்னிருந்து நடாத்துவதும் எனது பணியாக அமைகிறது.

இதுதொடர்பில் 2012இல் ஓர் உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டை 'தமிழ் இலக்கியம் - இன்றும் நாளையும்' என்ற தொனிப்பொருளில் சங்கத்தினரின் ஒத்துழைப்புடன் நடத்திமுடித்தேன். அது கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் நடத்திய ஒரு பெரும் மாநாடாக அமைந்தது.

இந்தப் பதவியை நான் பொறுப்பேற்பதற்கு முன்னர் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நூலகச் செயலாளராகப் பணிபுரிந்து கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நூலகத்தை நவீனப்படுத்தினேன். நூலகத்தில் இருந்த 45000 நூல்கள் கணினியில் பதியப்பட்டதோடு நூல்விறியோக முறைகளையும் கணினிப்பதிவுகள் மூலம் மேற்கொள்ள வகைசெய்தேன். இதற்கான கணினி மென்பொருள் எனது மகன் பாலச்சந்திரனால் உருவாக்கப்பட்டு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டது. இதற்கென தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு நான் ஒரு கணினியையும் அன்பளிப்புச் செய்துள்ளேன்.

அடுத்து, நான் குறிப்பிட விரும்புவது, சர்வதேச எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் தலைவராகவும் இலங்கை

இணைப்பாளராகவும் நான் இருக்கிறேன். முதலாவது சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டினை 2011ஆம் வருட ஆரம்பத்தில் நடத்திமுடித்திருக்கிறோம். இது ஒரு கூட்டுமுயற்சி. அதில் எனது பங்களிப்பை இக்கட்டுரைத் தொடரின் முன் அத்தியாயம் ஒன்றிலே பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

எனது இலக்கியத் தடத்தை வாசிக்கும் இளம் எழுத்தாளர்கள் சமூகப் பிரக்ஞையுடனும், சமூக அக்கறையுடனும் இயங்கவேண்டும் என்பதற்கு இவை உதாரணங்களாக அமையவேண்டும் என்பதற்காகவே நான் இங்கு இவற்றைப் பதிவுசெய்துள்ளேன்.

எனது இலக்கியத்தடம் இரண்டாம் பாகத்தில் ஞானம் சஞ்சிகை தொடர்பான அனுபவங்கள், ஞானம் இலக்கியப் பண்ணையின் செயற்பாடுகள், ஞானம் பதிப்பக நூல் வெளியீடுகள், எனக்குக் கிடைத்த விருதுகள் பட்டங்கள், ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட எனது படைப்புகள், நான் எழுதிய முன்னுரைகள், நான் வெளிநாட்டிலும் உள்நாட்டிலும் பங்கு பற்றிய மாநாடுகள், நான் வழங்கிய நேர்காணல்கள் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்கள் இடம்பெறவுள்ளன.

நான் இலக்கியத்தில் முக்கியமாக நான்கு துறைகளில் இயங்கி வந்திருக்கிறேன். அவையாவன, சிறுகதைத்துறை, நாவல்துறை, சஞ்சிகை வெளியீட்டுத்துறை, இலக்கியச் செயற்பாடுகள் என்பனவாம். இத்துறைகளில் நான் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேனா? என்ற சுயவிமர்சனத்தில் ஈடு படக்கூடிய முதிர்ச்சியை நான் அடைந்திருக்கிறேன் என்றே கருதுகிறேன்.

சிறுகதைத்துறை - எனது 'அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்' சிறுகதைத்தொகுதி தற்போது சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் பி. ஏ. வகுப்புக்குப் பாடநூலாக இருக்கிறது. இது ஓர் அறிவியல் மட்ட அங்கீகாரம்.

நாவல்துறை - எனது குருதிமலை நாவல் தமிழக அமெரிக்கன் கல்லூரில் எம். ஏ. வகுப்புக்கு பாடநூலாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இது கடல்கடந்த அறிவியல்மட்ட அங்கீகாரம்.

“இலங்கை, இந்தியா ஆகிய இரு நாடுகளில் உள்ள இரண்டு

பல்கலைக்கழகங்களில் உயர்மட்டப் படிப்புகளுக்கு முறையே இவரது சிறு கதைத் தொகுதி, நாவல் ஆகிய இருவேறு இலக்கிய வழவங்கன் தெரிவு செய்யப்பட்டதன்மூலம் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக அவரை சிறு சிறு படைப்புகள் இனங்காட்டுகின்றன” என்ற பேராசிரியர் துரை மனோகரன் அவர்களின் கூற்றையும் இதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம்.

சஞ்சிகை வெளியீடு - இதுவரை ஞானம் சஞ்சிகையூடாக 50க்கு மேற்பட்ட புதிய எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்ததோடு அவர்களின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக நின்றுருக்கிறேன். ஒரு குழந்தையின் கையைப்பிடித்து நடத்தி அழைத்து வருவதுபோன்று அவர்களின் படைப்புலக வளர்ச்சிக்கு உதவியிருக்கிறேன். ஞானத்தின் பெயரை அடுத்த கட்டத்திற்குக் கொண்டுசெல்ல ஒரு புதிய எழுத்தாளர் பரம்பரை ஞானத்தினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

உலகெங்கும் பரந்து வாழும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இப்போது ஞானத்தில் எழுதிவருகிறார்கள். இலங்கை எழுத்தாளர்களையும் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களையும் இணைக்கும் இலக்கியப்பாலமாக ஞானம் வளர்ச்சி யடைந்திருக்கிறது.

நவீன தொழில் நுட்ப வசதிகளினூடாக ஞானம் சஞ்சிகையை மாதா மாதம் 10,000 க்கும் மேற்பட்ட வாசகர்கள் எவ்வித கட்டணங்களுமின்றி வாசிக்கிறார்கள். இத்தகைய பரம்பலுக்கு இலங்கை, டென்மார்க், கனடா போன்ற நாடுகளில் வாழும் எழுத்தாளர்கள் தமது இணைய வசதிகளைப் பயன்படுத்தி உதவிவருகிறார்கள்.

ஞானம் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் பி.ஏ., எம்.ஏ., எம்.பில்., முனைவர் பட்டப்படிப்பு ஆகிய கல்வித் தேர்வுகளை நிறைவுசெய்ய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படும் சஞ்சிகையாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது. தஞ்சைப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த திருமதி ரேணுகா தேவி என்ற மாணவி ஞானத்தின் 50 இதழ்களை ஆய்வு செய்து தனது முனைவர் (கலாநிதி) பட்டத்தை நிறைவுசெய்துள்ளார். ஞானத்தை ஆய்வுசெய்து கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற

முதல்மாணவி இவராவார்.

ஞானம் சஞ்சிகையின் 150ஆவது இதழ் ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக 600 பக்கங்களில் வெளிவந்தது. பல்பரிமாணத் தன்மைகொண்ட ஈழத்துப் போர் இலக்கிய நிலைப்பட்ட பதிவுகளை ஒரு நூற் கட்டமைப்புக்குள் நோக்கக் கூடிய வகையில் இத்தொகுப்பினை மேற்கொண்டு 'தமிழில் போர் இலக்கியம்' என்ற புதிய இலக்கிய வகைப்பாட்டினை தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்த பெருமையும் ஞானம் சஞ்சிகைக் குரியது.

தமிழக உயிர்மை இதழும் சுஜாதா அறக்கட்டளையும் இணைந்து நடத்திய போட்டியில் 2013இன் சிறந்த இதழுக்கான விருதினை ஞானம் பெற்றுக்கொண்டதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராக - சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் ஊடாகவும், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினூடாகவும் எனது முக்கிய பங்களிப்புடன் நடத்தி முடிக்கப்பட்ட இரு உலகத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகள் பெரு வெற்றி கண்டன.

நான் கால்பதித்த இலக்கியத்துறைகள் எனக்கு வெற்றி யையும் மகிழ்ச்சியையும் மன நிறைவையும் தருகின்றன.

'எனது இலக்கியத் தடம்' என்ற இந்தத் தொடரை ஜீவநதியில் எழுதுவதற்கு ஊக்கமளித்த அதன் ஆசிரியர் பரணீதரனுக்கும் துணை ஆசிரியர் துஷ்யந்தனுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இத் தொடரை வாசித்து தமது கருத்துக்களை நேரிலும் தொலைபேசியூடாகவும் ஜீவநதி சஞ்சிகையிலும் தெரிவித்த அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றி என்றும் உரியது.

'எனது இலக்கியத் தடம்'

முதலாம் பாகம்

முற்றிற்று

Dr. T. Gnanasekaran is a prominent writer as an important person in the Sri Lankan Tamil literary World. He had been in the field for the last five decades.

He writes short stories, novels, articles, literary criticism, and travelogues. He is also engaged in journalism and publication.

Dr. Gnanasekaran is the chief editor of monthly literary magazine 'Gnanam' since year 2000.

Gnanasekaran is a doctor by profession. Though he has been a medical practitioner, he is deeply involved in the study of Tamil literature. In addition he has obtained the Bachelor of Arts degree specializing in Tamil.

He has written and published ten books and his two novels 'Kurithi Malai' and 'Puthiya Suvadugal' won the National Sakithya Awards.

His two other novels namely 'Layathu Siraikal' and 'Kavwathu' were recognized by the Central Provincial Council and won awards for his contribution.

His novel 'Kuruthi Malai' depicted the deplorable conditions of the disadvantaged Tamil plantation workers. It is a prescribed text book for M.A. degree programmed by the Madurai American College in Tamil Nadu, India. This book is now into Sinhala Language.

One of his Short Story volumes titled "Alshesanum Oru Poonaikuddium" is a text for the Bachelor Degree programme conducted by the Sabaragamuwa University of Sri Lanka.

Dr. Gnanasekaran has read several research papers at the International Writer's Conference held in (2010) Sri Lanka, and the World Literary conference Organized by Colombo Tamil Sangam (2012) and in Overseas Tamil Literary Conference Organized by Tamil Nadu Institute of International Tamil Research (2013) and World Research Centre For Tamilology -London

He is credited with the 'Kalabhooshanam' award given by the Government of Sri Lanka.

Prof. S. Sandarasegaram

ISBN: 978 955 8354 43 8

